„Ai grijă ce-ţi doreşti, pentru că uneori realitatea chiar e nasoală.“

FANDOM

Fantezie periculoasă

ANNA DAY

ANNA DAY

FANDOM - FANTEZIE PERICULOASĂ

Original: *Fandom* (2018)

Traducere din limba engleză de:
IULIA GORZO

virtual-project.eu

2018

PROLOG

Peste exact o săptămână, voi atârna în ștreang.

Voi fi spânzurată pentru prietenii mei, familia mea și, mai presus de orice, pentru dragoste. Un gând care oferă surprinzător de puțină alinare când mă gândesc la sfoara care se va strânge în jurul gâtului meu, la picioarele care-mi vor atârna căutând pământul solid, la mâinile mele zbătându-se… dansând suspendate în aer.

Azi-dimineață nu știam nimic. Azi-dimineață eram la Comic Con[1], inhalând mirosul de hotdog, de transpirație și de parfum, privind cu nesaț costumele viu colorate, blițurile aparatelor de fotografiat, tobele și viorile. Iar ieri eram la școală, stresându-mă cu niște tâmpenii de prezentări la engleză și dorindu-mi să mă aflu în altă parte.

Ai grijă ce-ți dorești, pentru că uneori realitatea chiar e nasoală.

[1] Comic Con – convenție pentru fanii benzilor desenate și ai genului science-fiction (n.tr.).

CAPITOLUL 1

Încep să mă ridic, realizez că fusta lungă mi s-a lipit de coapse și dezlipesc ușor bumbacul de pe piele.

— Hai că poți, îmi șoptește Katie.

Nu răspund. De ce m-oi fi oferit pentru tâmpenia asta de prezentare? vorbitul în public nu e nici pe departe punctul meu forte. Să fim serioși, orice trebuie făcut în public nu e punctul meu forte.

— Oricând ești gata, Violet, spune domnișoara Thompson.

Mai trag o dată de materialul fustei și merg în fața clasei. Deodată, mă simt foarte mică, de parcă toți colegii mei ar arunca din ochi raze care micșorează. Violet, micșorându-se. Gândul mă face să râd, așa că acum par și descumpănită, și agitată.

Domnișoara Thompson îmi zâmbește de la biroul ei care abia se mai ține.

— Deci, Violet, spune-ne despre romanul tău preferat, care este...?

— *Dansul pe eșafod,* de Sally King, zic eu.

Un mormăit colectiv vine dinspre băieții aflați în ultimul rând, însă este doar o dezamăgire simulată. I-am văzut la cinema, acum mai puțin de-un an, când s-a lansat ecranizarea și, din câte-mi amintesc, toți au plecat de acolo cu ochii suspect de roșii.

Trag adânc aer în piept și încep să vorbesc.

— *Odată ca niciodată, trăia o specie cunoscută sub numele de oameni. Aceștia erau foarte inteligenți și ambițioși, dar erau și lacomi; sufereau de o lăcomie care ajungea până la obsesia continuă pentru perfecțiune – corpul perfect, mintea perfectă și viața perfectă. La sfârșitul secolului XX, obsesia aceasta a generat primul val de oameni îmbunătățiți genetic.*

Mă opresc, ca să punctez dramatismul, și privesc spre clasă. Speram să îi găsesc captivați, privindu-mă cu ochii măriți de curiozitate; în schimb, ei par pe jumătate adormiți.

— *OIM. Oameni îmbunătățiți genetic. Înalți, puternici, arătoși, având coeficientul de inteligență peste 130. N-a durat mult până*

când OIM-ii s-au mutat în zone frumoase de la țară, numite Pășuni, zone în care nu existau boli și nici infracționalitate.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul, îmi dau părul de pe ochi și alung gândul ăla exasperant, dintr-o parte întunecată și nefolosită a creierului meu, care îmi spune că mă fac de râs.

— *Dar cum rămâne cu oamenii neîmbunătățiți genetic? Oamenii normali, ca mine și ca voi? Ei au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Imperfecți. Imperfecții, blocați în vechile orașe – Londra, Manchester, Paris, Moscova –, unde duceau o viață plină de boli și de infracționalitate, închiși în spatele unor ziduri kilometrice, șerpuitoare, și obligați să se supună, prin bombardamente neîncetate. Doar cei mai puternici și mai capabili Imperfecți puteau pătrunde pe Pășuni, unde îi slujeau pe OIM-i.*

Cuvântul „om” nu mai era rostit... devenise interzis.

Erau doar OIM-i și Imperfecți...

— Deci, eu sunt un Imperfect, intervine Ryan Bell, din spatele clasei. Asta zici?

Perfect! Exact ce-mi trebuia, un agitator. Și mi-ar fi plăcut să am tupeul să-i spun că el ar trebui să știe, după ce a stat cu șervețelele lipite de nas, timp de două ore, cât a durat filmul.

— Tacă-ți gura, Bell, prostănacule, zice Katie.

Părul ei roșu formează un arc perfect când se întoarce și-l privește în ochi. Nu-i văd trăsăturile, dar știu că-i aruncă privirea aia, când își îngustează ochii verzi ca mazărea și strânge buzele.

— Nu-i nimic imperfect la mine, zice Ryan.

Katie scoate un zgomot ciudat, ceva între râs și tușit.

Domnișoara Thompson se încruntă.

— Ryan, cred că Violet încearcă să spună că toți suntem Imperfecți. Asta dacă nu cumva oi fi tu vreun superom din viitor, lucru de care chiar mă îndoiesc.

Respiră adânc. Ignoră buzele amorțite.

— *Ca să se asigure de continua subjugare a Imperfecților, OIM-ii se adunau în fiecare săptămână în amfiteatre mari și urmăreau cum Imperfecții erau spânzurați; un eveniment pe care îl numeau Dansul pe eșafod. Dar unii Imperfecți refuzau să-și accepte soarta și formaseră o grupare rebelă, hotărâtă să reintroducă drepturile de bază ale Imperfecților. Liderul grupării se numea Thorn.*

Scotocesc prin hârtiile mele și-i găsesc poza. Un cadru din film. Domnișoara Thompson trage poza dintre degetele mele umede și o prinde pe perete. Imaginea lui Thorn nu reușește să-i redea puterea și determinarea. Așa mic, arată doar ca un fel de sclav-pirat-erou de acțiune, îmbrăcat din cap până-n picioare în piele neagră și cu un plasture pentru ochi care-i traversează fața rafinată.

— Thorn clocise un plan elaborat, prin care să pună mâna pe secretele guvernului OIM-ilor, așa că îi rugă pe doi dintre cei mai de încredere oameni ai lui să recruteze o tânără Imperfectă.

Au recrutat-o pe Rose.

Rose. Eroina acestei povești. Înflăcărată, impulsivă, curajoasă, în fiecare zi, fără excepție, îmi doream să fiu ca ea. Și până acum, iată cât reușeam…

Înflăcărare: Porecla mea este Violet, virgina.

Impulsivitate: Mi-am petrecut două zile pregătind prezentarea asta.

Curaj: Fața a început să-mi transpire.

De fapt, singurul lucru pe care îl avem în comun este pielea deschisă la culoare și preferințele în materie de bărbați.

Schițez din cap un gest de aprobare către domnișoara Thompson, care înțelege semnul și se deplasează până la tabla albă interactivă. Un videoclip de pe YouTube se lansează în acțiune – scena de început a filmului. Camera e focalizată pe Rose, în timp ce aceasta se cațără pe zidul exterior al amfiteatrului. Arată bestial, cu părul negru care-i cade răvășit pe spate. Momentul în care ajunge în partea de sus a zidului e însoțit de muzica însuflețitoare a viorilor.

Camera trece pe spectatorii din amfiteatru. O mulțime de OIM-i și fețele lor frumoase, cerând sânge de Imperfecți. Nouă Imperfecți condamnați sunt aduși pe o platformă din lemn, unde li se pune ștreangul în jurul gâtului. Eu știu deja că urmează să fie eliberați în doar câteva momente și tot simt un sentiment de neliniște în stomac. Arunc o privire cu coada ochiului la colegii mei. Chiar par îngrijorați, absorbiți. În colțul gurii mi se strecoară un zâmbet.

Președintele OIM-ilor apare pe un ecran uriaș din spatele platformei și-i prezintă pe Imperfecții condamnați, punctând presupusele acuzații: furt, viol, crimă. Camera se reîntoarce la Rose, care pozează cu părul negru zbătându-i-se peste ochi –

știe că Imperfecții sunt vinovați doar de sărăcie și de foame. Scoate o grenadă de la centură și o duce la buze, apoi o aruncă spre mulțimea de dedesubt.

Videoclipul se sfârșește chiar înainte ca bomba să explodeze.

Mă întorc cu fața către clasă, însuflețită de interesul lor subit.

— *În timp ce OIM-ii erau distrași de bombă, rebelii lansară o misiune de recuperare, salvându-i din ștreang pe Imperfecții condamnați. Rose coborî tiptil de pe zid fără să fie detectată, asigurându-și aprecierea în ochii rebelilor. Așa că Thorn a trimis-o pe Rose în cea mai periculoasă misiune a rebelilor de până atunci: misiunea Harper. Rose s-a infiltrat pe proprietatea Harper, de pe Pășuni, prefăcându-se a fi o servitoare pentru stăpânul casei, Jeremy Harper, un reprezentant sus-pus al OIM-ilor. S-a împrietenit repede cu fiul lui Jeremy, aflând astfel informații secrete ale OIM-ilor. Fiul lui Jeremy era un OIM pe nume Willow.*

Willow. Principalul motiv pentru care-mi doresc să fiu Rose. Și, deși mâinile încă-mi tremură din cauza adrenalinei care-mi aleargă prin vene, continui să-i țin fotografia pentru ca întreaga clasă s-o vadă. Pur și simplu nu pot suporta ideea ca o piuneză să-i străpungă fața perfectă. M-am holbat la poster ore întregi și am memorat fiecare contur al trăsăturilor lui – pielea de culoarea caramelului și pomeții. Aud câteva fete oftând, apoi vreo două „uau-uri” urmate de o serie de chicote. Îi vâr imaginea înapoi în teancul de notițe, simțind cum un sentiment de posesivitate mușcă din mine.

— *Spionajul și stabilirea de relații cu un OIM erau două infracțiuni care se pedepseau cu moartea pentru orice Imperfect suficient de ghinionist încât să fie prins. Dar Willow era bun și frumos, iar Rose a realizat repede că amenințarea venea din forța sentimentelor pe care le nutrea pentru el. Incapabilă să-l trădeze, a fugit din vilă fără să dezvăluie că făcea parte dintre rebeli.* S-a întors *în orașul Imperfecților, informându-l pe Thorn că misiunea Harper fusese un eșec...*

— Plictisitor, face Ryan.

— Ryan, te rog! sare domnișoara Thompson. Nu te mai trezi vorbind, ești în clasele terminale și am pretenții de la tine, spune ea, apoi se întoarce, zâmbind, cu fața spre mine. Și cred că am ajuns la o răsturnare de situație, un moment crucial, nu-i așa, Violet?

Dau din cap, încuviințând, și spun:

— Rose a fugit de la vilă ca să-l protejeze, l-a pus pe Willow înaintea rebelilor. A ales dragostea.

— Da. Un exemplu despre cum romanele comerciale și moderne încă urmează structura unei intrigi tradiționale… Continuă.

— *Willow s-a deghizat în Imperfect și a urmărit-o pe Rose peste tot prin oraș, disperat s-o recâștige. Dar a fost capturat de rebeli și, în cele din urmă, a aflat de planul inițial al lui Rose de a-l trăda. Cu inima frântă și ținut prizonier, părea că-și pierduse orice speranță.*

Rose i-a spus însă că-l iubea cu adevărat și au evadat amândoi din tabăra rebelă, hotărâți să-și croiască o nouă viață împreună.

Totuși, uneori, dragostea nu învinge toate obstacolele. Au fost găsiți de autoritățile OIM-ilor, iar Rose a fost dusă la Dansul pe eșafod, unde a fost acuzată de seducerea unui inocent băiat OIM.

Încă un videoclip de pe YouTube. Rose la Dansul pe eșafod, dar, de data asta, ea este cea care se află pe platforma din lemn din fața amfiteatrului, cu ștreangul în jurul gâtului, înconjurată de mulțimea de OIM-i însetată de sângele ei.

— *OPRIȚI-VĂ!* exclamă Willow, sărind spectaculos pe scenă. *Sunt Willow Harper și Imperfecta pe care vreți să o spânzurați are un nume. Rose. Și este cea mai curajoasă și mai bună persoană pe care am cunoscut-o. Imperfectă sau OIM, e om. Nu e nici seducătoare, nici infractoare. Este prietena mea cea mai bună și o iubesc din toată inima.* Se oprește, privindu-i fața hotărâtă. *Te iubesc, Rose.*

— *Și eu te iubesc,* răspunde ea printre lacrimi.

Știu ce urmează să se întâmple, bineînțeles că știu, dar tot simt greutatea lacrimilor pe genele de jos și o nevoie copleșitoare de a pătrunde în acea imagine bidimensională și de a tăia funia.

Trapa de sub picioarele lui Rose se deschide. Trupul îi cade, iar picioarele i se zbat și i se lovesc într-un ultim dans.

Videoclipul se oprește. Nimeni nu scoate o vorbă.

În cele din urmă, domnișoara Thompson rupe tăcerea.

— Ce punct culminant minunat a creat autorul! Dar cu siguranță trebuie să existe un soi de deznodământ.

Dau din cap că da și trec la ultima pagină cu notițe, boțită.

— *Willow a coborât trupul lipsit de viață al lui Rose, udându-i fața cu lacrimile sale. A strigat plin de mânie la OIM-i pentru că au permis continuarea crimelor, susținute de către guvern, și i-a implorat să i se alăture. OIM-ii au fost atât de mișcați de această imagine tragică, încât au distrus cu totul eșafodul.*

În sfârșit, Dansul pe eșafod a fost interzis.

Moartea lui Rose a declanșat o revoluție, iar Imperfecții și OIM-ii și-au spus unii altora oameni din nou.

Pereții par să-mi absoarbă ultimele cuvinte și reușesc cumva să înghit, chiar dacă am gura uscată. Din nou, tăcere. Mi-aș fi dorit ca Alice să fie aici; ar fi bătut din palme și ar fi strigat Bis! și toți ceilalți s-ar fi luat după ea.

Mă uit pentru o clipă la Katie. Îmi face semn cu ochiul. Nu-i chiar manifestarea publică de încurajare pe care mi-o imaginam, dar tot mă face să mă simt bine.

— Mulțumesc, Violet, spune domnișoara Thompson, privindu-mă peste rama ochelarilor. Ai avut o prezentare foarte frumoasă.

— Mulțumesc, am vrut să mă ridic la înălțimea cărții.

Domnișoara Thompson zâmbește.

— Îmi dau seama de asta după toate nuanțele pe care le-ai folosit. Vom face din tine o scriitoare.

Mă îmbujorez, plină de încântare. Scrisul a fost întotdeauna chestia lui Alice – nici n-am îndrăznit să visez la asta până acum.

— Mulțumesc, domnișoară Thompson.

Lingușitoareo. Animăluț de companie al profei ce ești, se șușotește din spatele clasei.

Mă întorc înapoi în bancă. Katie mă împunge și-mi șoptește:

— A fost foarte bine.

Însă tot îi aud pe Ryan și pe complicii lui cum râd pe înfundate, cuvintele lor pierzându-se unele într-altele, și încep să simt din nou cum îmi ard și mă furnică obrajii și nenorocitele de notițe mi se tot lipesc de palme. Rose nu s-ar fi pierdut cu firea în halul ăsta. Am lăsat părul să-mi cadă pe față ca un scut întunecat și ondulat.

— Iată, deci, spune domnișoara Thompson. Am ascultat intriga a trei romane foarte diferite și am observat totuși cum toate urmează, în mare, aceeași structură.

Sună clopoțelul, acompaniat de zgomotul de cărți, stilouri și rucsacuri strânse la repezeală.

Katie mă ajută să dezlipesc hârtia de pe palmele-mi umede.

— Frate, dar chiar iubești blestemata aia de carte.

— Mda.

— Să-ți fi văzut fața când l-ai pomenit pe Willow.

— Așa e fața mea.

Flutură din gene.

— Dar Willow era bun și frumos, iar Violet – scuze, adică Rose – a realizat repede că amenințarea cea mai mare venea din partea hormonilor care nu-i dădeau pace, spune ea țuguindu-și buzele, ceea ce-i făcu pistruii de pe nas să se întindă.

— Tacă-ți fleanca!

Râd. Katie mă face mereu să râd. Întreaga tensiune mi se scurge din corp și reușesc, în cele din urmă, să vâr notițele în geantă, care se pierd prin dezordinea din ea. Katie s-a mutat din Liverpool în Londra abia vara trecută, deci nu ne știm de prea mult timp, dar între noi s-a stabilit imediat o legătură. E amuzantă și spune totul cu o față complet inexpresivă, folosind toate insultele alea care te fac să leșini de râs, cum ar fi „scârnăvie” și „nătăfleață”. Vorbește cu un ușor accent specific zonei Liverpool, care o face mereu să pară că este cu picioarele pe pământ – odată, tata a numit-o „Sarea pământului”. Totuși, arată de parcă ar fi dintr-un roman de Jane Austen, cu trăsăturile ei ca de păpușă și părul roșu-deschis… De fapt, cântă la violoncel. Singurul instrument pe care eu îl folosesc este Xbox-ul.

— Nu-ți bate capul cu Bell, te place, zice ea.

— Mda, sigur. S-a rușinat că eu și Alice l-am prins bocind la cinematograf anul trecut.

— Haide, măi, doar știi că ești focoasă, spune ea, dându-și părul pe spate.

Râd.

— Da. Transpir de parcă cine știe ce-am făcut.

— Doar pentru că nu ai un metru optzeci și părul blond, ca alții.

Se referă la Alice. Nu răspund. E greu când prietena ta cea mai bună arată ca un supermodel. Un sâmbure de invidie îmi încolțește în inimă și mă urăsc pentru asta. Ne alăturăm gloatei de elevi de pe coridor, care se grăbesc să plece acasă.

— Nu-mi vine să cred că n-ai citit încă *Dansul pe eșafod;* e ca un ritual de inițiere.

Mulțimea îmi acoperă vocea și mă simt încă o dată neînsemnată.

— Păi, n-am nevoie să știu. Ar trebui să avertizezi că dai detalii.

— Dar nici măcar n-ai văzut filmul.

— Îți spun încă o dată: avertizare pentru detalii nedorite.

Ne croim drum, lovind din coate, printr-un grup de fete de clasa a noua, care nu par să știe regula nescrisă de a se da din calea celor din clasele terminale.

Din întâmplare-intenționat, o calc pe picior pe o fată blondă.

— Da, dar Russell este extrem de potrivit. Vorbesc de Russell Jones, actorul care joacă rolul lui Willow.

— Serios? N-ai zis niciodată asta. Uite-o Alice.

Katie nu-și pierde nicio clipă zâmbetul de pe față, dar se vede cum îi dispare veselia din ochi. Ca și mine, a învățat să-și dea seama când se apropie Alice doar citind asta pe fața celorlalți. Fiecare mascul întoarce privirea, fiecare fată tace și ridică din sprâncene.

Într-o clipă, mulțimea se despică de parcă ar fi Marea Roșie, doar că acest Moise are picioare lungi și bronzate, care înghit podeaua când se repede spre noi. Un zâmbet îi luminează fața perfectă și ovală. A avut mereu zâmbetul ăsta, încă de când am cunoscut-o, în prima zi de școală primară – genul ăla de zâmbet care te face s-o ierți pentru că e atât de frumoasă.

Se oprește brusc în mijlocul coridorului, încrezătoare că n-o să fie împinsă de mulțime.

— Deci, cum a fost?

— A fost aiurea, zic eu.

Katie mă bate pe spate.

— Nu, a fost super.

— Mda, a fost o super-aiureală, adaug eu.

Alice își vântură peste umăr părul deschis la culoare.

— Nu-ți bate capul, Vi, clar n-au cum să înțeleagă frumusețea din *Dansul pe eșafod* – niște filistini, zice și apoi îi aruncă o privire plină de subînțeles lui Katie.

— Nu-i ca și când ar fi un text de Shakespeare, mormăie Katie.

Alice oftează.

— Mi-aș fi dorit să fiu în fosta clasă a domnișoarei Thompson, unde se fac mult mai multe chestii mișto decât facem noi. Dezvoltarea acțiunii; aș fi putut să contribui și eu cu ceva, spune ea.

Iubește să ne amintească faptul că este un star în ascensiune în ceea ce privește literatura *fanfic*[2]. Scrie tot felul de chestii noi bazate pe *Dansul pe eșafod,* se joacă pornind de la acest subiect și face personajele să se plieze pe orice vrea ea. E ciudat că simte nevoia să facă asta când în viața reală e as la a-i face pe oameni să facă orice vrea ea – poate că tocmai în scris își perfecționează arta. Îmi înghit din nou ghemotocul ăla de invidie.

— Domnișoara Thompson a spus că Violet ar putea deveni scriitoare, nu-i așa, Vi? rostește Katie.

Alice mă privește din nou și-mi face cu ochiul.

— Prostii. Îți lipsește imaginația; n-ai face decât să rescrii iar și iar *Dansul pe eșafod.* Își aruncă un braț pe după umărul meu și mă strânge. Ceea ce, evident, e un lucru bun.

Mirosul părului ei – flori de cireș și citronelă – îmi umple nările. Deodată mă simt specială pentru că Alice mă îmbrățișează în public.

Katie se uită la ceas.

— Fetelor, trebuie să plec. Am oră de violoncel, dar ne vedem mâine, bine?

— Comic Con, spunem eu și Alice la unison.

Ne uităm una la alta și zâmbim. Așteptăm momentul ăsta de câteva luni; vom avea ocazia să-l cunoaștem pe Russell. Willow. Iar mi se usucă gura și simt fluturașii de încântare în stomac, sentimentul ăla de parcă pielea mi-a fost frecată din senin cu prosopul.

— Mergem costumate în personajele din *Dansul pe eșafod,* bine? rostește Alice.

— Da, Nate își aranjează costumul de sărbătoare, zic eu.

Nate este frățiorul meu și iubește *Dansul pe eșafod* mai mult decât mine, dacă asta ar fi posibil, iar mama a insistat să-l iau și pe el. Mersi, mamă.

Katie pleacă.

---

[2] Prescurtare pentru Fan Fiction, un tip de ficțiune scrisă de către fanii unor romane, filme, seriale TV etc., ale căror personaje și intrigi reprezintă punctul de plecare și sursa de inspirație (n.tr.).

— Ne vedem mâine, fetelor, spune ea peste umăr.

CAPITOLUL 2

De dimineață, când am tras costumul pe mine, am înțeles imediat cum de putea să zboare Clark Kent și cum de putea Peter Parker să se cațere pe pereți cu palmele lui lipicioase. E un sentiment dintr-ăla cum că ai putea fi oricine… și că ai putea face orice. M-am imaginat absorbind cumva frumusețea și puterea lui Rose doar purtându-i hainele, simțind pe piele țesătura de iută devenind parte din mine.

Anul acesta chiar mi-a făcut plăcere să mă costumez. Tunică maro, colanți verzi, bocanci de armată și părul lăsat liber, ondulat și ciufulit. Ba chiar m-am mânjit pe obraji cu fard de pleoape de culoare măslinie, într-o încercare de a părea gata de luptă. Singura urmă a vanității mele era centura roșie care-mi scotea în evidență mijlocul îngust. Mă simțeam pregătită de luptă, pregătită pentru Comic Con, pregătită să dobor OIM-ii.

Dar acum, legănându-mă în ritmul metroului, mă simt ca o proastă.

În timp ce gonim către Kensington Olympia, tunelurile își schimbă înfățișarea din fontă în cărămidă. Simt în ceafă presiunea privirilor celor de șaizeci de ani și degetele mi se încleștează un pic mai tare în jurul barei. Când, în cele din urmă, încetez să mă mai holbez la podeaua soioasă a vagonului, observ că majoritatea pasagerilor se uită cu gura căscată fie la Katie, care arată și mai aiurea decât mine, fie la Alice.

Bineînțeles că oamenii se holbează întotdeauna la Alice, dar astăzi, îmbrăcată într-o rochie scurtă într-o nuanță de un albastru electric și sprijinită de bara verticală galbenă, ca și cum ar urma să înceapă în orice moment să danseze, cere și mai multă atenție decât de obicei. Părul îi atârnă pe spate și observ plină de mândrie că-și poartă lănțișorul cu jumătatea de inimă. Degetele mele se plimbă peste cealaltă jumătate, simțind cum marginile zimțate îmi înțeapă buricele. Își studiază înfățișarea ca de fantomă în reflexia ferestrei, mușcându-și buza rujată ca și cum ceva nu ar fi tocmai în regulă. Asta e problema când ești superbă: ai ceva ce poți pierde.

Îi ating mâna; un obicei din copilărie.

— Ești superbă.
— Și tu, răspunde, aruncându-mi un zâmbet perfect.
— Arăt de parcă aș fi adunată de pe străzi.
— Am crezut că asta-i ideea, Rose este un copil al străzilor, toți Imperfecții sunt așa.
Katie mormăie, ca o confirmare a aiurii ei băiețești. Poartă un costum negru, mulat, cu o pereche de ciorapi multicolori atârnați în diagonală de-a lungul părții torsului – niște plante agățătoare ciudate, în jurul unui copac.
— Măcar nu-ți cad colanții, zice ea, punând la loc, la subraț, un ciorap de culoare galben-neon pe care încearcă să-l prindă cu un ac de siguranță.
— Știi cum arată o spirală ADN, nu-i așa, Katie? Tu arăți mai degrabă ca un talmeș-balmeș, zice Nate, uitându-se chiorâș la ea.
Are paisprezece ani, dar arată de doisprezece și uneori vorbește ca Sheldon Cooper din *Teoria Big Bang.* Și arată foarte aiurea costumat în personajul lui preferat, Thorn. Plasturele de pe ochi îi copleșește fața ascuțită, iar trupul lui firav abia dacă-i umple haina din piele. Nu arată nici măcar suficient de mare încât să poată să livreze pizza, darămite să aducă emanciparea Imperfecților.
Katie analizează cu privirea conturul hainei lui și strânge din buze, încercând să înece o insultă.
— Știu, știu, mormăie ea înainte ca mișcarea metroului s-o facă să nu plaseze bine acul.
Trebuie să-și fi înțepat degetul, pentru că bolborosește „La naiba” și-și suge sângele înainte să se întoarcă înapoi spre Nate.
— Dar n-am vrut să mă costumez în Imperfect. Toți or să fie costumați în Imperfecți, zice el uitându-se la mine și citindu-i-se vina pe sub trăsăturile delicate. Scuze, Vi. Și nici n-aveam cum să mă costumez în OIM, că nu-s ca Alice… n-am decât un metru șaizeci.
Alice își mângâie părul, de parcă ar vrea să smulgă un gând din creier.
— Există o grămadă de personaje minione… Clopoțica… Ștrumfița…
— Cui i-ar plăcea un ștrumf? întreabă Katie.
— Altui ștrumf, răspund eu.

Metroul intră pe o bucată lină și Katie reușește, în sfârșit, să-și prindă acul.

— Ei bine, nu-s un blestemat de ștrumf, nu? Sunt o spirală ADN și sunt mândră de asta.

— Ar trebui să te simți flatată, zice Nate. Care de acolo ar vrea să arate ca Barbie? întreabă el, arătând către Alice.

— Ooo, mulțumesc, Nate, rostește ea, înroșindu-se la față.

Își ridică plasturele de pe ochi și-i aruncă o căutătură lungă și dură.

— N-a fost un compliment, OIM mizerabil gen Frankenstein.

— Genial… OIM mizerabil gen Frankenstein… și nici măcar nu-i un citat din original… din canon, adică!

Întotdeauna face referire la *Dansul pe eșafod* ca fiind *canonul*, amintindu-ne o dată în plus de statutul ei de scriitoare de *fanfic.* Ba chiar a început să-și numească scrierile *prezentul curent,* de parcă romanul original ar fi complet vechi prin comparație. Nici măcar nu realizează cât de arogantă o face asta să pară. Își scoate iPhone-ul din geanta Michael Kors și începe să noteze insulta, țăcănind cu unghiile azurii pe ecran.

— „OIM mizerabil gen Frankenstein” – cu siguranță am să folosesc asta în următoarea mea lucrare.

Nate oftează intens.

— Scrie-ți propriul material.

Metroul încetinește și auzim zgomotul ușilor din metal care se deschid. Gașca Scooby-Doo urcă, strălucind ca niște bombonele colorate pe fundalul gri al metroului. Îmi dau seama că suntem aproape. Comic Con. Trag ușor aer în piept. În doar câteva ore îl voi întâlni pe Russell Jones, Willow, și sunt costumată precum cea pe care și-o dorește – Rose. Julieta lui, dacă ar fi fost Romeo, și Scarlett O’Hara, dacă ar fi fost Rhett Butler. Îmi vine să sar în cizmele supradimensionate de Imperfect într-un mic dans de bucurie.

— Surioară, știi că azi o să întâlnească sute de fete costumate în Rose, nu-i așa?

Urăsc felul în care Nate îmi citește gândurile.

•

Vaga simetrie a centrului de expoziție Olympia pare complet la voia întâmplării sub lumina strălucitoare a cerului de mai și a siluetelor ca din desene animate care se îndreaptă către intrare. Ne alăturăm șirului de oameni.

— Mă simt deodată de parcă aș fi prea îmbrăcată, spun, fără să-mi pot lua ochii de la metrii pătrați de piele expusă.

Prințesa Leia, Femeia Fantastică, Daenerys Targaryen – toate doar coapse, decolteu și autobronzant. Mi-am studiat antebrațele albe și mi-am suprimat un oftat. Și, prin prea îmbrăcată, vreau de fapt să spun „nu suficient de dezbrăcată”.

— ...Astea-s cuvintele pe care niciun frate mai mic n-ar trebui să le audă vreodată, zice Nate.

Katie râde.

— Oh, sărmana Violet. Cum crezi că mă simt eu?

— De parcă ar fi trebuit să vii costumată în Lara Croft, zice Alice. Serios, fetelor – și băiatule –, cum de sunt singura care știe ce-i ăla un sutien-minune?

Spune asta împungând aerul cu pieptul generos și făcând din ochi.

— Am și eu sutien, zice Nate. E al lui Sophie Wainright… și e roșu. Trebuie să-mi fi citit expresia de groază de pe față, pentru că se grăbește să adauge: Nu-i nimic dubios. I l-am luat de pe sârmă în urma unei provocări, spune el și-și alungă de pe frunte părul de culoarea nisipului. Seamănă mai degrabă cu o zână decât cu un băiat.

Coada se mișcă lent. Timpul se scurge încet. Cercetez fiecare cusătură a vestei costumului de Indiana Jones și fiecare urmă de purpuriu de pe pieptul Omului de Fier. Îmi imaginez fața lui Russell Jones; arcul buzei superioare, felul în care mâna lui o va atinge ușor pe a mea când vom sta unul lângă altul pentru fotografie. Până să ajung la intrare, biletul aproape că mi s-a dizolvat în mâinile transpirate.

Am vizitat centrul de expoziție Olympia acum câteva luni, într-o excursie cu școala. Au fost și Katie, și Alice și arătau puțin mai normal și ceva mai puțin entuziasmate. Încă-mi aduc aminte cum soarele se ițea prin pereții din sticlă, cum particulele de praf dănțuiau până la tavanul în formă de dom și lumina albă care se reflecta din structura de metal. Arăta minunat, ca o sală de bal veche și de mult uitată. Astăzi, înțesată de lumea vivace

și dezorientantă, a universului *cosplay*[3], dă senzația că ai păși pe un platou de filmare sau într-o altă lume.

— E grozav, rostește Katie.

E prima oară când o aud încântată de ceva care are legătură cu *Dansul pe eșafod.*

— În sfârșit, se prinde și ea, fac eu, încuviințând.

Tremurul ăla de încântare revine în timp ce mă lupt să cuprind tot. Cosplayeri și fani îmbrăcați în haine obișnuite se revarsă de la balcon și se îngrămădesc la parter. Vorbesc, râd și stau să facă fotografii și doar numărul lor mare mă face să mă simt total neînsemnată. Pancartele atârnă din tavan ca niște vele colorate, cu sloganuri și chipuri retușate în Photoshop. *Urzeala tronurilor, Războiul stelelor, Dansul pe eșafod.* Iar pe piele aproape că simt aerul umed și presărat cu mirosul de hotdogi, transpirație și parfum. Blitzurile camerelor de fotografiat mă înconjoară și mă simt de parcă m-aș afla în interiorul unei mingi uriașe de sclipici.

— Uite-l pe Willow, zice Alice, apucându-mi brațul și înfigându-și unghiile ca niște gheare în carnea mea.

Pentru un moment, chiar cred că-l vede pe Russell Jones și stomacul mi se strânge, dar apoi îmi dau seama că arată către pancarta de deasupra noastră, care-l înfățișează holbându-se la noi ca un înger uriaș.

— Haide, să mergem la standul *Dansul pe eșafod,* ne îndeamnă Alice, înaintând cu pași mari în timp ce mulțimea îi face loc, așa cum se întâmplă de obicei.

Îl simt pe Nate, care mă strânge de mână, de parcă i-ar fi teamă că m-ar putea pierde. Și deodată simt greutatea copleșitoare a rolului părintesc și cuvintele mamei îmi răsună în cap: „Trebuie să ai grijă de fratele tău mai mic, Violet”. Îmi înnod brațul de al lui și mă țin după Alice, împingând cu cotul în coaste vreo câțiva Spock și călcându-l pe picioare pe Căpitanul America. Mă feresc de-o altă Rose, care-mi aruncă o privire supărată, și trec, înghiontindu-mă în Boba Fett. Își duce în mână coiful, cu părul lui negru lipit de frunte cu gel. Îmi face cu ochiul, adică, efectiv, strânge din ochi, de parcă ar fi un uriaș crustaceu

---

[3] O prescurtare de la cuvintele englezești *costume play* care denumesc practica de costumare a participanților la evenimentele asociate în personaje din manga, anime, jocuri video, benzi desenate etc. Fenomenul este originar din Japonia, unde este cunoscut sub numele de *Kosupure* (n.tr.).

argintiu. În sinea mea, mă simt încântată că mi-a făcut cu ochiul mie și nu lui Alice. Poate că într-adevăr pot fi oricine… și pot face orice. Un zâmbet îmi mijește pe buze.

— Vrei să încetezi să te mai gândești la Russell? mă întreabă Katie, analizându-mi fața.

Mă uit la ceas.

— A mai rămas mai puțin de-o oră.

— O să fie coadă, nu uita, zice Alice. Willow este cel mai tare tip care-a existat vreodată într-un viitor distopic.

— Și, cu siguranță, totul devine utopic dacă este el acolo, răspund eu.

Alice scoate un fornăit.

— Gale… Four… sunt toți utopici în mintea mea.

— Totuși, ce nume tâmpite, subliniază Nate, ferindu-se de Omul Păianjen.

E una dintre regulile nescrise ale romanului distopic – personajele care fac obiectul iubirilor trebuie să aibă nume tâmpite.

— Și totul începe cu o literă mare, chiar dacă este un cuvânt obișnuit, doar ca să-l facă să pară înfricoșător, spune Katie râzând.

— Cât de adevărat, zice Nate.

— Și guvernul este întotdeauna personajul negativ, continuă Katie. Fără excepție. E atât de predictibil! Nu-i de mirare că n-am citit *Dansul pe eșafod,* pun pariu că-i la fel ca toate celelalte.

— Ești o ignorantă! izbucnește Alice.

— Oricum, Willow nu-i un nume idiot, zic eu, un pic rănită de remarcă. Este natural… pământesc. Ba se și aud frunzele măturând iarba, lovindu-se una de cealaltă, târându-se pe suprafața apei.

— Amin la asta, zice Alice.

Nate îmi trage brațul spre coastele lui subțiri.

— Frate, ești penibilă.

Scot un râs zeflemitor, dar cam are dreptate. Sunt penibilă când vine vorba de Willow, chiar dacă știu că e un personaj fictiv, plăsmuirea imaginației unui autor mort. Și mai știu și că Russell Jones este un actor arogant și bețiv care se culcă cu modele și ia cocaină… dar în lipsa lui Willow, mă voi fotografia cu avatarul lui.

Că tot veni vorba, pe lângă noi trece un Avatar. Înalt, lat în umeri și cu trăsături simetrice. Pare chiar atrăgător sub tot albastrul acela.

— O, Doamne! țipă Katie. Un ștrumf sexy!

CAPITOLUL 3

Așteptăm să-l cunoaștem pe Russell într-o cameră lungă și întunecată. Coada e mai scurtă decât mă așteptam – doar vreo două adolescente care derulează printre *selfie*-urile de pe telefoanele lor.

O femeie cu un clipboard ne notează numele și ne adună bancnotele mototolite.

— În regulă, stăm bine cu timpul, mă voi întoarce la voi imediat.

Le conduce pe fetele cu *selfie*-urile către o ușă din spate. Îmi rup gâtul să văd dacă reușesc să-l surprind fugitiv pe Russell, dar totul se petrece mult prea al naibii de rapid.

Alice mă apucă de mână.

— Nu-mi vine să cred ce e pe cale să se întâmple.

— Știu, răspund eu.

— Arăt bine? mă întreabă.

— Da, desigur, răspund fără ca măcar să mă sinchisesc s-o studiez.

— Crezi că Russell o fi auzit de mine?

Nate izbucnește în râs.

— Nicio șansă! E un megastar, doar n-o să stea să citească niște texte *fanfic* aleatorii, scrise de una care se joacă de-a Sally King.

— Mersi, dar nu te-am întrebat pe tine, rostește Alice pe un ton aspru. Și ca să știi și tu, cine și-ar dori să fie Sally King? Sărmana femeie s-a omorât după doar un singur roman. Eu am de gând să scriu o trilogie.

— Uau, cât de inimoasă ești, zice Nate. Odihnească-se în pace, minunata Sally King.

— Da’ pe tine cine te-a invitat până la urmă, piticanie? întreabă Alice, înghiontindu-l în coaste, iar el urlă de parcă ar avea cinci ani.

La cum se poartă, oricine ar crede că sunt frați.

Reapare femeia cu clipboard-ul.

— Așa, voi sunteți următorii.

Alice trece de noi, împingându-ne și tropăind cu tocurile pe podea. O urmăm și noi și intrăm într-o altă încăpere, scăldată într-o lumină difuză. Îl văd pe Russell Jones stând în spate, cu trupul bine lucrat flancat de fetele cu *selfie*-urile, ale căror talii le cuprinde cu mâinile lui puternice. Zâmbește în timp ce camera fotografiază, luminând întreaga rețea de eșafoade de deasupra și pânza din spatele lui.

Tema muzicală îmi umple capul, cu toate viorile și tobele și, deodată, simt un val de adrenalină.

Julia Starling – actrița care joacă rolul lui Rose – stă cocoțată pe un birou și vorbește cu niște agenți de pază. În bătaia strălucirii de smarald a luminilor scenei, pare și mai eterică decât de obicei. Își flutură mâinile subțiri pe dinaintea chipului, în timp ce hohotește cu râsul ei ca de clopoțel, iar părul i se revarsă ca o cascadă pe spate în bucle negre și strălucitoare, fără niciun fir rebel în zare. Observ că poartă blugi și o bluză albă. Deodată, mă simt ca o escroacă, stând acolo îmbrăcată în tunica mea și dându-mă drept Rose. Știu că sunt drăguță, într-o manieră ștearsă și excentrică (cel puțin așa-mi spun oamenii că sunt drăguță într-o manieră ștearsă și excentrică), dar n-aș putea egala nicicând grația Juliei și delicatețea trăsăturilor ei.

Fetele cu *selfie*-urile pleacă. Îl urmăresc pe Russell cum bea cu sete apă. Reușesc să disting doar forma mărului lui Adam care se mișcă în sus și-n jos precum vârful unei săbii.

— Faceți-vă de cap, zice tipa cu clipboard-ul, conducându-ne către el.

Russell schițează un gest de încuviințare către noi și privirea i se fixează instantaneu asupra lui Alice. Ghemotocul ăla de invidie începe să-mi cuprindă tot corpul.

Un zâmbet i se strecoară pe față și dezvăluie niște dinți atât de albi, încât aproape că strălucesc.

— Un OIM. O alegere nu prea populară, dar dacă-ți iese, atunci de ce nu?

Alice râde – cu un tremur nervos.

— Așa e, nu?

Își azvârle din ochi părul de culoarea caramelului și-și întoarce atenția către mine.

— A... Rose, dragostea mea, m-ai găsit în cele din urmă.

Ochii lui sunt exact că ai lui Willow – fâșii de culoarea chihlimbarului radiindu-i din pupile ca niște raze de soare care

explodează dintr-o sferă neagră, o eclipsă de soare. Totuși, le lipsește ceva din bunătatea lui Willow.

— Jules! strigă el. Hei, Jules, ea e cea mai bună Rose pe care am văzut-o toată ziua.

Julia privește peste umăr și rânjește.

— Îmi vrei slujba, fetițo?

Deschid gura să răspund, dar nu iese niciun sunet.

— Glumesc cu tine, zice ea râzând, arăți minunat, serios. Îmi place mult cureaua.

— Mulțumesc.

Zâmbetul amenință să-mi rupă fața în două.

Russell întinde mâna către Nate.

— Iar tu trebuie să fii Thorn.

Nate îi strânge mâna, un pic prea încântat.

— Sunt mare fan, mare fan, mare fan…

Russell face un semn către broșa de pe tunica lui Nate: un scaiete cioplit în lemn.

— Drăguță emblemă – simbolul rebelilor Imperfecți.

— Pune-ne la pământ și ne vom ridica și mai puternici, spune Nate, luminându-se la față. Știi tu, precum buruienile.

Russell îl bate pe spate, probabil ca să-l facă să tacă, apoi se întoarce către Katie.

— Iar… tu ești?

— O spirală de ADN, zice Katie.

— Inteligent, îmi place.

Observ că Alice se încruntă, fondul de ten crăpându-i-se pe pielea de obicei fără cusur.

Ceva scârțâie deasupra. Lumina de smarald pendulează, trimițând fulgerător o umbră uriașă peste trăsăturile fără cusur ale feței lui Russell.

— Deci, cum vreți să facem, dragilor? Poză de grup sau individual?

— Grup, răspundem eu și Katie în același timp.

Probabil că Alice nu ne-a auzit, din ce moment ce zice:

— Individual, te rog.

Aud din nou. Cercetez cu privirea eșafodul; pare suficient de rezistent. Viorile trebuie să-mi fi afectat mintea.

— Vino atunci, superomule.

Russell o cuprinde de mijloc pe Alice, dar nu simt gelozie, mă simt doar amețită, de parcă aș fi dat pe gât votcă și Red Bull.

N-am observat până acum fotograful. Pare să fi apărut de nicăieri, de parcă s-ar fi decupat chiar din întuneric. Aud iar scârțâitul, încă o pendulare a luminii de smarald.

— Deci, cum te cheamă? zice Russell.

— Alice.

— Ei bine, Alice, acum chiar că ești în Țara Minunilor.

Willow n-ar spune niciodată asta. Dezamăgirea mi se strânge în gât, făcându-mi buzele să tremure. Blițul camerei luminează, albindu-le fețele, proiectând alte umbre pe pânză, doar suișuri și coborâșuri. Clipesc de câteva ori.

Alice chicotește.

— Anime Alice este pseudonimul meu literar. Scriu o groază de *fanfic Dansul pe eșafod,* poate că ai auzit de mine?

Russell pare impresionat.

— Deci tu ești Anime Alice? Faimoasa Anime Alice! Sigur că am auzit de tine. Ești o adevărată senzație pe internet. Hei, Julia, fă-mi o poză cu Alice, o să dea super pe Instagram.

Alice nu se poate abține și ridică dintr-o sprânceană către Nate, chiar înainte ca zâmbetul acela molipsitor să-i traverseze fața.

Julia își scoate iPhone-ul din buzunar.

— Sper că te plătește pentru asta, Alice, parcă așa te cheamă? zice și face poza. Știi, ar trebui să vii la următorul Comic Con, să stai la discuția despre *fanfic.* Ai o față perfectă pentru publicitate.

Alice deschide gura să răspundă, dar sunetele de tobă par să crească în intensitate, înecându-i cuvintele, și un miros ciudat îmi umple nările – de medicament și de țesătură arsă. Îmi cuprind tâmplele în mâini, simțindu-mi pulsul întețindu-se rapid.

— Violet? rostește Katie.

Scârțâitul se aude din nou, mai tare de data asta – cu siguranță nu-s viorile. Și lumina aia de smarald începe să pâlpâie, de parcă un bec ar urma să explodeze sau ca și cum o mie de molii s-ar fi strâns în spatele învelișului de sticlă.

— Violet? Ești bine? întreabă Katie. Fața i se face când verde, când albă, când albă, când verde.

Podeaua pare să se balanseze vreo câțiva centimetri spre stânga și încep să mă simt de parcă tocmai am ieșit dintr-un carusel – simt cum budinca de dimineață îmi stă în fundul gâtului, caldă și densă. Cred că aud pe cineva care mă strigă pe

nume. Mă întorc și-l văd pe Nate cu gura căscată și cu ochii căprui larg deschiși. Ridic instinctiv privirea. Și atunci, văd. Lumina de smarald se rotește, iar eșafodul se apleacă în față. Abia dacă am timp să-mi acopăr fața înainte ca întreaga structură metalică să se prăbușească spre noi.

CAPITOLUL 4

Trezitul se aseamănă cu târâtul afară dintr-o mocirlă. Văd suprafața, simt pe piele aerul proaspăt, dar o fantomă întunecată mă trage iar la fund. E atât de tentant să continui să te scufunzi, dar gândul că eșafodul m-ar putea țintui, prinzându-i captivi pe Nate, Alice, Katie… chiar și pe Russell și pe Julia, mă motivează. Cumva, îmi trag trupul din noroi, îmi forțez ochii să se deschidă, îi ordon creierului să funcționeze.

Lumina care vine dinspre ușa ignifugă învăluie camera într-o strălucire spectrală. Abia reușesc să disting tijele metalice ale eșafodului, care țâșnesc din podea ca o sculptură postmodernă ciudată. Mirosul ăla – de medicament și de material ars – îl simt din ce în ce mai puternic în nări, iar ochii mă usturã.

— Nate?

Mă ridic în coate. Durerea îmi străpunge craniul.

— Violet? îi aud vocea tremurată peste melodia de fundal, înfundată, și dangătul de metal pe metal.

Îmi întind degetele, de parcă aș putea cumva să-l trag aproape de corpul meu.

— Nate, ești bine?

Îi văd fața cuprinsă de frică și-l simt cum se târăște către mine în beznă.

— Violet, sângerezi.

Își vâră mâinile sub subțiorile mele și mă ridică în capul oaselor. Capul îmi zvâcnește de parcă ar sta să-mi explodeze.

— Alice? Katie? întreb apăsându-mi cu mâna carnea umedă a frunții.

— Sunt bine… cred, spune Alice, clătinându-se către noi, cu rochia și coapsele pătate de cenușă. Ce naiba s-a întâmplat?

Dar eu nu răspund. Trebuie s-o găsesc pe Katie. Mă arunc în patru labe și încep să pipăi pământul. Stătea chiar lângă mine, n-are cum să fi plecat prea departe.

— Katie? Katie?

O aud gemând în dreapta mea. Întorc capul – durerea mă lovește în fundul ochilor – și îi văd colanții fosforescenți, care

strălucesc în întuneric. Nate ajunge primul la ea. Se agită până când se așază cumva în genunchi.

— Sunt bine, sunt bine, mormăie ea, aproape doar pentru sine.

Mirosul ăla străin devine din ce în ce mai puternic și auzim încă un scârțâit, dar mai puternic de data asta.

— Ușa ignifugă… zice Alice cu o voce cuprinsă de panică.

Apoi, împreună, ne îndreptăm împleticindu-ne către ieșire, împiedicându-ne de metal și de echipamente. Dăm buzna pe ușă, tușind, scuipând și agățându-ne unii de alții. Lumina zilei îmi înțeapă ochii și mă simt ca un soi de strigoi care se ferește ținând ochii pe jumătate închiși. Pielea mi se face de găină și nu pot să nu observ cât de rece s-a făcut. Ne scurgem pe dalele pavajului, cu spatele lipit de pietrele reci ale pereților.

— Unde naiba suntem? întreb eu.

Măcar gura mea reușește să articuleze cuvintele, dar aud doar sunetul ăsta asurzitor, de parcă m-aș afla într-un tunel prin care trece în viteză un tren – vâjâind și mugind și ridicând praf. Inițial, am senzația că e vorba despre un caz serios de acufenă, creierul meu opunându-se mișcării, dar ochii deslușesc încet culorile și formele. Oameni. Mii de oameni. Toți sunt înalți și slabi, îmbrăcați în haine croite la comandă. Cu pumnii în aer și vocile ridicate, simt cum vibrațiile bătăilor din picioare îmi urcă pe partea din spate a coapselor.

— Trebuie să primim ajutor! strigă Nate, scoțând telefonul din buzunar; plasturele pentru ochi trebuie să-i fi căzut la un moment dat, pentru că observ că în ambii ochi îi joacă lacrimile. Nu am semnal, zice el.

Schițez din cap un gest de încuviințare pe care îl regret imediat ce simt cum durerea mi se revarsă prin craniu ca o substanță toxică.

— Russell și Julia sunt încă acolo… Și paznicii, și tipa cu clipboard-ul, încerc eu să adaug, dar vocea mi se scufundă sub o cacofonie de sunete de trompete.

— O fi vreun soi de eveniment *cosplay*? strigă Alice.

Îmi șterg cu mâneca sângele de pe față și clipesc repede. Acum, recunosc imaginea. Ne aflăm în amfiteatrul din *Dansul pe eșafod,* la parter, chiar în spate. Sala înclinată, plină de fețe perfecte și simetrice care ne înconjoară din toate părțile, făcându-ne să privim în sus, către muchia peretelui circular din

piatră, punctat cu paznici OIM, înarmați. Înaintea noastră, o mulțime înaintează furios, cu o voință proprie, trupuri perfecte cu păr des și lucios. Nu pot vedea, dar știu că scena și eșafoadele sunt în față, ascunse privirii de mulțime.

— Pare a fi cea mai bună reconstituire care a existat vreodată.

Alice înlătură tocurile rupte și se ridică în picioare să vadă mai bine.

Are dreptate – au nimerit până și mirosul. Amfiteatrul se află la granița dintre orașul Imperfecților și Pășuni și pot simți mirosul dulce al Pășunilor care se luptă cu mizeria orașului. Polen și gazon proaspăt tuns lovindu-se de mirosul de carne moartă și de oțet.

— La naiba cu reconstituirea! strigă Katie. Trebuie să-i găsim pe cei de la pază, spune și părăsește adăpostul oferit de ieșirea de incendiu, zbughind-o în spatele mulțimii.

— La naiba cu paza, zice Alice. Trebuie să ne asigurăm că Russell postează fotografia aia.

Nate mă ajută să mă ridic și, chiar dacă simt de parcă mi se dizolvă capul, gândul la Russell și la Julia, blocați și răniți, îmi forțează membrele să se miște. Apuc un umăr înalt și lat, observând în trecere sângele de pe degetele mele în timp ce se răsfiră. Un bărbat se întoarce și mă privește. Cuvintele îmi rămân în gât la vederea simetriei trăsăturilor lui.

— Avem nevoie de ajutor.

Vocea îmi sună scârțâită și afectată ca o veche înregistrare analogică.

Pare confuz pentru o clipă.

— Tai-o de aici, Imperfecto; dacă nu, voi chema paznicii.

— Uite ce e, știu că ești în rol, zice Nate, dar a avut loc un accident. Sângele e adevărat.

Bărbatul îl aruncă pe Nate la pământ cu ușurință.

— Am zis să dispari, Imperfectule.

— Doamne, Nate, ești bine?

Cad alături de el și-i scutur palmele de pământ.

— Și eu care credeam că eu sunt un fan adevărat al *Dansului pe eșafod*, zice el. Oamenii ăștia sunt de-a dreptul fanatici.

Sar în picioare și apuc o altă persoană. De data asta nimeresc o femeie, pe la patruzeci de ani, poate chiar mai în vârstă, mi-e greu să-mi dau seama. E încă frumoasă, iar pielea îi e întinsă pe

față ca un voal, iar părul castaniu-auriu îl poartă buclat într-o parte. Mă privește și strânge ochii migdalați, plină de dezgust.

— Nu mă atinge... Imperfectă împuțită... maimuțo. Paznic! începe să țipe. Paznic! dar vocea i se pierde în murmurul mulțimii, al trompetelor și al tropăielilor.

— Las-o baltă, zice Nate, trăgându-mă de braț.

Ocolim prin spatele mulțimii, trăgând cu ochiul dintr-o parte într-alta, încercând să găsim pe cineva, oricine, care să aibă măcar un vag aer oficial. Katie nu pare să aibă mai mult noroc și rămâne mută de uimire când o femeie blondă și suplă îi urlă în față. Un grup de fani îngrijorați se adună însă în jurul lui Alice, îngrijindu-i mica tăietură de pe antebraț și dându-i cu grijă părul auriu de pe față. Măcar o dată se amestecă și Alice cu adevărat în mulțime. Trebuie să fi contactat fiecare agenție de modele din Londra, Anglia, ca să facă jocul ăsta să pară atât de real.

Urc cele câteva trepte de jos care duc la rândurile de scaune înclinate din spatele amfiteatrului, cu Nate lângă mine. Abia dacă reușim să vedem peste mulțime. Totuși, fără urmă de îndoială, văd scena în față. O construcție rahitică din lemn, pe care se află o grindă lată. Nouă ștreanguri atârnă de gâtul a noua Imperfecți condamnați. Fețele le apar pe un ecran uriaș, în spate. Pot distinge orice imperfecțiune. Ușoara diformitate a trăsăturilor lor, firul de mustață ciudat de gri, dinții galbeni și încălecați. Imperfecțiunile lor ies însă în evidență chiar și de la distanță. Fizicul lor nu e tocmai cum trebuie – prea slabi, ușor încovoiați și lați pe unde nu trebuie. Ba chiar mă simt un pic ușurată văzând cum umanitatea lor iese la iveală.

— E scena de început, spune Nate încântat. Doamne, s-au dat peste cap! Imperfecții condamnați arată exact ca actorii din film.

Are dreptate. Cunosc fiecare pistrui și fiecare rid de pe fața celor nouă. Femeia cu ochii injectați care își atinge, în mod repetat, urechea de parcă asta i-ar aduce vreun soi de mângâiere. Bărbatul cu vânătăi pe antebrațe, care stă cu ochii închiși pe mai toată durata procesiunii. Și o fată care nu are cum să aibă mai mult de șaisprezece ani și care totuși strânge din dinți cu atâta tenacitate, încât ai senzația că fălcile mai au puțin și-i fuzionează. Îți pot spune despre fiecare Imperfect în detaliu – am văzut filmul de patruzeci și șase de ori.

Înghit cu greu.

— Nate, concentrează-te. Trebuie să găsim ajutor.

Pe ecranul uriaș din spatele scenei apare fața conducătorului OIM-ilor: președintele Stoneback. Pare artificial, ca o tobă, cu pielea întinsă pe trăsături perfecte și prinsă cu agrafe invizibile. Într-o imagine atât de mare, ochii lui arată ca niște sfere uriașe din sticlă, complet goale și incapabile de orice urmă de căldură sau de bunătate. Se adresează mulțimii cu tonul lui ascuțit, la fel ca în film.

— Frați OIM-i, ne-am adunat astăzi aici pentru a fi martori la moartea acestor Imperfecți. Vinovați de furt, viol și crimă.

Mulțimea aclamă.

— Și asta, fiindcă pentru a ne menține lumea perfectă trebuie să eliminăm aceste făpturi imperfecte… Acești paraziți.

Încep să bată tobele. Călăul, o siluetă în negru, se îndreaptă către levier. Știu că e doar un spectacol; cu toate astea, îmi trece prin stomac un sentiment de neliniște… Ceva nu e tocmai în regulă. Sunt pe cale să-l trag pe Nate de pe scări când Katie vine fugind către noi, bălăngănindu-și mâinile pe deasupra capului și bolborosind cuvântul „Julia”.

Ridicăm privirea și o vedem pe Julia Starling, care stă cocoțată pe buza peretelui, cu mâinile în șolduri și părul fluturându-i în vânt. Încadrată de cerul gri, arată cu adevărat minunat. Terifiant. Sentimentul ăla de neliniște începe să se transforme în panică și simt cum inima mi se izbește de coaste ca și cum ar fi un animal prins în capcană. În mod clar e ceva necurat. A scăpat complet nevătămată și a și reușit, cumva, să se costumeze în Rose. Tunică, bocanci de armată, colanți. Privesc felul în care atinge buzele cu pumnul. Murmură ceva doar pentru ea, apoi își azvârle brațul deasupra capului, coborându-l într-un arc grațios.

Știu ce este dinainte de a vedea. O grenadă, dar nu una care aduce moarte și distrugere. Nu. O bombă-scaiete, astfel creată încât să elibereze simbolul speranței rebelilor. Și, desigur, o manevră tocmai bună pentru a le distrage atenția. Se lansează deasupra mulțimii, plutind un moment, ca o pasăre neagră de pradă, înainte de a acoperi amfiteatrul cu un zgomot puternic. Sute de semințe albe de scaiete s-au dispersat în aer, plutind de-a lungul și de-a latul ca niște fărâme de puf. Aud icnetul ciudat și văd mulțimea arătând cu degetul și urmărind semințele din văzduh.

— E fabulos! exclamă Nate încercând să se facă auzit în zgomotul tobelor. O bombă-scaiete, exact ca în carte.

— Un pic cam prea fabulos, răspund eu.

Mirosul, actorii, chiar și simpla dimensiune a platoului. Totul e mult prea real. Încep să mă simt amețită, iar bătaia tobelor îmi umple fiecare spațiu al creierului.

Deodată, tobele se opresc. Liniște. Mulțimea stă captivată, încremenită, toți rămânând cu bărbiile perfecte ridicate către cer. Este momentul din film când rebelii Imperfecți își fac apariția, aruncându-și fumigenele și luând cu asalt scena, eliberându-și semenii Imperfecți de pe eșafod. Iar Rose se strecoară nevăzută, dispărând înapoi în decorul gri al orașului Imperfecților după ce a dovedit că merită să facă parte dintre rebeli.

Aștept cu respirația tăiată strigătul de luptă al rebelilor.

În schimb, o aud pe Katie cum urlă din toți rărunchii.

— Julia! Julia! Ești bine?

Ultimul lucru de care avem nevoie este să atragem atenția asupra noastră.

— Katie, nu! strig eu.

Dar ea aleargă către tribună, unduindu-și brațele pe deasupra capului.

— Julia, fii atentă să nu cazi!

— Katie, oprește-te! strig eu iarăși.

Dar e prea târziu. Paznicii se învârt pe platformele lor, alertați de prezența Juliei, cu pistoalele ațintite și armate. Julia se întoarce și o expresie ciudată îi brăzdează fața, un amestec de acceptare și determinare. Sunetul focului de armă îmi perforează craniul și o serie de picături roșii se împrăștie pe tunica ei, transformându-se într-o pată uriașă. Formează o centură de sânge, care amintește de propria mea centură. Își privește abdomenul – un zâmbet năucitor cuprinzându-i gura ca un boboc de trandafir –, apoi se rostogolește. Mâinile ei subțiri se zbuciumă, încercând să se apuce de un om invizibil. Cade între compartimente ca o păpușă, cu părul negru răsfirat ca o mantie în urma ei. Se izbește de caldarâm, inertă și lipsită de viață. Ca un sac de nisip. Văd cum viața se scurge din ea, două aripi rubinii de fluture crescând de-a lungul caldarâmului.

„N-are cum să fie adevărat”.

Sunt cât pe ce să sar de pe trepte și s-o iau la goană spre ea, când un alt sunet îmi distrage atenția. Sunetul a noua trape care se deschid. Nate mă apucă de mână și mă strânge atât de tare, încât doare. Și știu ce urmează să văd. Știu că ar trebui să privesc în altă parte, dar nu pot. Nu pot. Nouă trupuri cad, nouă ștreanguri se întind și strâng și nouă perechi de picioare lovesc în gol și se zbat. Bărbatul cu antebrațele vinete, femeia cu ochii injectați, fata cu maxilarul strâns – toți – dansând ultimul dans.

Privesc instinctiv către Katie. Stă în picioare, stană de piatră, albă ca varul și zdrențăroasă, cu maxilarul pulsându-i. Apoi o zăresc pe Alice, cu gura căscată și ochii plini de lacrimi. Și încă simt cum Nate îmi zdrobește mâna, trăgând în același timp de țesătura tunicii mele de parcă ar avea cinci ani.

Și știu că noi toți gândim același lucru:

„Nu ne mai aflăm în *cosplay”.*

CAPITOLUL 5

Un bărbat își croiește drum prin mulțime, alergând spre trupul chircit al Juliei. Poartă o salopetă gri a Imperfecților sclavi – Imperfecții care lucrează pe Pășuni pentru OIM-i. Nu pot să nu observ cât de incomode par să fie acele haine în realitate, cu țesătura aspră și cusăturile proaste. Cade în genunchi când ajunge la balta de sânge și o trage către pieptul lui puternic dintr-o singură mișcare. Mâinile ei cad și se mișcă spasmodic, de parcă ar fi adâncită într-un vis. Mișcările devin din ce în ce mai pronunțate și încep să mă întreb dacă nu cumva e încă în viață, apoi realizez că trupul ei firav a fost cuprins de mișcările convulsive ale Imperfectului care o jelește. Deodată, am sentimentul că ar trebui să privesc în altă parte, de parcă aș deranja.

Pământul din jurul lui începe să explodeze când paznicii deschid focul. Vreau să strig către el „Fugi, fugi”, dar buzele-mi rămân nemișcate. Își ridică privirea și, nu știu cum, dar ochii lui îi găsesc pe ai mei. Ne holbăm unul la altul, iar eu îi studiez fața. Pielea măslinie, cu murdărie vârâtă în fiecare crăpătură, și un nas care a oprit mult prea mulți pumni. Îl recunosc din film. Matthew. Unul dintre cei mai de încredere rebeli ai lui Thorn și responsabil – cel puțin parțial – de recrutarea lui Rose. Venele de pe gâtul lui se umflă ca niște stinghii; și el crede că deranjez.

Focurile de armă îi fac pe unii OIM-i să se întoarcă, expresiile fețelor lor frumoase schimbându-se din bucurie în groază în timp ce-și încleștează maxilarele. Panica se strecoară în partea din spate a mulțimii. Câțiva OIM-i o iau la goană către porțile mari și metalice din lateralul amfiteatrului, către Pășuni.

Gloanțele se opresc – paznicilor le e teamă să nu lovească în vreo burtă greșită – suficient de mult cât o femeie, îmbrăcată și ea în salopetă gri, să se repeadă asupra unui bărbat. Trage de hainele lui, rostind comenzi printre buzele subțiri, în timp ce părul brăzdat de urme argintii i se răsfiră pe față. Saskia, cealaltă rebelă responsabilă pentru recrutarea lui Rose. Are aceeași față aspră ca și actrița din film, și totuși pare un pic schimbată.

Matthew se ridică, strângând-o pe Julia la piept ca pe un copil adormit. Se oprește și mă fixează din nou cu privirea. Apoi se uită la Nate și văd cum ceva se schimbă în ochii lui negri, de parcă un impuls i-ar fi străpuns corpul. O așază înapoi pe Julia în propria baltă de sânge, șoptind ceva doar pentru ea, apoi aleargă către noi cu brațele întinse. La adăpostul sentimentului de uimire, nici nu clipesc, dar observ sângele de pe mâinile lui când mă apucă de tunică.

— Repede! rostește urlând. Veniți cu mine!

Mă uit la Nate, așteptând o ridicare nonșalantă din umeri, dar fața lui rămâne înghețată de frică. „Ne aflăm în *Dansul pe eșafod”,* spun ochii lui. Aproape că încep să râd. „Suntem în *Dansul pe eșafod”.*

Matthew mă apucă de umeri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-o să rezistați nicio secundă cu toți OIM-ii ăștia!

Mă trage înainte până când nasul meu aproape că se atinge de al lui.

Suntem amândoi de aceeași statură, ceea ce mi se pare ciudat – părea mult mai înalt pe marele ecran. Apoi îmi aduc aminte că încă sunt pe trepte, dar nu mă mișc, încremenită între șoc și râs. Fiind atât de aproape, descopăr că și el e ușor diferit de varianta lui din film – structura feței sale pare mai robustă și ochii sunt de-un căprui parcă și mai intens.

Mă împinge frustrat și mă apucă de obraji cu degetele umede și calde.

— Uite, spune el și mă forțează să privesc scena; nouă trupuri atârnă inerte în ștreanguri cu gâturile arcuite ca ale unor lebede și cu picioarele atârnând liniștite acum către pământ.

Saskia vine alergând în spatele lui.

— Lasă-i, Matthew. Lasă-i, la naiba!

Dar Matthew nu se clintește.

— Vrei să sfârșească la fel ca ei? Mă strânge de obraji până ce buzele-mi ies în relief. Pentru că asta se va întâmpla dacă nu vă mișcați fundurile chiar acum.

Cuvintele lui îl animă în mod evident pe Nate, care mă trage de tunică.

— Haide, Violet.

Această mișcare este cea care îmi dezmorțește, în cele din urmă, picioarele. Dacă, într-adevăr, ne aflăm în *Dansul pe*

eșafod, atunci suntem în cel mai periculos loc cu putință… locul în care cei care nu sunt îmbunătățiți genetic sunt spânzurați. Eu. Nate. Îmi trag fața din strânsoarea lui Matthew și îl apuc de mână, cuprinzându-mi fratele cu mâna liberă. Începem să alergăm către partea din spate a mulțimii, ghemuiți cât mai jos, așteptându-ne la și mai multe gloanțe.

— Unde mergem? strigă Katie, care ne ajunge din urmă.

Doar când o văd îmi amintesc, cu un soi de vină, că am intrat patru în coșmarul ăsta.

— Alice! strig. Alice!

Dar n-o văd nicăieri. Panica îmi cuprinde pieptul. Matthew începe să ne tragă printre OIM-i și mă lovesc de siluetă perfectă după siluetă perfectă, și toți se uită la noi cu fețe pline de dezgust, dar asta ne apără, pentru că îi face pe toți să se ferească de noi, de parcă am avea nu știu ce boală contagioasă. Aud un cuplu strigând: „Maimuțe, maimuțe împuțite!” Și nici urmă de Alice. Încetinesc pentru o clipă, încercând să-i zăresc părul blond strălucind măcar cu un cap peste restul mulțimii. Dar ceea ce în mod normal o făcea să iasă în evidență, aici o face imposibil de zărit.

— Paza! strigă un OIM. Paza, sunt niște Imperfecți huligani în amfiteatru!

— Haide, zice Matthew, strângându-mă și mai tare.

— Alice! îmi plutește vocea peste mulțime.

Saskia vine fugind în spatele nostru.

— Tacă-ți fleanca, idioato. Ai să ne omori pe toți.

Apoi, abia perceptibil, aud o voce. Vreau să spun că familiaritatea este cea care mă face s-o disting, ceva în adâncul meu care recunoaște timbrul, tonalitatea, dar realitatea e că mă strigă pe nume: „Violet! Violet!” Se îndreaptă împleticindu-se către noi, ieșind în evidență doar din cauza funinginii și a terorii care se citește pe fața ei.

Se aruncă spre mine.

— Unde naiba suntem? Ce mama naibii se petrece?

— Trebuie să plecăm, răspund eu.

Nu cred că reușește să mă audă prin mulțime, dar trebuie să fi înțeles gravitatea realității doar privindu-mă și, fără să mai scoată vreun cuvânt, ne urmează – aplecată cât mai jos – în timp ce ne croim drum prin mulțime.

Ajungem la o mică ușă din lemn, care trebuie că dă spre orașul Imperfecților. Mirosul de carne moartă se intensifică și simt cum mi se întoarce stomacul pe dos. Suntem chiar lângă cușca Imperfecților, o cușcă din lemn în care stau rudele Imperfecților condamnați și de unde li se permite să-i privească pe cei dragi cum mor. Ne urmăresc cu toții printre zăbrele cu fețe împietrite și brăzdate de lacrimi.

Matthew ne conduce spre ușa din lemn, scoțând un pistol de la centură și anticipând sosirea paznicilor.

— Grăbiți-vă.

Îmi întind mâinile albe și tremurânde înainte, zgâriind lemnul din jurul clanței. Și chiar atunci când degetele cuprind mânerul rotund ca o sferă, aud cuvintele rotunjite ale paznicului OIM: „Nu-i lăsați să scape”. Îmi închipui că pot simți punctele roșii ale laserului tremurând chiar deasupra gâtului meu, ca un roi de licurici furioși. Un val proaspăt de panică mă străpunge.

Dar nu mă uit într-acolo. Mă concentrez doar asupra sunetului metalic din mâinile mele. Învârt mânerul – aproape dislocându-mi brațele din umeri – dar ușa rămâne închisă ferm. Saskia mă dă la o parte și manevrează mânerul cu degete abile și mâini surprinzător de sigure. În cele din urmă, ușa se deschide și năvălim buluc în oraș.

CAPITOLUL 6

Matthew închide ușa în urma lui.

— Ne aflăm în *Dansul pe eșafod,* zice Nate cu vocea tremurândă.

— Ba nu, nu mai sunteți, zice Saskia. Tocmai ce v-am scos de acolo.

Nate scutură din cap, de parcă Saskia nu prea înțelege.

— Nu, nu, suntem în lumea din *Dansul pe eșafod.*

Saskia se preface că nu l-a auzit.

— Grăbiți-vă, paznicii pot veni după noi în orice clipă.

Înțeleg de ce arată altfel. Are un semn ca o pată de forma Africii chiar deasupra ochiului stâng. Și, dacă mă gândesc bine, nici Rose nu arăta întocmai ca Julia Starling, și nu mă refer doar la balta de sânge și la membrele rupte – părul ei era mai cârlionțat, iar fizicul mai adolescentin. De parcă toate aceste personaje ar fi apărut chiar din imaginația autorului. Nu am însă timp să deslușesc tot, cel puțin nu cu paznicii atât de aproape. Îi urmez pe Saskia și pe Matthew pe o alee, picioarele mele chinuindu-se din greu să țină pasul și auzindu-mi prietenii cum gâfâie în urechea mea.

Cunosc orașul Imperfecților din carte, apoi din film – „misterios și răscolitor”, așa cum l-a descris un critic. Londra, multe secole în viitor, bombardat din temelii și dezbrăcat de toată culoarea și grația. Aparatul de filmat dezvăluia o panoramă a acoperișurilor prăbușite, a stâlpilor de iluminat răsturnați, negura ridicându-se ca un fum în jurul movilelor de gunoi. Iar eu și Nate am exclamat, uimiți, când am văzut faimoasele simboluri, acum dărăpănate: rămășițele Tower Bridge, Roata căzută, ruginită și crăpată, asemenea unei roți uriașe pentru hamsteri; jumătate de Big Ben, cu ceasul de mult dispărut. Îmi aduc aminte cum priveam imaginea stând pe canapeaua mea dragă, cu perna strânsă la piept și gândindu-mă: „Frate, Londra din viitor e chiar nașpa și mă bucur că nu trăiesc acolo”. Totuși, în timp ce-i urmez pe străzi pe cei doi Imperfecți, simțind cum îmi ard picioarele, duhoarea este cea care mă afectează cel mai mult.

Îmi amintește de momentul când am găsit împreună cu Nate o mierlă rănită. Cu ochii dați pe spate, aripa ruptă, penele mototolite, sângele împroșcat pe fereastra bucătăriei de care se izbise. Nate avea doar patru ani și nu se mai oprea din plâns, așa că am ridicat-o și am așezat-o într-o cutie veche de pantofi, i-am pus vată sub cap, i-am acoperit trupul cu o batistă și i-am pus niște fructe de pădure la picioare, ca să aibă dacă se trezea flămândă. Am făcut găuri în capac cu un creion și am ascuns-o în șifonierul meu, pentru ca mama să n-o găsească. Desigur că am uitat de ea. Cam o săptămână mai târziu, am simțit mirosul care venea din șifonierul meu, unul ciudat ca de murături sau de pâine arsă. Doar atunci când am ridicat capacul m-a izbit cu adevărat duhoarea.

O pasăre în putrefacție. La fel ca orașul.

— Țineți pasul! strigă Saskia peste umăr. Asta dacă nu vreți ca nenorociții de soldați să vă prindă.

Dăm colțul și intrăm într-un labirint de alei, iar în cele din urmă ajungem pe o străduță îngustă. O sârmă de rufe stă suspendată deasupra noastră și vibrează ca o pânză în vânt. Pentru o clipă, mă întreb de ce s-ar obosi cineva să spele rufe doar ca să le întindă într-un aer atât de stricat. Saskia se oprește ca să se odihnească și ne oprim și noi, ceilalți. Îmi pun mâinile pe genunchi și simt un junghi într-o parte.

Pe nepusă masă, Saskia se răsucește și o izbește pe Katie de perete. Aud cum spinarea îi pârâie de cărămizi și cum apoi scoate tot aerul din plămâni.

— De-a ce naibii te jucai, panaramă mică?

Saskia își scuipă cuvintele pe fața lui Katie.

Mă mișc, încercând s-o trag pe Saskia deoparte, dar Matthew pășește și se bagă între noi.

— Ea a omorât-o pe Rose, spune, întinzând mâinile și răsucindu-le de parcă ar vedea pentru prima oară sângele, care deja s-a transformat dintr-un rubiniu intens într-un strat de fulgi maro.

Îmi mut privirea de la Matthew la Saskia. Amândoi par răvășiți, afectați, dar într-o manieră diferită; el pare că s-ar putea prăbuși de jale și aproape că pot să văd cum furia se propagă pe pielea Saskiei. În textul original, amândoi aveau o lungă istorie cu Rose, cunoscând-o cu vreo câteva luni înainte de misiunea cu bomba-scaiete. Thorn îi rugase să găsească o

fată Imperfectă frumoasă, care să se poată infiltra pe proprietatea Harper și care să poată seduce un băiat OIM frumos. Când Matthew și Saskia o scoseseră pe Rose dintr-o bătaie de stradă, îi observaseră imediat amestecul irezistibil de fragilitate și curaj și devenise astfel alegerea evidentă pentru misiunea Harper. Și chiar o luaseră sub aripa lor protectoare, instruind-o zi și noapte. Ajunseseră să o considere prietenă, fiică și, în aceeași măsură, un camarad rebel. Nu e de mirare că moartea ei îi afectase atât de tare.

O lacrimă mare se prelinge pe fața lui Matthew, atârnându-i în bărbie. Își duce mâinile la piept, de parcă așa i-ar ține închis acolo spiritul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Matthew, oprește-te din plâns.

Saskia aruncă peste umăr cuvintele fără să-și slăbească strânsoarea.

— Rose n-ar fi vrut să ne pierdem cu firea. Ar fi vrut să ne dăm seama cine naiba sunt Imperfecții ăștia.

Alice se uită la mine cu ochii bulbucați, de parcă vrea să zică: „Și acum ce facem?”

— Îmi pare nespus de rău, spune Katie. Nu știu ce s-a întâmplat, serios că nu știu. Am crezut că era Julia…

— Nu era Julia, zic eu. Era Rose. Acea Rose.

N-a văzut filmul niciodată – nu-i de mirare că-i atât de confuză.

— Julia? Cine naiba-i Julia?

Saskia o izbește din nou pe Katie de perete.

— Lasă-mă în pace, spune aceasta, agitându-se, dar nu își poate măsura forța cu a Saskiei.

— Ce vrea să zică e că semăna cu o prietenă comună, zic eu. Katie încerca doar s-o avertizeze.

— S-o avertizeze! urlă Saskia. N-avea nevoie să fie avertizată. Ar fi fost bine dacă n-ai fi fost tu. Imperfecții condamnați, i-am fi salvat pe toți! Trebuia să-i salvăm, spune cu vocea tremurată. Au fost spânzurați din cauza voastră.

— Nu știi asta, zice Alice, încercând să ascundă minciuna.

Saskia o privește de parcă ar vedea-o pentru prima oară. O eliberează pe Katie și merge către Alice, ridicându-i o șuviță din părul auriu. Îi răsucește părul încet pe degete.

— Arăți ca unul dintre ei, spune ea, pronunțând cuvântul de parcă ar fi avut un gust amar.

Alice rămâne nemișcată, împietrită ca o statuie. Doar nările i se mișcă, umflându-se ușor în timp ce respiră întretăiat.

— Am zis că arăți ca unul dintre ei, spune Saskia trăgând de șuvița de păr, pe care o aud cum se desprinde de scalpul lui Alice.

Alice scâncește și-și duce mâna la locul dureros.

— Una dintre cine? întreabă ea pe un ton indignat, pretinzând că nu știe.

Arată însă prostește, sprijinită de zidul dărâmat, în rochia ei scurtă, ca un model într-o ședință foto urbană. Noi ceilalți privim cum șuvița de păr auriu plutește prin aer și aterizează pe caldarâm.

— Spune-mi de ce n-ar trebui să te omor. Chiar acum, zice Saskia, lovindu-și centura, și pentru prima oară observ mânerul ruginit al unui cuțit care iese de sub haină. Să te înțep în burtă și să privesc cum sângele de OIM se scurge din tine.

Alice se albește la față.

Încerc să vorbesc, să intervin, dar gura parcă mi-e lipită, iar picioarele nu vor să se miște.

— Cred că a curs suficient sânge azi, spune Matthew, atingând-o pe Saskia pe braț, iar acesta tresare de parcă ar fi fost atinsă cu un fier înroșit.

— Sângele de OIM nu se pune.

— Nu sunt OIM, zice Alice.

— A, nu?

Saskia îi apucă rucsacul argintiu și îl golește pe jos. Un luciu de buze, un pachet de gumă de mestecat, o geantă Radley, o cutie de pudră cu imaginea unei libelule pe spate și un iPhone. Saskia ia telefonul și-l răsucește între degete. Ecranul se aprinde când îl prinde cu degetul mare.

— Atunci, ce-s astea? Crezi că Imperfecții au căcaturi d-astea?

— Nu e decât un telefon, zice Alice, ridicând mâna de parcă ar fi vrut să încerce să-l ia, dar se răzgândește în ultima clipă.

Saskia se încruntă.

— Mai aveți și alte rahaturi d-astea? Sau trebuie să vă dezbrac pe toți?

Cu mare reținere, ne scotocim în buzunare și predăm tot ce avem. Portofele, telefoane, luciu de buze. N-am crezut că pot să

mă simt și mai vulnerabilă, dar fără telefon, banii pentru taxiul în caz de urgențe și fotografia familiei mele, mă simt complet dezbrăcată. Cred că toți ne simțim la fel, stând cu brațele strânse la piept și protejându-ne organele – inimile.

Saskiei nu pare însă să-i pese. Le vâră pe toate în rucsacul lui Alice, pe care îl închide strâns.

— Mie-mi par toate lucruri d-ale OIM-ilor.

— Nu sunt OIM, repetă Alice.

— Nu este, zice Nate.

Folosește tonul ăla al lui de „Tocmai ce mi-a venit o idee”, și o face bine. Își desface brațele și pieptul pare că i se ridică.

Saskia se răsucește către el, ridicând cuțitul atât de repede, încât abia dacă observ mișcarea.

— Tacă-ți fleanca, mititelule.

Nate urmărește lama, dar vocea îi rămâne puternică.

— E spion pentru Imperfecți. O folosim pentru că arată ca un OIM.

Nu pot să nu mă simt un pic deranjată. Sunt sora mai mare, eu ar fi trebuit să am ideile și vocea mai puternică. Alice avea dreptate, stau prost la capitolul imaginație.

Saskia începe să râdă.

— Prostii!

Matthew îl privește pe Nate cu ochi mari, plini de compasiune.

— Nu există spioni despre care noi să nu știm.

— Nu-i adevărat, zice Nate. Întrebați-l pe Thorn.

Saskia se încruntă.

— Ia ascultă, de unde știi de Thorn?

Nate nu ezită.

— Lucrez pentru el. Toți lucrăm pentru el.

— Nate! îl strig eu, dar Katie mă oprește cu o privire care zice să am încredere în el.

— De ce ar fi fugit după noi? continuă el. Nu-i proastă, știe că fuga în oraș e sinucidere curată, dar trebuia să se întoarcă la baza rebelilor.

Observ cu mândrie că Nate și-a înăbușit vocalele, ca să semene cât mai mult cu Imperfecții. Și mi-e rușine să recunosc faptul că nu m-am gândit să-mi folosesc toate cunoștințele despre carte în avantajul nostru. Știm multe dintre secretele rebelilor – le-am urmărit și am citit despre ele în detaliu în ultimii

doi ani. Trebuie să-mi reamintesc mie însămi uneori că n-are decât paisprezece ani.

— Da? Saskia pare neliniștită acum, semnul ei purpuriu încrețindu-se pe la margini. Atunci, unde-i tabăra rebelilor, deșteptule?

— Nu-i spune, intervine Katie, bucurându-se în mod vădit de turnura lucrurilor. Ar putea să nu fie rebeli, poate că doar vor să afle.

Saskia și Matthew izbucnesc în râs, dându-și capetele pe spate, arătându-și gâturile soioase și molarii maronii. Este prima oară când îi văd râzând și pare că doar gurile lor își aduc aminte cum s-o facă.

— O, acum chiar că-ți bați joc de noi, zice Matthew, zâmbetul dispărându-i la fel de repede cum a apărut.

Mă uit la Alice, care ține pumnii încleștați și tremură ușor. Trag aer în piept.

— Vă spun eu dacă ne lăsați în pace. Bine?

Saskia se îndreaptă către mine, încet și aproape seducător.

— Zi-i.

— Sediul e în biserica bombardată.

Trăsăturile Saskiei se schimonosesc.

— Bine, spune, și vocea i se schimbă, devenind deodată precautâ, de parcă i-ar fi teamă să nu dezvăluie ceva. Dar știe că am dreptate.

— Saskia? face Matthew.

— Taci. Mă gândesc. Își vâră degetele în ochi de parcă ar putea să ajungă în creier și să-și aranjeze gândurile. Bine, dar asta nu înseamnă că prietena voastră OIM este spion. Tu ce ne poți spune, prințesă?

Alice pare nervoasă și vocea îi urcă, devenind pițigăiată.

— E pe lângă podul dărâmat. La vale, pe fluviul Tamisa.

Tresare, realizându-și greșeala; nu-l mai numesc așa.

— Care fluviu? întreabă Saskia.

— Fluviul, pe fluviu în jos, răspunde Alice, poticnindu-se.

Saskia ridică din sprâncene.

— Bine, știți prea multe. O să mergem la Thorn, și apoi n-are decât să vă înțepe el pe toți în burtă, spune, iar degetele i se plimbă peste țesătura care se odihnește chiar deasupra claviculei.

Îmi amintesc povestea – Thorn a crestat-o în urmă cu vreo câțiva ani, când a distrus o misiune. Și pare că și ea rememorează povestea, după cum urmărește cu degetele cicatricea, prin salopetă. Râde pe nepusă masă.

— Azi trebuia să i-o prezentăm pe Rose, cel mai nou membru al familiei noastre de rebeli. În schimb, o să vă cunoască pe voi. Ticălos norocos!

— Dar ai spus că ne dai drumul, zic eu.

— Niciodată să nu ai încredere într-un Imperfect, spune Saskia zâmbind din nou, iar de data aceasta zâmbetul îi cuprinde întreaga față; ochii de culoarea safirului îi strălucesc.

Nate mă lovește cu mâna, jos, fără să vadă nimeni.

— E în regulă, Violet. Oricum, trebuie să-l vedem. Putem merge toți.

Nu știu de ce vrea Nate să-l vadă pe Thorn. Ne-ar spânzura într-o secundă dacă ar considera că nu suntem de încredere. Poate că reușim să-i amăgim pe Saskia și pe Matthew, dar n-o să-l putem amăgi pe Thorn.

Matthew trage aer printre dinți, de parcă ar căuta să testeze aerul.

— Ce facem cu… asta? întreabă gesticulând către Alice; nu-mi dau seama dacă frigul sau nervii o fac să tremure.

— Are dreptate, zice Saskia. Două minute pe strada principală și asta care arată ca OIM-ii va fi linșată mai mult ca sigur. Și n-ai să-i servești cu nimic lui Thorn moartă.

Tremuratul lui Alice devine din ce în ce mai evident. Mi-aș dori s-o strâng în brațe, dar mi-e teamă că o voi face să pară slabă.

Saskia își sucește mâinile în salopetă și deschide cumva fermoarul din interior. Aceasta cade pe podea și se îngrămădește în jurul picioarelor ei, de parcă ar fi un piton care-și leapădă pielea. Pe sub salopetă poartă pantaloni din țesătură de iută și o bluză crem, cu pete maronii. Pe sub materialul ăla, n-am realizat cât de subțirică era, nici ascuțimea umerilor și a șoldurilor. Nu pot să nu mă întreb când a mâncat ultima oară.

Cu vârful bocancului, aruncă salopeta către Alice.

— Na, pune asta pe tine, încearcă să te integrezi un pic, spune și se întoarce mormăind, iar tu arăți de parcă ți-ar îngheța fundul.

Încerc să-mi suprim un zâmbet slab; e primul gest uman pe care am l-am văzut la ea de când am ajuns. Era mult mai drăguță cu Rose.

Katie și cu mine o ajutăm pe Alice să tragă salopeta pe ea și observ că e desculță și că sângerează de la fuga nebună de prin oraș.

— Doamne, Alice, picioarele tale! zic.

— A, da, n-am observat.

Vocea îi pare un pic amorțită și apasă cu degetul pe o talpă de parcă n-ar fi a ei, ci a unui manechin, poate. Salopeta e mult prea mică pentru ea, iar materialul o ține la șliț când vrea să tragă și umerii.

— Cred că sunt prea înaltă.

Saskia îngenunchează în fața ei și rupe țesătura între picioare. Alice privește ușor îngrozită situația înjositoare, dar rămâne tăcută și reușește să-și tragă și umerii. Țesătura mai pârâie un pic între picioare, dezvăluind un petic de albastru electric.

Nate râde.

— Arăți ca un bebeluș uriaș, știi tu, cu deschizătura pentru scutec.

Alice pare că e pe cale să plângă.

— Taci! izbucnește Saskia către Nate. Altfel am să te pun pe genunchi și-o să te bat la fund, apoi mai vedem noi care arată a copil.

Matthew îi dă un cot Saskiei.

— Și aici despre ce-o fi vorba? rostește arătând către Katie, care încă poartă costumul de spirală ADN.

Încep să râdă din nou.

Katie strâmbă din nas.

— E o poveste lungă.

— Și vorbești ciudat. Din ce oraș ești? întreabă Matthew.

Își mută privirea către mine, ușor panicată.

— Liverpool, răspund eu.

Sunt sigură că Liverpool este unul dintre orașele care încă mai există în carte. Mă uit la Nate, iar el confirmă, schițând un gest de încuviințare.

— Se explică, spune Matthew, trăgând de unul dintre colanții împletiți într-un soi de spirală.

— Hei! spune ea, protestând.

Acul de siguranță se desprinde și cedează, iar colanții cad la pământ. Pare mult mai decentă îmbrăcată doar în negru.

Matthew mormăie văzând mișcarea și-și lasă umărul în față. Sângele i se scurge de pe degete, picurând pe jos. Se strâmbă și-și strânge umărul cu mâna. Mâneca bluzei e îmbibată cu sânge, sânge proaspăt – unul dintre gloanțe trebuie să-l fi nimerit. N-a clipit nici măcar o clipă.

— Cel puțin ea este clar Imperfectă, spune articulând aiurea cuvintele din cauza durerii.

— Trebuie să ne uităm la umărul tău, zice Saskia.

— Sunt bine, răspunde el. Hai să ajungem la sediu și-or să se uite ei acolo.

— Nu, ai să leșini înainte să ajungem. Și ești prea greu de cărat. O putem rezolva pe drum. Hai, știu cine poate să o facă, spune Saskia și se întoarce către noi cu fața întunecată. Voi ne urmați, ați înțeles? Dacă încercați să fugiți, o să urlu din toți rărunchii că prințesa de aici este OIM și atunci să vedem cât de bine o să rezistați.

Dăm toți din cap în semn de încuviințare.

— Și încercați să nu atrageți atenția, spune Matthew, scuturând din cap cu disperare. Cei mai proști spioni pe care i-am văzut vreodată!

— Spioni pe naiba, mormăie Saskia.

Începem să mergem pe o veche stradă principală, complet pietonală acum, pentru că nu mai există vehicule. Recunosc din film marea de asfalt care se întinde în fața noastră.

— Locul ăsta este complet înfiorător, șoptește Katie.

Dau din cap că da. Grinzi scheletice se ivesc din carcasele clădirilor. Bucăți de polietilenă sau de pânză sunt întinse în cadrul ușilor și pete închise, lăsate în urmă de incendii trecute, marchează mijlocul străzilor. Lipsa de verde mă izbește însă mai presus de orice, mai mult acum decât în film. Copacii sunt subțiri și palizi, iar iarba e ștearsă, strânsă în pâlcuri galbene. Nu văd flori și nici culoare. Doar o lume gri.

— De ce e atât de liniște? șoptește Nate.

Are dreptate. E înspăimântător de liniște. În film era zarvă, agitație și Imperfecți subnutriți care schimbau saluturi și insulte. Mă uit în jur și văd că toți Imperfecții stau nemișcați, uitându-se urât la noi. Mai precis la Alice.

— Vâră-ți părul în salopetă, îi șoptesc.

Se conformează repede și fără comentarii, cu ochii blocați pe picioarele ei goale care lovesc asfaltul, de parcă nu ar avea suficientă forță să ridice privirea și să conștientizeze pericolul. Nate, Katie și cu mine mergem în jurul ei, încercuind-o, pentru ca Imperfecții să n-o vadă bine. Treptat, zgomotul crește și Imperfecții își pierd interesul. Îi privim pe Saskia și pe Matthew, care merg în fața noastră.

— Ce se întâmplă? întreabă Katie. Unde naiba ne aflăm?

— În *Dansul pe eșafod*, răspund.

— Păi, mi-am cam dat seama de asta, într-un final. Ce vreau să întreb este cum de ne aflăm într-un film sau într-o carte sau ce naiba o fi asta?

Nate fornăie.

— Trebuie să fie vreun soi de alterare temporală a realității, provocată de prăbușirea platoului de la Comic Con. Am intrat într-un univers paralel, universul *Dansului pe eșafod.*

— Adică? insistă Katie.

— Nu mai sunt țărănoi acum, nu? răspunde Nate și râde un pic prea strident.

Îi ating brațul cu mâna.

— Cred că ai dreptate. E un soi de univers paralel – dacă ne-am afla în film, lucrurile n-ar părea atât de diferite, spun și realizez cât de ridicol sună totul rostit cu voce tare.

Totuși, iată-ne aici, înconjurați de Imperfecți și clădiri dărâmate, inspirând mirosul păsărilor în putrefacție.

— Cred că visez, mormăie Alice, cu fruntea plecată. E doar un coșmar și, când mă voi trezi, voi fi în pat, îmbrăcată în pijama.

— Ești absolut obsedată de propria persoană, spune Nate. Ăsta ar putea fi visul meu. Nu se rezumă totul doar la tine.

— Nu ne ajută cu nimic atitudinea asta, zic eu. Hai să nu mai vorbim și să încercăm să rămânem în viață.

— Nu cred că e un vis, spune Katie, cu o voce spartă.

Alice oftează.

— Nici eu. Mă dor prea tare picioarele ca să fie doar un vis.

— Cum o să ne ajute Thorn? îl întreb pe Nate. Știu că îl consideri un erou, dar în caz că ai uitat, e cam psihopat.

— Thorn n-o să ne ajute, răspunde el zâmbind.

— Nu mai vorbi în pilde, spune Alice.

Katie încuviințează.

— Da, pe bune, dacă ai vreun plan, trebuie să ne spui și nouă.

— Nu Thorn, zice Nate. Baba. Ea ne va spune cum să ajungem acasă.

— Nate! E genial, spun eu.

— Hm, aproape că mi-e teamă să întreb, rostește Katie, dar cine-i Baba?

Nate se uită la Saskia și la Matthew, asigurându-se că nu ascultă, dar ei sunt mult prea angajați în propria lor conversație. Habar n-au de existența Babei – știu asta din textul cărții – și bănuiesc că Nate vrea ca lucrurile să rămână astfel. Puterile de precogniție ale Babei sunt cea mai mare armă a lui Thorn în lupta cu OIM-ii – și cu cât știu mai puțini despre asta, cu atât mai bine, pentru că Thorn ar fi mai mult decât furios dacă Nate ar împrăștia informația.

Nate se întoarce spre Katie, vorbindu-i cu vocea scăzută, dar cu fața animată.

— E de-a dreptul oribilă. Arată ca o bunicuță-zombi, cu pletele alea grizonante și pielea care-i acoperă ochii și nările; are o deschizătură în loc de gură, e știrbă și e cocoșată așa… spune și se încovoie, schimonosindu-și fața și încercând să arate ca Baba.

— Da, dar cine este? șoptește Katie, ușor nerăbdătoare.

Nu mă pot abține să nu mă bag în seamă. O iubesc pe Baba, e unul dintre personajele mele preferate: e terifiantă, dar mereu enigmatică.

— E dintre primii OIM-i care au existat și singura care a supraviețuit primului val de experimente, pe vremea când oamenii perfecționau arta îmbunătățirii genetice. I-au ascuțit empatia și imortalitatea, așa că poate citi mintea oamenilor și vedea viitorul. A supraviețuit secole întregi. Își amintește de lumea care a existat înainte să se fi construit pereții orașului. Înainte de bombele aruncate de OIM-i.

Nate rânjește.

— Face chestia asta mișto care se cheamă împreunarea minților. Îți pune mâinile pe cap și-ți suge gândurile din creier de parcă ar fi suc.

— Și zombiul ăsta paranormal se află la sediul rebelilor? întreabă Katie.

Dau din cap că da.

— Thorn o ține ascunsă într-o cameră subterană.

— Dar e un OIM, zice Katie. E prizonieră sau ce?

Alice râde zeflemitor.

— Ține pasul. E în echipa Imperfecților. Ei au creat-o, ei au grijă de ea – îi urăște pe OIM-i.

— Și zombiul ăsta ne va spune cum să ajungem acasă? întreabă Katie.

— Ăsta-i planul, răspunde Nate.

— Ea e cea mai bună variantă pe care o avem? continuă Katie. Cea mai bună opțiune să ajungem acasă? O femeie bătrână, bătrână, pe nume Baby?

Mă uit la Nate și la Alice, care încuviințează amândoi lung și mormăi:

— O cheamă Baba.

Katie râde – un hohot trist.

— Suntem pierduți.

CAPITOLUL 7

Ne oprim în fața unei clădiri strâmbe. O recunosc din film: Taverna lui Zula. Saskia și Matthew au dus-o pe Rose aici după ce a lansat bomba-scaiete, ca să sărbătorească prima misiune reușită și să o ajute să câștige ceva curaj înainte de a-l cunoaște pe Thorn. Cel puțin cred că-i aceeași tavernă; pare mai murdară și gata să se prăbușească – ușa e mâncată de cari și o substanță ca o sevă se prelinge din zidăria de cărămidă. De fapt, arată mai mult așa cum mi-am imaginat când am citit cartea, înainte de transformarea hollywoodiană. Observ că posterul președintelui Stoneback atârnă pe perete, stropit de ploaie și rupt de vânt, la fel ca în film. Președintele ăsta are însă coarne desenate pe cap și un ștreang scrijelit în jurul gâtului; detalii care nu există nici în carte, nici în film și nici în imaginea mea mentală. Detalii care fac totul să pară înfricoșător de real.

— Zula o să-ți repare brațul ăla, îi spune Saskia lui Matthew.

Vorbele ei îmi confirmă bănuiala și realizez că stau exact unde a stat și Rose, chiar în stânga ușii. Am îngrozitorul sentiment că-i urmez pașii ca o fantomă.

Matthew dă din cap către Alice.

— Crezi că-i bine să le fluturăm pe sub nas una care arată ca OIM-ii? Uneori se întâmplă să fie lume de proastă calitate înăuntru și, chiar și în salopeta aia, nu cred că păcălește pe nimeni.

— Ai vreo idee mai bună? întreabă Saskia. N-ai cum să traversezi orașul sângerând așa, spune măsurând-o pe Alice din cap până-n picioare. Dar are dreptate, totuși. Tot arăți ca un OIM.

— Nu și cu chestia asta pe mine, răspunde Alice, cercetând din priviri salopeta și strâmbând din nas dezgustată.

— Am putea să-ți spargem vreo doi dinți, zice Saskia.

Lui Alice îi fuge mâna drept la gură și din cauza șocului, și pentru a se proteja.

— E o măsură cam extremă, nu-i așa? intervin eu.

Saskia rânjește.

— N-ai mai zice asta dacă Imperfecții ar crede că-i OIM. Ai ajunge să-ți dorești să-i spargi dinții.

— Ușurel, Saskia, spune Matthew. Dacă-i umpli gura de sânge, ai să atragi și mai multă atenție, spune el, punând mâna pe umărul lui Alice. Te poți cocoșa, nu?

Alice își schimbă postura, astfel încât să pară cu vreo trei centimetri mai mică.

Saskia râde.

— Ei, da, că asta a ajutat tare mult, zice și-l dă deoparte pe Matthew, ca s-o poată inspecta pe Alice și mai de-aproape. Părul ăsta trebuie să dispară… vârât așa, sub salopetă, nu face decât să pară că ascunzi ceva.

Cred că Alice o să se vaite.

— Nu părul meu…

— Blondele nu sunt ceva obișnuit în oraș, iar vopseaua de păr nu se află pe lista de necesități, dar îl putem ciopârți, spune și scoate un cuțit de la curea, începând să-l șteargă de poalele bluzei.

Alice devine palidă, rămânând doar cu două pete de fard, care se holbează de pe obrajii ei ca vopseaua de război.

— Nu vorbești serios.

— E doar păr, rostește Katie. E mai bine decât cealaltă variantă.

— Da, haide, Barbie, spune Nate. Să vedem cum îți stă tunsă castronel, adaugă, dar chiar și el pare un pic speriat.

Saskia se apropie cu lama de Alice, însă de data asta Matthew nu mai intervine, considerând în mod evident că noua variantă e mult mai rezonabilă.

Văd cum buzele roșu aprins ale lui Alice tremură și întregul corp i se strânge. Și deodată am șapte ani și stau în spatele ei împletindu-i părul și simt mirosul de flori de cireș și de citronelă, iar firele îmi alunecă printre degete și prind lumina soarelui ca niște ițe de aur. Vreau să-i iau cuțitul ăla și să-l arunc în noroi, dar ceva mă oprește. Frica, aș zice – felul ăla în care o privesc Imperfecții pe stradă. Ura din ochii lor.

— Stai locului, spune Saskia, strângându-i părul și trăgându-i capul pe spate.

Alice începe să se zbată, dând din mâini.

— Nu, nu, te rog.

— Fir-ar să fie! zice Saskia. Apuc-o și tu, Matthew, și fă-o să tacă.

Înainte ca Matthew să se miște, o prind pe Alice de braț și încep să-i șoptesc la ureche.

— Ți-ai dorit întotdeauna să ai părul scurt, mai știi? Ca Audrey Hepburn în *Funny Face.* O să-ți scoată în evidență structura osoasă și gâtul ăsta lung și frumos al tău. Și când ne întoarcem acasă, te duc la Toni & Guy să te aranjezi. Ai să arăți minunat, promit.

Simt cum i se relaxează corpul.

— E mai bine așa, trebuie să devii invizibilă chiar acum.

Lacrimile strălucesc în ochii ei întunecați, dar nu se mai zbate și mă strânge de mână.

— Bine, bine, o fac. Sunt însă prea frumoasă pentru dărăpănătura asta, spune și îngenunchează, demonstrându-și cooperarea.

Saskia trage de părul auriu și îngrijit și începe să taie șuvițe groase, care plutesc până jos ca niște pene galbene. Când termină, Alice își trece degetele prin păr cu părere de rău. Apoi își prinde fața în palme și începe să plângă.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, zice Saskia, vârându-și cuțitul înapoi la brâu. Dacă o ții așa cu plânsul, ai să speli toată mizeria. Și apoi va trebui să te bag cu fața-n nămol.

Eu și Katie o ajutăm pe Alice să se ridice. Ai zice că e rănită pe dinăuntru, de parcă ar fi Samson din Biblie. Chiar și Nate trebuie să fi înțeles cât de greu i-a fost, pentru că zâmbește și spune:

— Arați super, Alice, pe bune. Și, dacă dai greș cu scrisul, poți oricând să câștigi un rol în filmul *Lego,* spune totuși fără să se poată abține.

— Ți se potrivește, zice Matthew.

Saskia se încruntă și-și înfige mâinile în șolduri.

— Mda, bine, tăceți acum, toți; dacă încercați să fugiți, știți ce-am să fac, da? rostește, prinzându-și părul lung și șuvițat într-un coc lejer, de parcă s-ar pregăti de acțiune.

Făcea asta și-n film și mi se pare ciudat că, în ciuda schimbărilor produse de sosirea noastră – moartea lui Rose, spânzurarea celor nouă Imperfecți –, încă pare că suntem sincronizați cu textul cărții. Gândurile mele se înșiră ca piesele de domino: în carte, un supraveghetor stă la pândă după ușa tavernei. Știu pasajul din roman de-a-ndoaselea.

Supraveghetorii – executanți autoproclamați ai legii orașului Imperfecților. Desigur că nu există nicio lege, doar lăcomia lor și dorințele lor ciudate. S-au îndrăgostit de Rose, au devenit un pic prea prietenoși și a fost nevoită să folosească ultima ei bombă-scaiete ca momeală pentru ca Saskia și Matthew să poată scăpa. Au ajuns să se ascundă după un toc de ușă zidit undeva pe un știu ce alee, încercând să evite să fie linșați. Măcar Rose nu e aici să atragă atenția supraveghetorului – dar este Alice. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

Saskia e cât pe ce să se proptească în ușă.

— Așteaptă, spun.

Nate cască ochii mari și-mi dau seama că s-a prins și el.

— Ce mai e acum? se oprește Saskia jumătate afară, jumătate înăuntru.

— Nu știm cine e înăuntru… Ar putea fi oameni periculoși, zic.

Privirea încruntată a Saskiei se asprește, făcând ca semnul ei din naștere să se înjumătățească parcă.

— Nu mai vorbi prostii, ori am să-ți ciopârțesc mai mult decât părul.

Înainte să mai pot obiecta, Matthew ne aruncă pe ușă.

Mă izbește un val de duhoare – mirosul pe care-l emană tata când a băut c-o seară înainte. Iz de bere stătută, dar combinat cu varză, ceapă și încă ceva, cred că e urină. Cu siguranță, încăperea arată de parcă ar trebui să miroasă a urină. Rumegușul de pe jos, mucegaiul de pe pereți, pernele uzate, decolorate și galbene ca muștarul. Arată ca o variantă mai veche și ponosită a platoului de filmare.

Câțiva Imperfecți se holbează la noi de pe taburetele lor. Cei mai mulți poartă salopete gri care le arată statutul de sclavi, dar unii poartă haine normale – blugi decolorați și bluze jerpelite. Se opresc din pălăvrăgit în timp ce-i urmăm pe Matthew și pe Saskia până la bar. Am mai fost în câteva cârciumi și înainte, vânturându-mi buletinul fals, dar anxietatea pe care o simțeam comandând votcă și Cola era o nimica toată în comparație cu asta – îmi simt inima de parcă ar fi pe cale să-mi facă o gaură în piept.

Mă uit după supraveghetor, dar nu văd nici picior de el. Mușchii încep să mi se relaxeze.

Imperfecta din spatele barului smulge o cârpă cu degetele-i pătate de nicotină. Zula. Are pielea atât de ridată, încât îi

absoarbe orice expresie, așa că nu-mi dau seama dacă râde sau se încruntă. Pot să jur că nu era atât de ridată în film.

— Ce-ai pățit? îl întreabă pe Matthew.

— Rană de război, răspunde el.

Schițează un gest de încuviințare și se apleacă peste bar, oferindu-le ocazia sânilor ei să atârne afară din corset.

— Și cine-s prietenii tăi?

Deschid gura ca să răspund, dar Saskia mi-o ia înainte, vorbind pe un ton lejer și înșelător.

— Sunt doar niște Imperfecți de noapte, Zula. Muncesc pe Pășuni cu mine și cu Matthew.

Zula ne analizează fețele.

— A, da?

— Da, răspund și mă joc cu părul.

Se uită la Alice, îngustându-și ochii.

— N-am nevoie de probleme, bine?

— Am avut o tură lungă, spune Saskia. Trebuie doar să-l bandajăm pe Matthew, apoi plecăm.

Zula zâmbește și o adevărată rețea de riduri îi acoperă ochii.

— Vrei să ieșiți prin spate, dulceață? Pot rezolva asta pentru tine.

Matthew rânjește de parcă nici nu i-ar fi trecut prin cap până acum.

— Mulțumesc, ești cea mai tare.

— N-o fac pentru tine… Te scurgi pe podeaua mea.

Ridică mâna, pentru ca sângele să i se scurgă pe partea din față a bluzei, și o urmează în camera din spate.

Saskia ne conduce până la o tejghea din fundul barului, îndepărtându-ne cât mai mult posibil de ceilalți Imperfecți. Se apleacă spre noi și spune:

— Când Matthew e aranjat, plecăm – avem ceva de mers până la sediu.

•

Îmi amintesc de biserica explodată din film. Căminul lui Thorn și al Babei și locul general de întâlnire al rebelilor. Simt cum mi se strânge stomacul, oscilând între exaltare și frică. Nu pot să cred că mergem la adevăratul sediu și că-i vom întâlni în carne și oase pe Thorn și pe Baba. E ca și cum ai afla că dragonii sunt adevărați. Alergi afară și-i privești cum dau rotocoale pe cer –

inspirând admirație, uluitori – până când te incendiază și te înghit cu totul.

— Prietena noastră cea drăguță atrage prea mult atenția, spune Saskia, privindu-i pe ceilalți Imperfecți.

Chiar și îmbrăcată în salopetă și cu părul ciopârțit, Alice reușește să atragă privirea câtorva Imperfecți.

— Obișnuiește-te, spune Katie.

O lovesc pe sub masă.

— Ai avut dreptate, fato, rostește Saskia, iar ochii i se mută pe o siluetă care se strecoară spre noi.

Supraveghetorul din carte. Terry. Doar că versiunea ăstuia are atât de mulți pistrui, încât nu prea îi mai încap pe obraji, revărsându-i-se și pe frunte, pleoape și buze. Pare mai conturat, cu trăsăturile micșorate astfel încât rămân doar părțile ascuțite, fața amintind de cea a unei nevăstuici. Stomacul mi se strânge.

Stă lângă Alice.

— Ei, dar ce avem noi aici? O fată drăguță de partea greșită a pereților e întotdeauna o adevărată plăcere.

— Las-o baltă, zice Saskia. Tocmai ce a ieșit dintr-o tură lungă. Și noi la fel.

Bărbatul bate cu degetul pe insigna sub formă de stea, exact ca în film.

— Asta cere un pic mai mult respect, femeie. Își întoarce atenția asupra lui Alice. Și deci, cum de nu te-am mai văzut înainte pe aici?

Alice se uită la Saskia.

Supraveghetorul zâmbește.

— Poți vorbi și singură, bănuiesc, cu gura aia drăguță a ta.

Încep să-mi doresc ca Saskia să-i fi spart vreo doi dinți lui Alice.

— Uite ce e, noi suntem doar în trecere, bine? zice Saskia.

— Dar abia ce ați ajuns.

— Iar acum plecăm. Să-mi iau prietenul, care-i în spate cu Zula. A fost împușcat de niște soldați OIM-i, spune ea încercând să îndulcească totul, dar nu face decât să pară disperată.

Supraveghetorul râde. Observ ce limbă roz are, de parcă ar fi supt un drops.

— Ca să vezi, sunteți niște eroi, nu-i așa?

Saskia se grăbește către bar, dar supraveghetorul nu pleacă. Își trage un scaun, îl dă deoparte pe Nate și se așază lângă Alice.

— Ce, e mă-ta…?

Alice chicotește, nervoasă.

— Mătușică, zic eu, mestecând vocalele ca să sune cam ca el, dar vocea îmi iese un pic tremurată.

— Mda, e o pacoste, zice Katie, fără să poată masca ritmul accentului ei scoțian.

Supraveghetorul aruncă un braț peste umărul lui Alice.

— Păi, poate că ar trebui s-o lași pe mătușica și să vii să stai cu noi.

Alice pare rigidă ca o scândură.

— Nu cred că ar fi de acord, răspunde, schimbându-și vocea un pic, încercând să pară Imperfectă.

Reușește să-i susțină privirea, ca și când n-ar fi îngrijorată. Pentru un moment, am impresia c-o să-i iasă.

— Tremuri, zice supraveghetorul pistruiat. Se apleacă spre ea și-mi imaginez cât de rău trebuie să-i pută gura. Știi că aici nu-i frig, nu? De ce tremuri? întreabă el, răsfrângându-și buza de jos de parcă ar fi îngrijorat. Te agit eu, dulceață?

Alice deschide gura, încercând să răspundă, cred, dar supraveghetorul nu-i dă nicio șansă.

Vine un alt Imperfect, cu insigna sub formă de stea prinsă la rever. Are început de chelie și construcția îndesată sugerează că n-are probleme să găsească mâncare în orașul înfometat.

Supraveghetorul pistruiat zâmbește.

— Am găsit aici o fată drăguță care tremură. Și oricât de mult mi-ar plăcea să cred că e datorită frumuseții mele, suspectez totuși că e din cauză că e o împuțită de OIM.

Totul pare să încetinească. Nate mă apucă de mână pe sub masă, iar palma îi e leoarcă. Îmi doresc să fi avut acum ultima bombă-scaiete a lui Rose. Cu siguranță am fi putut-o folosi pe post de momeală.

Terry îi studiază pentru un moment fața lui Alice și pare uluit.

— Nici măcar n-a încercat să arate a Imperfect. Fără perucă, fără cicatrice false, doar ce s-a frecat cu niște pământ pe față și și-a ciopârțit părul. E o tentativă nereușită, ba chiar o țâră jignitoare. Adică știu că noi, Imperfecții, suntem un pic grei de cap, totuși…

Supraveghetorul pistruiat scutură din cap și țâțâie de parcă ar fi dezamăgit.

— Spionii OIM-i încep să-și piardă îndemânarea.

— Nu e OIM, zic eu, și vocea îmi sună mică și ireală.

— Da, lăsați-o în pace, rostește Katie.

Supraveghetorul pistruiat mă privește, apoi se uită la Nate, apoi la Katie.

— Cred că e o idee bună să călătorești însoțit de Imperfecți, care să te ajute să nu ieși în evidență.

— Nu e OIM, repetă Nate cu toată forța.

— Tacă-ți fleanca, băiete. Oi fi tu Imperfect, dar tot ajuți un OIM și asta te face la fel de rău ca ei.

— Dar de asta ce părere ai? spune Terry, înfigând un deget în pieptul meu. Aproape că are material de OIM – e suficient de drăguță.

Supraveghetorul pistruiat mă privește lung și aspru.

— Fără pomeți prelucrați, buzele sunt prea subțiri, le-ar fi umflat, și are o aluniță pe obraz, sigur ar fi tăiat-o.

Nu știu dacă să mă simt ofensată sau ușurată.

Se apleacă spre mine.

— Nu fi atât de dezamăgită, cine și-ar dori să fie un OIM nenorocit?

Respirația îi miroase a lemn ud și a gin. Deodată, mă apucă de păr și-mi trage capul pe spate – am senzația că scalpul o să mi se desprindă de craniu. Gura mi se deschide automat, iar el își vâră degetele, pipăindu-mi dinții – simt de parcă ar fi un melc și sigur are un gust pe măsură. Îmi aud prietenii strigând și obiectând, dar supraveghetorul îi ignoră.

Scutură din cap.

— Curați, dar șui – Imperfect sută la sută.

Terry procedează la fel cu Alice, care-și poate mișca doar ochii, rotindu-i în toate direcțiile în orbite, mari și cuprinși de frică.

Se apropie tot mai mulți Imperfecți. Vreo doi stau în spatele lui Katie și Nate, presându-i cu mâinile pe umeri.

Terry o cuprinde pe Alice de bărbie, aproape tandru.

— Dinții ei sunt perfecți.

Schimbă între ei un semn de încuviințare și ne ridică din scaune. Abia dacă ajung până la pieptul supraveghetorului, care izbucnește în râs.

— Cred că putem fi siguri că asta e Imperfectă, n-ai cum să nu iubești una cu fundul pe jos, spune și mă lasă să cad pe podea.

Aterizez ciudat, lovindu-mă de scaunul care huruie pe dușumea. Mă doare noada. Nate încearcă să mă ajute, dar un Imperfect zdravăn încă îl ține de umeri.

Mă întorc și o văd pe Alice, mai înaltă decât Terry chiar și fără tocuri.

Bărbatul zâmbește cu un rânjet lung și bolnav, de parcă ar ști că a câștigat.

— Măi, măi, aproape un metru optzeci, aș zice. Știi cât de rar întâlnești asta fără un pic de ajutor genetic?

O pauză îngrozitoare plutește în aer. Cred că Alice deschide gura să spună ceva, dar cuvintele se pierd, pentru că, într-o explozie de mișcare, cei doi supraveghetori smulg salopeta de pe ea, dezvăluindu-i membrele zvelte și costumul pentru Comic Con. O bucată de rochie se rupe și îi atârnă de umăr ca o limbă lungă și albastră.

— Lăsați-o în pace, ticăloșilor! strigă Katie.

Alice încearcă să prindă limba de material la loc, groaza contorsionându-i trăsăturile.

— Ultimul test, spune Terry, apucând-o de brațe. Porți salopetă, pretinzi că ești o sclavă; atunci ar trebui să fii înregistrată.

Toți Imperfecții care lucrează pe Pășuni au un tatuaj de sclav; un număr jos, pe spate, care le definește locul de muncă. Și mai înseamnă că doar Imperfecții verificați că sunt puternici și sănătoși au voie să intre pe Pășuni. Și, desigur, înseamnă că OIM-ii n-au nevoie să le folosească numele – ce modalitate mai bună să le știrbești umanitatea? O privesc pe Alice în ochi preț de o secundă. Amândouă știm că e într-o mare încărcătură. Supraveghetorul se aruncă asupra ei și-i rupe partea din spate a rochiei, dezvăluind goliciunea pielii acolo unde ar fi trebuit să se afle un tatuaj.

Încerc să mă ridic și să ajung la ea, dar brațele mi se lovesc aiurea de scaunul căzut. Aud un zgomot puternic în timp ce ușa se deschide cu forță, izbindu-se de perete. Matthew iese valvârtej din spatele barului, cu un bandaj pus în cruce pe umăr, deja pătat de sânge.

— Lăsați-i în pace, ticăloșilor! spune el, croindu-și drum către noi bufnind și lovind.

Imperfecții îi blochează calea și văd doar un roi de pumni și de picioare. Toți cei din bar par să năvălească și totul e o explozie de zgomot și mișcare. Pumni zvâcnind, voci strigând, genunchi lovind. Simt o palmă pe spate și durerea mă cuprinde ca o pereche de brațe încinse. Umblu în patru labe și mă târăsc spre Alice. Ceva tare mă împinge în ureche, o gheată cred. Totul devine neclar și mă simt de parcă m-aș târî prin apă, dar nu mă opresc. O apuc pe Alice de glezne și o trag cu toată forța. Se ghemuiește lângă mine și repede, aproape disperată, își odihnește obrazul pe al meu.

— Trebuie să ieșim de aici, îi spun la ureche.

Ea nu-mi răspunde, dar începem să ne târâm către ușă. Un Imperfect cade în nas în fața mea. Încearcă să țipe, dar îi pun mâna pe față, îmi vâr genunchiul în coasta lui și mă urc direct pe el. Și cumva, prin toată confuzia, mă ridic în picioare și-mi caut drumul către ușă, cu Alice lângă mine.

— Opriți-i! strigă cineva.

— Nate! urlu eu. Katie!

— Sunt aici, spune Katie, apărând dintr-o amestecătură de membre și îndreptându-se greoi către noi, cu părul ei roșu acum doar o claie încâlcită lipită de scalp.

O apuc de mână.

— Nate? întreb, trăgând-o către mine.

Scutură din cap cu ochii mari și speriați.

— Nate! țip încercând să văd ceva în toată agitația. Nate! strig, dar văd doar fețe furioase care se îndreaptă iute spre noi.

Alice mă apucă de umăr.

— Trebuie să fugim.

Mă simt sfâșiată pe din două. Nate sau prietenele mele. Ceva din ochii lui Katie și din rochia ruptă a lui Alice mă forțează însă să le pun pe ele pe primul loc. Dăm năvală la lumina zilei și alergăm, alergăm, alergăm. Urechea-mi arde și spatele îmi urlă de durere, dar picioarele știu ce trebuie să facă. Un picior în fața celuilalt. Și mă gândesc doar că – brațele pompează, pumnii sunt încleștați, plămânii mă dor – l-am lăsat pe Nate în urmă.

CAPITOLUL 8

Ne oprim pentru o clipă în spatele unor case cu terasă, trăgând lacom aer în piept și ștergându-ne sudoarea de pe față.

— A luat-o pe acolo.

Lovitura de gheată trebuie să-mi fi afectat urechea, pentru că aud vorbele ca prin apă, dar, chiar și așa, recunosc tonul nazal al supraveghetorului. Începem să alergăm, pitindu-ne pe sub sârmele pline de rufe și sărind peste mormane de gunoi. Alice se îndepărtează, ajutată fiind de picioarele ei lungi și, preț de o clipă, cred că o să ne lase acolo.

— Alice, reușesc să spun. Încetinește și o ajungem din urmă.

— Nu ne putem îndepărta prea mult de Nate, zic.

— N-o vom face, nu te îngrijora, Vi, zice Katie. Ne vom întoarce la el imediat.

Aud iar vocea supraveghetorului.

— Haideți, flăcăi, să le scoatem din ascunzătoare, spune auzindu-se tot mai tare și mai aproape.

Cercetez înnebunită aleea, căutând o ascunzătoare. Și atunci o văd – ușa zidită, din text, cea după care s-au ascuns Rose, Saskia și Matthew, o harababură de cărămizi sfărâmate și mortar poros. Mă uit în ochii lui Alice și împărtășim un moment tăcut de înțelegere, începem să scoatem din cărămizi, deranjând un cuib de câinele-babei. Katie cade în genunchi și începe să ajute.

— Au venit încoace! strigă cineva.

Lui Alice i se taie respirația, dar nu ne oprim, panica dându-ne putere să continuăm.

Vocea lui Terry răsună peste troncănitul bocancilor.

— Haideți, grămadă de fraieri inutili ce sunteți!

Ne înghesuim trupurile în gaură, trăgând înapoi cărămizile cu mișcări rapide, nebunești.

Îmi țin respirația, și cu mâinile ude și tremurânde, îmi trag genunchii la piept. Pământul se zguduie când Imperfecții trec. Simt aerul pe obraji și văd cum mâinile mele se fac roz, negre, apoi roz, în timp ce umbrele lor blochează lumina. Doar când

mâinile îmi rămân roz o bună bucată de vreme, încep să respir din nou.

— Au plecat, șoptește Alice. Exact ca în text.

— Ce vrei să spui? întreabă Katie.

— Rose, Saskia și Matthew s-au ascuns după ușa asta ca să nu fie linșați de aceeași mulțime, răspund eu.

— E ciudat, zice Katie.

Încuviințez.

— Ai dreptate. E de parcă intriga inițială ne-ar… Mă opresc și caut cuvintele potrivite… bântui.

Alice își lasă capul să alunece pe spate, rezemându-se de perete.

— Cum naiba am ajuns în locul acesta?

În umbra ușii zidite, abia disting lacrimile care-i strălucesc pe obraji.

— E o nebunie, zic, și-mi mut centrul de greutate, unindu-mi genunchii.

— Vreau acasă, spune Alice.

— Și eu, întărește Katie.

Mi-aș dori să putem rămâne pentru totdeauna după ușa asta, ghemuite, la căldură și în siguranță.

Alice își șterge nasul cu dosul palmei, ceva ce n-am văzut-o făcând niciodată.

— E amuzant, știi, zice ea. Obișnuiam să-mi doresc să fiu în lumea *Dansului pe eșafod…* dar acum chiar suntem aici și – vocea îi cedează de la greutatea emoției – e chiar aiurea, rostește ea, scoțând un zgomot ușor și ritmic, ceva între râs și suspin.

— Măcar tu ai citit cartea și ai văzut filmul, zice Katie. De ce n-am ajuns în *Narnia* sau în *Tărâmul de Nicăieri* sau… sau… sau în *Visul unei nopți de vară*? Măcar acolo aș fi știut ce se petrece.

Nu răspund. Mă concentrez, în schimb, asupra durerii – capul, urechea, spatele. Mă distrage. Auzim ceva care picură în apropiere, un murmur depărtat, mieunatul unei pisici.

— Trebuie să-l găsim pe Nate, zic în cele din urmă. Știu că probabil am îndepărtat de tavernă orice Imperfect furios, dar, chiar și așa, n-o să mă simt bine până ce nu-l văd viu și nevătămat.

Alice încuviințează.

— Să mai stăm totuși o secundă, bine? Să ne asigurăm că ticăloșii au plecat. Cred că Rose a așteptat o oră sau cam așa.

Scutur din cap.

— N-are decât paisprezece ani…

Katie mă strânge de picior.

— Dar e superdeștept, găsește scăpare din orice.

Zâmbim una la alta și începem să dăm deoparte cărămizile. Ieșim din cadrul ușii, împingând dărâmăturile cu picioarele, agitând praful de cărămidă. Îl simt în gât și îmi înăbușesc tușea.

Poate că n-am așteptat suficient de mult, poate c-a fost tusea, dar cineva ne zărește.

— Uite-le! strigă un Imperfect. V-am zis eu c-au venit pe aici!

Stomacul mi se strânge, dar nu ne oprim, nici măcar nu ne întoarcem să ne uităm; pur și simplu, o luăm iar la fugă. Ajungem după colț și vedem și mai mulți Imperfecți; un zid furios și urât. Se apropie de noi, țintuindu-ne și înconjurându-ne, iar eu mă învârt din ce în ce mai repede și realizez că suntem înconjurate de ziduri umane și de cărămidă. Le apuc pe Alice și Katie de mâini și mă balansez pe picioare, gata să mă mișc imediat ce se va ivi ocazia.

Supraveghetorul pistruiat zâmbește – lung și încet – de parcă ar ști cât de speriate trebuie să fim.

— Ei, poftim, ce-avem noi aici?

Tac, sunt prea speriată să mai vorbesc. Pielea mi se zbârlește pe sub tunică.

— O fată OIM și prietenele ei – două Imperfecte trădătoare.

Deschid gura, dar iese doar un vaiet.

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă Katie, nu e OIM!

Supraveghetorul o ignoră.

— Știți ce le facem OIM-ilor și trădătorilor?

— Îi atârnăm! strigă un alt Imperfect din spatele grupului.

În film și-n carte, Imperfecții sunt cei buni, cei cu care ții, așa că e ciudat să fii obiectul urii lor. Mi-aș dori să le pot explica asta, să-i liniștesc pe toți și să le arăt filmul, filmul *lor*, să-i fac să vadă că nu este real. Nimic din toate astea nu e real.

Deodată, nu mai simt căldura din ureche sau durerea din spate, nu mă mai gândesc la mâinile reci și transpirate ale prietenelor mele. Simt doar că întregul corp mi se topește pe loc. Picioarele-mi cedează, plămânii nu mai icnesc, iar inima nu mă mai strânge. Mă prăbușesc la pământ ca un bolovan.

— Ne-a luat-o înainte.

— Poți să mai spânzuri un trădător dacă a murit deja?

— Niciodată nu e prea mult pentru un trădător.

Aud vocea lui Alice de parcă ar vorbi printr-o țesătură.

— Violet, trezește-te, Violet.

Culorile se disipează, formele se fragmentează, sunetele devin liniște.

Plutesc către nori, cu vârfurile degetelor încordate și picioarele întinse. Ajung în vârful unui arc invizibil și privesc în jos – trambulina oscilează ca o coală magenta trasă între copaci. Mama râde, iar Nate bate din palme. *Sari, Violet, sari. Nu te lăsăm să cazi.* Apoi aud o voce înăbușită, de parcă s-ar mișca prin apă. E a tatei. *Asta e, Violet, haide, fetițo. Trezește-te, trezește-te.* Pleoapele îmi tremură, să le deschid e ca și cum aș ridica greutăți. Și simt miros de curat, fără miros de pasăre putrezită, ceva curat, medicinal. Dar copacii se dizolvă, mirosul de pasăre în putrefacție revine, iar vocea tatei se transformă într-un țipăt. Alice țipă.

Amețeala se ridică și realizez că plutesc către nori nu datorită unei trambuline, ci a mâinilor care mi-au cuprins membrele și care m-au ridicat. Pământul dispare și pentru o clipă atârn în aer ca o păpușă. Apoi călcâiele îmi lovesc solul și sar pe caldarâm în timp ce Imperfecții mă trag pe o alee. Bucata de cer de deasupra se deschide într-o întindere de un albastru spălăcit. Mă aflu înapoi pe strada principală.

Întorc privirea și o zăresc pe Alice, dusă pe sus, pe deasupra capetelor câtorva Imperfecți, cu fața schimonosită de frică. Aud strigăte și glume răutăcioase. Judecând după volum, se adună ditamai mulțimea. Mâini mă apucă de piele. *Ne-am făcut rost de-un OIM. Ne-am făcut rost de-un trădător. Atârnați-l. Trebuie să plătească.* Mă întorc pe burtă și n-o mai văd.

— Alice! strig cu fața-n caldarâm.

Imperfecții mă ignoră, iar eu mă târăsc spre un butoi. Alice a fost deja aruncată pe unul; stă, înaltă, cu bărbia ridicată, probabil pentru că-i este teamă să nu cadă, dar nu pot să nu mă gândesc că arată ca micuța zână din cutia mea muzicală. Aproape că mă aștept să înceapă să se rotească. Apoi realizez, cu un fior de groază, că stă așa, înaltă, din cauza ștreangului pe care îl are în jurul gâtului.

Fără să apuc să urlu sau să strig, simt cum o frânghie se strecoară în jurul capului meu și mi se strânge sub bărbie. Încerc să ridic mâinile – să trag, să sfârtec, să mă eliberez dar, la un moment dat, Imperfecții trebuie să-mi fi legat încheieturile. Simt un alt fior de panică prin mine, de parcă mâinile m-ar fi putut salva cumva.

Imperfecții îmi așază picioarele pe un butoi lângă Alice și mă răsucesc în poziție verticală. Celălalt capăt al funiei șuieră pe lângă urechea mea ca un glonț, făcând o boltă peste un vechi stâlp de iluminat și izbindu-se de pământ. Apoi e rândul lui Katie. Îi urmăresc cum o urcă pe un alt butoi, funia ei plutind imediat după a mea. Privesc în jos către fețele pline de ură și-mi proptesc bine picioarele, încercând disperată să rămân pe loc – știu că dacă alunec înseamnă sfârșitul. Dar funia mă sugrumă, tăindu-mi aerul, și devine din ce în ce mai strânsă. Închid ochii și mă întreb dacă ștreangul o să împiedice voma să mi se mai ridice în gât. Îmi doresc să nu fi avut mâinile legate, doar ca să-mi mai pot ține prietenele de mână pentru ultima oară.

Un Imperfect cu nasul încovoiat pășește în față și ridică vocea.

— Liniște, frați OIM-i, vă vorbește președintele.

Mulțimea râde și aplaudă.

Președintele taie aerul cu mâna. Mulțimea tace.

— Bine ați venit la Dansul pe eșafod, spune rotunjind vocalele intenționat și umflându-și pieptul ca un cocoșel gata să cânte. Ne aflăm aici ca să fim martori la spânzurarea acestor… Imperfecți.

— Care sunt crimele de care se fac vinovați? strigă cineva.

Privește către cer de parcă ar avea deschisă o cale directă de comunicare cu o putere superioară.

— Crimele lor sunt că-și încropesc o existență, că-și hrănesc familiile, că țin piept dezgustului nostru, persecuțiilor noastre și avansurilor sexuale.

Mulțimea face zgomote răutăcioase. Un Imperfect se aruncă în față și mă trage de tunică. Butoiul se clatină și simt cum trupul meu se înclină, atârnând în funie.

Președintele râde.

— Fărădelegea lor este sărăcia.

Încerc să respir, dar aerul e greu. Picioarele îmi obosesc cu fiecare secundă.

— Fărădelegea lor e boala.

E ciudat ce-ți trece prin minte atunci când ești pe cale să mori. Totuși, ultimul meu gând e cam așa: „Ce păcat că am ajuns până aici și nu l-am cunoscut pe Willow”.

— Fărădelegea lor e foametea, spune președintele desenând cu mâinile un cerc. Fărădelegea lor este… că ne-au arătat urâțenia lor interioară.

Mulțimea se animă, râzând și zbierând.

Președintele ridică mâinile în semn de cedare.

— Dar stați. Nu sunt Imperfecți. Sunt lupi în blană de oaie, spune arătând acuzator către Alice. Asta este o împuțită de OIM. Apoi își întoarce atenția către mine și Katie: Iar astea două… Dumnezeu știe ce sunt. Imperfecte prin naștere, dar OIM-i prin devotament. Trădători, oricum ar fi.

— Nu e OIM, spune iritată Katie. A luat 6 la evaluarea la matematică, iar săptămâna trecută a fost răcită.

— Taci, trădătoareo, zice președintele.

Mă holbez în ochii lui, căutând o fărâmă de compasiune, precum cea care licărește în ochii Imperfecților din film, dar nu văd decât dispreț.

Rânjește batjocoritor.

— Deci, ce-ar trebui să facem cu OIM-ul mizerabil și prietenele ei împuțite?

Încep să scandeze, ușor la început, dar câștigând apoi putere cu fiecare cuvânt. *Să danseze. Să danseze. Să danseze.*

Președintele se înclină și vuietul se oprește. Asta e. Urmează să murim. Imperfecții își iau mâinile de pe trupul meu și mă clatin la marginea butoiului. Cumva, reușesc să strecor niște cuvinte dincolo de funie.

— Nu vrem decât să mergem acasă.

Supraveghetorul râde.

— Spune asta cuiva căruia să-i pese.

Se uită la butoi și ridică bocancul.

— OPRIȚI-VĂ!

Vocea asta nu se aude ca prin apă. E puternică și clară și plutește în aer ca puful de scai.

Mă uit în mulțime și văd un Imperfect care-și croiește drum în față, hotărârea citindu-se pe chipul lui. O claie de păr negru se revarsă pe pielea ca de porțelan și chiar și de la distanță,

estompați de mișcare, îmi dau seama că are cei mai albaștri-deschis ochi pe care i-am văzut vreodată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune, apoi vine cu pași mari chiar lângă noi, cu nasul puternic ridicat în vânt. Ce naiba credeți că faceți? Le cunosc pe fetele astea, sunt Imperfecte. Toate. Sunteți pe cale să spânzurați trei Imperfecte.

Supraveghetorul pistruiat își trece nervos mâna peste o sprânceană.

— Cele mici sunt, dar cea înaltă e sigur OIM.

— Ba e cu siguranță Imperfectă, am copilărit pe aceeași stradă, vizavi de ea. A fost întotdeauna superbă. Îi tot spun: Trebuie să-ți rupi nasul sau ceva, dacă nu, într-o zi, ai să sfârșești zbătându-te ca un pește pe un butoi.

Se așterne o pauză stânjenitoare. O liniște tensionată care vine dinspre mulțime.

Terry se mișcă primul, bătându-l pe spate pe Imperfectul cu părul negru.

— E în regulă. Îl cunosc pe puștiul ăsta – e OK, vă spun. E băiatul lui Ma și, dacă el zice că e Imperfectă, atunci e Imperfectă.

— Și atunci unde-i este tatuajul și de ce ascundea o rochie pe sub salopetă? întreabă supraveghetorul pistruiat cu vocea plină de dezamăgire.

Alice reușește să murmure câteva cuvinte-cheie.

— Lucrez pentru rebeli.

— Desigur, zice Imperfectul cu părul negru, prinzându-se repede. Se dă drept OIM ca să strângă informații, spune, iar ochii îi strălucesc într-o nuanță uimitoare de albastru pastelat. Merită o nenorocită de medalie pentru că-și riscă viața ca să vă salveze pe voi, idioților, și voi ce faceți? O spânzurați de parc-ar fi un monstru.

Oamenii încep să murmure, schimbând între ei priviri confuze. Președintele desenează din nou un cerc cu mâinile, dornic să urmărească finalul acestui spectacol.

— De când contează inocența?

Câteva mâini au tăiat însă deja frânghiile și ne ajută să coborâm de pe butoaie. Imperfectul cu părul negru își vâră trupul sub brațul meu și mă sprijină, prinzând-o de talie, cu brațul liber, pe Alice. Lui Katie îi este mai bine și reușește să

meargă în urma noastră, ținându-se cu mâna de umărul meu de parcă și-ar fi pierdut vederea.

Nu pot să nu observ cât de puternic este Imperfectul cu părul negru, în ciuda oaselor care îmi împung pielea prin bluză. Abia dacă pot merge; totuși, el ne poartă cu ușurință. Începem să ne croim drum printre spectatorii uimiți.

— Continuați să mergeți, spune el.

Alice răspunde cu mormăit.

— Nate. Trebuie să mă întorc, zic, și vorbele mi se amestecă, dar băiatul pare să înțeleagă.

Mă ridică un pic mai sus și scutură din cap.

— Vrei să mori? continuă să te miști, înainte să se răzgândească.

— O să-l găsim, Vi, șoptește Katie din spate.

— Cine ești? îl întreb pe Imperfectul cu părul negru.

— Salvatorul vostru, după cum se pare, răspunde el.

CAPITOLUL 9

Dispărem pe o stradă laterală și, după câteva cotituri amețitoare, ne vâră pe o ușă.

— Sunteți în siguranță aici.

La auzul acestor cuvinte, mă las pe podea și mă ghemuiesc. Cred că trebuie să vomit, pentru că fierea îmi umple gura, și cred că am început să plâng, pentru că aud suspinele unei fete îngrozite. Mâinile îmi oscilează între a-mi pipăi gâtul și a alunga demoni imaginari – o colonie de furnici se târâie pe mine, iar Imperfectul cu părul negru îmi ține părul, în caz că-mi vine să vomit. Gesturile astea de bunătate mă trag din groapă. Mă chinui să mă ridic în fund și mă sprijin de perete, lângă Alice. Mă întorc și-i analizez fața palidă și trasă, cu urme de rimei întins.

— Ești bine? mă întreabă ea.

Scutur din cap și îmi vine o idee nouă; inelul arzător din jurul gâtului meu. Îmi trec degetele pe el și simt ceva cald și umed prelingându-se pe lănțișorul meu cu jumătate de inimă.

— Ștreangul lui Violet a fost foarte strâns, zice Katie. Vedeam cum îi taie pielea, adaugă ea, făcând eforturi să vorbească pe tonul ei normal, dar remarc tremurul de la sfârșitul propoziției. Imperfectul îmi dă o cană cu un lichid aburind.

— Poftim, încearcă și bea ceva.

Iau cana în mâinile-mi tremurânde și îmi las pieptul să se ridice și să coboare după bunul plac. Sorb încet și puțin, iar durerea din jurul gâtului începe să treacă. Seamănă la gust cu ceaiul negru. Le dă câte o ceașcă și lui Alice, și lui Katie și le aud murmurând un mulțumesc. Alice miroase ceașca și o pune pe podea.

Treptat, încep să realizez unde mă aflu – într-o cameră mică, sărăcăcioasă, fără covor, având cutii în loc de scaune, cu o chiuvetă mică într-un colț și un șemineu în celălalt. Imperfectul scoate o pătură dintr-o cutie apropiată și mi-o pune în jurul umerilor. Abia acum observ cât de frig e.

— Deci, care-i povestea voastră? întreabă el.

Un singur cuvânt taie năuceala: Nate. Îmi aduc aminte când i-am văzut ultima oară fața cuprinsă de neliniște.

— Trebuie să-mi găsesc frățiorul, spun eu și încerc să mă ridic, dar brațele mi se încovoaie, totul se învârte și sfârșesc sprijinindu-mă înapoi de perete, cu ceaiul vărsat în poală.

Imperfectul îmi ia cana și-i simt degetele atingându-le de ale mele.

— Nu pleci nicăieri pentru o vreme. Ești în stare de șoc, iar ticăloșii ăia de supraveghetori ar putea fi încă acolo, spune el cu o voce caldă, de parcă m-ar cunoaște de ani de zile, și simt cum mușchii mi se destind un pic.

— Are dreptate, zice Alice.

— Nate va fi bine, e cu Saskia, iar ea e o dură, spune Katie, încuviințând.

Îmi mușc buza de jos, fixând-o și încercând s-o opresc din tremurat. Liniștea se întinde între pereții goi.

— Eu sunt Ash, spune el în cele din urmă, atingându-mi brațul.

Simt cum capul mi se ridică deodată.

— Ash?

El pare un pic uluit.

— Asta am zis – Ash.

— Ash din carte?

Scutură din cap de parcă aș fi nebună.

— De unde?

— Acum știi și tu cum ne simțim noi, mormăie Katie.

— Lucrezi pe proprietatea Harper? îl întreabă Alice.

— Da, sunt Imperfect de noapte, răspunde.

Eu și Alice ne privim o clipă una pe alta.

— E Ash, din carte, spune Alice, apoi râde.

Ash din carte era unul dintre Imperfecții care aveau grijă de Rose pe proprietatea Harper, deși n-avea nici cea mai mică idee că ea făcea parte dintre rebeli. Îi arăta împrejurimile, o ajuta la treburi și se holba la ea. Mult. Mi-a părut mereu un pic rău pentru Ash; era ca Jacob din *Amurg,* care se ținea după Bella ca un cățeluș pierdut. Ash din film arăta chiar ca un cățeluș – cu ochii mari, albaștri, și cu părul negru și ciufulit. Dar Ash de aici arată mai degrabă așa cum mi-am imaginat când am citit cartea, aducând mai mult cu o felină decât cu un câine – mai ascuțit, mai mândru și mult mai atrăgător. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva Russell Jones și-a dorit să nu îi facă

nimeni concurență pe ecran. Cred că lui R-Patz i-a tremurat sufletul când l-a văzut prima oară pe Taylor Lautner[4].

— Dar arăți cu totul… altfel, spun.

— Mușcă-ți limba, Vi, șoptește Katie.

Ash fie că n-o aude, fie c-o ignoră.

— Ne știm de undeva?

Scutur din cap un pic cam tare și durerea se intensifică.

— Nu… nu… am greșit eu.

— Iar tu ești…? întreabă zâmbind.

— Violet, răspund.

— Culoarea sau floarea?

— Amândouă.

— Te superi dacă arunc o privire? mă întreabă, analizând rana de pe gâtul meu.

— Te rog.

Bagă mâna pe sub părul meu. Îmi atinge clavicula cu un deget și simt că îmi zboară fluturași prin stomac.

— Pare dureros, spune zâmbind în colțul gurii și înclinându-și capul într-o parte.

Îmi dau seama că se simte un pic ciudat atingându-mă – are doar optsprezece ani, e cu un an mai mare decât mine. Îmi șterge sângele cu salopeta lui și se încruntă.

— Nu-i suport pe supraveghetorii ăștia odioși care decid cine trăiește și cine moare.

Merge în cealaltă parte a camerei, la chiuvetă, și vâră sub robinet o cârpă, iar apa se scurge direct din chiuvetă pe podea, fără nicio țeavă sau altceva. Chiar și de la distanță remarc acolo niște pete maro. Simt duhoarea puternică de apă de canalizare, care plutește spre mine.

Alice strâmbă din nas.

Ash se face că nu vede.

— Nu-s decât niște idioți însetați de putere. Nu-s cu nimic mai buni decât OIM-ii, dacă mă întrebi pe mine, spune și-și îndreaptă privirea către Alice. Scuze.

— Nu sunt OIM, răspunde ea; părul scurt îi dezvăluie gâtul neted și lipsit de urme.

Katie avea dreptate; ștreangul meu fusese mult mai strâns. Gândul ăsta mă face să simt greață din nou.

---

[4] Referire la rivalitatea dintre actorii din saga *Amurg* (n.red.).

El ridică dintr-o sprânceană (Ash cel de aici are sprâncene mult mai mișto decât Ash din carte, nici urmă de sprâncene unite).

— Serios? Adică, așa arăți tu? întreabă el.

— Da, cred că da, răspunde ea zâmbind.

— Hai, serios, intervine Katie. Are deja capul suficient de mare.

— Stai puțin, îi spun eu lui Ash. Dacă ai crezut că e OIM, de ce ai salvat-o?

Stoarce cârpa și ridică din umeri.

— Suntem cu toții niște simple animale.

— Deci tu… nu-i urăști pe OIM-i? întreb eu.

— Normal că-i urăsc, dar nu i-aș omorî.

Se apropie de mine și observ linia de îmbinare dintre părul lui negru și pielea albă.

— Ar trebui, probabil, să curățăm rana.

Îl las să-mi tamponeze gâtul. Nu pot ignora pielea lui, care pare aproape translucidă în lumina slabă a camerei, ceea ce-i dă un aer de vulnerabilitate, într-o totală contradicție cu lățimea pieptului lui.

— Deci, de unde sunteți?

Respirația lui îmi mângâie urechea.

— Suntem dintr-un alt univers, bolborosesc eu.

— Stați să ghicesc, unul în care Imperfecții conduc lumea, spune el râzând.

Acum e rândul meu să râd.

— Ar fi chiar atât de ciudat?

— Nu chiar. A fost o vreme, nu-i așa? înainte ca îmbunătățirea genetică să fie descoperită.

Îmi înclină capul cu o tandrețe desăvârșită. Îl privesc fix în ochi. Marea rece de albastru îmi amintește de iarnă. Trece cârpa peste toată ceafa, pe sub păr, și-i simt mirosul de sudoare și de săpun.

— Atunci, poate că suntem din trecut, zic eu.

— Călători în timp. Hm, intriga se complică.

Se oprește o clipă și zâmbim unul la altul. Zâmbetul i se întinde pe toată fața; până și nasul lui mândru se luptă pentru spațiu pe față.

— Deodată, mă simt invizibilă, spune Katie întorcându-se către Alice.

— Hei, zice Alice, dând din mână. Mai existăm și noi pe aici. Când ne primim și noi băița cu burețelul?

Eu și Ash râdem, un pic agitați, iar respirația ni se combină în spațiul rămas între noi.

Se lasă înapoi pe vine.

— Vă e foame?

Stomacul îmi chiorăie după bunul-plac. N-am mai mâncat nimic de dimineață.

El ia un ceaun și face focul.

— Ma a pregătit o tocană înainte să plece.

— Cine e Mă?

Îmi amintesc de cuvintele supraveghetorului: *E fiul lui Ma, dacă el spune că e Imperfectă, atunci e Imperfectă.* În mod evident, Ma impune respect.

Amestecă în ceaun. Căldura și mișcarea de rotație eliberează o aromă de tocană cu carne, care acoperă mirosul de canalizare și care face să-mi plouă în gură.

— E moașa locală, zice el. Toată lumea o iubește, iar Imperfecții au nevoie de ea, vă dați seama.

— Cred că nu există spital, spune Katie.

— Voi chiar sunteți de pe altă planetă, nu-i așa? rânjește Ash.

Nici nu-mi pot imagina prin ce trebuie să treacă femeile care nasc în condițiile astea, între pereți acoperiți de murdărie și cu apă maronie.

Continuă să amestece, iar ritmicitatea vocii lui îmi induce o stare de transă.

— Datorită ei v-a lăsat mulțimea în pace. Sunt destul de respectat ca fiu al său; chiar și supraveghetorii o prețuiesc, pentru că le-a salvat amantele și copiii. Dacă pierde pe careva, copil sau mamă, plânge în somn o săptămână.

Se oprește din vorbit și se holbează în tocană, de parcă ar vedea ceva ce a pierdut cândva și nu mai poate recupera.

— Pare a fi minunată, zic eu.

Dar ce mi se pare și mai uimitor este partea de poveste care nu există nici în carte, nici în film. Ai zice că universul ăsta se extinde dincolo de limitele cărții. Îmi vine să vorbesc cu Alice și Katie despre asta, dar mi-e teamă că Ash va crede că sunt nebună.

Se scutură, trezindu-se din gândurile lui, și începe să pună tocana în castroane. Gogoloaie maro, într-o apă decolorată.

— Da, Ma e chiar minunată, spune și ne dă fiecăreia câte un castron.

De aproape, miroase chiar mai bine.

— Violet, mă sâsâie Alice așezând castronul lângă cană. Știi ce-i asta, nu?

Mintea mea își amintește de film, de scenele în care imagini cu Imperfecții înfometați care prindeau și jupuiau șobolani se intercalau cu imagini ale OIM-ilor care-și îndopau fețele frumoase cu mâncare delicioasă.

— E șoarece? îl întreb pe Ash.

— Șoarece? repetă Katie. Serios?

El pare un pic confuz.

— Ce altceva ar putea fi?

Ideea de a mânca șobolan îmi întoarce stomacul pe dos, bineînțeles. Îmi amintesc de scandalul de la Shepherd Bush, cu un an în urmă sau cam așa ceva, când un restaurant a fost închis pentru că servea șobolan în loc de pui. N-am mâncat carne o săptămână și, când am făcut-o, tata și Nate mi-au ascuns un șoarece din plastic în sandviciul cu piept de curcan. Am urlat la ei. Adică am urlat de-adevăratelea. Apoi din nou n-am mâncat carne o săptămână.

Totuși, mă uit la Ash și la felul în care-și apleacă într-o parte capul, urmărindu-mă cum îl urmăresc la rândul meu. Mă forțez să zâmbesc.

— Da, desigur. Mulțumesc.

Pun castronul pe podea și-mi folosesc mâinile ca să îndes tocana în gură.

Alice și Katie mă privesc cum mănânc, tăcute, ținând în mână, încă suspicioase, bolurile.

Termin, iar Alice și Katie încep să chicotească.

— Tocmai ai mâncat șobolan, zice Alice.

— Șobolan adevărat, adaugă Katie.

Încep să râd chiar și eu.

— Are un gust bun.

— E cel mai bun șobolan de partea asta a podului dărâmat, spune Ash.

Mi se declanșează ceva în minte.

— Trebuie să ajungem la podul căzut.

— Ești sigură? întreabă Ash. Acolo nu-s decât pericole.

— Da, Nate e acolo, spun dând din cap.

Ash pare iar confuz.

— Te pot duce o bucată de drum, dar trebuie să mă întorc la porțile orașului înainte să plece autobuzele. Merg pe Pășuni la noapte.

Acum observ pentru prima oară salopeta gri, regulamentară, trasă peste piept.

Alice se ridică, țeapănă, în poziție verticală.

— Pășuni? zice, accentuând cuvântul așa cum făcea când pronunța Hawaii după lunga vacanță de familie de anul trecut, de unde s-a întors și mai blondă, și mai bronzată și o idee mai îngâmfată. Desigur că muncești pe Pășuni, cum să nu, spune, aplecându-se.

— Da, lucrez de noapte, credeam că am lămurit asta.

— Cum sunt? întreabă ea.

Aproape că aud ukulele și foșnetul unei fuste în iarbă.

— Cine, Imperfecții din tura de noapte? întreabă el încruntându-se. Privați de lumina soarelui și cu deficiență de vitamina D.

Alice râde, de parcă n-ar auzi tristețea de dincolo de sarcasm.

— Nu, nu. Cum sunt Pășunile?

Mâinile i se joacă nerăbdătoare în jurul gurii și scapă un râs nervos.

— A, știi tu, încerc doar să fac conversație și să fiu un bun musafir.

— Un oaspete bun ar fi mâncat șobolanul, spune el, privind către bolul neatins. A... știi tu... cu mâncare de-a gata și apă curată, tot luxul, adaugă el și-i cercetează chipul o clipă, dar neîncrederea, mai degrabă decât admirația, îi joacă pe sub trăsături. De ce ești atât de curioasă?

Întrebarea lui mă face să râd. Își întoarce privirea către mine.

— Ești sigură că vrei să mergi la pod? zice. Doar că... nu pot veni cu tine, nu atât de departe. Dacă-mi pierd postul, familia mea nu va supraviețui.

Simt o explozie de compasiune și-mi vine pe buze o minciună.

— Nu-ți face griji, n-o să mergem chiar până acolo, ci doar în direcția aia. Vom fi bine. Avem prieteni care ne așteaptă.

— Doar că nu voi avea cum să vă protejez, nu și de data asta.

Își coboară genele negre și observ cât de lungi sunt când mătură partea de sus a pomeților.

— Și eu care credeam că ești eroul nostru, spune Alice.

Îi ignoră privirea cochetă și ridică ochii astfel încât să-i întâlnească pe ai mei, iar când o face, căldura zâmbetului îi tempereaza albastrul rece al privirii. Apoi se ridică, ia castroanele de la Alice și Katie și răstoarnă conținutul acestora înapoi în ceaun.

— Da, dar autobuzul pentru Imperfecți nu stă după nimeni, nici măcar după eroi, spune și iese din cameră pentru o clipă.

— De unde știi unde este Nate? întreabă Katie întorcându-se către mine.

— Saskia și Matthew ne duceau la sediul rebelilor, nu știi? răspund eu.

— Și sediul este pe lângă podul dărâmat?

— Exact, confirm eu.

— Nu-mi aduc aminte ca Ash să fi fost atât de drăguț, întrerupe Alice.

— În mod cert, nu era, răspund eu.

— Cine-i Ash? întreabă Katie, ridicând vocea, plină de frustrare.

— Gândește-te la Jacob din *Amurg,* îi spun.

Ridică din umeri.

— Crezi că am citit *Amurg*? Mă cunoști vreun pic?

— Of, fir-ar să fie! spune Alice. Până și bunică-mea a citit *Amurg.*

— Bine, gândește-te la Buttons din comedia muzicală *Cenușăreasa,* sugerez eu. Ash se ținea după Rose ca un cățeluș pierdut.

— Aaa, ca Silvius din *Cum vă place,* spune Katie, luminându-se la față.

— Sau Tocilar Tocilărescu din *Atacul tocilarilor,* zice Alice, dându-și ochii peste cap.

Ash revine cu o pereche de pantofi din piele, uzați, care i se bălăngăne în mâini, iar unul din pantofi are în talpă o gaură, înfundată cu un fel de paie uscate. Îi dă pantofii lui Alice, iar ea îi prinde între degetul mare și cel arătător, de parcă ar evita să-i atingă.

Katie nu se poate abține să nu rânjească.

— Nu-s tocmai de la Jimmy Choo, așa-i?

Sărmanul Ash pare din nou la fel de încurcat – e chiar simpatic cum își încrețește fruntea.

— Nu-s de la Jimmy Choo, sunt de la mine, spune, arătând către picioarele lui Alice. Dar ar trebui să-ți vină, ai picioare mari pentru o fată.

Mă uit la Katie și încercăm să ne abținem să râdem.

— Ar fi bine să pornim și să-l găsim pe frățiorul ăsta al tău, spune Ash rânjind spre mine și simt cum căldura aia și fluturașii din stomac încep să se împrăștie în tot corpul.

CAPITOLUL 10

N-am crezut că e posibil, dar orașul pare și mai prăbușit pe măsură ce înaintăm. Clădiri fără pereți, străzi rupte în două, maghernițe construite din resturi de metal și polietilenă. E mult mai rău decât în film. Chiar mai rău decât mi-am imaginat când citeam cartea. Iar duhoarea se intensifică din ce în ce mai mult. Îmi duc mâneca la nas, sperând să filtrez aerul, și observ că Alice și Katie fac la fel.

Trag cu ochiul în interiorul adăposturilor și observ imagini la întâmplare; mame care-și hrănesc copiii, tați care sparg bucăți recuperate de lemn. Mă gândesc că toți acești Imperfecți au o poveste a lor, o viață despre care Sally King n-a scris. Imperfecți precum Ash. Cum de este posibil așa ceva? O fi scris King despre fiecare Imperfect în detaliu înainte să moară? Sau lumea asta a izvorât, pur și simplu, din imaginația ei?

— Deci, care-i povestea voastră? mă întreabă Ash. De ce e frățiorul tău la podul dărâmat?

Cuvântul „frățior” trezește în mine un sentiment de vină. Am uitat deja de ce l-am abandonat la tavernă, de ce nu am reușit să-l pun pe primul plan.

— Violet? Îngrijorarea din tonul lui Ash mă face să lăcrimez un pic.

— Va trebui să te omor dacă-ți spun, răspund eu.

— A, păi, acum, povestea ta pare și mai incitantă, nu-i așa? rostește râzând. Călători în timp, asasini...

Brațele noastre se ating. Se mulțumește să nu fie băgăreț, ci doar să meargă lângă mine, cu brațul lipit de al meu de parcă așa ne-ar fi rostul.

Vedem din ce în ce mai puține salopete. Imperfecții în haine obișnuite par și mai slabi, și mai disperați, chiar și pentru noțiunea de Imperfect. Ochi înfundați în cap, pomeți ascuțiți, degete ca niște rămurele. Îmi amintesc asta și din carte. Imperfecții care muncesc pe Pășuni trăiesc mai aproape de porți și conduc orașul. Sunt cei care sunt hrăniți, care sunt îmbrăcați și care primesc o mică alocație. Cei care trăiesc aproape de râu arată însă de parcă ar fi în pragul morții, cu buzele albăstrui.

Privesc soarele care coboară pe cer. Acasă, e primăvară – aerul este ca un balsam care-ți alină plămânii. Aici, e început de toamnă și frigul începe să mi se strecoare pe sub tunică, pătrunzându-mi în oase. Pentru o secundă, mă întreb ce moment al zilei e acasă și dacă mama și tata au pregătit masa pentru ceai, așteptându-ne pe mine și pe Nate să ne întoarcem de la Comic Con. Îmi imaginez cum crește îngrijorarea pe fețele lor când minutele trec și simt un nod în gât, de parcă am înghițit o bucată de șrapnel.

Aerul se schimbă și vântul se întețește, aducând cu el un miros usturător de pește și de canalizare.

— Ne apropiem de râu, spune Ash. Trebuie să mă întorc la porțile orașului. Dacă mă grăbesc, pot ajunge la ultimul autobuz.

Îmi prinde cotul cu mâna – un punct arzător.

— Urăsc să te părăsesc aici; aproape că ați fost spânzurate în partea *bună* a orașului.

— Aia a fost partea *bună*? întreabă Alice.

Răspunde cu un zâmbet în colțul gurii.

— Țineți-o tot spre sud și veți ajunge la râu destul de repede. Țineți-vă departe de rebeli, da? Nu-i de bine cu ei. Știu că luptă pentru o cauză bună, cu emanciparea Imperfecților și toate cele, dar sunt o gașcă de nenorociți nemiloși – și-ar omorî și bunicile dacă le-ar suspecta că sunt OIM-i. Și veți avea de treabă dacă vreți să-i convingeți că Talpă-Iute de aici n-are ADN-ul ajustat, spune el, gesticulând spre Alice.

— Frate, da' nu vreți să terminați să tot vorbiți despre cât de bine arăt? spune Alice, oftând.

Ash dă să plece și-mi atinge obrazul cu buzele. Simt o senzație ciudată în stomac; un soi de dor.

— Mulțumesc, spun.

Își apleacă într-o parte capul și mă privește preț de o clipă cu ochii ăia minunați, de un albastru glacial. Apoi se întoarce și o ia la fugă înapoi pe stradă.

— *I need a hero*[5]*,* cântă Katie suficient de tare încât s-o aud.

— Hai, du-te încolo, spun eu.

Alice îi ține isonul și cântă și ea.

— *I'm holding out for a hero till the end of the night...*

— Fetelor, serios acum! fac eu.

Katie duce mâinile strânse la inimă și-și lasă capul pe spate.

---

[5] În traducere: *Am nevoie de un erou,* titlul melodiei lui Bonnie Tyler (1984) (n.tr.).

— *And he’s gotta be strong and he’s got a big dong…*

Începem să râdem destul de zgomotos, de parcă am fi înapoi acasă, tolănite pe canapeaua mea, uitându-ne la emisiuni de doi bani și insultându-l pe Simon Cowell. Râsetele noastre sunt însă total nepotrivite în lumea asta ciudată și reală, precum cântecul unor păsări într-o zonă de război. Treptat-treptat, se transformă în tăcere.

— Cred că ne continuăm drumul, spune Alice.

Răspund mișcându-mi picioarele, monotonia asfaltului răsunând sub tălpile bocancilor mei.

— Alice? întreb eu.

Ea mormăie.

— Când ai scris toate textele alea, le-ai creat Imperfecților povești de viață?

— Unde bați?

Mă chinui să-mi ordonez ideile.

— Păi, Ash are o întreagă poveste, complet nouă pentru mine, și cei mai mulți dintre Imperfecții pe care i-am văzut nu sunt nici din film, nici din roman, spun și mă îndepărtez târându-mi picioarele.

— Chiar că e ciudat, rostește Katie.

Alice încuviințează.

— Știu ce vrei să spui, dar nu cred că textele mele sunt răspunsul. Cred că Nate avea dreptate.

— Univers alternativ? întreb eu.

Alice râde șuierat.

— E o nebunie.

— Păi, și ce urmează? întreabă Katie.

Alice se trage de părul ciopârțit, de parcă ar vrea să-l facă să crească.

— Pun pariu că acum îți dorești să fi ascultat prezentarea lui Violet.

— Am ascultat-o, spune Katie privindu-mă plină de îngrijorare. Serios, Vi, am ascultat. Doar că, aici, lucrurile sunt atât de anapoda, încât mi-e greu să-mi amintesc totul. Iar tu ai spus ceva cum că ne-ar bântui textul original, așa că poate ar fi de ajutor dacă l-aș mai auzi o dată.

— Atunci încearcă să mai citești și altceva în afară de Dickens, spune Alice.

Intervin.

— Deci Saskia și Matthew au dus-o pe Rose la sediul rebelilor, ca să-l cunoască pe Thorn. Acolo mergem și noi, ca să-l găsim pe Nate. Apoi Thorn a dus-o pe Rose la Baba.

— Zombiul cu puteri? face Katie.

Dau din cap că da.

— Baba i-a citit gândurile lui Rose și i-a spus lui Thorn că Rose o să fie cea care salvează Imperfecții.

— Prin sacrificiu și dragoste, zice Alice, neputându-se abține să se bage.

Continui.

— Deci, Thorn a avut încredere în Rose să-i dea pe mâini cea mai importantă misiune a rebelilor de până atunci – misiunea Harper.

— Acolo l-a întâlnit pe Willow? întreabă Katie.

Alice încuviințează și oftează.

— Oh, Willow. Când te gândești că respirăm același aer și stăm sub același cer cu el.

Simt iar tremurul ăla de încântare, de parcă ne-am fi întors la Comic Con, gândindu-ne la Russell Jones. Cu toată agitația și toată grija pentru Nate, am uitat complet de Willow.

În cele din urmă, drumul se deschide. Clădiri bombardate stau de-o parte și de alta, niște umbre ale fundațiilor de altă dată. Buruienile cresc printre crăpăturile din asfalt și, pentru o clipă, sunt bucuroasă că măcar văd ceva verde. Apoi îi observ. Scaieți. Sute și sute de scaieți, care-și croiesc drum printre dalele de piatră, cuibărindu-se între cărămizi și scoțând capul de sub mormane de dărâmături.

— Simbolul rebelilor, spun.

— *Tăiați-ne și ne vom ridica și mai puternici,* rostește Alice în replică, un pic visătoare, de parcă ne-am fi aflat în sala de cinematograf, urmărind filmul.

Schițez un semn de încuviințare.

— Aproape că am ajuns.

Rose a mers pe același drum cu Saskia și cu Matthew când s-a dus să-l cunoască pe Thorn pentru prima oară. Entuziasmul primei ei misiuni reușite se risipea și tensiunea începea să se facă simțită. Îmi amintesc de momentul în care a văzut scaieții și a întrebat: *Este și el la fel de țepos ca buruiana lui preferată?* Iar Saskia a zâmbit și a răspuns: *Ba și mai țepos.*

Acum, mi se pare ridicol că Rose era neliniștită. Nu eșuase în misiunea cu bomba-scaiete, nu-și pierduse fratele mai mic și nici nu fusese transportată într-un univers paralel. Bucățica aia de șrapnel se întoarce și simt că iar mi se face greață.

Alice trebuie să gândească același lucru, pentru că mă strânge de mână.

— Nu e chiar *atât de* țepos. O iubea pe Ruth, mai știi?

— Cine-i Ruth? întreabă Katie.

Alice se întoarce spre mine.

— Spune-i tu, că-mi vine să urlu.

— E o parte importantă din povestea de viață a lui Thorn, zic eu. A fost dragostea vieții lui cu ani în urmă, când era de vârsta noastră, dar a fost spânzurată la Dansul pe eșafod înainte să reușească să fugă. Thorn nu și-a revenit niciodată.

Lui Katie i se taie respirația.

— Ce tragedie. Sărmanul Thorn!

— Mda, spun eu. Faptul că a fost martor când dragostea vieții lui a fost spânzurată de OIM-i a făcut minuni pentru problemele lui legate de furie. Este un psihopat nemilos.

Alice chicotește.

— Nemilos, pentru că-i lipsit de Ruth[6], înțelegi?

Katie reușește să schițeze un zâmbet de formă.

— Ar fi fost amuzant dacă am fi vorbit doar despre o carte.

Dar eu nu reușesc nici măcar atât. Nu mă pot gândi decât la faptul că frățiorul meu ar putea fi deja la sediu, cu Thorn.

— Da, scuze, mormăie Alice.

Continuăm să mergem spre sud, păstrând soarele care apune în dreapta noastră. Tufele de scaieți se îndesesc, iar duhoarea de pește ne copleșește. Totuși, într-un târziu, zăresc biserica. Se înalță în peisajul devastat, afectată, obosită, și totuși aproape intactă. Dovada unei intervenții divine, spunea cartea.

— Nate, rostesc eu și o iau la fugă spre biserică.

Drumul se unduiește, în timp ce asfaltul se termină dintr-odată. Mă opresc brusc. Pod dărâmat e puțin spus. Podul nu e dărâmat, ci, pur și simplu, nu există. Bombardat întru neființă. Să văd totul aievea și nu dincolo de ecranul televizorului – înconjurată de tot confortul de acasă – mă lasă fără suflare. Privesc în lungul râului; niciun pod, iar orașul este secționat în două de apă. Fără clădiri proporționate uniform, care să

---

[6] Numele Ruth înseamnă milă, căință, remușcare, durere, îndurare, jale etc. (n.tr.).

lumineze cerul, și ale căror lumini să se reflecte în apă ca niște lămpi pe un lac. Doar rămășițele zimțate a ceea ce trebuia să fie. Nu pot să nu simt sentimentul ăsta de pierdere a orașului pe care îl cunosc și-l iubesc.

Katie și Alice ajung lângă mine.

— Frate, șoptește Katie.

Simt o dorință copleșitoare de a cădea în genunchi și de a plânge, dar mă gândesc la Nate, care poate că e cu Thorn chiar acum, și simt cum îmi recapăt puterile. Trag în plămâni o gură sănătoasă de aer îmbâcsit de mirosul de pește și continui să alerg spre biserică.

— Violet, încetinește! strigă Alice.

Nu mă opresc. Mirosul de pește și de canalizare se întețește, umplându-mi plămânii, în timp ce sar peste pietre și crăpături și scaieți.

Pășesc în umbra bisericii și temperatura scade cu un grad sau două. Sunt aici – la sediul rebelilor. Fără bătaia tobelor sau sunetul viorilor urlându-mi în urechi, totul pare liniștit. Sediul își are centrul în biserica Sf. Magnus, Martirul, o biserică adevărată, pe care eu și Alice am vizitat-o după ce am văzut filmul. Ferestrele au fost înlocuite de polietilenă și bucăți de cârpă și lipsește o parte din acoperiș, dar fără blocurile-turn care s-o înconjoare și fără strălucirea albăstruie a The Shard[7] în fundal, biserica pare mai mare și mai impunătoare.

În fața mea, ușile stau țepene și închise. Încerc mânerul din fier. Închis. Bat cu pumnul în lemn și încep să strig.

— Nate!

Alice mă prinde de mâini și încearcă să mă liniștească.

— Violet! Ai înnebunit? Nu poți să spargi ușa ascunzătorii rebelilor. Te vor ucide!

Izbesc lemnul și mai tare.

— Nate? Ești aici?

Katie și Alice încearcă să mă tragă de acolo, dar adrenalina îmi dă putere.

— Oprește-te, nebuno, spune Alice. Ai uitat de Thorn și cum l-a scalpat pe OIM-ul ăla pentru că a insultat-o pe iubita lui moartă?

— Da, hai să nu-l enervăm pe psihopat, șoptește Katie.

---

[7] The Shard – zgârie-nori, de formă piramidală, acoperit cu sticlă, unul dintre simbolurile Londrei moderne (n.tr.).

Panica mă învăluie iar, ca un șarpe care-mi strânge pieptul, zdrobindu-mi inima.

— Dacă psihopatul ăla îl are pe fratele meu?

Îmi sprijin palmele de lemnul ușilor, închid ochii și încerc să-l simt pe Nate. Am senzația că trupul îmi cedează – gâtul mi se blochează, plămânii îmi îngheață, mintea mi se golește. În cele din urmă, brațele mi se dizolvă sub greutatea corpului și mă sprijin cu obrazul de ușă. Rece și aspru și cât se poate de real. Aș vrea să mă scufund în ea. Dar ușa are alte planuri. Scârțâie și se trage de sub mine. Văd prin deschizătură chipul unei femei, cu o pată inconfundabilă pe frunte.

— Ne-ai găsit, șoptește ea.

Înainte să pot pune piciorul în deschizătura ușii, țâșnește afară și trage ușa în urma ei. Încerc să o ocolesc, dar îmi prinde trupul într-o îmbrățișare ciudată. Sunt atât de surprinsă, atât de disperată, încât îmi las brațele să atârne pur și simplu pe lângă corp.

— Ne-am făcut griji pentru voi, spune ea.

— Nate e bine?

Încerc să pășesc pe lângă ea, dar nu se clintește.

— Da, desigur. E bine.

Mă simt de parcă am fost aruncată sus, în aer, de parcă aș plana în cel mai înalt punct – punctul cel mai înalt al traiectoriei mele, cu plasa elastică sub mine – așteptând gravitația să intervină. Suspendată, ușoară, liberă.

— Pe bune? șoptesc.

— Da, e bine. Tocmai i-a cunoscut pe rebeli. Hai, te conduc.

— Nu-mi place treaba asta, zice Alice. N-ai mai fost niciodată drăguță cu noi.

Saskia îi aruncă o privire aspră.

— Taci, prințeso.

— Alice are dreptate, intervine Katie. Se întâmplă ceva dubios.

Mă șterg la ochi cu dosul mânecii și râd. Un murmur ciudat și tremurat, care nu mă caracterizează.

Saskia se dă la o parte și gesticulează către ușă.

— Intră, spune ea zâmbind.

Mă simt ciudat, de parcă picioarele nu mi se mai conectează cu pământul. Totuși, îi ordon corpului meu să se miște. Deschid ușa și pășesc. Katie stă lângă mine, strângându-mi mâna, și

abia o observ pe Alice ezitând în spate și implorându-ne cu vocea tremurândă să nu intrăm.

Biserica este un spațiu vast. Stâlpi eleganți se ridică spre un tavan palid, boltit, iar soarele după-amiezii se revarsă prin ferestre, strecurându-se printre găurile cârpelor înmuiate și perlate de polietilenă, luminând rândurile nesfârșite de bănci. Seamănă foarte mult cu versiunea din film; totuși, unele detalii o fac să pară străină și nouă – mirosul pietrei impregnate cu tămâie, felul în care praful plutește în aer, ca niște fire de aur, dalele din piatră pe care le simt sub tălpi. Picături de sudoare îmi inundă pielea.

— Violet! aud vocea lui Nate.

Aleargă către mine, cu brațele deschise, și aproape că mă dărâmă cu forța îmbrățișării lui.

Îmi repetă numele, dar nu pare fericit – pare îngrozit.

Și atunci îi văd pe ceilalți Imperfecți. În întuneric. Zâmbind și ținând brațele de parcă ar duce daruri. Dar nu sunt cadouri. Sunt arme. Și fiecare armă este îndreptată către capul meu.

Un bărbat cât un munte face un pas în față. Thorn. Poartă faimosul plasture peste ochi; poate pentru că ochiul rămas privește atât de intens, atât de pătrunzător, încât lasă impresia că ar face cât doi. Zâmbește, dezvăluind o dantură perfectă, iar frumusețea lui mă ia pe nepregătite. E chiar și mai arătos decât actorul din film, și mai spectaculos. Pielea lui are culoarea și luciul boabelor de cafea; părul e atât de negru, încât pare aproape albastru. Și poartă alt gen de haine – pantalonii din piele și trenciul au fost înlocuite cu o tunică gri, ponosită, și blugi negri, făcându-l să pară mai natural.

Katie mă apucă de mână.

— Ăsta trebuie să fie Thorn.

Încuviințez. Vine către noi, iar pașii îi sunt mai leneși decât zâmbetul.

— Măi, măi. Ce-avem noi aici? Încă doi așa-ziși spioni. Aveți de dat ceva explicații.

Se uită când la mine, când la Katie, și ceva îi brăzdează fața, ceva delicat, vulnerabil și temător în același timp. Ridică o mână și, pentru o clipă îngrozitoare, am impresia că urmează s-o lovească, în schimb, îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Katie se dă înapoi, trăgând puternic o gură de aer, de parcă pielea lui ar fi încinsă ca un vătrai.

Nate mă trage de curea și deschide gura de parcă ar vrea să vorbească, dar strigătul lui Alice îl reduce la tăcere. Un Imperfect o împinge sub o arcadă.

Thorn își pierde zâmbetul leneș.

— A, iat-o. OIM-ul care se crede spion pentru Imperfecți.

Alice încearcă să spună ceva – numele meu, cred –, dar Imperfecții îi înăbușă cuvintele mișunând în jurul ei, ținându-i mâinile la spate și obligând-o să stea în genunchi.

— Alice!

Încerc disperată să ajung la ea, dar Imperfecții mă trântesc pe pardoseală.

— Opriți-vă, opriți-vă! strigă Katie, trăgându-i de haine, încercând să-i ia de pe mine.

Thorn o prinde însă cu brațele lui uriașe, iar eu rămân acolo, lipită de pietre, cu ochii ațintiți la Alice. Mă sucesc și răsucesc și urlu de parcă aș fi posedată, dar fără niciun folos. Și chiar înainte ca un Imperfect să mă lovească în cap și totul să devină negru, aud vocea Saskiei:

— Ți-am zis eu că merită așteptarea.

CAPITOLUL 11

Mă trezesc într-o cămăruță cu pereții de un galben puternic. Sub mine, podeaua pare tare și rigidă, am mâinile și gleznele legate, iar gura mi-e blocată cu o cârpă care are gust de alcool. Reușesc să mă ridic în șezut, astfel încât să stau cu fața spre ușă – spatele mi-e lipit de peretele scorojit – și mă simt o idee mai puțin lipsită de apărare. În dreapta mea e o fereastră mare, atât de plină de mizerie, încât ar fi putut la fel de bine să fie zidită, dar o fărâmă ciudată din lumina după-amiezii care se stinge reușește să pătrundă înăuntru, ceea ce-mi spune că închisoarea noastră nu este una subterană. Asta mă face să mă simt un pic mai bine.

Alice stă lângă mine, și-i simt căldura corpului. Nate stă în partea opusă; un căluș îi strâmbă gura într-un mod sinistru și-și ține corpul de parcă l-ar durea în partea stângă. Mă uit în ochii lui – mâhniți și inflamați – și ne clipim unul altuia un salut lent și înlăcrimat. Măcar suntem amândoi vii. Apoi o văd pe Katie – și ea are un căluș și aceeași gură contorsionată. Strânge din ochi, dar o lacrimă îi curge pe obraz, accentuându-i pistruii și fiind absorbită de căluș. Pun pariu că-și dorește să nu se fi mutat niciodată în Londra, să nu mă fi cunoscut vreodată și să nu fi auzit de *Dansul pe eșafod.* Deodată, un sentiment de vină mă străbate ca un junghi și-mi las capul pe spate, sprijinit de perete, cu o bufnitură reconfortantă. Aud un zumzăit continuu, ca un roi de albine, și o substanță ca o smoală îmi acoperă ochiul stâng – propriul meu sânge, cred.

Nu știu de cât timp stăm în camera asta. Ne holbăm la pereți, la picioarele noastre, schimbăm priviri pline de înțelegere. Și, desigur, încep să analizez cum de-am ajuns în încurcătura asta. A început cu accidentul de la Comic Con. Cutremur? Bombă? Un experiment eșuat? Închid ochii strâns și gândurile mi se încâlcesc. Îmi doresc cu disperare să pot vorbi cu toți ceilalți, dar nu reușesc să scuip călușul.

În schimb, revin cu gândul la povestea originală. Deși putem face schimbări, se pare că ne tot intersectăm cu ea. Suntem ca două fire care merg paralel, apoi se răsucesc și iar se separă.

Deci, în momentul ăsta, în carte, Rose a intrat în biserică și i-a povestit lui Thorn despre lansarea bombei-scaiete de mai devreme, de la Dansul pe eșafod. Am urmărit secvența de foarte multe ori; nava bisericii, scăldată de lumina nopții, cerul deja întunecat, ceilalți rebeli care plecau. Thorn, care încerca să-și dea seama dacă ea era persoana perfectă pentru misiunea Harper, s-a purtat cu ea mult mai frumos decât s-a purtat cu mine – n-a lovit-o în cap și nici n-a închis-o într-o cameră. „Țepos” e clar prea puțin spus.

Într-un târziu, adorm. Știu asta pentru că am un vis ciudat și încâlcit despre oraș – nu despre Londra mea, ci despre Londra Imperfecților din viitor. Ziduri dărâmate, clădiri prăbușite, un cer întunecat, impregnat la linia orizontului cu acoperișuri vai de capul lor. Urlu și tremur pe marginea unui butoi. Supraveghetorul pistruiat stă sub mine, arătând cu degetul, râzând și eliberând butoiul de sub bocancul lui. Ash strigă și-și înfășoară brațele în jurul coapselor mele. Mă așază ușor pe jos de parcă m-aș putea sparge și se apleacă deasupra mea, ca să-mi sărute fruntea, cred. Culoarea ochilor lui e aceeași cu a cerului din spate, dând impresia că ar avea două găuri în cap. Și deodată, nu mai este Ash, e Nate. O spărtură întunecată se deschide pe pieptul lui.

Tu mi-ai făcut asta, Violet, spune.

Încerc să acopăr cu palmele gaura neagră, dar nu pot opri revărsarea. Mi se scurge sânge pe brațe și-mi pătează fața.

Îmi pare rău.

Își odihnește buzele pe pielea mea și șoptește, cu o respirație rece ca zăpada:

Dacă ai fi avut grijă de mine mai bine, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Se așază pe spate și pleoapele îi tremură.

Nate, rămâi cu mine, spun eu.

Trupul i se dizolvă într-o ceață roșie, plutește un moment – ca o bucată de borangic tăiată sub forma unui băiat – și dispare în atmosferă ca praful. Precum puful de scaiete. Întind mâna, pipăind în zadar aerul. Simt doar o brumă de picături și spațiul din ce în ce mai mare dintre ele.

Și atunci aud o voce familiară, care trece dincolo de straturile timpului, și dragostei, și căldurii. Mama. *Violet, rămâi cu mine.* Simt din nou mirosul de curat și de medicament și o vagă urmă

a parfumului ei preferat, anason și iasomie. *Violet, rămâi cu mine.*

Scârțâitul ușii mă trezește. Două siluete întunecate se strecoară în cameră și devin vizibile doar când aprind becul aflat deasupra. Ochii mi se obișnuiesc repede cu lumina. E Thorn, cu încă un Imperfect și se îndreaptă către mine.

Thorn se oprește pentru o clipă lângă Katie și urmărește cum un vis o face să tresară și să tremure. Apoi îngenunchează lângă mine și-mi dezleagă încheieturile și gleznele.

— Îmi spun că arați exact ca ea.

Aștept ca sângele să-mi pulseze în mâini și picioare, dar le simt complet paralizate și când încerc să-mi scot călușul din gură, degetele mi se izbesc aiurea de față.

— Poftim, spune, apoi se apleacă și-mi scoate călușul, iar eu îi simt mâna îmbrăcată în mănușă surprinzător de delicată.

— Cu cine? reușesc să spun. Cu cine semăn?

— Cu Rose, răspunde el. N-am întâlnit-o niciodată, dar Saskia și Matthew jură că ești sosia ei.

Alice mormăie ceva, având călușul încă în gură.

— O să-ți vină rândul în curând, prințeso, nu-ți face griji, spune el întorcându-se către ea.

Alice tace, iar eu îmi așez scurt palma pe genunchiul ei.

Thorn întinde mâna către mine. Nu știu ce să fac, așa că o apuc. Sunt recunoscătoare, pentru o clipă, că poartă mănușă, sigură fiind că altfel mi-ar fi ars pielea așa cum părea că i-a făcut lui Katie. Mă ridică în picioare și eu mă forțez să-l privesc în ochiul care mă privește de parcă ar fi un reflector.

— Îmi cer scuze pentru tratamentul dur pe care l-ați primit, tu și prietenele tale.

Din nou, privirea îi cade pe Katie, care doarme.

— Mi-e teamă că anii de opresiune ne-au știrbit ceva din umanitate. Dar sperăm să o recuperăm, iar moartea lui Rose și misiunea eșuată i-au zdruncinat pe rebeli și i-au descumpănit. Nădăjduiesc că poți răspunde la câteva dintre întrebările noastre.

Mă privește din nou – e înspăimântător. Statura lui, puterea sa. Totuși, refuz să par slabă, așa că mă uit sfidător în ochiul ăla unic și pătrunzător.

Zâmbește.

— Vino, să-ți prezint umila noastră locuință.

Nu pot să nu mă întreb de ce mă tratează diferit, însă cred că o face pentru că semăn atât de mult cu Rose, sau poate că textul original e cel care mă poartă din nou. Îl urmez afară din cameră și arunc o privire scurtă peste umăr, către Nate, a cărui gură e la fel de rigidă, dar care clipește cu fermitate, liniștindu-mă și transmițându-mi putere.

Thorn mă conduce pe o scară întunecată. Imperfectul cu pușca e în spatele meu, atât de aproape, încât îi aud horcăitul flegmei din piept. Pășim în corpul principal al bisericii. Exact cum îmi amintesc, sute de lumini de veghe scaldă piatra într-o strălucire caldă – o strălucire care n-ajunge niciodată până la tavan, lăsând impresia că acoperișul nu există și că noi ne aflăm sub un cer întunecat și gol. Cei mai mulți dintre rebeli s-au întors la adăposturile lor, în apropiere, ca să se odihnească. Deodată, mă simt foarte mică, doar inima îmi pare umflată și gata să-mi sfâșie pieptul în două.

Thorn se holbează la o fereastră bătută în șipci, iar eu îmi imaginez cum trebuie să fi arătat odinioară, cu vitraliu. Un caleidoscop de culori. Bombele OIM-ilor au distrus-o însă. Sub fereastră, e o placă pe care sunt gravate cuvintele: *Maimuțele devin Imperfecți, Imperfecții devin rebeli – stânca revoluției umane.* Îmi amintesc asta din carte, e o răstălmăcire a vechiul crez al OIM-ilor: Maimuțele devin Imperfecți, Imperfecții devin OIM-i – stânca evoluției umane.

— Îți place mottoul nostru? întreabă Thorn.

Aceeași întrebare i-a pus-o și lui Rose. Firele se împletesc din nou.

— E foarte inteligent, răspund, exact cum a răspuns și Rose, faptul că știu replicile mă face să mă simt mai în siguranță.

— Și ce crezi despre cauza noastră? Emanciparea Imperfecților, drepturi egale, spune, din nou, exact ca în carte.

— Cauza voastră este aceeași cu a mea.

Știu că dau dovadă de optimism, dar sper că, dacă repet exact ce-a spus Rose, va fi totul bine. O să mă invite s-o văd pe Baba, iar eu am să accept – exact ca Rose –, apoi o voi întreba cum putem ajunge acasă.

Thorn continuă să se holbeze la fereastra bătută în șipci. Încet, scoate din buzunarul blazerului telefonul meu.

— Ce-i asta?

La naiba. Firele alea tocmai s-au separat într-un mare fel.

— Telefonul meu, răspund amorțită.

— Saskia a crezut că e tehnologie de-a OIM-ilor. Dar nu e, nu-i așa?

— Nu.

— E tehnologie veche. Foarte veche. Posibil să fie a Imperfecților.

Dau din cap că da.

— Vrei să mă luminezi cum de tu și prietenele tale aveți asupra voastră tehnologie veche?

Înghit.

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

— Să vedem.

— Suntem Imperfecți vechi, zic și trebuie că sună ridicol, dar nu știu ce altceva să spun.

Se încruntă și se lovește cu telefonul de bărbie.

— Ai chef de glume? întreabă și vâră telefonul înapoi în buzunar. Atunci de ce ați omorât-o pe Rose?

Schimbarea asta bruscă din conversație mă uluiește și mă văd nevoită să reiau cuvintele în minte de câteva ori înainte să le pot desluși. Mâinile încep să-mi tremure, unghiile-mi mușcă din palme.

— N-am omorât-o pe Rose, răspund.

— Nu în mod direct, așa e, dar prezența voastră a omorât-o. Saskia mi-a spus. Prietena ta drăguță, roșcata, i-a alertat pe paznici.

— Știu. Îmi pare rău… N-am vrut să se întâmple asta.

— Ce căutați în amfiteatru?

Mă holbez, hipnotizată de ochiul ăla. În carte era gri, ca o bucată de ardezie, de parcă însuși orașul s-ar fi scurs din el. Dar Thorn, cel de aici, are ochiul albastru ca de lavandă… și plin de ură.

— Ei, bine? întreabă el.

Încerc să formulez un răspuns inteligent, ceva care să ne ajute să rămânem măcar în viață, dacă nu-l câștigăm de partea noastră, dar mă simt ca și cum călușul mi-ar fi sorbit toate cuvintele din gură.

— Nu știu.

Se îndreaptă spre mine. Un candelabru trimite o umbră ascuțită de-a lungul chipului său, făcându-l să pară și mai

înspăimântător, îmi apucă fața în mâinile lui înmănușate și simt răcoarea materialului pe piele.

— Saskia jură că ai putea fi sora lui Rose. Asta ești?

— Nu, șoptesc eu.

Vocea i se asprește.

— Ai fost trimisă de OIM-i ca s-o înlocuiești și să te infiltrezi printre rebeli?

— Doamne ferește, nu. Am fost la Comic Con.

Îmi eliberează fața din mâini și mă simt de parcă mi-ar fi scos iarăși călușul, pentru că vorbele încep să se rostogolească afară.

— Sunt din trecut, mă rog, nu din trecut, ci dintr-o altă realitate, care este trecutul *vostru.* De-asta avem telefoanele – tehnologia Imperfecților. În lumea mea, Rose este un personaj dintr-o carte, după care s-a tăcut și o ecranizare. Este o eroină grozavă – e curajoasă, puternică și frumoasă și tot ce eu nu sunt. De-asta m-am costumat ca ea, ca să pot pretinde că sunt ea, doar pentru o zi.

Chicotește.

— Nu crezi că ești frumoasă?

Dau din cap că nu și privirea îmi coboară în pământ.

Vulnerabilitatea mea trebuie că-l plictisește – mă apucă de umeri și mă trage în față. Mișcarea rapidă stinge câteva lumânări și liniile subțiri de fum se ridică înspre tavan. Mă trezesc invidiind fumul ăla.

— Nu te mai juca! urlă el. Spune-mi adevărul, altfel o să-ți aduc prietenii și o să le tai beregata, unul câte unul, sub ochii tăi.

— Nu!

Simt o durere ascuțită în cap. Sudoarea îmi acoperă pielea și carnea de șobolan mă râcâie în stomac de parcă ar avea gheare și dinți. Trebuie că par ajunsă la limită, pentru că Thorn își strecoară mâinile pe sub coatele mele și-mi preia greutatea.

— Darren! strigă peste umăr. Fugi și adu băiatul.

Îl aud de parcă ar fi departe, departe, și deodată mă simt ciudat de detașată, de parcă aș fi pe cale să văd o scenă dintr-un film.

— Nu, nu Nate, reușesc să spun.

Dar Thorn nici măcar nu mă privește.

— N-auzi, Darren? Fugi și adu băiatul.

Darren fuge înapoi pe scări. Mă uit cum pleacă și o emoție teribilă mi se urcă în gât.

— Nu, nu, te rog. Fac orice.

Thorn îmi strânge mâinile la pieptul lui de parcă m-ar forța să mă rog.

— Spune-mi adevărul.

Recunosc emoția: teamă.

— Ăsta e adevărul, jur. Nu știu ce altceva să-ți spun. În lumea mea, tu ești un personaj dintr-o carte a cărei acțiune se petrece într-un viitor distopic, iar tu ești… un erou imperfect.

Izbucnește în râs, lăsându-și capul pe spate și dezvăluindu-și cerul gurii.

— Un erou imperfect?

Știu că vorbesc aiurea, dar adrenalina se pare că mi-a amorțit creierul și mi-a dat putere în corzile vocale.

— Da, un erou imperfect. Ești curajos și puternic, dar ești rău și orbit de răzbunare, în același timp.

Îl aud pe Nate înainte să-l pot vedea; un plâns înfundat urmat de o serie de bufnituri, în timp ce Darren îl târăște pe scări. Nate e foarte tânăr și pare complet neajutorat, cu ochii rotindu-i-se în orbite de parcă ar fi un animal vânat. Darren îl aruncă la pământ. Nate se împiedică de propriile picioare și, cu mâinile încă legate la spate, nu reușește să împiedice căzătura. Mă grăbesc să-l prind, dar Darren mă trage înapoi, vârându-mi pușca între omoplați.

— E în regulă, Nate, pot repara totul, promit.

Îmi simt lacrimile, reci.

Thorn se așază în spatele lui Nate, împungându-i trunchiul cu cotul. Cu mâna liberă, scoate de la curea o lamă de cuțit și o presează pe gâtul neted al lui Nate.

— Te rog, nu! exclam pe un ton pițigăiat pe care abia-l recunosc ca fiind al meu.

— Adevărul, spune Thorn.

Văd urma ușoară de pe gâtul lui Nate lăsată de cuțitul care presează, o piersică pe cale de a fi feliată, pielea doar protejând țesutul moale de dedesubt. Cred că mi se face rău.

— Te rog, nu-i face rău, îți spun tot.

Nate mă fixează cu privirea și simt cum mă cuprinde o tristețe ciudată. *Thorn era eroul tău și acum vei muri de mâna lui.* Dar Nate nu pare trist, pare hotărât, cu mintea clară, ochii lui căprui

căutând cu disperare să-mi spună ceva. *Trebuie să gândesc ca Nate. Trebuie să fiu ageră la minte.*

— Ce vrei să spui? urlă Thorn. Spune-mi sau îl tai ca pe-un porc.

Se întâmplă ceva și nu-mi mai este frică. Pentru că sunt un fan înrăit al *Dansului pe eșafod,* nu doar că știu chestii despre Thorn, știu și ce-l face să reacționeze. Dacă poate cineva să iasă din chestia asta, eu sunt aia.

— Ruth... vrei să te răzbuni pentru ce i-au făcut lui Ruth? Imperfecta de care te-ai îndrăgostit când erai mai tânăr. OIM-ii au spânzurat-o la Dansul pe eșafod pentru că avea o relație cu un OIM – cu tine.

Urmăresc cum strânsoarea lui Thorn slăbește un pic, lama distanțându-se puțin de pielea lui Nate. Dar nu mă opresc.

— Vezi tu, știu chestii pe care n-ar trebui să le știu, nu-i așa? Pentru că le-am citit și le-am urmărit – tu ești un OIM. Și sub plasturele ăla pentru ochi se ascunde un ochi sănătos. Îl folosești doar ca să ascunzi simetria trăsăturilor, pentru că ți-e rușine că ești unul dintre *ei.* Ori de câte ori lovești, scalpezi sau omori un OIM, de fapt încerci să ucizi acea parte din tine pe care o urăști, pentru că, în sinea ta, te învinovățești pentru moartea ei, pentru că, dacă n-ai fi iubit-o, ar fi încă în viață.

Cuvintele mele răsună în încăperea pietruită, refuzând să dispară.

— La dracu', spune Darren, presiunea puștii din spatele meu scăzând.

Thorn scoate un sunet gutural, de parcă l-aș fi lovit în stomac. Se holbează la mine, iar chipul îi e cuprins de uimire și tristețe.

Lacrimi îi curg din ochiul descoperit și de sub plasture. Ridică mâna și lama strălucește în lumina lumânării. Inima mi se oprește pentru o clipă, când cred că urmează să se i-o înfigă în cap lui Nate. În schimb, îi scoate călușul.

— Baba! țipă Nate, ca și cum cuvântul ar fi fost înghesuit în el. Trebuie s-o vedem pe Baba.

Thorn încuviințează.

— Cred că ar trebui.

CAPITOLUL 12

Recunosc coridorul din film, îngust, din piatră, coborând și ducându-ne adânc în măruntaiele bisericii. Thorn merge în față, ușor aplecat în încercarea de a nu se lovi de tavanul boltit. Rose a mers chiar pe acest coridor, dar, spre deosebire de mine, n-avea nicio idee despre ce se afla după ușa aceea de lemn. Un clarvăzător fără față. Câteodată, ignoranța chiar e o binecuvântare.

— Ce tare! spune Nate, frecându-și mâinile, cu încheieturile încă roșii și dureroase, într-o mișcare ritmică și rapidă. O s-o întâlnim pe Baba.

C-o singură privire, îl fac să tacă. După felul în care merge, foarte încântat, ai spune că suntem pe cale să întâlnim o vedetă. Îl urmăm pe Thorn în încăpere. E exact ca pe platoul de filmare, doar că există un sentiment apăsător, iar aerul aproape că e cleios de la ceva umed și proaspăt – polen de crini, poate. Mi se pare ciudat că pot simți miros de flori într-un loc în care nu există vegetație. Îmi imaginez că văd fantoma lui Rose mergând lângă mine, gata s-o cunoască pe Baba pentru prima oară. Deodată, simt o tristețe adâncă. Rose e moartă.

— Rose e moartă? se aude o voce, ca un ecou al gândurilor mele.

Știu exact unde s-o găsesc pe Baba, cocoșată în colț ca o movilă de cârpe. Ridică fruntea și-o văd. Cartea o descria ca având o bucată de piele întinsă pe față, care-i bloca ochii și nările, și o gură care nu era nimic mai mult decât o deschizătură subțire, de parcă, acum multă vreme, bisturiul unui chirurg și-ar fi dorit să-i asculte cuvintele. În film, era și mai rău, ca un soi de monstru îngrozitor lipsit de trăsături. Femeia din fața mea pare însă doar adormită, având pleoapele grele, închise. Nici măcar nu pare a fi atât de bătrână, cel mult de vârsta bunicii mele, iar pielea îi pare moale și pufoasă, de parcă ar păstra urma degetului dacă ai atinge-o. Singura ciudățenie reală este lipsa nărilor, dar observ asta abia când își lasă capul pe spate.

Îl aud pe Nate care expiră ușor, evident dezamăgit de înfățișarea ei mult mai normală.

— Ce păcat. Îmi plăcea Rose, spune Baba.
— Dar n-ai întâlnit-o niciodată, rostește Thorn.
— Bine, spune ridicând din umeri, urma să-mi placă de ea.
Thorn înfoaie o pernă și i-o pune la spate.
— Vrei să am grijă de foc? întreabă el.
E ciudat să-l văd atât de grijuliu la doar câteva minute după ce-a ținut un cuțit la gâtul lui Nate, și tocmai faptul că e atât de imprevizibil îl face atât de înfiorător. Acum zâmbește și înfoaie perne, acum se transformă într-un psihopat. La fel e și în carte, doar că acum, desigur, cuțitul e real.
Cred că și Baba simte același lucru; nu poate să aibă încredere în bunătatea lui. Îi face semn să plece.
— Nu, mulțumesc. Mă descurc.
Se întoarce spre mine, de parcă ar putea cumva să-mi distingă forma prin pleoapele închise. Poate că așa și este – sunt subțiri ca o coală de hârtie.
— Pe cine mi-ai adus în schimb, Thorn?
— Dumnezeu știe, răspunde el.
Baba râde și ochii i se mișcă pe sub pleoape ca niște pui de pasăre care se zvârcolesc sub coaja oului. Întinde o mână tremurândă către mine și, fără să gândesc, o apuc. Mă pregătesc pentru fiorul de durere, străfulgerarea pe care palma ei o descarcă în mine... dar nu vine nimic.
Zâmbește, dezvăluindu-și gingiile lipsite de dinți.
— Floarea asta e mică, dar are alte calități. O cheamă Violet. Stai mereu zgribulită, nu-i așa?
— Ai dreptate, spun eu și mă gândesc la cum stăteam în fața clasei.
Thorn se apropie și, pentru o clipă, cred o să-mi tragă palma din mâna ei, dar se mulțumește doar să strângă pumnii.
— Știe lucruri pe care nu are de unde să le știe. De parcă ar fi în mintea mea sau așa ceva. E ca tine, Baba?
— Ai puteri paranormale? Te poți conecta cu mintea? mă întreabă ea.
Scutur din cap, apoi realizez că n-are cum să vadă, așa că zic nu. Apoi îmi dau seama că probabil mi-a citit gândurile; prin urmare, roșesc și mă simt un pic prostuță.
— Dar tu, Nate, ai ceva talente paranormale? întreabă ea.
Nate își unește mâinile și folosește un ton grăbit și încântat, de parcă tocmai ce i s-a dat permisiunea să vorbească.

— O, Doamne, știi cum mă cheamă, ce tare! Și nu ești nici pe departe atât de înfiorătoare ca în film, nu te-au nimerit deloc.

Thorn îl apucă de ceafa.

— Asta tot spune și fata, că vine dintr-un univers paralel și că noi trăim într-o carte, sau un film, sau nu știu ce prostie.

Baba rămâne stăpână pe ea.

— Ei, asta chiar e o absurditate, n-ai zice așa?

Nate pufăie.

— Zice femeia în vârstă de cinci sute de ani, fără față.

Thorn ridică mâna să-l lovească iar, dar Baba intervine.

— Ajunge, Thorn. Fii respectuos cu musafirii noștri. Îmi sunt simpatici.

— Sunt responsabili pentru moartea lui Rose, spune el și continuă să se uite cu subînțeles la o țintă invizibilă de pe capul lui Nate.

— Da, rostește Baba, de parcă i-ar vorbi unui copil, iar când o floare moare, o alta răsare în loc.

Lasă mâna pe lângă corp, descurajat.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Asta-i chestia cu violetele, sunt mici, dar sunt cu adevărat speciale. Au un miros care amorțesc receptorii nasului, făcându-l câteodată nedetectabil.

— Nu vorbi în ghicitori, babo, spune Thorn.

Ea râde și-l ignoră, făcând un semn cu mâna.

— Lasă-mă cu ei și mergi și dezleagă ghicitoarea babei.

Thorn se joacă nervos cu plasturele pentru ochi, nefiind obișnuit să primească ordine.

— Și de ce aș face asta?

— Nu fi năzuros, spune ea. Uiți că știu deja că ai să pleci, e unul dintre beneficiile de a fi paranormal.

Se răsucește pe călcâie și iese din încăpere, luptându-se să ascundă faptul că e deranjat. În spatele lui, ușa se trântește și curentul de aer ațâță focul, iar umbrele dansează pe granit. Baba cască și gura ei fără dinți arată precum gura unui copil care plânge.

— Mai mult latră decât mușcă.

— Ești sigură? întreabă Nate. Aproape că mi-a tăiat gâtul.

— Bine, e destul de rău. A trecut prin multe, dar cred că știți asta deja, spune gesticulând spre cameră. Așază-te, Nate. Fă-te comod. Am nevoie de un moment cu sora ta.

Se trântește în fotoliu, fără să nimerească perna, dar nu pare să-i pese.

— O să vă conectați mințile, nu-i așa? Ce tare, să-mi faci și mie după aceea.

Ea îl ignoră.

— Hai, Violet, lasă-mă să-mi pun mâinile pe fruntea ta.

Îngenunchez în fața ei, exact cum ar fi trebuit să facă Rose, și trăiesc încă o dată sentimentul acela de pierdere, dar și ceva mult mai toxic – vină. Ea trebuia să fie aici, nu eu, să-și pună genunchii pe dalele din piatră și părul negru să-i cadă în față, în timp ce-și oferea fruntea. Închid ochii, ca să împiedic o lacrimă uriașă.

Baba își pune mâinile pe fruntea mea de parcă ar lua temperatura unui copil. Fiorul de durere anticipat trece prin mine, umflându-mi țesuturile, zdrobindu-mi oasele. E mult mai rău decât descrie cartea. Vreau să țip, dar simt că nu am aer în plămâni. Văd un cuțit tăind o piersică, cei mai albaștri ochi pe care i-am văzut vreodată, o fustă scurtă ruptă de mâini care trag de ea, părul Saskiei împrăștiat pe fața ei când Matthew plânge, un platou de filmare dărâmându-se peste mine, o fată într-o oglindă, îmbrăcată în tunică.

Durerea migrează către lobul frontal, adunându-se într-un singur punct, între ochi.

O văd pe mama… îl văd pe tata…

Acasă.

Durerea crește până ce mă aflu la un pas să-mi pierd cunoștința. Și fix atunci, când cred că urmează cu siguranță să mor, când încep să tânjesc după liniștea morții, începe să cedeze. Culorile, sentimentele, durerea, toate se scurg din tâmplele mele, trase prin pielea mea în căldura palmelor ei.

Deschid ochii și văd doar alb. Clipesc de câteva ori și-mi dau seama că mă aflu într-o furtună de zăpadă. Sunt cât pe ce să strig după ajutor, să întind mâna orbește după Baba, când zăpada se rărește. Doar că nu e zăpadă. E puf de scaieți. Rotindu-se, dansând, învârtindu-se prin aer ca un stol de păsări albe. Aerul continuă să se curețe și o văd pe Baba stând lângă mine. Aceeași piele pufoasă, același zâmbet știrb, dar spatele îi este drept, picioarele puternice, iar ochii îi sunt, în sfârșit, deschiși și dezvăluie doi iriși de culoarea merelor verzi. Inspiră puternic pe nările nou-nouțe.

— Mult mai bine, șoptește în aer.

Mă rotesc ușor, analizând împrejurimile. Suntem în amfiteatru. Pereți înalți din piatră, mărginiți de turnuri cu arme. În față, o scenă din lemn cu nouă ștreanguri. Știu că de-o parte este Londra, sfărâmată și gri, iar de cealaltă se întind Pășunile, proaspete și verzi. Exact ca în carte. Exact ca mai devreme. Totuși, pare complet diferit – gol și împietrit, ca un teren de joacă noaptea. Și mă simt ciudat de calmă. Cerul pare senin, iar aerul e delicios și proaspăt – miroase a lămâie, parcă.

Respir și eu cu poftă.

— Cum am ajuns aici?

— Suntem în mintea ta, draga mea. Mi s-a părut potrivit să vizităm amfiteatrul, locul în care a început totul, spune râzând și prinde un puf. Pun pariu că te simți ca Dorothy acum, nu?

Dau din cap că da.

Eliberează puful înapoi în aer, de parcă ar elibera o libelulă.

— Nicăieri nu-i ca acasă… Nicăieri nu-i ca acasă.

Cuvântul *acasă* îmi umple iute ochii de lacrimi.

Îmi cuprinde fața în palme și-mi șterge obrajii cu degetele mari.

— Dar adevărul e că sosirea ta aici ne-a deraiat povestea. Rose nu trebuia să moară, ci trebuia să se infiltreze în vilă și să se îndrăgostească de Willow. O dragoste atât de puternică și de pură, încât să treacă dincolo de împărțirea Imperfecți – OIM-i și care, în cele din urmă, să reunească omenirea. Dar tu știi asta, nu?

Încerc să dau din cap că da, dar mă ține strâns.

— Unele povești, pur și simplu, trebuie să se deruleze, spune ea. Trebuie să ajungă la deznodământul minunat, să existe, întocmai ca un ciclu de viață, ca o entitate cu drepturi depline.

— Nu… nu înțeleg.

— Nu simți, Violet? Povestea noastră – cartea, așa cum îi spui tu – te absoarbe, te trage după ea. E aproape imposibil să i te opui, nu-i așa?

Mă gândesc la cele două fire, care merg paralel, apoi se intersectează, și dau din cap că da.

Își coboară mâinile pe umerii mei și mă răsucește cu fața către scenă. Văd fiecare ștreang, așteptând un nou gât pe care să-l sufoce.

Îmi încălzește urechea cu vocea.

— Trebuie să salvezi Imperfecții, Violet. Prin sacrificiu de sine și dragoste, *tu* trebuie să ajuți povestea să ajungă la final. Doar atunci lumea noastră te va elibera.

Râd – nervos –, iar respirația mea modifică traiectoria unei semințe leneșe.

— Și cum ar trebui să fac asta?

— Iei locul lui Rose. O piesă de rezervă. Să repari ce ai stricat. Apoi poți merge acasă.

Greața îmi cuprinde stomacul.

Mă întorc spre ea, iar ochii ăia verzi mă fac să-mi pierd echilibrul.

— Dar nu suntem în *Capcana timpului*! spun, iar vocea-mi pare oscilantă, total nelalocul ei în măreția amfiteatrului.

Închide ochii preț de o clipă.

— *Capcana timpului...* personajul ăla care tot sare dintr-o realitate într-alta... serialul preferat al tatălui tău.

— Să repari ce e greșit... cum faci asta? Și, dacă mă gândesc bine, cum de știi despre *Vrăjitorul din Oz?*

— E în mintea ta. Dacă e în mintea ta, e și în mintea mea, răspunde zâmbind. Și spune-mi, a zdrobit Sam Beckett vreun personaj principal când a pătruns în realitățile alea?

Văd ceva cu coada ochilor, o dungă neagră coborând de pe partea de sus a peretelui și prăbușindu-se spre pământ. Mâna îmi fuge la gură, în timp ce șoptesc un „Nu”. Reușesc să mă concentrez și văd aripile rubinii răsfirându-se pe dale. Rose. Amețesc și mă înclin în față.

Baba mă prinde.

— Ei bine, mă tem că tu ne-ai zdrobit unul dintre personajele principale, spune privind la fata prăbușită din spatele ei. Și n-ai zdrobit-o pe Vrăjitoarea cea rea din Vest, ci ai zdrobit-o pe eroina curajoasă, singura persoană de care realitatea noastră nu se poate lipsi.

Scutur din cap, plină de vină și de uimire.

— Nu sunt nici curajoasă și nici vreo eroină, rostesc, iar vocea-mi tremură de parcă aș vrea să-mi demonstrez punctul de vedere.

Fețele părinților mei îmi apar în minte, marcate de durere, încă așteptându-ne pe mine și pe Nate să ne reîntoarcem de la Comic Con. Picioarele-mi sunt prea lipsite de putere și mă trezesc prăbușindu-mă la pământ, la doar câțiva metri distanță

de trupul lui Rose. Sentimentul de pierdere se intensifică tot mai puternic, până când trece de toate granițele și-mi invadează întregul creier: dușuri calde, și emisiuni TV, și Instagram, și înghețată Ben & Jerry's, și machiaj, și paturi confortabile, și Google, și mersul cu cortul, și Kindle, și pui Nando's, și petreceri, și bacul, și mersul la facultate, și să-mi iau o slujbă… să-mi cresc viitorii copii într-o lume care-i prețuiește și-i tratează corect…

Îmi strâng capul în mâini și simt un urlet interior.

Baba îngenunchează în fața mea și-mi desface ușor degetele din păr.

— O fi asta doar o poveste, Violet. O fi ea creată de lumea ta, dintr-o carte sau un film, spune arătând către partea de sus a peretelui, unde văd o altă siluetă.

O femeie – Sally King. Autorul decedat al *Dansului pe eșafod.* O recunosc după coperta cărții; cu părul lung, grizonant, strâns foarte îngrijit, cu rama grea a ochelarilor care-i acoperă fața ca de copil. Și-mi amintesc știrile de când a murit. *Autor în plină ascensiune al unui roman distopic bestseller s-a aruncat de pe un bloc-turn după o lungă luptă cu o boală mintală.* Mă privește fix în ochi, zâmbește și înaintează, pășind de parcă ar ieși dintr-un lift. Trupul i se răsucește prin aer și aterizează lângă Rose.

Baba mă mângâie pe păr.

— Realitatea noastră o fi ea generată de viziunea unui singur autor sau de conștiința generală a unui auditoriu… Cine știe? Dar este realitatea *noastră.* Contează doar pentru noi, așa cum realitatea ta – casa ta – contează pentru tine, spune ea, folosindu-se de un deget pentru a-mi ridica bărbia, astfel încât privirea mea s-o întâlnească pe a ei.

Ochii ei verzi nu fac altceva decât să-mi accentueze sentimentul de pierdere, amintindu-mi de păduri, pășuni și ghirlandele de Crăciun, de toate lucrurile pe care nu le voi mai vedea dacă rămân în orașul ăsta blestemat. Clipește de parcă ar ști că am nevoie de o pauză. Cuvintele ei însă nu țin cont de asta.

— O poveste este ca un ciclu al vieții, Violet. Vei scăpa de aici doar când povestea se va finaliza. De la început până la sfârșit.

De la început până la sfârșit. Un val de adrenalină îmi scaldă corpul. De la început până la sfârșit.

Mă întoarce din nou cu fața către scenă, iar degetele i se sucesc prin tunica mea ca niște gheare.

— Locul în care a început și în care trebuie să se termine.

Privesc cele nouă ștreanguri și câștig o claritate subită. Îmi umplu plămânii cu aerul care miroase a lămâie.

— Voi fi spânzurată în locul lui Rose, șoptesc.

— Da.

— Săptămâna viitoare, la Dansul pe eșafod?

— Da. Pentru prietenii tăi, pentru familia ta și, mai presus de toate, pentru dragoste.

Dreptatea asta este aproape poetică – noi am omorât-o pe Rose, la urma urmei. Râd, dar râsul mi se transformă iute într-un suspin.

— Peste exact o săptămână, voi atârna în ștreang, zic și, rostind cuvintele astea, leșin în cele din urmă.

CAPITOLUL 13

Peste exact o săptămână, voi atârna în ștreang. Voi fi spânzurată pentru prietenii mei, familia mea și, mai presus de orice, pentru dragoste. Un gând care oferă surprinzător de puțină alinare când mă gândesc la sfoara care se va strânge în jurul gâtului meu, la picioarele care-mi vor atârna căutând pământul solid, la mâinile mele zbătându-se… dansând suspendate în aer.

Azi-dimineață nu știam nimic. Azi-dimineață eram la Comic Con, inhalând mirosul de hot-dog, de transpirație și de parfum, privind cu nesaț costumele viu colorate, blițurile aparatelor de fotografiat, tobele și viorile. Iar ieri eram la școală, stresându-mă cu niște tâmpenii de prezentări la engleză și dorindu-mi să mă aflu în altă parte.

Ai grijă ce-ți dorești, pentru că uneori realitatea chiar e nasoală.

— Violet? aud vocea lui Nate. Violet, ești bine?

Mă trezesc într-un loc cald și moale – pe canapeaua mea, acasă, sau cuibărită în pat. Mirosul de lemn ars se împletește cu cel de polen, iar lumina lumânărilor dansează pe pereți. Aud pulsând voci joase și mă întreb dacă or fi mama și tata vorbind în bucătărie. Totuși, realizez repede că sunt Baba și Thorn.

Nate se apleacă asupra mea. Pentru o clipă, îmi amintesc visul, dar nu văd nicio urmă care să-i brăzdeze pieptul.

— Ce s-a întâmplat? șoptesc eu.

Mă simt de parcă am tot țipat, căci gâtul mi-e afectat.

— Baba a făcut chestia aia ciudată cu mintea, apoi ai leșinat. Ești bine?

Scutur din cap. Spațiul vast și gol al amfiteatrului, trupul lui Rose izbindu-se de pământ, ștreangul gol… Amintirile îmi umplu mintea până ce-mi simt capul ca un ciur, incapabil să le rețină pe toate.

— Violet? Ce e? întreabă Nate.

Deschid gura să explic, dar Thorn ridică vocea exact în acel moment.

— Refuz să cred una ca asta! spune el.

Baba – gârbovită înapoi în scaunul ei și cu ochii verzi bine ascunși sub pleoapele ferm închise – îi strânge mâinile.

— Ea este aleasa, Thorn.

Aceleași cuvinte i le-a spus și în carte după ce s-a conectat la mintea lui Rose.

Nate se întoarce către mine și uimirea i se citește pe față.

— Vorbesc despre tine, mormăie el.

— Ea o să salveze Imperfecții, spune Baba. Prin sacrificiu de sine și prin dragoste.

Nate cască ochii și toată fața i se ascute în lumina focului.

— Ai să-i iei locul lui Rose?

Dau din cap că da.

Concentrarea îi comprimă fața, în timp ce-și mușcă buza de jos.

— Dar, dacă-i iei locul…

Fața i se schimonosește, oglindind teama care-l cuprinde când conștientizează finalul pe care-l presupune acțiunea mea. Uneori mă uimește cât de inteligent este.

— E în regulă, spun eu și încerc să zâmbesc, deși îmi iese mai mult o grimasă. Imediat ce voi fi spânzurată, vom fi transportați cu toții acasă. Noi toți. N-am să simt nimic.

— Dar…

— Baba a promis, nici măcar n-o să-mi dau seama că s-a întâmplat, spun și nu știu pentru binele cui mint – al meu sau al lui?

— Dar, Violet…

— Hai să nu stăruim prea mult asupra problemei, bine? Este așa cum este.

Și îngrop cuvintele alea terifiante și întunecate într-un loc îndepărtat din creierul meu – *Peste exact o săptămână, voi atârna în ștreang.*

Thorn traversează podeaua din trei pași uriași și mă ridică în picioare de parcă n-aș fi cu nimic mai grea decât o păpușă.

Îl urmez afară din cameră și-mi țin brațul lipit de Nate, pentru stabilitate. Uit să-mi iau la revedere de la Baba, fiind prea preocupată de durerea mea de cap și de slăbiciunea membrelor mele. Doar când îi aud vocea urmându-ne pe coridor îmi amintesc de ea.

— Nu-i nevoie s-o pui la curent, strigă ea. Știe deja ce trebuie să facă.

Aștept împreună cu Nate într-o strană aflată în partea din față a bisericii. Toate celelalte au fost scoase pentru a face loc birourilor și scaunelor, așa că strana aceasta a rămas solitară, ceea ce o face să pară o bancă oarecare dintr-un parc. Este exact aceeași pe care au stat Rose și Thorn după întâlnirea cu Baba. Dar Thorn cel de acum stă în picioare, ca o statuie, holbându-se din nou la placa de sub fereastra bombardată. Nu s-a mai obosit să ne lege mâinile și mă uit la degetele lui Nate cum își masează picioarele obosite. Par extrem de delicate, cu pielea nepătată.

Un țipăt înfundat, venit din spatele bisericii, ne atrage atenția. Matthew pe jumătate o trage, pe jumătate o cară pe Alice, care are un căluș în gură, spre Thorn. Își arcuiește spatele și-și îngroapă călcâiele în pământ, dar Matthew o stăpânește cu ușurință. Saskia vine din urmă, aducând-o pe Katie, care opune și ea rezistență, dar trupul ei firav are prea puțină forță în fața strânsorii ferme a Saskiei.

— Așază-i la un loc, spune Thorn, fără să se deranjeze să se întoarcă.

Alice și Katie alunecă pe bancă, lângă noi. Coapsa mi se presează de a lui Katie – o simt cum tremură.

Încerc s-o liniștesc punându-i mâna pe genunchi.

— O să fie bine, șoptesc, confundând tremuratul ei cu frica, dar, când îmi răspunde și călușul îi absoarbe cuvintele, pare nervoasă, nu înfricoșată.

Slavă Domnului că are căluș, îmi spun. Katie habar n-are cât de violent și de brutal poate să fie Thorn. Probabil că l-ar bălăcări în vreun fel sau altul.

Saskia și Matthew stau în spatele nostru, umbrele lor fragmentându-se peste noi când un curent agită flăcările lumânărilor.

— Dumnezeu știe cum de mai ești încă în viață, îmi șoptește Saskia în ureche.

Thorn înconjoară băncile și se oprește când ajunge la amvon. Are un aer important, de parcă ar urma să urce treptele din lemn și să țină o predică, dar se mulțumește doar să-și dreagă vocea.

— Se pare că ne putem folosi de vizitatorii noștri.

— Lemne de foc? mormăie Saskia. Pun pariu c-or să sângereze ș-or să sfârâie ca niște cotlete de porc.

Thorn le eliberează pe Alice și pe Katie de căluș, mișcându-se alene în cazul lui Katie, lăsându-și degetele să-i mângâie pistruii. Ea își trage capul într-o parte, iar el respiră iute, de parcă gestul ei l-ar fi rănit. Totuși, orice-ar răscoli Katie în el dispare la fel de repede pe cât a venit, căci fața lui se aspreşte și-și șterge mâna de tunică. Le vorbește Saskiei și lui Matthew pe deasupra capetelor noastre.

— Violet a fost de acord să-i ia locul lui Rose în misiunea Harper.

Saskia și Matthew încep să râdă.

— Vorbesc serios, spune Thorn.

Râsetele se opresc abrupt.

— Dar… dar… nu poate să-i ia locul lui Rose, spune Saskia și lovește cu degetele în lemnul stranei, de parcă ar încerca să scape de toată frustrarea din interior bătând darabana.

— Ce altă variantă avem? întreabă Thorn. Rose e moartă. Avem încă nevoie de o Imperfectă tânără care să se infiltreze în vilă și care să devină prietena lui Willow Harper. Micuța Floare de aici este cea mai bună variantă pe care-o avem.

Urăsc că-mi spune Micuță Floare; lui Rose nu i-a spus niciodată așa.

Saskia își intețește bocănitul.

— Dar nu știm nimic despre fata asta. Putem avea încredere în ea? Ea și prietenele ei idioate au omorât-o pe Rose, pentru numele lui Dumnezeu.

Thorn pare un pic întors pe dos, dar îmbracă totul într-o expresie de neînduplecare.

— Nu ei au omorât-o pe Rose, ci OIM-ii. Din momentul în care începem să ne învinuim unii pe alții pentru păcatele OIM-ilor, ne vom destrăma. Totuși, îți înțeleg neliniștea, Saskia, și de aceea tu și Matthew nu-i veți scăpa din ochi. Vă veți asigura că sunt pregătiți și gata de misiune în fiecare secundă a fiecărei zi.

La naiba, îmi spun. Saskia și Matthew au lucrat la vila Harper vreme de aproape un an înainte s-o scoată pe Rose din încăierarea aia – așa l-au identificat pe Willow ca țintă. Au ajutat-o pe Rose să se integreze pe proprietate, i-au spus despre obiceiurile lui Willow și, în general, au sprijinit-o. Cu noi, vor veni însă să ne critice și să ne dea șuturi dacă ratăm.

Se pare că nici Saskia nu-i prea fericită. Bocănitul se intețește, apoi se oprește.

— Cine naiba sunt ciudații ăștia? azvârle ea cuvintele ca pe niște arme. Măcar atât spune-ne. Apar la amfiteatru pretinzând că sunt spioni, îmbrăcați ca… Dumnezeu știe ce!

— Era la fel de tută și-n carte? șoptește Katie, întorcându-se spre mine.

Risc și scutur ușor capul, dorindu-mi să pot să-i pun la loc călușul ăla.

Thorn adoptă o expresie controlată.

— Nu trebuie să mă explic, Saskia. Îi vreau în autobuzul cu Imperfecți mâine-seară. Ai înțeles? Nu sunt din orașul ăsta și n-au lucrat niciodată pe Pășuni, așa că asigură-te că vor trece drept sclavi. Bine? Dacă sunt împușcați pentru că trec granița ilegal, pe tine te voi considera vinovată.

Liniște.

— Pe toți? întreabă Matthew în cele din urmă.

— Nu, doar pe Micuța Floare și pe băiat.

— Nu trimite flăcăul, spune Matthew. Poate fi tare periculos acolo, iar el e foarte tânăr.

— Am paisprezece ani, zice Nate.

Thorn zâmbește.

— Când vine vorba de el, Violet e foarte protectoare. Prezența lui îi va aminti tot timpul care este miza dacă eșuează.

Mă gândesc la cuțitul ăla presat pe gâtul lui Nate și cuvintele pe care era cât pe ce să le spun dispar într-o șoaptă care mi se dizolvă în gură.

— Cum rămâne cu Alice și Katie?

Thorn o studiază pe Katie.

— Deci, fata în negru, tu ești Katie, da?

— Da, răspunde ea.

— Ei bine, Katie, tu ești asigurarea mea, avantajul meu, spune el, permițându-și să o privească un pic cam prea lung. Dacă Violet își îndeplinește misiunea, dacă obține toate secretele, atunci vei trăi. Dar dacă Violet fuge, mă trădează sau, pur și simplu, eșuează, atunci te voi omorî cu mâna mea.

Tremuratul lui Katie devine din ce în ce mai pronunțat, trimițând valuri ritmice în antebrațul meu.

— Cred că glumești, spune aruncându-i privirea aia a ei, cu ochii micșorați și cu buzele strânse, de parcă s-ar afla înapoi în clasă, adresându-i-se lui Ryan Bell.

— Katie, nu, spun eu și-o strâng de coapsă.

— Nu, rostește ea, vocea înălțându-i-se plină de indignare. Dacă fraierul ăsta crede că ne poate intimida, atunci…

Nu mai apucă să termine. Saskia o lovește în ceafa, destul de tare judecând după sunet. Părul roșu i se învolburează în față și e cât pe ce să cadă de pe bancă.

— Katie, oprește-te, îi spun din nou.

Trebuie să-mi fi citit panica din ochi, pentru că rămâne tăcută.

Thorn îngenunchează în fața ei și se apropie de ea.

— Îți admir înflăcărarea, Katie, dar să nu mă mai insulți niciodată. Ai înțeles?

Spune da, spune da. Cuvintele se repetă iar și iar în capul meu, dar pauza se tot întinde până când devine un bulgăre ce se tot rostogolește, iar Katie nu face decât să se holbeze la el cu buzele lipite strâns și cu ochii aspri, că ai unui cowboy pregătit să tragă.

— Ai înțeles? repetă el.

Se ridică, aplecat asupra ei, plimbându-și ochiul în sus și-n jos pe toată silueta fetei. Își aranjează plasturele pe ochi și-mi amintesc de lupul din *Scufița roșie,* care-și ascunde colții sub o deghizare de doi bani.

— Katie, te rog, șoptesc eu.

Și atunci, foarte încet, dă din cap că da.

Thorn își trece limba peste buza de jos, o scânteie de roz pe pielea întunecată.

— Atunci, ne vom înțelege toți foarte bine, Katie.

— Și cu asta cum rămâne? întreabă Saskia, înfigând un deget în spatele lui Alice.

— A, cea care aduce a OIM? spune Thorn și-și mută privirea asupra lui Alice. OIM pe afară, Imperfect pe dinăuntru. Măcar sângele ei e bun, rostește el.

— Putem s-o tăiem și să vedem, zice Saskia.

Thorn râde.

— Ușurel, Saskia. Trebuie să-i păstrez intactă carcasa de OIM… cel puțin deocamdată. Am o misiune specială pentru ea.

— Ce vrei să spui? întreabă Alice.

— Păi, atunci ai ști totul, și atunci ar mai fi amuzant? răspunde el și fața îi e brăzdată de umbra a ceva mult mai tineresc și mai răutăcios.

CAPITOLUL 14

Ne-am întors în camera galbenă, noi patru, îngrămădiți unul într-altul, expirând rotocoale de abur în aerul rece. Petrec câteva minute povestindu-le lui Katie și lui Alice despre întâlnirea cu Baba. Mă ascultă cu mare atenție; urmele roșii lăsate de căluș se întind către urechi ca niște desene tribale ciudate. Matthew le-a dezlegat și încheieturile când Saskia nu era atentă. Și tot el ne-a adus pe ascuns niște pâine, pe care am devorat-o în doar câteva secunde.

— Deci universul nostru a creat universul ăsta? întreabă Nate.

Dau din cap că da.

— Asta a spus Baba: că universul ăsta, universul *Dansului pe eșafod,* a fost creat de Sally King... sau de cititori. Nu a fost destul de explicită.

Alice râde.

— „Destul de explicită”. Puțin spus!

Rămânem tăcute, luptându-ne cu negarea, confuzia și șocul.

În cele din urmă, Katie întrerupe liniștea.

— De când e Thorn așa de ticălos? întreabă ea, frecându-și fiecare deget în parte ca să stimuleze circulația sângelui.

— E o versiune superrea a lui, spun eu. La fel și Saskia. Presupun că am stricat de-a dreptul misiunea cu bomba-scaiete.

— Și, prin urmare, și misiunea Harper, adaugă Nate.

Katie pare un pic stânjenită.

— A mai observat și altcineva felul în care mă privește? întreabă, fără ca paloarea pielii să-i poată ascunde roșeața obrajilor.

Alice încuviințează.

— Da. E clar că te place.

— Scârbos, spune Katie, dar un zâmbet timid i se strecoară pe buze – la fel ca mine, nici ea nu-i obișnuită cu atenția primită din partea băieților; amândouă am trăit în umbra lui Alice în ultimul an și ceva.

Alice scoate un zgomot care sună ca un fel de „Pf!”

— Te place doar pentru că e foarte clar că ești Imperfectă.

Katie îi aruncă privirea ei caracteristică, iar buzele roz i se albesc atunci când și le strânge. Pentru o secundă, mă tem c-o să izbucnească o bătaie între ele, dar Nate vorbește înainte ca fetele să se zbârlească.

— Îi amintești de Ruth, spune el nonșalant.

Îl privim. El ridică din umeri, de parcă ar fi complet normal pentru un băiat de paisprezece ani să aibă mai multă inspirație romantică decât trei fete de șaptesprezece ani.

— E simplu, spune el. Nu mai țineți minte? Când își amintea Thorn în film? Ruth era roșcată și avea ochii verzi.

Izbucnesc în râs, uimită că nu m-am gândit la asta până acum.

— Are dreptate!

— Minunat, spune Katie, examinând o șuviță din părul ei, parcă tras la indigo. Cel mai frumos bărbat care m-a plăcut vreodată e un psihopat nebun, care probabil că o să mă omoare la prima noastră întâlnire.

— Pe scurt, da, încuviințează Nate.

— Ar putea fi în avantajul nostru, Ringo, spune Alice. Nu-i nimic rău într-un flirt nevinovat.

— Ăsta clar e domeniul tău, spune Katie, ridicând dintr-o sprânceană.

Urăște când Alice îi spune Ringo. De obicei, chestia asta e urmată de replica „Cânt la violoncel, nu la tobe” – nu știu niciodată dacă nu-și dă seama de legătura cu Beatles și Liverpool sau Katie doar o face pe proasta.

— Pe bune, spune Alice. Te-ar putea ține în viață. E un bărbat fioros și ne-ar fi de ajutor dacă l-ai putea ține departe de joc o vreme.

Katie își dă la o parte părul de pe față, de parcă așa ar semăna mai puțin cu Ruth.

— Nu flirtez eu cu nebunul ăla. E dracul în persoană!

— Ți-a părut rău pentru el când ți-am povestit despre Ruth, spune Alice.

— Da, bine, asta a fost înainte s-o lovească pe Vi în cap, să ne trateze ca pe niște gândaci, să ne amenințe că ne omoară și să ne arunce într-o pivniță, spune ea, holbându-se la podea și cu lacrimile întunecându-i genele de parcă deodată ar înțelege realitatea situației.

— Ești bine? o întreb, atingându-i mâna.

— Da, desigur, răspunde ridicând privirea și forțând un zâmbet. Deci ce se întâmplă când ajungi pe proprietatea Harper?

Vocea i se schimbă într-un angrenaj mai practic de parcă ar încerca să nege lacrimile care-i umezesc ochii.

Alice își întinde trupul lung și picioarele-i ies de sub pătura zdrențăroasă. Încă are un aer suav, de parcă ar sta întinsă pe o plajă pe undeva.

— Deci Violet ajunge pe proprietatea Harper, îl întâlnește pe Willow, o face pe misterioasa și pe fata sexy și *voilá*... face rost de-o măciucă de OIM.

— Alice! exclam eu. Nate e aici.

Dar fratele meu zâmbește.

— Ar trebui să fie suficient de ușor, Violet. Aduci un pic cu Rose și știi exact ce să spui.

— Păi, atunci e simplu, mormăi eu.

— Apoi Willow își declară dragostea eternă pentru Violet, continuă Alice, dar ea are ditamai criza de conștiință și realizează că nu-l poate trăda pe bărbatul pe care-l iubește. Așa că distruge intenționat misiunea Harper, spunându-i lui Willow că-l iubește, dar că locul ei este în oraș. Îi dă papucii... din compasiune.

— Există așa ceva? întreabă Nate.

— Există acum, răspunde Alice.

— Sună de parcă ar fi mâncat curry și ar fi luat prea multe laxative, spune el râzând. Te-ai prins? Îl părăsește din compasiune.

— Nu asta am vrut să spun și o știi bine, rostește ea.

— Poți spune povestea cu Rose în ea, nu cu mine? întreb eu, frângându-mi nervoasă degetele. Pur și simplu nu sunt pregătită să știi tu, să mă gândesc că eu sunt ea.

— Ei, va trebui să fii pregătită cât de curând, zice Alice.

— E în regulă, Vi, spune Katie zâmbindu-mi. Nu-i așa, Alice?

— Da, desigur, răspunde Alice dând din cap, hotărâtă să n-o lase pe Katie să fie prietena mai bună. Mă rog, unde-am rămas? A, da, eliminarea din compasiune. O tragedie. Ți se rupe inima. Rose a trecut granița chiar în noaptea aia și s-a întors la sediul rebelilor ca să-i spună lui Thorn că a eșuat în misiunea sa, că Willow n-o place. A făcut-o pentru ca rebelii să-l lase în pace pentru totdeauna.

— Și aici are loc răsturnarea situației, spun eu. Cea despre care vorbea domnișoara Thompson.

— Un gest de bunătate din partea ei, spune Katie.

— Rose este, scuze, era bună, răspund eu tristă.

— Dar Willow n-a renunțat, spune Alice ignorându-mă. S-a deghizat în Imperfect și a mers după Rose peste graniță, în oraș, la sediul rebelilor. Ce act curajos și eroic! Rebelii l-au prins însă când trăgea cu ochiul pe gaura cheii bisericii.

— Pare mai degrabă prost decât curajos, spune Katie pufnind.

— Ia lasă-l în pace! face Alice.

Pentru o clipă, Nate cade pe gânduri.

— Putem influența lucrurile în mod direct, înțeleg asta, dar cum îi convingem pe ceilalți să facă tot ce vrem noi? Vreau să spun, cum ne asigurăm că rebelii îl vor prinde totuși pe Willow?

— Baba mi-a spus că povestea trebuie să se desfășoare normal, răspund eu după o pauză lungă, și că textul ne va trage după el sau cam așa.

— Mda, se încruntă Katie, și tu ai mai spus că ne bântuie textul, dar n-are nicio noimă. Noi patru ar trebui să fim un soi de fluture uriaș, care-și vântură aripile și strică tot.

— Ce tot îndrugi acolo? sare Alice.

— Frate, Alice, efectul fluturelui, spune Nate. Nu știi? Când un fluture dă din aripi și provoacă un uragan în cealaltă jumătate de lume.

— E un film, nu? întreabă Alice, nedumerită. Îi place mamei. Ashton Kutcher joacă în el.

Îi fac semn că da și zâmbesc, ca să o încurajez. E greu când un băiat de paisprezece ani știe mai multe decât tine.

— Ei bine, noi suntem fluturele, spune Nate. Dăm din aripi și schimbăm tot, iar asta doar prin simplul fapt că respirăm.

— Numai că noi nu facem asta, rostesc eu. Asta încerc să vă spun. Cartea ne tot trage înapoi. Vrea ca povestea să se desfășoare așa cum a fost scrisă.

— E tot aia, zice Nate, ar trebui să urmăm cartea pe cât posibil. Să evităm să ne asumăm riscuri.

Eu și Nate încuviințăm. Până și Alice dă din cap că da. Totuși, Katie nu pare convinsă.

— Nu știu ce să zic, chiar credeți că va fi atât de ușor? Urmezi scenariul și totul se va așeza acolo unde trebuie?

— Da, răspund Alice și Nate la unison.

— Ce altă variantă avem? întreabă Nate.

Urmăm scenariul. Asta e ditamai ușurarea – îmi plac planurile, îmi plac programele, îmi place predictibilitatea. În universul ăsta nebun, murdar și aiurit, să am un scenariu în cap, o structură a poveștii, îmi dă din nou un sentiment de siguranță.

— Deci, amintește-mi, care-i planul pe care-l urmăm? întreabă Katie.

— Frate, Katie, zice Nate dându-și palme, tu chiar trebuie să vezi filmul!

— Păi, nu văd niciun blestemat de DVD pe aici, nu-i așa? răspunde ea.

Reiau povestea de unde a rămas Alice. E singurul lucru care mă ține întreagă la minte acum.

— Deci, după ce Willow a fost capturat de rebeli, aceștia au făcut un raid la un bordel al Imperfecților…

— Un bordel? rostește Katie. Credeam că asta-i o carte pentru copii!

— Pentru adolescenți, spune Alice.

— Rebelii au făcut un raid la un bordel, continui eu, iar îndrăgostiții s-au folosit de asta ca să scape.

— Deci Willow a iertat-o, pur și simplu, pe Rose pentru că nu i-a spus toată treaba, că e rebelă? întreabă Katie.

— Da, răspund eu dând din cap, pentru că știa că, de fapt, voia să-l protejeze.

— După aceea ce s-a întâmplat? întreabă Katie aplecându-se în față, fără să-și poată masca interesul și, preț de o secundă minunată, mă simt de parcă aș fi la ora domnișoarei Thompson, ținând iarăși prezentarea; o viață normală; acasă.

— Rose și Willow au coborât în canalizările dezafectate, continui eu zâmbind, unde s-au cam pierdut, dar în cele din urmă au reușit să găsească un vechi Humvee. Au condus automobilul până la râu și au încercat să treacă în zona neutră, folosind o barcă.

— Zona neutră? întreabă Katie.

— Da, sunt niște fâșii de oraș sau rurale, unde nu sunt nici Imperfecți, nici OIM-i. Dar n-au reușit. Autoritățile OIM-ilor i-au găsit chiar când erau în barcă.

— Vezi tu, spune Katie, e cum am zis la Comic Con. Guvernul e întotdeauna personajul rău în ficțiunea distopică; e de-a dreptul previzibil.

— Katie, concentrează-te, rostește Nate.

Mă grăbesc să ajung la final, evitând temutul cuvânt „spânzurătoare”.

— Apoi Willow își declară dragostea pentru Rose la Dansul pe eșafod. Mulțimea se agită, dărâmă eșafodul și pornește o revoluție.

— Cât mai e până la următorul Dans pe eșafod? întreabă Katie.

— Exact o săptămână, răspunde Nate.

— O săptămână? face Katie, nevenindu-i să creadă. Toate astea se întâmplă într-o săptămână?

Dăm din cap că da. Katie are dreptate. Sună ridicol și deodată mă simt complet nepotrivită. Cum să fac să se întâmple toate astea? Cum aș putea să fiu ca Rose?

— Oamenii se îndrăgostesc repede în literatura distopică pentru puștoaice, spune Katie scuturând din cap, fără să-i vină a crede.

— E o *poveste de dragoste* distopică, spune Alice.

Nate încuviințează, dând cu putere din cap.

— E foarte romantic, spune Alice, oftând. Ca atunci când Rose lasă un trandafir pe pervazul lui Willow în loc să-i spună numele ei.

— Și când face pe chelnerița la petrecerea lui de majorat, adaugă Nate, apoi așteaptă până când pleacă toți musafirii și…

— Dansează fără muzică, încheie ei în cor.

— Pentru numele lui Dumnezeu! spun eu. Vă purtați de parcă ar fi o carte sau un film banal. Dar nu mai e așa. Nebunia asta tocmai ce-a devenit reală.

Tăcem cu toții și vorbele mele par să răsune în camera galbenă.

— Și, după toate astea, putem pleca acasă? întreabă Katie în cele din urmă pe un ton plin de jale, care-mi rupe inima.

— Atâta vreme cât duc la capăt povestea, așa cum a scris-o King, astfel încât eșafodul să fie dărâmat și să se iste revoluția, încuviințez eu.

— Ești sigură că universul ne va elibera când vei fi spânzurată? întreabă Nate schimonosindu-și fața. Altfel ai să fii spânzurată și atât, știi asta, nu?

— Vreți să nu mai spuneți cuvântul „spânzurat”? întreb și realizez că mi-am dus mâna la gât. De acum înainte, e interzis. Ați înțeles?

Încuviințează toți.

— Deci poți repara textul, spune Alice. Dintotdeauna ți-ai dorit să fii Rose, adaugă, mușcându-și buza de jos, care acum, complet lipsită de luciul de buze, pare mai subțire decât de obicei.

— Nu pot fi Rose, șoptesc eu. Ea e... extraordinară.

Katie își odihnește mâna pe genunchiul meu.

— Un nume, ce-i?

— Poftim? face Alice.

Katie clipește, fără să-i vină a crede.

— *Un nume, ce-i? – Un trandafir, oricum...*

— Pe bune? Chiar citezi din Shakespeare într-un moment ca ăsta? întreabă Alice.

— Scuze, trupa One Direction nu mergea. Poate c-ar trebui să citez din Bieber în schimb.

— Terminați, amândouă! intervin eu.

— Scuze, Vi, spune Alice și mă mângâie pe braț. Haide, gândește pozitiv. Ai ocazia să fii Rose... Ai ocazia să... spune și ridică din sprâncene cu subînțeles.

— Parcă am zis să nu mai aud cuvântul cu „S”, spun, simțind cum toți mușchii mi se tensionează.

— Nu, nebuno, zice ea râzând, ai ocazia să-l săruți pe Willow.

Răsuflu subit și mă simt amețită, ca atunci când m-am dat prima oară în carusel – cu vântul în față, părul fluturându-mi, încheieturile degetelor albe de la strânsoarea din jurul barei de susținere. Îmi aduc aminte cum o imploram pe mama să-l facă să se oprească, dar, în același timp, îmi doream să meargă din ce în ce mai repede căluțul din lemn. Așa mă simt și acum: îngrozită și, în același timp, încântată – nu pot să-mi ascund ditamai rânjetul care-mi apare pe față. M-am concentrat atât de mult pe partea cu muritul, că am uitat complet de partea cu sărutatul.

— Gândește-te doar cât de bine arată Ash în universul ăsta, spune Alice zâmbind. Ia imaginează-ți cât de tare trebuie să arate Willow – trebuie să fie orbitor. Te cam urăsc acum, adaugă și începe să râdă, iar eu nu-mi pot da seama dacă-s de vină pereții goi sau lipsa de umor, dar totul sună sec.

A doua zi, de dimineață, Matthew ne duce pe mine și pe Nate într-o mică sacristie. Înăuntru, aerul miroase a umed și a stătut, de parcă n-a mai fost deranjat de multă vreme. Știu ce urmează să se întâmple – urmează să primim tatuaje de sclavi, la fel ca Rose. Firele poveștilor noastre se răsucesc din nou, devenind unul, ceea ce nu poate să fie decât un lucru bun – dacă e așa, avem mai multe șanse să ajungem acasă.

Saskia se cocoață pe un șezlong ponosit, cu acul într-o mână și cu tușul în cealaltă.

— Trebuie să ajung la gâtul tău, spune.

Nici măcar nu ridică ochii, de parcă n-am merita să se uite la noi. *Netoata,* îmi spun și zâmbesc.

Îmi trag tunica peste cap, hotărâtă să par curajoasă. Stau îmbrăcată în colanți și în maiou, simțind cum aerul îmi răcorește brațele, și așteptând ca acul să-mi înțepe pielea. În film părea destul de dureros și de insalubru, dar sunt surprinzător de calmă vizavi de toată treaba; parcă-i o nimica toată în comparație cu ștreangul.

— Deci, ce model vrea doamna? întreabă Saskia chicotind. Dragonul sau vulturul? continuă și înmoaie acul în tuș.

— Acum, stai nemișcată, spune Matthew dându-mi părul peste umăr. Dacă pare fals, paznicii or să te împuște.

Saskia îmi înțeapă repetat pielea de pe ceafa, înmuind din când în când acul în tuș. Ochii mi se umezesc și nu pot să nu mă vait când acul trece peste o vertebră.

— La naiba, Violet! izbucnește ea. Îmi iese tremurat.

Termină și pune o bucată de tifon umed pe rană.

— Astea împiedică infectarea și grăbesc vindecarea. Le-am furat de pe Pășuni.

Îmi și amorțesc durerea, lucru pentru care sunt extrem de recunoscătoare.

Urmează Nate. El rămâne complet nemișcat; doar degetele îl trădează când i se înfig cu putere în coapse.

— Ar trebui să-i păcălească pe paznici, spune Saskia, admirându-și opera.

Îl privesc pe Nate și simt cum mi se strânge stomacul.

— „Ar trebui”?

Saskia ridică din umeri și-și strânge lucrurile. Când Rose a trecut granița, nu s-a întâlnit decât cu un paznic, dar ea a fost norocoasă și nici n-avea un cinci pieziș. Încerc să nu mă

gândesc la asta, concentrându-mă asupra Pășunilor… asupra lui Willow.

Tragem pe noi niște salopete regulamentare. Materialul înțeapă și se hârșâie de mine când mă mișc, de parcă ar obiecta la faptul că mă îmbracă pe mine, și nu pe Rose. Îl privesc pe Nate, care se scarpină pe brațe prin mâneci, și simt o responsabilitate enormă care-mi apasă pieptul. Dar mai simt și că sunt din nou în caruselul ăla, cu vântul bătându-mi în față și bara metalică în mâini. Îl voi întâlni pe Willow. Nu pe Russell Jones, ci pe Willow cel adevărat.

Părăsim sediul fără prea mare tam-tam. Nici măcar nu ne lasă să ne luăm la revedere de la Alice și Katie, ceea ce poate că-i mai bine, pentru că, altfel, aș fi plâns. Dacă nu-mi iese treaba asta, dacă eșuez, Katie moare. Și apoi mai e și Alice, prietena mea cea mai bună. Aud vorbele lui Thorn iar și iar în mintea mea – *Am o treabă specială pentru ea* –, dar nu fac decât să redevin și mai frustrată, fără să mă ajute să înțeleg mai multe.

Călătoria prin oraș durează mai toată ziua. Mergem pe drumul mai lung și mai sinuos, ca să-i evităm pe supraveghetorii care au încercat să mă linșeze ieri. Alee după alee, perete după perete, până când simțim că ne-am pierdut într-un labirint gri și împuțit. Picioarele mă dor, stomacul îmi chiorăie și capul încă îmi bubuie de la lovituri. Pe deasupra, încă simt o durere pentru Londra pe care o cunosc și o iubesc. Clădiri dărâmate, semne stradale șterse. Repet în minte fiecare nume de stradă, iar și iar, gândindu-mă la cum sunetele au dormit secole întregi, orașul fiind plin de Imperfecți analfabeți.

Continuăm să mergem până când zidul orașului începe să se contureze în față, șerpuind în depărtare și unindu-se cu cerul gri, creând impresia că e infinit. O clădire mare și fără ferestre se află în partea dreaptă a porților; un cub cu uși din metal. Zidul orașului pare să treacă fix prin el, asemenea unui tren care trece printr-un tunel. Îmi aduc aminte clădirea asta din carte. Blocul de decontaminare, unde Imperfecții sunt stropiți cu un amestec de chimicale și unde tatuajele le sunt verificate înainte de a intra pe Pășuni. Pare și mai lipsită de suflet decât în film. Chiar și mai lipsită de suflet decât mi-am imaginat când am citit cartea, iar asta chiar spune ceva.

Știu că Rose era agitată în momentul ăsta al poveștii, strecurându-se dincolo de graniță, cu tatuajul fals, proaspăt și

dureros, la fel ca ale noastre. Totuși, vorbele de pe o coală de hârtie și o scenă dintr-un film nu reușesc să redea realitatea crudă. Mă simt de parcă trupul mi s-a solidificat, dar gândurile îmi sar ca popcornul, pocnind, iar și iar, în capul meu. *Dacă ne prind? Or să ne omoare? Chiar putem muri într-o poveste? Este doar o poveste? Pare atât de reală!* Ca și cum creierul meu ar urla, contorsionându-se, devenind un ghiveci, dar trupul îmi e greu, plin de teamă și lipsit de puterea de a reacționa.

Mă uit la Nate și observ că își ține capul mândru, dar cam țeapăn.

— Mai ții minte ce-a pățit Rose în camera de decontaminare? îi șoptesc.

— Da, desigur, răspunde dând din cap. Paznicul cu ochii de culoarea albăstrelelor.

— Inorogul, rostesc eu, sperând să-i insuflu ceva putere.

El dă din cap, dar gâtul îi rămâne țeapăn. Saskia îmi aruncă o privire fermă să tac.

Vreau să-i spun din nou că nu toți OIM-ii sunt răi. În clădire există cel puțin un Simp, un simpatizant – un OIM care susține în secret Imperfecții. Un paznic cu cei mai albaștri ochi posibili a verificat-o pe Rose și i-a observat tatuajul proaspăt, dar în loc s-o aresteze pentru că încerca să intre ilegal pe Pășuni, doar a avertizat-o să-l evite pe paznicul mustăcios, cu ochii de culoarea oțelului. Rose i-a mulțumit și i-a spus că a crezut mereu că simpatizanții erau o chestie de domeniul fantasticului – ca inorogii.

A fost întotdeauna una dintre replicile mele favorite și nutresc speranța secretă că voi ajunge să o spun.

Privesc Imperfecții strecurându-se spre clădire de parcă ar face parte dintr-o procesiune funerară. Sunt foarte mulți. Îmi amintesc asta din text. Imperfecții își îndeplinesc cea mai mare parte a treburilor lor în întunericul nopții, astfel încât să nu ofenseze OIM-ii cu trupurile lor umane, normale, imperfecte. Asta înseamnă că există mult mai mulți Imperfecți de noapte decât Imperfecți de zi. Și chiar dacă Imperfecților de noapte le lipsesc căldura și culorile zilei, ei se bucură de o mai mare libertate, fiind capabili să cutreiere Pășunile în pace. Încep să înțeleg că această libertate este propria lor formă de strălucire a soarelui.

Ne așezăm la capătul cozii. Merg gârbovită și cu fruntea plecată, încercând cu disperare să mă integrez, dar tatuajul mă arde, un martor permanent al cernelii proaspete și al cinciului tremurat. Ne apropiem de porțile din fier și mă concentrez la țărâna de sub tălpi, evitând lucirile pistoalelor gardienilor. În cele din urmă, intrăm în clădire, cufundându-ne în aerul dens, înghețat, îngroșat de mirosul înălbitorului.

Ne târâm în coloană de-a lungul unui coridor fără ferestre, cu benzi luminoase clipocind deasupra capetelor noastre, care scot în evidență griul vopselei de pe pereții din beton. Privesc spre ceafa lui Nate, care pendulează între alb și negru, la tatuajul lui abia ascuns de gulerul salopetei. Simt o durere zdrobitoare în piept și un sentiment de neajutorare.

Aud un zbârnâit care crește încontinuu și curând încep să deslușesc un nor de aburi care crește și se împrăștie la fiecare treizeci de secunde. Pe măsură ce ne târâm mai aproape, încep să observ o mașinărie – arată ca o spălătorie auto, doar că mai mică, pe dimensiunea Imperfecților. Mi-o amintesc din film, doar că acum pare periculoasă – înfometată. Pe măsură ce coloana o străbate, o izbucnire de aburi învăluie fiecare Imperfect înainte ca acesta să-și poată continua drumul, dezinfectat și pregătit să pătrundă pe Pășuni. Nate privește nervos peste umăr și eu aș vrea să pot trece prima, dar schimbarea locurilor, în acest moment, nu ar face decât să atragă atenția paznicilor asupra noastră. Aburul îl învăluie pe Matthew, apoi pe Saskia. Urmează Nate.

El pășește în interiorul mașinăriei și îl văd cum dispare în ceață. De aproape, pare ușor verzuie, puțind a înălbitor și a ceva acru ce nu pot identifica exact. Aud o tuse înecată și inima mi se zbate în piept, dar nu îndrăznesc să mă mișc, pentru că pistolul unui gardian îmi strălucește în coada ochiului. Ceața se risipește și silueta lui Nate reapare. Se îndepărtează, rânjind peste umăr, de parcă s-ar distra.

Trag adânc aer în piept și îl urmez. În interiorul cilindrului metalic se află duze, țevi și tot felul de echipamente mecanice. Aud susurul ușor al jetului de gaz care mă înconjoară și simt o nevoie disperată să o rup la fugă. Gazul îmi asaltează nările și mi se strecoară pe sub salopetă, înțepându-mi pielea, aprinzându-mi tatuajul, și mă simt de parcă am fost etichetată. Încerc cu disperare să nu suspin, să sughiț sau să mă înec.

Fâsâitul încetează, aerul se limpezește, iar eu pășesc în față, încercând să-mi înghit amărăciunea.

Ne reluăm ritmul, continuându-ne marșul de-a lungul unui coridor. În față ne așteaptă o cameră mare, sterilă, cu vreo treizeci de Imperfecți aliniați înăuntru. Ne așezăm la capătul coloanei și ușa se închide cu zgomot. Îmi aplec capul, împreunându-mi mâinile, de teamă că tremuratul lor mă va da de gol.

Câțiva gardieni încep să-și plimbe mâinile în sus și în jos peste Imperfecți, căutând umflături care nu ar trebui să fie acolo, orice fel de arme care pot fi strecurate pe Pășuni. Se deplasează de-a lungul coloanei către mine și Nate – fiecare părticică a corpului meu înțepenește, de parcă respirația și clipitul ar putea, în vreun fel, să atragă atenția. Mă holbez la bocanci până când mă ustură ochii, ascultând cum se apropie tropăitul constant al pașilor lor.

Apoi, se opresc.

— Tu, spune un gardian. Vino cu mine.

Îmi ridic privirea și observ un deget îndreptat chiar spre mine. Are ochii gri, ca de oțel, și mustață.

CAPITOLUL 15

Simt cum mă sufoc și limba mi se lipește de cerul gurii. Gardianul din carte stă în fața mea, cel despre care o avertizase paznicul complice pe Rose. Mă duce într-o încăpere separată – o cabină de percheziție, cu pereții nevăruiți și cu un ecran de Perspex – și mă împinge înainte, lipindu-mi palmele de perete. Apoi, din spate, îmi îndepărtează gleznele și se repede cu mâinile pe pulpele mele. Mă opun instinctului de a-l lovi și de a o rupe la fugă. Mâinile i se deplasează în față, apăsându-și palmele pe coapsele mele, în jurul fundului și spre interior. Nu am fost niciodată atinsă de un bărbat într-un mod atât de intim. Și nu este deloc iubitor sau tandru. Senzația este de brutalitate și de repeziciune. Simt că sunt pe cale să țip, așa că îmi mușc buzele atât de tare, încât pot simți gustul sângelui pe sub aroma puternică și înțepătoare de substanțe chimice. Vioi, se ridică în picioare și își trece mâinile, din laterale, peste sânii mei. Îmi înăbuș un strigăt.

— Ridică mâinile, zice el.

Fac așa cum îmi spune și încep să tremur. În orice clipă ar putea să-mi observe tatuajul, încă proaspăt, crud și iritat de baia de aburi, dar el mă răsucește cu fața spre el, strecurându-și mâinile pe spatele meu.

Abia acum îi întâlnesc privirea. Ura de acolo mă face să suspin. Mă apucă de umeri și mă lipește de perete.

— Avem zece minute.

Respirația îi miroase a cafea stătută.

Mă simt ca o molie într-o vitrină, lipită de o bucată de sticlă, complet expusă și incapabilă să mă mișc.

— Eu… Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Nu face pe inocenta, Imperfecto, rostește, îndepărtându-mi părul de pe față. Am niște monede de-ale OIM-ilor pentru tine. Extra, dacă zâmbești.

Toți mușchii i se lipesc de mine. Simt că mi se face rău.

— Haide, nu poate să fie pentru prima dată, o Imperfectă drăguță ca tine. Acum, ieși din salopeta aia!

— Dar… Dar m-ai percheziționat deja.

Lacrimile îmi izbucnesc din ochi.

Cu o mișcare bruscă, mă aruncă peste panoul de Perspex, iar aerul îmi țâșnește din piept. În spatele reflecției mele fantomatice se întinde o întunecime vagă care clocotește de mișcare, siluete diforme așezate într-o coloană. Scrutez obscuritatea și realizez că formele sunt oameni, o linie de corpuri goale, ținându-se de mâinii unii pe alți, aidoma acelor șiruri de păpuși din hârtie pe care obișnuiam să le confecționăm când eram copii.

— Fă cum îți spun sau te trimit acolo, îmi șoptește el în ureche, cu rebelii și cu sclavii în devenire, cu tatuaje false.

Aud zgomotul dezarticulat al focurilor de armă, sunetul vaietelor înăbușite. Lanțul se rupe și trupuri cad la pământ. Cred că spun „Dumnezeule”. Respirația mea încețoșează geamul.

— Bine, șoptesc eu și cuvântul îmi înțeapă buzele.

Încep să-mi desfac salopeta cu degete tremurătoare, neîndemânatice. Mă simt de parcă mi-aș dezbrăca pielea.

Se deschide ușa și își face apariția un gardian cu ochii de culoarea albăstrelelor. Simpatizantul. Aș putea striga de bucurie.

Mă examinează pentru o clipă, posomorât.

— Suntem pe punctul să-i încărcăm în autobuz.

„Răsuflare de cafea” îngheață.

— Dă-i drumul.

— Avem nevoie de toți Imperfecții.

Pentru o clipă, se privesc unul pe celălalt.

— Acum, spune Simp-ul.

„Răsuflare de cafea” răspunde făcând un pas înapoi și plecându-și capul.

Îl urmez pe Simp pe coridor, degetele luptându-mi-se cu fermoarul salopetei, lacrimi curgându-mi pe față.

— Ești în regulă? mă întreabă el, cu vocea liniștită și blândă.

— Mda, reușesc să îngaim.

Aș vrea să-i spun că este magic, mitic, curajos și minunat. Aș vrea să-mi arunc brațele în jurul gâtului său și să-i mulțumesc iar și iar. Dar tot ce reușesc este un „Mulțumesc” anemic.

Când ajung în camera de așteptare, sunt complet încheiată la salopetă și mi-am șters lacrimile de pe obraji. Nate riscă și-mi aruncă o privire, cu o expresie terifiată pe față. Îl privesc, parcă spunându-i: „Sunt bine”.

Gardienii ne îndreaptă afară, pe o platformă din beton, împărțită prin marcaje galbene și înconjurată de baricade din piatră, încoronate cu văluri de sârmă ghimpată. Cerul poate că e bej, dar este vast și nemărginit și același ca acasă. Aerul proaspăt al Pășunilor îmi umple plămânii, aducând arome de trandafiri și de scoarță de copac, purtându-mă cu gândul înapoi la vacanțele din Lake District. Dintr-odată, am un uriaș sentiment de ușurare.

O coloană de autobuze pentru Imperfecți, parcate, sclipind cu ferestrele inegale în lumina tot mai scăzută a soarelui, se pierde în depărtare. O urmăm pe Saskia până la un terminal marcat 753 și ne apropiem de un autobuz ruginit. Mirosul de înălbitor îmi face inima să o ia razna.

— Autobuzul acesta ne va duce direct la conac, șoptește ea în timp ce urcăm treptele.

Șoferul este neîndoielnic un Imperfect, dar doi gardieni OIM sunt așezați pe scaunele din față, cu pistoalele odihnindu-li-se în tocuri. Panica pune din nou stăpânire pe mine; fiecare fibră a mușchilor mei este încordată ca un șarpe înainte de atac, dar gardienii, pur și simplu, mă ignoră. Mă duc mai în spate, în autobuz, și cad într-un scaun liber, alături de Nate. Scaunul este tare și durerea îmi aduce lacrimi în ochi, dar simplul fapt că știu că vom părăsi blocul de decontaminare și pe gardianul cu ochii gri ca oțelul îmi face buzele să freamăte ca ale unui copil.

Nate îmi examinează fața.

— Doamne, surioară. Ce ți-au făcut?

— Nimic, îi răspund cu răsuflarea acră în gură. Gardianul, știi, cel cu ochii ca albăstrelele, a fost atât de drăguț încât să mă salveze.

Nate suspină.

— Este așa cum a spus Baba – povestea ne trage după ea.

— Acum, este totuși mult mai mult decât o poveste, nu-i așa? șoptesc eu. Sărmanii Imperfecți, știu că am citit despre asta, ne-am uitat la televizor, dar acum este adevărat – în gât simt un cocoloș care face să mă doară când vorbesc –, cred că va fi mai rău.

Așteptăm cam o jumătate de oră până când autobuzul se umple cu Imperfecți. Motorul pornește și rulăm spre Pășuni, trecând prin porțile uriașe din metal. Lumea în care locuiesc OIM-ii.

Este ca și cum ai intra la Disneyland – acea explozie bruscă de culoare. Pot să jur că soarele este mai strălucitor și că păsările cântă mai frumos în partea de zid a OIM-ilor. În jurul nostru, verdele se întinde în toate direcțiile – copaci, iarbă, garduri vii, pătrate cu trifoi și coada-șoricelului și cu purpuriul intens al rugilor de mure. Am fost crescută în suburbii și sunt obișnuită cu verdeața – mi-a lipsit, chiar și după două zile.

Autobuzul Imperfecților se rostogolește pe drum, mult mai zgomotos decât orice alt vehicul în care am călătorit vreodată. Imperfecții moțăie, inclusiv Nate, ținându-și capul rezemat de umărul meu. Îi studiez fața. În mod obișnuit, arată ca tata, animat și plin de viață, cu figura marcată de agitație, cu părul de culoarea nisipului, zburlit de parcă și-ar fi băgat degetele în priză. Acum este însă complet relaxat și seamănă mai mult cu mama – aceeași blândețe în jurul gurii. Stomacul mi se revoltă și gâlma din gât crește. Îmi e dor de părinții mei, chiar îmi lipsesc. Siguranța, sentimentul că aparții cuiva, felul în care ei fac în așa fel ca totul să fie bine.

Legănarea autobuzului și căldura corpurilor adormite m-au făcut să ațipesc. Știu acest lucru pentru că visez – scaunul a fost înlocuit de ceva moale, poate o saltea, și pleoapele îmi tremură, zidurile unei camere întunecate pulsându-mi în fața ochilor. Văd silueta unui bărbat, simt căldura unui braț care mă cuprinde. Simt un ușor miros de spital, care îmi amintește de dentist și, plutind în urma lui, cafea și tutun stătut – mirosul pe care-l emană tata când este stresat. Îmi strânge mâna. „Trezește-te, Violet. Te rog, dragă. Deschide ochii și trezește-te”. Silueta își pierde însă conturul, estompându-se și devenind tot mai neclară cu fiecare clipă.

Apoi, brusc, o văd pe Rose, așezată pe podiumul din lemn, cu frânghia în jurul gâtului. O voce plutește pe deasupra mulțimii. „Te iubesc”. Părul îi dezvăluie fața și observ că nu mai este Rose. Sunt eu. Călăul trage de manetă și aud pârâitul trapei care se deschide rapid, văd smucitura bruscă a trupului meu când atârnă de frânghie, privesc pirueta picioarelor în căutarea frenetică a unui teren stabil. Aud vocea Babei: „O poveste este ca un ciclu de viață, Violet. Vei fi eliberată doar atunci când povestea se va încheia. Naștere și moarte”.

Dar asta nu-mi aduce ușurare. Simt aerul blocându-mi-se în plămâni, liniile arenei dizolvându-se, sunetele mulțimii estompându-se. Totuși, nu sunt eliberată.

— Violet! Trezirea, spune Nate.

Mă trezesc luptându-mă disperată pentru aer, de parcă ar sta cineva pe pieptul meu, strivindu-mi plămânii până când ajung de dimensiunea unor buzunare. Pielea mi s-a asprit atât de tare, încât nu am termen de comparație pentru această senzație. Aș putea fi arsă sau prinsă sub suprafața înghețată a unui lac sau acoperită de sute de mici vânătăi. Știu că plâng, pentru că îmi aud suspinele și simt lacrimile umezindu-mi obrajii.

— Este în regulă, spune Nate. Privește, am ajuns la conacul Harper.

— Ce se întâmplă acolo, în spate? strigă un gardian.

Tac, mușcându-mi limba în efortul de a nu scoate niciun sunet.

Am intrat în conacul Harper pe la poarta din spate. Nu vedem nicio priveliște copleșitoare a clădirii, mândră și puternică, adăpostită de hectare de pajiști. Sunt doar o mulțime de garduri împrejmuitoare și silueta unei livezi în lumina cerului de seară. Nu pot să nu mă simt puțin dezamăgită. Autobuzul trage într-o stație și noi coborâm.

Saskia ne conduce pe o cărare.

— Ne îndreptăm către coliba Imperfecților.

Șoapta lui Nate abia dacă se aude peste pârâitul pietrișului.

— Nu te îngrijora. Stăm aici doar câteva zile.

— Tocmai asta mă îngrijorează.

— Ce? Faptul că te întorci în oraș?

Suspin, iar pe dinăuntru mă roade nesiguranța.

— Nu – cum să-l fac pe Willow să se îndrăgostească de mine în doar câteva zile.

— Rose a reușit.

— Katie are dreptate. Nimeni nu se îndrăgostește atât de repede.

Nate se oprește în loc. Privirea mea o urmărește pe a lui și ne holbăm la cabana Imperfecților.

— Groaznic, șoptește el.

Mi-o amintesc foarte clar din carte. Un rai în care Rose, Saskia și Matthew ședeau pe priciurile lor, jucând cărți și complotând. Arăta aproape ca o căsuță din turtă dulce, cuibărită în verdeață

și adăpostită de stejari. Realitatea este însă o baracă șubredă, construită din fiare contorsionate și grinzi ruginite. Lucrurile devin și mai grave la interior. Miroase a câine ud și a excremente umane, iar stratul subțire de paie împrăștiate pe podea abia dacă reușește să mascheze noroiul de dedesubt. Mobilierul ciudat și perdelele boeme din film au fost înlocuite de câteva lăzi întoarse cu fundul în sus și de o masă putrezită din lemn de brad.

— Unde este baia? întreb cu o voce pierdută.

Saskia izbucnește în râs.

— Sunt vreo două șoproane în spate, cu toalete și un duș comun.

— Apa este a naibii de înghețată, spune Matthew. E mai bine să puți.

— Alegeți-vă un pat, spune Saskia.

Paturile arată mai degrabă ca niște rafturi acoperite cu paie. Sunt aliniate în partea din spate a colibei, separate de cearceafuri simple, jerpelite, atârnate ca niște draperii, oferind prea puțină intimitate. Îl iau de mână pe Nate și hoinărim printre priciuri, șocați.

Ceilalți sclavi se agită în jurul nostru, făcând ceai, adunând unelte și ieșind afară, în noapte. Pe rând, par să se uite urât la noi, iar eu îmi imaginez că nu ne vom distra jucând cărți. Mă trezesc căutându-l pe Ash cel cu cei mai albaștri ochi care există, dar nu se află nicăieri. Probabil că va ajunge cu următorul autobuz. Nu mă pot abține să nu mă simt puțin dezamăgită.

Saskia se aruncă pe unul dintre paturile-rafturi.

— Peste zi, vom dormi aici în loc să ne întoarcem în oraș. E mai sigur să stăm ascunși pentru o vreme, ca să evităm controalele de la frontieră.

Nate cască.

— Mi-e atât de somn!

— Ai fi norocos dacă ai putea dormi, spune Saskia. Acum, sunteți Imperfecți de noapte. Nu veți apuca să închideți un ochi până dimineață.

Se întoarce către mine, cu un zâmbet malițios pe față.

— Iar în seara asta va trebui să faci acel duș cu apă înghețată, fetițo – nu vreau să puți a decontaminare.

— De ce nu? întreb eu, cu creierul încă amețit de tot ce mi se întâmplă.

Se holbează la mine de parcă aș fi o idioată.

— Pentru că, la apusul soarelui, îl vei întâlni pentru prima dată pe Willow Harper.

CAPITOLUL 16

Dușul este mai mult decât rece. Îmi simt oasele, iar pielea de pe piept mi se pătează și se albăstrește, dar măcar asta mă distrage deocamdată de la agitația mea. Sunt pe cale să-l întâlnesc pentru prima dată pe Willow. Mă aștept să am acel sentiment plăcut de anticipare, dar, în loc de asta, mă simt de parcă aș concura cu fantoma lui Rose – și nu fac față.

Rose și Willow. O legendară poveste de dragoste. Prima lor întâlnire a fost încărcată de electricitate. Au simțit o atracție instantanee, o conexiune. Ea l-a așteptat în livadă, sub un prun, știind că va urma acea cărare în timpul plimbării lui nocturne. Apoi i-a atras atenția tăindu-se la mână și scâncind – și nu mă refer la sunetul ascuțit scos de un câine, ci mă refer la uluitorul oftat al unei domnișoare aflate în suferință. Willow a alergat să vadă ce s-a întâmplat, a aruncat o privire către ochii aceia mari, căprui și tot ceea ce știa despre lume a început să se năruie. Se îndrăgostise de un Imperfect.

El va arunca o privire la mine și o va lua la fugă, țipând, în direcția opusă.

Saskia îmi aranjează părul în cârlionți și mă ciupește de obraji, murmurând ceva despre Rose, care avea o strălucire mult mai naturală. N-aș putea să mă simt mai defectă nici dacă aș încerca. Îndată ce a terminat să-mi împungă fața și orgoliul, ne conduce pe Nate și pe mine spre livadă, descurcându-se în întuneric, pe proprietate, ca un liliac.

Moșia Harper este mare, chiar și după standardele OIM-ilor. Sute de hectare de pădure și pășune, grădini amenajate. Îmi închipui că m-aș putea pierde cu ușurință, așa că rămân aproape de Saskia, deși agitația ei permanentă mă tulbură.

Traversăm un padoc, sărim peste un gard, ocolim marginea unui lac – acest drum îmi pare oarecum familiar, aducând cu decorul din film, dar mă simt departe de a fi o vedetă de cinema. Cu fiecare pas, agitația mea pare să crească, iar acum îmi pătrunde în tot corpul, făcându-mi până și degetele să tremure. Încep să-mi doresc din nou dușul mai mult decât rece.

Vedeți, întotdeauna m-am descurcat groaznic cu sexul opus. Am fost la o întâlnire, care s-a încheiat cu mine înecându-mă cu o măslină și am fost sărutată doar de două ori. Odată eram atât de beată, încât abia dacă îmi mai amintesc, iar altă dată m-am simțit de parcă aș fi avut un castravete acru îndesat în gură. E dificil să atragi băieții atunci când te afli permanent în umbra lui Alice, manechinul viu.

Violet, virgina. Așa m-a strigat Ryan Bell un întreg trimestru, până când Katie l-a lovit cu genunchiul în boașe și l-a numit „urmă de frânare”.

Doar faptul că mă gândesc la Katie și la Alice mă face să-mi simt inima de parcă ar fi pe cale să explodeze. Trebuie să-l fac pe Willow să se îndrăgostească de mine, altfel rămânem toți blocați aici. Imaginea tălpilor mele învârtindu-se prin aer îmi explodează în creier – peste șase zile, voi fi spânzurată –, dar o împing într-o parte întunecată a creierului meu, împreună cu măslina, castravetele și toate celelalte incertitudini ale mele.

Saskia face o pauză sub o arcadă înfrunzită, dantelată de glicina care atârnă.

— Asta este cea mai bună șansă a ta, livada, gesticulează ea de sub arcadă. Plimbarea lui de seară ar trebui să-l poarte chiar prin apropierea acestui loc. Atrage-i cumva atenția, fă-ți treaba. Thorn are încredere în tine, Dumnezeu știe de ce.

Mă privește din cap până-n picioare.

— Dacă ne dezamăgești, o să te omor.

„Presupun că nici nu intră în discuție să-mi urezi noroc”, mă gândesc în sinea mea.

Ea îl apucă pe Nate de braț.

— Vino, tinere, e mai bine să nu deranjăm porumbeii.

— Nu.

Vocea mea sună puțin disperată.

Saskia îmi aruncă o privire.

— Poate să rămână? Te rog, nu știu dacă pot să fac asta de una singură.

Nate mă întrerupe.

— Are nevoie de mine ca să o pregătesc; vezi tu, suntem o echipă.

Saskia își răsfrânge buza auzind cuvântul „echipă”.

— Cum vreți.

Se îndepărtează, iar eu am sentimentul oribil că își dorește ca noi să dăm greș, astfel încât ea să-și poată îndeplini amenințarea.

Nate parcurge cu mine replicile, citând scena din film. El spune replicile lui Willow, folosind vocea aceea adâncă, masculină, care îl face să sune ca fata care l-a jucat pe prinț în pantomima de anul trecut, iar eu spun replicile lui Rose, tresărind de surpriză la cât de banal îmi sună vocea:

WILLOW

Ești bine? Ești rănită?

ROSE

Da, mulțumesc, sunt bine, e doar o mică julitură. Tu trebuie să fii Willow. Arăți ca un Willow[8].

WILLOW

Și cum arată un Willow?

ROSE

Înalt și deșirat.

WILLOW

(râde)
Iar tu ești?

ROSE

Doar un alt Imperfect de noapte.

WILLOW

Serios? N-aș fi crezut.

Din fericire, dialogul din film a rămas destul de apropiat de cel din carte, așa că măcar nu suntem chinuiți de nevoia de a alege replicile. Eu am o altă problemă: cuvintele și-au pierdut orice semnificație și mi se învârtesc prin cap ca o serie de sunete fără

[8] În engleză, *willow* înseamnă „salcie” (n.red.).

legătură. Nu pot să cred că n-am observat până acum cât de ieftin sună. Când le spun cu voce tare, mă înfior jenată.

Ridic mâna pentru a arăta că mi-a ajuns.

— Nu mă ajută, îmi pare rău.

— E în regulă. Le știi și de la coadă la cap, oricum.

Stau în picioare chiar lângă prun, mâinile îmi transpiră, respirația mi-e precipitată. Încerc să mă sprijin de trunchiul copacului, ca Rose, dar părul mi se agață de scoarță și mi-e teamă că voi avea o urmă întipărită pe frunte.

— Nu cred că pot să fac asta.

Vocea pare să-mi dispară în sus, printre frunze și ramuri.

— Sigur că poți, îmi răspunde Nate.

— Dar Rose și Willow... Erau ca Edward și Bella, Lancelot și Guinevere, Tristan și Isolda...

— Kermit și Miss Piggy.

Asta mă face să râd, dar numai pentru o clipă.

— Dar dacă nu mă place?

Aș vrea să nu fi spus asta, pentru că, prin întuneric, fața lui Nate funcționează ca o oglindă, reflectându-mi anxietatea.

El își revine și zâmbește.

— Cum să nu te placă? Ține-te însă de scenariu. Spune replicile și încearcă să pari, știi tu, decentă... Nu băli, nu te bäși și nu te scobi în nas.

— Dar cum rămâne cu acea conexiune? întreb eu.

Nate recită o replică din carte:

— *Și doar după cea mai scurtă dintre întâlniri, Willow știu că putea să hoinărească pe pământ pentru tot restul vieții lui și să nu mai găsească niciodată un alt suflet care să-l facă să simtă atât de întreg. De parcă fuseseră născuți să fie împreună.*

— Fii serios, Nate. Nu am nevoie să ascult rahaturile astea chiar acum.

Ceasul din turn bate miezul nopții. Îmi închipui cum se ridică o cortină.

— Ești pregătită? întreabă el, oferindu-mi un cuțit.

Cuțitul! În toată agitația mea, am uitat complet că trebuie să mă tai. Slavă Domnului că și-a amintit Nate. Probabil că l-a luat de la Saskia, pe drum încoace.

Îl țin deasupra palmei. Sunt Rose. Sunt puternică și neînfricată, îmi strâng pleoapele și îmi impun să-mi crestez

palma, dar brațul îmi flutură prin aer, nesigur, ca mâna unei marionete.

— Violet! șuieră Nate.

Panica mă obligă să deschid ochii.

— Nu pot.

— Trebuie. Este obligatoriu!

— Dar nu voi suporta durerea!

Ceasul își încetează bătăile, cortina s-a ridicat, iar eu stau aici, fără să sângerez și tremurând ca o marionetă uriașă.

Nate mă apucă de salopetă și șoptește pe un ton de agitat:

— Haide, ai boașe de oțel, gândește ca Rose, gândește ca Tris, gândește precum Katniss.

Îmi deschid palma, acum inundată de sudoare.

— Boașe de oțel, boașe de oțel, recit ca o mantră, lăsând adrenalina să se acumuleze în mine.

Când ajung pe punctul de a înfige cuțitul orbește în jos, cu speranța că îmi va atinge cumva palma, aud trosnetul ramurilor.

— El este.

Nate se aruncă în spatele celui mai apropiat trunchi, silueta lui subțire fiind înghițită cu ușurință de tufișul des.

Nevoia împinge lama în jos, într-un arc grațios, dar, în ultima clipă, îmi pierd curajul și trag palma într-o parte. Vârful lamei abia dacă îmi atinge degetul mare, trimițându-mi o durere ascuțită în încheietura mâinii, de parcă am fost înțepată.

— Au! Cuțit nenorocit! Îl scap – cu mânerul înainte – peste picior. La jumătatea saltului, îmi amintesc de Rose sprijinită seducător de copac și, în nerăbdarea mea, mă reped înainte, lovindu-mi capul de trunchi.

Willow apare la vedere. Îmi apuc piciorul cu o mână și capul cu cealaltă, inima încearcă să-mi sară din piept și am senzația că murmur o serie de înjurături, dar când ochii mi se opresc pe fața lui, agitația încetează. Capul mi se golește. Uit totul – misiunea, nesiguranța mea, picioarele mele atârnând în aer. Nu-l văd decât pe el.

Arată puțin ca Russell Jones – aceiași pomeți înalți, aceleași buze pline –, dar ochii lui par mai calzi, ca două picături de cupru topit. Structura lui osoasă pare mai delicată, iar mărul lui Adam e mai puțin pronunțat, oferindu-i un aspect mai feminin. Filmul e departe de adevăr, la fel și imaginația mea. Bărbatul pe care îl privesc este un Adonis. Brusc, devin conștientă de luna

plină, de parfumul merelor, de mirosul de fum și de mușcătura frigului pe gâtul meu.

— Ești bine? Ești rănită?

Vocea lui sună ca bătaia unui ceas, rezonantă, lirică și totuși cumva distantă. Se îndreaptă spre mine cu pași mari, sinuoși. Observ că primii doi nasturi de sus ai cămășii lui din pânză albă s-au desfăcut, dezvăluind un triunghi de piele de culoarea mierii. Înțepenesc, incapabilă să clipesc, incapabilă să respir. El se oprește la un braț distanță de mine. Chiar și prin întuneric, pot observa căldura culorilor lui – ochi de cupru, piele de miere, păr de caramel – ca o rază de soare strălucind în noapte. Inspir rapid și aroma deodorantului său ajunge la mine. Lămâie și coriandru.

Știu că urmează replica mea, dar gândurile mi s-au învălmășit. Deschid gura și respirația mea se transformă într-un singur suspin.

El îmi studiază fața pentru o clipă – în carte, el ar trebui să-și amintească de spiritele sau de nimfele pădurii sau așa ceva. Dintr-odată, mă simt penibilă în salopeta mea, mai degrabă un drac decât un spiriduș.

De lângă un copac apropiat, aud o tuse ușoară. Mă simt atât de ruptă de realitate, încât abia dacă mi se pare straniu ca un copac să tușească. Adevăratul Willow, din viața reală, stă în fața mea, îngrijorat, perfect și cald – bineînțeles că verdeața tușește. Nu, nu e verdeața. Nate. Urmează replica mea.

Sinapsele mele încep să scânteieze și, în cele din urmă, mi se deschide gâtul.

— Da, mulțumesc, sunt bine. E doar o mică julitură.

Mă uit la palma mea și realizez, cu un puseu de rușine, că n-am reușit să fac să curgă niciun pic de sânge, dar merg mai departe, indiferent de asta.

— Tu trebuie să fii Willow. Arăți ca un Willow.

El zâmbește, cu zâmbetul lui fără defect, cu două gropițe lungi care-i încadrează gura.

— Și cum arată un Willow?

— Înalt și deșirat.

El râde, iar căldura răsuflării lui închide prăpastia dintre noi.

— Iar tu ești?

— Doar un alt Imperfect de noapte.

— Serios? N-aș fi crezut.

Se îndreaptă spre mine și pieptul lui aproape că îmi atinge bărbia. Acum, cuvintele nu mai par ieftine, ci romantice… perfecte. Când stă atât de aproape, realizez cât de înalt este cu adevărat și toată saliva îmi piere din gură. Îmi ridică mâna și examinează zgârietura de la degetul meu.

Îi comand vocii mele să rămână normală, să urmeze scenariul.

— Voi da de necaz dacă vede cineva că mă atingi. Nu ar trebui nici măcar să vorbesc cu tine.

El continuă să-mi țină mâna și își ridică privirea, întâlnind-o pe a mea.

— Sunt sigur că pomii nu vor spune nimănui.

— Dar stelele ar putea să o facă.

Râde, așa cum ar trebui să o facă.

— Este un risc pe care sunt dispus să mi-l asum.

Las mirosul merelor, al fumului și al deodorantului să-mi umple plămânii. Lucrurile merg foarte bine. Nicio măslină prin preajmă.

— De ce te porți atât de frumos? Credeam că toți OIM-ii sunt cruzi.

— Iar eu credeam că toți Imperfecții sunt proști.

— Se pare că amândoi ne-am înșelat.

Zâmbesc. Vreau să spun, chiar zâmbesc, nu numai pentru că asta este ceea ce a făcut Rose, ci pentru că, pretinzând că sunt încrezătoare și sexy, am devenit încrezătoare și sexy.

El îmi eliberează mâna.

— Chiar nu îmi vei spune cum te numești, nu-i așa?

— Noi nu avem nume… doar numere.

Mă răsucesc și îmi ridic părul, astfel încât el să îmi poată vedea tatuajul de pe ceafă. Frigul îmi atinge gâtul și stratul subțire de transpirație se evaporă.

El trage o gură de aer printre dinți.

— Asta trebuie să fi durut.

Dau din cap și îmi înăbuș un zâmbet mic. Willow se uită la gâtul meu!

— Tu chiar vrei, pe bune, să te strig „Imperfectul 753811”? întreabă el.

Îmi las părul să cadă înapoi peste tatuaj și mă întorc din nou cu fața la el.

— Chiar vrei să știi care e numele meu? De ce nu ghicești?

Nu aș fi spus niciodată ceva atât de obraznic, mai ales unui băiat, dar mă simt eliberată.

— Rumpelstiltskin.

Râd. Ar trebui să sune ca un clopoțel, dar iese puțin cam sforăit.

— Pe aproape.

El atinge pânza salopetei mele, de parcă ar vrea să mă atingă, dar nu poate să-și adune curajul.

Chiar la timp, auzim trântindu-se o ușă de mașină. El își trece degetele prin păr, zbârlindu-l în sus până devine tot doar strălucire și culoare, la lumina lunii.

— Ar fi mai bine să plec.

Zâmbește de parcă ar spune „pe curând" și se întoarce, pornind spre conac.

În carte, acesta este momentul în care el privește peste umăr și spune cuvintele: „Pot să te mai văd din nou?" Dar el nu o face, doar continuă să meargă. Îl privesc cum se îndepărtează, frunzele și crengile închizându-se în urma lui de parcă s-ar cufunda într-o mlaștină, înghițit pentru totdeauna. „Privește peste umăr, țip în gând. Privește peste umăr și spune-ți replica… te rog". Frica îmi pătrunde în vene – am eșuat în misiunea mea. Thorn o va ucide pe Katie, iar noi vom rămâne blocați pentru totdeauna în această lume. În afară de frică, se strecoară însă și o altă emoție: dezamăgirea. El nu m-a plăcut.

Sunt gata să-mi accept înfrângerea și lacrimi fierbinți mi se adună în colțurile ochilor, când el se oprește. Și nu numai că privește peste umăr, ci se răsucește cu tot corpul. Fața lui plutește în întuneric ca o inimă de bronz.

— Pot să te văd din nou?

Mă simt de parcă mi-ar fi strâns cineva un sac din plastic în jurul capului. Vreau să respir, gâfâi și înghit guri întregi de aer, îmi simt pieptul strângându-mi-se, iar capul mi se umple de sânge. Totuși, îi ofer o modestă ridicare din umeri, la fel ca Rose.

— Poate.

El râde. Îl văd cum dispare în livadă și rămân complet nemișcată pentru o clipă, ascultând în urechi năvala sângelui.

Nate își face apariția din spatele copacului și mă îmbrățișează, țopăind.

— Of, Doamne, Violet, a fost extraordinar!

Încep și eu să sar.

— Știu! Știu!

— Fiecare cuvânt a fost perfect.

— Ai văzut cum mi-a atins mâna?

Mă simt de parcă trupul meu nu poate să cuprindă atâta bucurie, de parcă pielea urmează să-mi crape de atâta presiune.

Nate deschide gura să răspundă, dar auzim o altă voce – familiară și totuși ușor amară.

— De ce nu i-ai spus numele tău? E atât de drăguț…

Vine din ceruri și, pentru o secundă, mă gândesc că îmi vorbește chiar Dumnezeu.

— Culoarea și floarea.

Un foșnet de frunze, urmat de un val de praf, frunze și așchii.

Ash se lasă în jos, atârnat de o creangă din apropiere, cu salopeta întinsă peste piept, cu degetele albe, ca niște gheare. Aterizează la câțiva metri distanță, absorbind din genunchi șocul căderii, de parcă ar fi, cu adevărat, pe jumătate pisică.

— Nu te-am crezut niciodată o iubitoare de OIM-i.

Un zâmbet strâmb i se lățește pe față, dar vocea lui pare ușor rănită.

După ce l-am privit pe Willow, Ash nu mai pare la fel de drăguț. Nasul lui parcă ar fi puțin cam lătăreț, zâmbetul, ușor asimetric, dar ceva la el pare foarte real. Și ochii aceia… Pentru o clipă, rămân cu gura căscată.

— Ash! spun eu în cele din urmă.

Știam că, până la urmă, voi da peste Ash, dar Rose nu l-a întâlnit decât mai târziu în noaptea aceea, la coliba Imperfecților. Cu siguranță că, în textul original, el nu o privea dintr-un copac. Nu înțeleg încă unde vor duce aceste două fire, dar, după ce au fost împletite atât de mult timp, s-au hotărât să se despartă.

— Nu te așteptam atât de curând, spun eu.

— Ash?

Nate se agață încă de mine, deși, până la urmă, s-a oprit din sărit.

— Adică Ash din text? Cățelușul lui Rose?

Ash îl ignoră.

— Mi-am închipuit.

— Cum de te cunoaște? mă întreabă Nate.

Dar și eu îl ignor.

Ne holbăm unul la altul – Ash și cu mine –, o liniște stingheritoare atârnând între noi, cu buzele deschise, de parcă am vrea să vorbim, dar nu știm cum. Paloarea din ochii lui mă îngrijorează și, brusc, simt nevoia să mă scuz. Mă mișc, de parcă aș vrea să-i iau mâna, dar el, în schimb, face în fața mea o mișcare ciudată, fâlfâitoare. Brusc, îmi aduc aminte cât de timidă sunt cu băieții, cât de mult am nevoie de acel scenariu.

Îl văd pe Nate cu coada ochiului, studiindu-mi fața și murmurând:

— Oh, nu.

Își trece mâinile prin păr și se strâmbă.

— Acesta nu este textul original.

Eu continui să mă uit prostește la Ash. O harababură de emoții îmi năvălește pe gât – plăcere pură, pentru că el se află aici, stingherealǎ, de parcă membrele mele nu s-ar potrivi trupului, și vinovăție, de parcă aș fi fost prinsă înșelând.

Nate se uită de la mine la Ash și înapoi.

— Oh, nu! Oh, nu! Oh, nu!

Se sprijină de copac, de parcă ar fi prea mult pentru el.

— De ce nu am observat mai înainte? Are chiar și numele acela prostesc, distopic, interesant pentru o poveste de iubire – Ash – ca Gale sau Four sau ceva asemănător.

Alunecă la pământ, toată bucuria scurgându-se din el.

— Asta va strica totul.

CAPITOLUL 17

Îl văd pe Ash în coliba Imperfecților, mai târziu în aceeași seară – acesta era, în original, momentul în care o întâlnea pentru prima oară pe Rose, fără să cunoască adevărata ei identitate de rebel, fără să știe despre relația ei cu Willow. El se oferea să o învețe și o ducea la cules de mere. Părea foarte amabil și naiv. Dar acest Ash, Ash al meu, arată de-a dreptul suspect, chiar enervat. Îmi închipui că nu numai OIM-ii dezaprobă relațiile dintre Imperfecți și OIM-i.

Mă prefac că nu l-am observat și, în schimb, mă concentrez pe instrucțiunile Saskiei, care stă vizavi de mine și de Nate la o masă din lemn de brad. Ne încălzim palmele pe cănile fierbinți cu ceai, iar ea suflă abur spre noi, din neatenție, în timp ce vorbește.

— Așa că, dacă vrei să te integrezi, trebuie să faci diverse munci pentru restul nopții. Unii dintre Imperfecții de noapte preferă să călătorească înapoi spre oraș când vine dimineața, cei care au familii și responsabilități, dar noi am face mai bine să dormim aici, să reducem pe cât posibil contactul cu gărzile.

Amintirea gărzilor îmi trimite un fior pe șira spinării.

Saskia se preface că nu vede.

— Nate, tu poți să ajuți la cositul pășunilor. Violet…

Ash o întrerupe.

— Întotdeauna îmi prinde bine o mână de ajutor la culesul merelor.

Acest lucru mă surprinde. Judecând după expresia lui, sunt ultima persoană alături de care ar dori să-și petreacă timpul. Poate că ar trebui să mă curăț în urechi.

Saskia ridică din umeri.

— Mda, cum vrei, doar nu o munci prea tare, Veverițo.

Ies din atmosfera umedă și rece a colibei Imperfecților. Luna aruncă deasupra proprietății o strălucire lăptoasă și stelele par înfipte acolo pentru o veșnicie. Îl urmez pe Ash peste padoc și în jurul lacului, care pare un opal gigantic, lucind în noapte. Aerul pare foarte rece și mirosul de fum se disipează, în cele din urmă, copleșit de cel al frunzelor ude și al pământului. Mă

împotrivesc nevoii de a mă freca la ochi, pe măsură ce lipsa de somn și tensiunea mă copleșesc.

În acest moment, în original, Ash o bombarda pe Rose cu întrebări, agățându-se de fiecare răspuns al ei, cercetându-i fața cu ochi mari, mirați, ca de cățeluș. „Deci, care este numele tău? Din ce parte a orașului vii?” Acum, sunt însă întâmpinată cu o liniște stânjenitoare. Încep să-mi doresc să putem urma scenariul filmului, dar cu trecutul nostru, n-ar avea niciun rost.

— Deci, de ce te-a numit Saskia „Veveriță”? întreb eu, în cele din urmă.

Desigur, știu răspunsul, dar nu mai pot suporta tensiunea.

El continuă să pună un picior în fața celuilalt. Oglindirea lui în apă țâșnește din el ca o suliță.

— E doar o poreclă.

— Mda, bănuiam, dar de ce?

În cele din urmă, se uită în ochii mei, provocându-mi un ușor murmur de emoție în stomac. Apoi aleargă spre un stejar din apropiere, proptindu-și talpa pe trunchiul copacului și sărind pe celălalt picior. Un braț i se înfășoară în jurul trunchiului, iar celălalt apucă o ramură care atârnă în jos, apoi Ash se saltă cu fundul pe creangă. Își leagănă picioarele în timp ce stă cu spatele drept, cu brațele încrucișate, ca un spiriduș. Privește în jos către mine și râde. Abia dacă a făcut vreun efort.

Râd și eu.

— Bine, bine, m-am prins… Este din cauză că ai dinții ca de iepure, nu-i așa?

— Măcar n-ai făcut glume despre mine spunând că ling alune.

El apucă creanga cu picioarele și își lasă corpul să cadă pe spate, iar acum atârnă cu capul în jos, ca un liliac. Asta îl face să arate tare ciudat, cu părul căzându-i de pe față și cu obrajii căzându-i spre ochi. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la sărutul cu capul în jos din filmul vechi despre omul păianjen. Poate că nu este nevoie să urmezi scenariul în toate detaliile.

— Acum doar te dai în spectacol, spun eu.

— Poate.

Își așază mâinile pe creangă și își dă drumul, aterizând pe picioare cu o bufnitură domoală.

Trecem pe sub glicina agățătoare și intrăm în livadă. Arunc o privire nervoasă spre locul în care am vorbit cu Willow. Sentimentul acela de vinovăție îmi roade din nou stomacul. Ash

se ghemuiește pe vine și pocnește cu lateralul pumnului un cub negru. Un bec pâlpâie și se aprinde ca un vechi proiector de filme care pornește – un proiector portabil, care îmbracă livada într-o lumină albă, lipicioasă. Apucă un coș de răchită și brațul lui trimite peste trunchiurile copacilor un fluture gigantic din umbră.

Începem să culegem mere dintr-un pom aflat în apropiere. Fructele scot o bufnitură moale atunci când ating fundul coșului, ridicând praful și eliberând aroma lor dulce, pământie. Scena aceasta urmează foarte îndeaproape scenariul – Ash și Rose culegând împreună fructe –, dar conversația diferă ca de la cer la pământ.

— Totul este foarte ciudat, Violet.

Cuvintele lui se întrepătrund cu ritmul merelor căzând.

— Eu te salvez de la spânzurătoare, apoi tu apari în livada mea. Mă urmărești, cumva?

— Nu, sigur că nu.

El zâmbește cu zâmbetul lui asimetric.

— Glumeam. Practic, salivai după acel OIM… Willow.

El își trage șoldurile în față și bate din pleoape.

— „Arăți ca un Willow – înalt și deșirat”.

Îmi imită vocea și mușcă dintr-un măr cu mare poftă. Acest Ash este mult mai viu decât Ash din scenariu.

Arunc în el cu un măr. Acesta explodează când se lovește de scoarța copacului și împrăștie o pulbere fină de zeamă care, în lumina reflectorului, pare ca un roi de mărgele din sticlă.

— Nu poți să mă învinuiești, arată ca un înger… Un semizeu.

El așază un alt măr în coș.

— Este mai departe de divinitate decât este orice altă creatură – totul optimizat și fals.

— Nu am spus că este un semizeu, am spus doar că arată ca un semizeu.

— Ei bine, cât de superficială poți fi?

Trunchiul copacului formează un perete despărțitor, acoperindu-i expresia, dar vocea îi pare mică și ostilă.

Întind mâinile printre frunze, în căutarea unui fruct. Degetele mele nu găsesc decât crenguțe.

— Nu pot să controlez de cine sunt atrasă. Ai spus-o chiar tu, nu suntem decât animale.

— Mda, bine, ei îți vor spânzura fundul de animal dacă află că ți-ai făcut ocheade cu un semizeu.

— Doar am stat de vorbă.

— Te dezbrăca din priviri.

Mâna mea a găsit, în sfârșit, un măr – îl smulg de pe creangă, aproape triumfătoare.

— Ești gelos?

— Sigur că sunt, la naiba!

Râde, dar observ preț de o clipă o sclipire a celui cățeluș vulnerabil. Am greșit, el nu dezaprobă relațiile între Imperfecți și OIM-i; el dezaprobă relația mea cu oricine altcineva.

Îmi stăpânesc un mic zâmbet.

— Uite ce e, Ash…

Dar nu știu ce să spun. Îi cercetez, pentru o clipă, trăsăturile ușor asimetrice.

— Ce făceați tu și cu puștiul? întreabă el, brusc.

— Poftim? Vrei să spui fratele meu, Nate?

— Mda, puștiul. Recitați niște replici sau ceva de genul ăsta, chiar înainte să apară semizeul.

— Doar ne prosteam. Chestii de frați.

El își trece un măr dintr-o mână într-alta. Înainte și înapoi, de parcă ar fi prea fierbinte să-l țină.

— Părea că repetați pentru ceva și, după aceea, semizeul chiar a spus câteva dintre lucrurile pe care le-a zis și puștiul.

Își ridică sprâncenele în așteptare.

Nu-i pot spune adevărul, așa că schimb subiectul.

— Nu ți-am mulțumit niciodată așa cum se cuvine pentru că ne-ai salvat pe mine și pe prietenii mei; în oraș, vreau să spun.

El apucă de coș și se îndreaptă spre un alt copac.

— E-n regulă. N-aș fi putut să-i las să vă spânzure, nu-i așa?

Îl urmez, în parte pentru că el are coșul, în parte pentru că mă simt singură, doar eu și umbrele. Stau în spatele lui și îi observ părul de pe antebrațe, întunecat și ridicat de la frig.

— Ei bine, ne-ai salvat viața. Îți mulțumesc, spun eu.

Își acoperă ochii cu genele grele, care par și mai lungi decât de obicei, întinse deasupra obrajilor să-i roz chiar, formând umbre fine. Dintr-odată, pare foarte trist.

— Pur și simplu nu pot să cred că-ți dorești un OIM, după felul în care ne tratează, după tot ce ne fac.

Îmi amintesc de fața mea lipită pe ecranul din Perspex, de șirul de păpuși mototolite din hârtie și simt că sunt gata să plâng. Îmi scutur capul, încercând să-mi alung imaginile din minte.

— Dar Willow nu este cel care face aceste lucruri. Nu-l poți învinovăți pe el pentru păcatele poporului său.

Ash își ridică privirea. În lumina reflectorului, ochii lui, foarte palizi, par din sticlă, iar pupilele lui, două puncte intense.

— Atunci, pe cine? Pe cine dai vina? Nimeni altcineva nu se va ridica să oprească barbaria împotriva Imperfecților, dacă nu o fac OIM-ii.

Aș vrea să-i pot spune totul, dar este mult prea riscant. În afară de asta, probabil că m-ar crede nebună, așa că îmi dreg vocea.

— Poate că o va face, într-o zi, dacă se va îndrăgosti de un Imperfect. Poate că va lua atitudine.

— La cine te referi?

Înțeleg că am spus, deja, prea multe și mă întorc la culesul merelor, prefăcându-mă că acei doi ochi albaștri, ca de gheață, nu îmi străpung pielea în timp ce îmi studiază profilul. În acest moment, în scenariu, Rose inventează o poveste cum că ar fi lucrat pe Pășuni și înainte. O conversație politicoasă. Răspunsuri politicoase, clătinări din cap pline de dorință, ochi de cățeluș. Mi-aș dori să revenim la scenariu. Așa, este mult prea dificil.

— Nimic, spun eu. Gândeam doar cu voce tare.

— Ai grijă să nu fii omorâtă, bine? rostește, apoi se cocoață în copac pentru a ajunge la merele de pe crengile superioare.

Eu îmi întind gâtul să privesc către el, iar el lasă să cadă două mere în mâinile mele întinse.

— O să fac tot posibilul, îl mint eu.

— Pentru că nu te-am salvat de la un laț doar ca să te văd atârnând de un altul, adaugă, apoi lasă să cadă un măr direct în coș. La fix! exclamă el.

În dimineața aceea, Ash se întoarce acasă cu autobuzul Imperfecților. Mă uit cum se amestecă în rând și urcă treptele, adoptând postura servilă de Imperfect, total diferită față de veverița pe care am văzut-o mai devreme, în timpul nopții.

Eu mă strecor în patul de deasupra lui Nate.

Acesta își saltă capul, ca să fie la același nivel cu mine.

— Deci, cum a mers cu Ash?

— Ca naiba. Cred că mă urăște.

— Ei bine, nu are nicio importanță dacă Ash te place sau nu, el este doar un personaj secundar. Contează dacă Willow te place.

Știu că Nate are dreptate, dar pentru mine contează, într-un fel, dacă mă place Ash.

— Cred că ai dreptate, îi răspund.

Nate mă mângâie pe braț.

— Încearcă să dormi, eroină extraordinară, trebuie să arăți cât poți de bine.

Îmi vine să zâmbesc atunci când Nate se chinuiește să mă aline, de parcă el ar fi fratele mai mare.

— Mulțumesc, îi spun.

El se lasă din nou în jos și, în curând, îi aud respirația ritmică pe măsură ce adoarme.

Imperfecții de zi încep să sosească și mișcările lor, combinate cu lumina care se strecoară printre separatoarele din pânză, mă țin trează. În plus, mintea mea nu este altceva decât un vârtej de gânduri și de emoții contradictorii: mă gândesc cu amărăciune la Katie, închisă în clopotniță, aflată la mila unui sociopat cu un bandaj pe ochi; mă gândesc la Alice, oriunde s-ar afla; mă gândesc la Ash și la ochii aceia de gheață; mă gândesc la felul în care tata atinge întotdeauna mâna mamei atunci când toarnă lapte peste cereale; și, în sfârșit, mă gândesc la picioarele mele dansând prin aer, căutând cu disperare teren solid, fără să mai găsească vreodată papucii aceia rubinii și fără să se mai întoarcă vreodată acasă.

Peste cinci zile, voi atârna în ștreang.

Mă ghemuiesc și îmi imaginez toate aceste gânduri revărsându-se în afara capului meu, strecurându-se în pernă. În sfârșit, mă adâncesc într-un somn neliniștit, întrerupt de umbre care se răsucesc și de țipete și aș vrea să mă mișc dar nu pot, de parcă aș avea membrele legate cu frânghii. Visul se schimbă și mă pot mișca din nou. Mă simt surprinzător de liberă, de parcă toate greutățile mi-au fost luate de pe piept. Este vară – simt mirosul de lupin și de iarbă proaspăt tăiată, zgomotul copiilor jucându-se, amestecat cu ciripitul păsărilor.

Am șapte ani, mă aflu în grădina părinților mei împreună cu Alice și cu Nate. Alice pare foarte tânără – tălpile nu-i sunt îngrămădite încă în pantofii cu toc, iar părul ei este liber să i se

miște peste față, iar Nate are doar patru ani. Picioarele lui au încă acele cute grăsune, încântătoare, la genunchi și la glezne, iar pantalonii scurți îi domină întreaga siluetă. Suflu baloane de săpun, privindu-le cum se nasc din baghetă, hălăduind prin aer, sfere perfecte strălucind în soare. Alice și Nate aleargă în toate părțile, încercând să le prindă, chirăind atunci când baloanele se sparg între mâinile lor.

— Mai mult! strigă Nate, mai multe baloane, Violet, mai multe baloane, te rog.

Eu ridic bagheta deasupra capului și mă rotesc. Baloanele zboară sus, înspre cer, plutind acolo unde nu le putem ajunge, purtate de briză și ajungând până la vârful magnoliilor.

— Prea sus! strigă Alice. Prea sus, Violet!

Dar eu mă învârt în continuare, suflând mereu, stimulată de râsul lor și de sentimentul de libertate. Dintr-odată, Nate țipă:

— Privește, Violet, privește!

Alice și cu mine înghețăm și urmărim linia invizibilă trasată de degetul lui. Un singur balon supraviețuiește magnoliilor, urcând tot mai sus, plutind peste gardul grădinii, pe sub cablurile de telefon, sus, sus, peste vârfurile sicomorilor.

Urmărim balonul până când nu mai este altceva decât un punct minuscul, plutind spre orizont. Nate se întoarce spre mine. Rânjește atât de larg, încât îi pot vedea toți dinții de lapte, perlați și umezi.

— O să aterizeze pe stele?

Alice și cu mine râdem.

— Da, Nate, o să aterizeze pe stele.

Și atunci îl aud, piuitul ritmic al unei ambulanțe, ca acela pe care-l auzi în Holby City. Pip. Pip. Pip. Mirosul de Dettol și de praf de curățat înlocuiește mirosurile verii.

Alice se întoarce spre mine.

— Ce-i zgomotul ăsta?

Privim dincolo de pajiște, pe sub flori, în spatele băncii din lemn, dar nu putem vedea mașina. Pip. Pip. Pip. Nate își cuibărește capul în poala mea.

— Nu-mi place, Violet, fă-l să se oprească.

Mă cațăr pe pietre, scrutez grădina vecinilor, verific fereastra casei noastre, dar nu e nicio mașină. Sentimentul acela de libertate lasă loc unei senzații de groază. Pip. Pip. Pip.

Piuitul începe să se deplaseze, transformându-se într-un ciocănit sec în lemn. Mă trezesc privind fața aspră a Saskiei, cu pumnul ei ciocănind în marginea patului meu.

— Haide, Violet. Trebuie să-ți folosești șarmul pe bucata aia inutilă de OIM.

Sunt acoperită de transpirație, iar pulsul îmi bubuie ritmic în urechi.

— Willow, spun eu, cu vocea înăbușită de somn.

Ea se agită.

— Mda. Știu cum îl cheamă.

Clipesc, încercând să-mi alung nisipul din ochi, și îmi spun că acel piuit era doar sunetul ciocănitului nerăbdător al Saskiei sau propriul meu sânge scurgându-mi-se prin trup. Nu există altă explicație.

CAPITOLUL 18

Am sorbit o zeamă fără niciun gust și am mai făcut un duș, aproape bucurându-mă de felul în care mă lovește frigul – îmi îngheață anxietatea, o transformă într-un bloc strălucitor, de care mă pot îndepărta și pe care îl pot lăsa în urmă.

Mă duc spre conac împreună cu Saskia și cu Nate. Simt cum mă copleșește îngrijorarea – următoarea parte a poveștii necesită mai mult decât recitarea unor replici și evitarea bășinilor. Aici este punctul în care sunt în urma fantomei lui Rose, pentru că următoarea parte a poveștii necesită activitate fizică. Și există un motiv pentru care sunt întotdeauna ultima aleasă în echipa de netball.

— Deci, cum o să-l faci pe iubițel să te remarce de data asta? mă întreabă Saskia.

— Noaptea trecută m-a întrebat care e numele meu. În noaptea asta, am să-i arăt.

Ea ridică o sprânceană până ce atinge pata întunecată de pe capul ei.

— Cum adică, să-i arăți?

— Am să las un trandafir pe pervazul ferestrei lui, îi răspund eu. Nate scoate un trandafir din salopetă și mi-l dă. Cel mai durduliu și mai roșu care putea fi găsit în grădina domeniului, mai devreme, în timpul zilei. Îl iau și-l rotesc între degete. Amândoi privim către Saskia, așteptând răspunsul ei încântat, cel pe care i-l dădea lui Rose în carte: „Este o idee strălucită, momește-l afară din conacul ăla nenorocit”. În loc de asta, ea se strâmbă de parcă tocmai a mirosit ceva cu adevărat puturos. Poate că am tras un vânt.

— Asta-i teribil de ridicol, spune ea. Să lași un trandafir pe pervazul ferestrei lui! De unde ați mai apărut și voi cu rahatul ăsta?

Nate și cu mine schimbăm un mic zâmbet.

— O să funcționeze, spune Nate. Ai răbdare și o să vezi.

Saskia pufnește.

— Ei bine, dacă mă întrebi pe mine, este greșit să îți spui Rose. Este o lipsă de respect față de morți.

— Thorn a spus că ar trebui să-i păstrez numele, răspund eu. Să-mi reamintească de curajul ei și să mă țină pe traiectorie.

Thorn nu spusese asta, dar eu speram că, dacă îi împrumut numele, voi lua, cumva, și o parte din frumusețea și din îndrăzneala ei. În afară de asta, o amestecătură de flori violete împrăștiate pe pervazul ferestrei nu ar arăta nici pe departe la fel de romantic, după cum subliniase clar Nate, ceva mai devreme, în timpul zilei.

— Thorn nu are întotdeauna dreptate, să știi, mormăie Saskia, frecându-și cu degetele cicatricea de pe claviculă.

Conacul ni se arată drept în față. Arată foarte asemănător cu clădirea folosită în film: impresionantă și măreață, cu două turnuri paralele ieșite în afară, ca pieptul unui păun, și atât de departe de orașul Imperfecților, încât ar putea să fie, foarte bine, un fundal pictat. Întotdeauna m-a frapat ca fiind foarte straniu faptul că OIM-ii, cu toată tehnologia lor, aleg să trăiască în astfel de medii cu aspect clasic. Știu că exteriorul conacului nu este decât o iluzie și că înăuntru există toate dispozitivele futuristice imaginabile: inteligență artificială, tuburi pentru transportul materiei, simulatoare. Și aș putea continua. Totuși, nu am înțeles niciodată de ce OIM-ii preferă să modernizeze clădiri originale ale Imperfecților și de ce nu construiesc, pur și simplu, de la zero. Acum, trăind ca un Imperfect, privind la această minunată clădire în stil georgian, înțeleg, în sfârșit. O fac doar ca să ne enerveze. Să ne amintească faptul că ei au învins – că ei sunt rasa superioară. Ei trăiesc la etaj, noi trăim la subsol. Ne-au furat minunatele noastre clădiri în stil georgian.

Nenorociții.

Încerc să-mi limpezesc creierul de astfel de gânduri. Furia împotriva OIM-ilor nu mă va ajuta să-l atrag pe Willow. În schimb, mă concentrez pe iarba moale de sub tălpile mele, în timp ce traversăm peluza, strânsoarea degetelor lui Nate de ale mele, gustul de fum și de frig de pe limba mea. Ne învârtim în jurul grădinii din spate, tot mai aproape de ferestrele lui Willow. Observ că lumina rămâne stinsă la ferestrele camerei lui – etajul al treilea, a patra cameră din stânga.

Ne adăpostim sub un stejar uriaș, cel în care Rose s-a cățărat fără efort, ducând florile în decolteu. Jur că acest copac este mai mare… mai amenințător.

— Deci, te vei cățăra în acest copac uriaș? întreabă Saskia.

Încerc să-mi îndes trandafirul în partea din față a salopetei, imaginându-mi cât de minunat trebuie să arăt. În loc de asta, lipsa decolteului lasă tulpina să alunece într-o parte și spinii mă înțeapă în piept ca niște mici nenorociți ce sunt. Eu nu arăt deloc a vedetă de film, dar forțez un mic zâmbet, iar mândria mă face să dau tot ce am.

— Cât de greu poate să fie?

Și, dacă o spun, trebuie să o și cred.

Ea scutură din cap și își împreunează mâinile ca să formeze o scară. Îmi așez acolo piciorul și mă agăț de ramura cea mai de jos. Scoarța îmi zgârie degetele și creanga se îndoaie sub greutatea mea, însă, cumva, reușesc să-mi salt trupul. Nu sunt mai sus decât capul Saskiei, dar tot nu mă încumet să privesc în jos; mă înspăimântă gândul că aș putea să mă aplec pe spate și să cad la pământ.

Sincer, nu știu ce mă gândeam că se va întâmpla. Știam că nu mă voi transforma în mod miraculos în Rose, cățărându-mă cu ușurință în stejarul uriaș; știam că spiritul lui Katniss nu mă va poseda dintr-odată, permițându-mi să mă cocoț în vârful copacilor în timp ce eliberez o săgeată din arc. Totuși, nu mă gândisem că voi fi chiar atât de lipsită de putere în partea de sus a corpului. Respir adânc de câteva ori și îmi las mintea să se umple de imaginile lui Katie, Alice și Nate. Trebuie să fac asta. Trebuie să închei povestea, astfel încât să putem merge acasă.

Mă ridic încet, cu atenție, îmbrățișând trunchiul ca un urs koala, cu tălpile așezate oblic pe cracă. O altă ramură îmi este la îndemână pe partea cealaltă a trunchiului. Mă legăn prin aer și sfârșesc întinsă între cele două ramuri, perfect conștientă de faptul că doar aerul și cele două crengi stau între corpul meu și pământ.

— O să dureze toată nenorocita de noapte, spune Saskia și pot să aud plăcerea strecurându-i-se printre vorbe.

Degetele îmi alunecă, scrijelind scoarța, și când, în cele din urmă, îmi asum riscul de a mă uita în jos, am o senzație de amețeală, dar când privesc în sus nu văd decât ramuri, frunze și crengi, iar fereastra pare de neatins. Așa că, în cele din urmă, exprim cuvintele pe care visam în secret să le spun.

— Poate cineva să-l aducă pe Ash?

— Ash? întreabă Saskia. Știi, el nu face parte din treaba asta. O să înceapă să pună întrebări și, dacă se răspândește vorba că

suntem, știi tu – își coboară vocea –, rebeli, nu suntem în siguranță. Nu toți Imperfecții sunt de încredere, asta încerc să-ți spun.

— Ei bine, avem de ales între Ash și o mână ruptă, zic eu, cu isteria citindu-mi-se în voce.

Îl aud pe Nate pledând, dedesubt.

— Mda, haide, Saskia, Ash nu va spune nimănui. O place prea mult pe Violet.

Aud un oftat de împotrivire din partea Saskiei și privesc în jos tocmai la timp ca să-l văd pe Nate dispărând.

Până când sosește Ash, revin pe prima creangă și îmbrățișez din nou trunchiul. Mă simt ușurată că s-a întors din oraș – dacă ar fi luat un alt autobuz, aș fi fost terminată. Arunc o privire în jos și îi observ rânjetul uriaș. În întuneric, cam asta este tot ceea ce pot vedea.

— Te distrezi acolo, sus?

Este incapabil să-și mascheze râsul din voce.

— Mda, e minunat aici… Priveliștea este uimitoare… Văd multă scoarță.

Simt copacul vibrând în timp ce Ash se ridică pe ramura aflată pe partea cealaltă. Nu îl pot vedea, dar îi simt căldura mâinilor când le acoperă pe ale mele. Dintr-odată, mă simt în siguranță. El își ițește capul pe după trunchi și zâmbește. Compasiunea de pe chipul lui îndepărtează orice dubii pe care le-aș fi avut pentru a-i cere ajutorul.

— Ești bine? întreabă el.

Scutur din cap.

El zâmbește.

— Când ești începător, ar trebui să ai un singur membru care nu se sprijină pe copac. Ai priceput?

Încuviințez.

— Și întotdeauna testează priza înainte de a-ți lăsa greutatea pe ea, pentru că, dacă te sprijini pe o cracă slabă, nu poți să mergi decât într-o singură direcție.

— Asta îmi este de mare ajutor, dar eu speram că…

— Să mă cațăr eu pentru tine? întreabă el.

— Mda.

— Deci, pentru ce mă cațăr eu în copacul ăsta?

Îmi asum riscul de a-mi elibera o mână și scot trandafirul din salopetă. Arată mai degrabă ca o panglică din alge marine ofilite.

El ia trandafirul din mâna mea și întreabă:

— Vrei ca eu să pun trandafirul… unde, mai precis?

Privește în sus și probabil că înțelege pentru că scoate un „Ah”.

— Etajul al treilea, a patra fereastră dinspre stânga.

— Și pentru ce ar trebui să te ajut cu această… orice ar fi… idee smintită?

Nu știu ce să răspund. Mă holbez la fața lui – noaptea îi fură orice urmă de albastru din ochi – și rostesc cuvintele „Te rog”.

— Bine, bine, nu-ți folosi ochii ăia mari și căprui pe mine, spune el.

Următorul lucru pe care-l văd sunt tălpile lui care dispar printre frunze, de parcă ar fi aspirat spre cer. Peste mine cade o ploaie de frunze și scoarță de copac și trebuie să-mi aplec capul pentru a opri valul de resturi care-mi intră în gură și în ochi.

Câteva minute mai târziu, ușor îmbujorat, mă ajută să cobor înapoi pe pământ.

Nate îl bate pe spate de parcă ar fi cei mai buni prieteni.

— Mulțumesc, amice.

Saskia ne privește încruntată.

— Ei bine, să sperăm că va funcționa, după toată tevatura asta.

Se repede prin iarbă, îndepărtându-se de conac și trăgându-l pe Nate după ea.

Eu mă întorc să-i urmez, dar Ash mă apucă de mâini și îmi șoptește în ureche, cu respirația ca o apă fierbinte:

— Știi că, pe aici, reputația Saskiei este foarte proastă? Circulă zvonuri că ea și Matthew ar fi… rebeli.

— Și ăsta este un lucru atât de rău?

— Nu tocmai, doar că, dacă ești prins în vreun complot rebel, vei sfârși dansând în ștreang. Ce este cu tine și spânzurătoarea? Te porți de parcă ai vrea să fii spânzurată.

Nu îndrăznesc să-i spun că a nimerit la fix. Nu îndrăznesc să spun cuvintele – sunt prea înfricoșătoare. În schimb, îl iau de mână. Este ca o piatră fierbinte în palma mea – grea și prăfuită, cu rămășițe de frunze.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat, Ash. Ești un prieten adevărat.

— Sunt un idiot nenorocit.

Pare trist, cu genele ascunzându-i ochii aceia întunecați de noapte, dar nu își retrage mâna. Rămânem pentru o clipă sub coroana stejarului, cu toate acele cuvinte formându-se pe buzele noastre, dar fără să le părăsească însă vreodată.

În camera lui Willow pâlpâie o lumină. Este filtrată printre frunze și provoacă umbre jucăușe pe pielea noastră, amintindu-ne cât de departe suntem de siguranță, o dovadă a realității. Mâinile noastre se despart. Fugim departe de conac, printre copaci, măslini și întuneric. Și știu că, în urma mea, cumva, Willow tocmai și-a dat seama de pseudonimul meu.

CAPITOLUL 19

Îl aștept din nou pe Willow în livadă, în același loc, lângă prun. Cade o burniță ușoară, abia vizibilă în întuneric, dar pe care o simt cum îmi picură pe nas și pe pleoape, pentru că frunzele oferă prea puțină protecție. Nate și cu mine am decis că trebuie să fiu singură la întâlnirea cu Willow, pentru că de data asta este prea multă mișcare pentru ca Nate să poată rămâne ascuns. Totuși, el a parcurs drumul cu mine, cu doar câteva momente în urmă, amintindu-mi replicile și momentele în care ar trebui să le spun. Nu mă pot opri să nu zâmbesc, gândindu-mă la el, în timp ce își întorcea trupul firav înapoi spre grajduri, alergând cu mâinile ridicate și aplecat de spate, de parcă ar fi sărutat pe cineva. „Oh, Willow…”, a spus el cu o voce ciudată, de fată, care mă rugam să nu semene deloc cu a mea.

Mă sprijin de un prun și încerc să stau astfel încât trupul meu să pară sexy și relaxat, dar nervii îmi colcăie în stomac și mă lupt să-mi stăpânesc agitația mâinilor. În seara asta este scena primului sărut; absolut romantic și minunat. Ar trebui să mă simt emoționată, dar sunt doar înspăimântată. Ce se întâmplă dacă nu mă sărută? Sau, mai rău, ce se întâmplă dacă o face și îi vine să vomite? Și nu pot să-mi scot din cap blestemata aia de limbă ca un castravecior acru. Toate spaimele mele plutesc undeva în colțurile ochilor precum insectele care se adună la grăsime. Rapid, îmi recapitulez replicile în minte, vorbe care trebuie să ducă la acel prim sărut, perfect.

WILLOW

N-am mai întâlnit pe nimeni asemenea ție, până acum.

ROSE

Un Imperfect, vrei să spui?

WILLOW

Nu, cineva atât de liber.

ROSE

Nu sunt liberă. Sunt sclavă. Sclava tatălui tău, ca să fiu cât mai clară.

WILLOW

Știu, îmi pare rău. N-am vrut să sune așa... Doar că, nu știu, probabil sună stupid ca eu să spun așa ceva, dar aș vrea ca și eu să pot fi, oarecum, ca tine.

ROSE

(îi cuprinde fața în palme)
Poți să fii.

Apoi, el a sărutat-o.

Pasional. Din toată inima. Perfect.

Adevărul este însă că am folosit aceeași periuță mucegăită de dinți ca și Nate timp de trei zile și gura mea are gust de picioare.

Aud pașii lui Willow înainte să-l pot vedea, un mers rapid, dar nu grăbit. Pulsul meu se accelerează și gustul de picioare devine tot mai puternic. El pășește prin arcadă, și mai frumos ca de obicei, luna luminându-i silueta elegantă. Mă vede și chicotește, lovindu-se sub bărbie cu petalele trandafirului. Apoi, exact așa cum ar fi trebuit, spune replica de deschidere:

— Rose... Arăți ca o roză.

Degetele îmi tremură, dar îmi forțez vocea să rămână puternică, vorbele rămânând la fel ca în scenariu.

— Și cum arată o Rose?

— Țepoasă, râde el.

Traversează ultima parte a livezii și ne așezăm, unul lângă celălalt, sub prun. Eu mă așez pe palme, ca să nu le agit, și îi studiez profilul – atât de perfect, încât arată ca un prinț dintr-un film pentru copii. Îmi mușc buza de jos și, dintr-odată, sunt foarte conștientă de faptul că pielea de pe piept mi se încinge sub salopetă.

Genele lui flutură ușor în timp ce privește stelele.

— Iubesc această moșie în timpul nopții.

— Eu nu o văd cu adevărat decât noaptea.

El își întoarce fața spre mine, cu pielea deja umedă de la ploaie.

— Deci, în timpul zilei dormi, nu-i așa?
— Cea mai mare parte a timpului.
O privire nedumerită îi traversează trăsăturile simetrice.
— Dormi la moșie sau iei chestia aceea veche și mare, înapoi spre oraș?
Eu râd, bătându-l jucăuș pe umăr, la fel ca în scenariu. Pare că flirtez și e cam straniu, dar, oricum, îmi spun replica.
— Chestia veche și mare? Vrei să spui autobuzul?
— Așa se numește?
— Ești un privilegiat!
— Cred că, de fapt, cuvântul pe care-l cauți este „ignorant”.
Ne privim unul pe celălalt. Puterea privirii lui aproape că îmi fură următoarea replică.
— De obicei dorm aici, la moșie. Nu am o familie la care să mă întorc și evit, pe cât posibil, să traversez frontiera – gardienii pot fi foarte duri.
El îmi atinge brațul.
— Te-au rănit vreodată?
Îmi amintesc ecranul din Perspex și ochii gri, ca de oțel. Știu că ar trebui să rămân fidelă scenariului și să răspund: „Nu încă”, așa cum a făcut Rose, dar simt o furie care izvorăște din mine asemenea unui lucru întunecat și diavolesc și se pare că nu o pot opri să-mi forțeze gâtlejul, făcând să iasă propriile mele cuvinte.
— Dacă încerci să te strecori pe Pășuni, gardienii trag fără somație, știai lucrul acesta? Te pun la zid și te împușcă de parcă nu ai însemna nimic.
Nu pot să cred că tocmai am spus asta, că am riscat să deviez de la scenariu, când sunt atât de multe în joc.
El mă privește, puțin surprins.
— Dar trebuie să oprească vagabonzii Imperfecți să traverseze frontiera.
Willow știe, oare, despre blocurile de decontaminare? Știe și totuși nu face nimic? „Rămâi la scenariu, Violet”, gândesc eu, dar mânia mea atinge un nivel nou, transformându-se în furie, și pur și simplu nu pot opri cuvintele – fierbinți și hotărâte – să mi se reverse din gură.
— Știi despre lucrurile astea? Știi despre toate astea și nu ai încercat să le oprești?

Știu că ar trebui doar să revin la scenariu. Știu că ar trebui să mă concentrez pe rezultatul final, de a mă întoarce acasă, dar nu pot să-mi scot din minte acel șir de păpuși din hârtie – felul în care zăcea mototolit pe podea, ca un ambalaj folosit. Îi scutur mâna de pe brațul meu.

Acum este rândul lui să pară furios.

— Uite ce e, Rose, până să te întâlnesc pe tine... nu m-am gândit niciodată cu adevărat la lucrurile astea... Este doar modul în care au fost rânduite dintotdeauna lucrurile.

— Nu au fost mereu așa, șfichiuiesc eu.

Dintr-odată, el pare dezumflat. Trăsăturile lui frumoase se strâmbă, iar el își așază trandafirul în poală.

— Îmi pare rău, ai dreptate, desigur.

Privesc la ochii lui blânzi, observându-i privirea sinceră, și furia se atenuează. Trebuie să aduc scena înapoi pe făgașul ei. Așa că respir adânc și, devotată scenariului, sar în picioare.

— Haide, m-am săturat de livada asta nenorocită!

Încep să fug printre copaci, atingând crengile cu palmele în timp ce alerg. În film, Rose părea a fi un spirit foarte liber, dar cred că eu par doar neîndemânatică. Una dintre crengi mă plesnește peste față. Din fericire, Willow găsește lucrul acesta hilar și râsul lui mă îndeamnă să continui.

Livada se termină, iar noi ieșim pe pajiștea argintie sub lumina lunii. El mă depășește, îndreptându-se spre poarta de la capătul îndepărtat. Mă concentrez să reduc distanța, cu fruntea plecată, cu mâinile și picioarele pulsându-mi, cu pieptul opintindu-mi-se. Mă simt înfiorată. Solul cedează și, pentru o clipă, am senzația că voi aluneca, dar reușesc să mă redresez și să îmi continui urcușul. Privesc preț de o clipă și observ că distanța se micșorează. Pot să-i disting părul de pe ceafă. Ajung atât de aproape, încât jur că pot să-i simt căldura trupului sub palme. Dar el trebuie să mă fi simțit și sare înainte. Mâinile mele străbat aerul, fără să prindă nimic.

Ne aruncăm – râzând și gâfâind – asupra porții. Lemnul scârțâie sub greutatea noastră și încearcă să ne împingă înapoi, ca o trambulină. Willow are zâmbetul acela uimitor.

— Ești rapid.

Mă las în genunchi să-mi recapăt suflul.

— Toți OIM-ii sunt rapizi.

Simt aerul rece al nopții atingându-mi gâtul, în timp ce părul îmi cade pe față și salopeta alunecă spre spate, dezvelindu-mi gâtul, exact ca în carte.

Respirația lui încetinește treptat, în timp ce urmărește cu degetele fiecare număr tatuat. Un tremur îmi străbate pielea, ca niște unde concentrice pe suprafața unui lac.

— Ce înseamnă astea? întreabă el, în cele din urmă.

Îmi spun cu ușurință replica.

— Primul număr este orașul, așa că 7 înseamnă că trăiesc în Londra. Următoarele două cifre arată pe ce moșie lucrez – toții Imperfecții care lucrează aici încep cu 753.

— Și 811?

— Acela este numărul meu. Al opt sute unsprezecelea Imperfect care lucrează pe moșie. Știu cum să facă o fată să se simtă specială, zâmbesc eu.

El își apasă palma pe spatele meu, astupând numerele, iar eu absorb căldura umedă a pielii lui. Willow mă atinge pe gât. Simt un impuls de emoție.

— Este doar cerneală, spune el. O mulțime de forme – înseamnă doar ceea ce spunem noi că înseamnă.

Zâmbim unul spre celălalt. Apoi, urmând scenariul, îi dau un ghiont blând.

— Ajunge cu trasul de timp, OIM-ule.

Îmi aduc aminte că Rose sărea peste poartă cu o mișcare de felină, dar îmi închipui că eu aș cădea direct în față, așa că, în schimb, mă cațăr. Fac tot posibilul să par agilă și curajoasă, dar bocancii mei pleoscăie în noroi și mă simt falsă. Încep să alerg din nou, sperând să iau un avans suficient pentru a mă asigura că ajungem la grajduri.

— Nu-i corect! exclamă el în urma mea. Nu cunosc moșia așa cum o cunoști tu.

— Tu ești cel suprauman! îi strig eu peste umăr.

Văd grajdurile și am o uriașă senzație de ușurare, urmată imediat de înțelegerea faptului că a sosit clipa – el este pe cale să mă sărute, îmi impun să rămân concentrată; sunt foarte aproape să rezolv problema asta. Mă las să alunec pe lângă grajduri, iar buruienile și mărăcinii mi se agață de glezne, făcându-mă să mă împiedic și să cad în pădure. El se împiedică în urma mea și amândoi începem să chicotim, trezind caii.

Ajung în partea din spate a structurii și mă sprijin de scânduri, bucurându-mă de momentul de odihnă, cu pieptul ridicându-mi-se și coborând din cauza agitației. Mirosul de bălegar de ponei și păr de cal se împletește cu cel al transpirației noastre. El se apleacă pe lângă mine, chicotind încă, având o buruiană atârnată de gleznă. Îi pot simți fibrele mușchilor de pe braț când el trage de salopeta mea. Mă aflu la doar câteva momente de primul sărut. Dintr-odată, îmi simt gura de parcă ar fi plină de carton – cutii de pantofi, judecând după gust. Dumnezeule, aș fi în stare să omor pe cineva pentru bomboană cu mentă!

El se întoarce spre mine și îmi îndepărtează părul de pe față. Acesta mi se agață, cumva, în gură și îmi trage buza într-o parte. „Au”, murmur eu.

Dar el râde.

— N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca tine.

Pentru o clipă, îi studiez trăsăturile. O adunătură de forme. De la distanța asta, îi pot vedea structura porilor și puful care-i acoperă cu finețe pielea.

Îmi scot părul din gură.

— Un Imperfect, vrei să spui?

— Nu, pe cineva atât de liber.

El își plimbă degetele peste lobul urechii mele și nu mă pot abține să mă întorc spre mâna lui. Pare uriașă, solidă, cuprinzându-mi obrazul. „Willow mă atinge pe ureche”. Mă concentrez asupra arcului perfect al buzei lui superioare.

— Nu sunt liberă. Sunt o sclavă. Sclava tatălui tău, mai exact.

Mâna îi cade într-o parte, îngreunată de rușine.

— Știu, îmi pare rău. N-am vrut să sune așa... Doar că, nu știu, probabil sună stupid ca eu să spun așa ceva, dar aș vrea ca și eu să pot fi, într-un fel, ca tine.

Asta este. E gata să mă sărute. Îi cuprind în palme fața fără defecte și îl oblig să se uite în ochii mei. Cred că inima a încetat să-mi mai bată, transformându-se într-o piatră în pieptul meu. Totuși, îmi rostesc cu încredere replica.

— Poți să fii.

El se holbează la mine preț de o clipă. Îi anticipez mișcarea bruscă, gustul buzelor sale pe ale mele. Simt un fior neașteptat pe trahee, o senzație de parcă tocmai am intrat într-o furtună de zăpadă, iar pielea îmi este rece și fierbinte, în același timp. Îmi las pleoapele peste ochi. Asta este.

Dar el rămâne nemișcat. Sărutul nu mai vine niciodată.

În schimb, spune:

— Mâine este balul meu de majorat.

A sărit peste replici, a ratat partea cu sărutul. Inima îmi bate să-mi sară din piept și mintea mi se umple de toate neliniștile: „Este din cauză că îmi miroase respirația? Părul meu este prea ciufulit? Este din cauză că am ieșit din scenariu și am vorbit despre procesul de decontaminare? Poate că nu sunt destul de bună”.

Totuși, rămân la replicile mele.

— Da?

„Poate că ar trebui să-l sărut eu? Dar dacă el nu mă vrea? Este foarte înalt; aș putea să ratez și să-l sărut pe bărbie”. Cuvântul îmi umple mintea, colțuros și ascuțit.

El însă zâmbește, fără să-mi înțeleagă frământarea.

— Vei servi la petrecere?

— Da.

— Probabil că va trebui să dansez cu fiecare OIM monden din regiune… dar o să păstrez ultimul dans pentru tine.

— Mi-ar plăcea asta, îi răspund eu, cu vocea exterioară pe pilot automat, în timp ce vocea interioară încă strigă injurii.

— Ar fi mai bine să mă duc înapoi, spune el.

Îmi dau seama că încă îi țin fața în palme. Încerc să mă desprind cu indiferență, astfel încât abia să observe, dar palmele mele se lipesc de obrazul lui.

— Bine, atunci.

— Am să te văd mâine? Da?

El afișează frumosul lui zâmbet.

— O să port pantofii de dans.

Willow mă sărută pe obraz. Pe obraz!

Apoi, pleacă.

CAPITOLUL 20

Mă întorc la coliba Imperfecților complet demoralizată, cele mai rele temeri fiindu-mi confirmate – nu am nicio speranță în fața bărbaților. Chiar și cu un scenariu, chiar și fără superba mea cea mai bună prietenă care să mă încurce, sunt praf în fața bărbaților.

Nate aruncă o privire spre fața mea.

— Nu te-a sărutat, nu-i așa?

Eu clatin din cap.

— De ce nu? întreabă el. Nu te-ai agitat, n-ai dat bășini și nu te-ai scobit în nas, nu-i așa? Pentru că te-am avertizat asupra acestor aspecte.

Nu îndrăznesc să-i spun că am ieșit din scenariu și am riscat atât de mult doar pentru că mi-am pierdut cumpătul. Sunt prea jenată, prea rușinată. În schimb, mă trântesc pe patul meu.

— Presupun că nu mă găsește la fel de atrăgătoare ca pe Rose. Nate se lovește cu palma peste frunte.

— Violet, este luni seara. Willow trebuie să-și declare dragostea lui nemuritoare pentru tine joi seara și să te urmeze în oraș. Mai ai trei zile la dispoziție. Dacă nu îl faci să se îndrăgostească de tine, suntem blocați aici… Imperfecți, într-o lume în care Imperfecții sunt la un nivel inferior algelor. Știi lucrul ăsta, nu-i așa?

— Știu! răbufnesc eu.

Dacă nu îl fac pe Willow să se îndrăgostească de mine, suntem blocați aici. Dacă nu îl fac pe Willow să se îndrăgostească de mine, sfârșesc învârtindu-mă la capătul unei frânghii. Cred că sunt pe cale să izbucnesc în plâns.

— Nu mai pune și tu paie pe foc, bine? Mă simt deja de parcă aș fi pe punctul să cedez.

Dintr-odată, mi-e dor de prezența lui Katie, cea veșnic cu picioarele pe pământ; aș vrea să-i aud vocea blândă cu accent de Liverpool spunându-mi că totul este în regulă.

Nate se așază alături de mine.

— Dar Willow a spus chestia aia despre ultimul dans?

— Da, iar eu am spus replica aia ieftină despre pantofii de dans.

— Bine, atunci vom reveni pe drumul cel bun.

Nate zâmbește, de parcă el ar fi, din nou, fratele mai mare.

— Nu-ți face griji, surioară. Oricum, scena primului sărut era de rahat. În spatele grajdului? Să fim serioși, Sally, descurcă-te.

Ash își face intrarea în coliba Imperfecților. Pare obosit, cu albastrul ochilor lui oarecum stins, cu pielea aproape gri. Când dă cu ochii de mine, oboseala îi dispare și pe față îi explodează un zâmbet imens.

— Ești pregătită pentru o altă noapte de muncă grea? întreabă el.

Îmi legăn picioarele pe marginea patului, trimițând o ploaie de paie pe podea.

— Întotdeauna.

— Vin și eu, spune Nate.

Zâmbetul nu dispare niciodată de pe fața lui Ash, dar îmi dau seama după fermitatea vocii lui că nu vrea să fie contrazis.

— Îmi pare rău, prietene. Este o treabă pentru două persoane.

— Mda, pariez că așa este, spune Nate.

În timp ce mă dau jos din pat, îl lovesc intenționat „din greșeală” pe Nate cu tocul bocancului.

Mă simt bine mergând prin noapte împreună cu Ash. În carte, Rose și Ash au petrecut câteva nopți împreună, lucrând pe moșie.

Totuși, cele mai multe dintre aceste scene erau sugerate în carte și nu au apărut niciodată în film, așa că nu există un scenariu, chiar dacă aș dori unul. Surprinzător, acest gând mă face să mă simt ușurată – nu trebuie să spun lucrul corect și nu trebuie să mă port în modul corect.

O tăiem prin spatele colibei și peste câmpuri. Fără mirosul îmbătător al polenului, aerul pare ceva mai ușor, mai curat.

— Tu de ce nu dormi la moșie? întreb eu. În colibă, împreună cu noi ceilalți? De ce te întorci în oraș în fiecare zi?

Îmi amintesc felul în care Willow numise autobuzul Imperfecților, „chestia aia mare și veche” și mă crispez.

— Este casa mea.

El lovește un con rătăcit de brad din calea lui, iar acesta sare peste un zid scund din piatră.

— Dar este atât de murdar și de impur.

— Mda, ei bine, este tot ceea ce cunosc eu. Este locul în care trăiește familia mea.

Nu există loc mai plăcut ca acasă. Simt o durere în stomac.

— Ai avut vreodată necazuri la traversarea frontierei?

El ridică din umeri.

— Mda. Odată am încercat să trec ilegal niște provizii pentru Ma. Gardianul le-a găsit.

Îi studiez profilul, aproape argintiu în lumina lunii.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-au luat proviziile și m-au bătut până am leșinat.

Genunchii par să mi se moaie. Mă întorc spre el.

— Ai scăpat cu bine?

El mă mângâie pe braț, de parcă eu aș fi cea care are nevoie de alinare.

— Mda. Am fost norocos că am leșinat. Nu s-au deranjat să mă împuște, iar când m-am trezit, am reușit, cumva, să mă târăsc înapoi până acasă.

— Este oribil.

Simt furia crescând în mine în valuri.

— Ăștia sunt OIM-ii.

Mă gândesc din nou la Willow, la gura lui perfectă pronunțând cuvintele acelea oribile: „Așa au stat lucrurile dintotdeauna”. Încep să mă simt foarte vinovată pentru că am încercat să-l sărut în spatele grajdului.

— Dar tu? întreabă Ash.

— Mda. Oarecum, dar a intervenit gardianul simpatic.

Simt sângele năvălindu-mi în obraji și îmi încrucișez brațele peste piept.

— Îmi pare rău, spune el.

— Mulțumesc. Pentru ce erau proviziile?

— Doar lucruri elementare – antiseptic, bandaje. Chestii pentru Ma.

— O ajuți vreodată? întreb eu.

— Vrei să spui la nașteri?

Încuviințez. La nașteri. El face lucrurile să pară atât de simple, atât de pure, de parcă ar veni poștașul să livreze copilul cu un timbru pe frunte. Totuși, nu există medicamente, nici dezinfectanți, nici echipamente. Pun pariu că trebuie să fie oribil.

— Da, uneori dau o mână de ajutor. De cele mai multe ori, îi aduc doar pânză umedă și curăț mizeria. Munca de jos.

— Cred că vezi niște chestii destul de înfricoșătoare.

El zâmbește.

— Ți-am povestit vreodată cum m-am ales cu numele ăsta?

Scutur din cap. Mai mult, King nu a scris alte povești despre personaj, dar acum nu mai pare a fi o poveste, ci pare a fi ceva real și uman. Ceva ce doresc cu disperare să aflu.

El se uită la lună de parcă ar încerca să-și amintească.

— Așa deci, Ma a fost în travaliu ore întregi înainte să mă nască. Moașa, femeia aceea bătrână de pe strada cealaltă, a calmat-o pe Ma, cântându-i vechi cântece de leagăn. Știi cântecul despre număratul scaieților?

— Nu.

— Serios? Nu obișnuiai să asculți când erai copil?

— Niciodată.

El începe să recite:

Numără scaieții, unu, doi, trei

În curând, Imperfecții vor fi liberi.
Numără scaieții, patru, cinci, șase.
Luați-vă armele, pietrele și bâtele.
Frasinii se veștejesc.
Primăvara a trecut, vara a murit.

La final, pare rușinat.

— În orice caz, am ieșit având cordonul ombilical înfășurat în jurul gâtului, fără să respir. Ma a crezut că sunt mort, dar moașa a desfășurat cordonul și m-a plesnit peste spate. În tot acest timp, a continuat să cânte. Ma jură că am tras prima gură de aer chiar când a auzit cuvântul „frasin”[9]. Așa s-a hotărât să devină moașă, pentru a o înlocui pe bătrână când urma să moară.

Povestea asta mă face să lăcrimez, gândindu-mă cât de aproape a fost să nu mai respire niciodată, gândindu-mă la bătrână și la Ma, care și-au dedicat viețile să ajute femeile și copiii Imperfecților fără să aibă un alt motiv decât bunătatea.

Ash rânjește, cu dinții strălucindu-i în întuneric.

---

[9] În engleză, *ash* înseamnă frasin (n.red.).

— Slavă Domnului că n-am respirat pe un alt cuvânt, nu-i așa? Aș fi putut să sfârșesc cu un nume cu adevărat stupid ca Four[10] sau ceva asemănător.

Mi-aș dori ca Nate să fie aici – ar fi tras o porție bună de râs.

Ne învârtim pe după capătul zidului și ajungem la o poiană largă cu iarbă, câteva răzoare înălțate și o colivie pentru fructe mai mare decât sufrageria mea de acasă.

— Deci ești sclav noaptea și moașă ziua. Când mai dormi? întreb eu.

— Sunt sclav de noapte și salahor de zi, și niciodată, râde el. Nu dorm niciodată. Haide, ești de serviciu la coacăze.

El arată spre niște coșulețe din lemn, stivuite lângă grilajul de metal al cuștii.

— Eu o să mă ocup de mazăre.

Nu mă pot abține și sunt ușor dezamăgită că nu vom lucra împreună.

După câteva ore de cules fructe, mă dor coapsele de la poziția ghemuită, degetele mele au crampe, ochii au început să mă usture și îmi lipsește cu adevărat soarele. Reperarea fructelor de pădure în întuneric este o treabă dificilă, chiar și cu ajutorul lanternei pe care mi-a dat-o Ash. Singurul lucru bun la munca asta este aroma coacăzelor când le strivesc în gură. M-am săturat de mere și de pâine veche.

Ash mă ajută să punem coșulețele în roabă și rânjește.

— Haide, recunoaște, cât de multe ai mâncat?

Eu râd.

— Probabil că mai multe decât am cules, răspund și, cu degetele pătate, îi ofer o crenguță. Încercă-le, sunt bune.

— Neh. Sunt niște chestiuțe oribile. De ce crezi că am ales munca la mazăre?

El oprește roaba în spatele cuștii pentru fructe și îmi face semn să-l urmez. Ne cățărăm peste gard și observ, pentru prima dată, o baracă din lemn, cam de mărimea unui șopron de grădină, dar fără ferestre și cu o ușă pătrată din lemn, ca o trapă gigantică pentru pisică.

— Ce se află acolo? întreb eu.

— Haide să mergem să aflăm.

---

[10] Patru (n.red.).

Ah se lasă în jos, în patru labe, și se apropie de trapa pentru pisică, iar eu îl urmez îndeaproape, chicotind la gândul că arătăm tare ciudat.

— Ash? Ce facem aici?

— Vrei niște mâncare adevărată?

— Întotdeauna.

— Te invit deci la un mic dejun foarte matinal.

El își croiește drum prin trapă până când îi dispar și tălpile. Aud sfârâitul molatic al unui chibrit care se aprinde și rosturile ușii se iluminează ușor. El ține trapa deschisă pentru mine, cu fața delicată și aurie în lumina flăcării chibritului. Îmi strecor pieptul prin trapă și îmi pun capul la subțioara lui. Încep să râd.

— Shhhh!

Ash arată către un șir de găini adormite. Par foarte liniștite, aliniate acolo sus, cu penele umflate și strălucitoare.

Continui să-mi croiesc drum prin coteț, strivind găinațul cu palmele și cu genunchii. Mirosul înțepător de ulei și de corpuri calde, cu puf, îmi dau, cumva, o senzație de siguranță. Încerc să-mi trag picioarele sub corp, dar brațele mele nu vor să-și facă loc și mă trezesc cu nasul în paie. Ash mă ajută să mă ridic, zguduit de un râs necontrolat, cu obrajii roșii și umflați de efortul de a se abține.

— Mă enervezi, șoptesc, suflându-mi paiele din gură.

El îmi trage un pai din păr.

— Micul dejun te așteaptă.

— Nu o să fim prinși?

— Nu prea cred. OIM-ii nu se aventurează niciodată atât de departe de conac.

Repede, adun câteva ouă, simțindu-le fine și calde în palme. I le pasez lui Ash, iar el le așază în afara cotețului. Se întoarce spre mine și clatină din cap când consideră că sunt destule. Este pe punctul să iasă afară când stomacul meu începe să chiorăie.

El își duce un deget la buze și se răsucește cu fața spre mine.

— Este foarte important să nu le trezim, șoptește el.

— De ce? îl întreb.

— Pentru că, dacă le trezim, se întâmplă asta.

Fără să mă avertizeze, își încovoie spatele, își transformă brațele în aripi și scoate pieptul înainte. Cârâie atât de tare, încât am impresia că va trezi toată moșia. Găinile țipă și fâlfâie

aripile, apoi se reped cu pieptul una în alta. Eu țip și râd și îmi acopăr fața cu mâinile.

Dar el îmi trage palmele într-o parte și strigă:

— Nu rata asta, Violet!

Înțepenim, înconjurați de aripi și de pene. Și, în acest moment haotic de agitație, mă gândesc în sinea mea: „Asta ar putea să fie o foarte bună scenă pentru primul sărut”.

CAPITOLUL 21

Mâncăm toate ouăle – prăjite la un foc de tabără – și adorm pe un petic de iarbă, în umbra unui mesteacăn. Visez doar pene și fulgi, frunze rupte și bucăți dintr-un măr explodat. Aerul se umple de grăunțe sclipitoare care mi se lipesc de buze și îmi îngreunează respirația. Petele devin balonașe, apoi spumă, și brusc realizez că mă aflu sub apă. Privesc în jos și observ o coadă de pește ivindu-se din torsul meu, de parcă acolo ar fi locul ei. Deschid gura să țip, dar nu am limbă. Nu am voce. Trupul lui Katie se află în fața mea, încă îmbrăcată în costumul negru, cu părul ei roșcat înconjurându-i fața asemenea unei coame de leu.

Zâmbește.

— Trebuie să cucerești inima prințului, Violet, sau ne vom transforma în spuma mării.

Deschid gura să-i spun că nu știu ce să fac, dar nu iese decât o spumă care mi se împrăștie pe piept ca o vomă.

Tresar și mă trezesc. Mă gândesc că voi izbucni în plâns, dar visul dispare și îmi amintesc doar fragmente din el – ceva despre Katie, apă și un sentiment copleșitor de pericol. Arunc o privire spre Ash. Pare foarte liniștit, cu genele lui lungi tremurând ușor, și visul îmi dispare complet.

Îi ating obrazul cu dosul degetelor. Îl simt moale, cald și adevărat. Am adormit abia atingându-ne, dar acum suntem încolăciți împreună, înfășurați în căldura propriilor corpuri, piepturile noastre ridicându-se și coborând într-o sincronizare perfectă. Observ cât de bine se potrivesc trupurile noastre și, pentru prima dată de când mă aflu aici, mă simt complet liniștită.

Soarele începe să pălească și îmi dau seama că am dormit aproape toată ziua, ceea ce înseamnă că voi fi spânzurată peste patru zile... Ceea ce înseamnă că balul va începe în curând. Acest gând îmi distruge liniștea. Mă ridic, lovindu-l pe Ash cu umărul, deschizând panicată gura. Din nu știu ce motiv, sunt surprinsă cât de liberă se simte limba mea când pronunț cuvintele:

— Rahat! Balul!

Alergăm înapoi la coliba Imperfecților, cu ochii încă încețoșați.

— Pe unde ai umblat? întreabă Nate când intrăm pe ușă.

Privirea Saskiei se plimbă de la mine la Ash, cu fața blocată într-o încruntare suspicioasă.

— Vino aici, ciufulito. Avem nevoie să arăți ca o chelneriță.

Îmi spală fața cu o pânză aspră și îndepărtează ultimele fire de paie din părul meu. Sper că va presupune că sunt de la paturi, dar judecând după cantitatea de pufnituri și de îmbrâncituri, nu păcălesc pe nimeni.

Mă fardează pe obraji și îmi aranjează părul într-un coc ciufulit. Ash mă privește cu un zâmbet timid pe față.

— Arăți minunat, Violet.

Un ecou al scenariului: exact cuvintele pe care Ash i le-a spus lui Rose chiar înainte ca ea să plece la bal. Dar adevăratul Ash – Ash al meu – sună mai hotărât, mai puțin disperat.

Saskia și Nate privesc, amândoi, către el.

— Mda, ei bine, nu-i de tine. Înțelegi? întreabă Saskia.

Ash ridică din umeri.

— Asta nu o împiedică să arate minunat.

Încerc să îngrop începutul de zâmbet care mi se formează în colțurile gurii.

Ajung la sala de bal cu o oră înainte de începerea petrecerii. Îmi aduc aminte că Willow l-a numit „balul lui de majorat”, probabil pentru a nu-mi răni sentimentele, dar denumirea lui adevărată e Balul Spânzurătorilor, oferit de către un OIM debutant chiar înainte să participe la primul lui Dans al eșafodului. O altă modalitate de a-ți bate joc de Imperfecți. Fălcile mele se încleștează.

Îi interzic acestui gând să-mi umble prin minte și mă concentrez la îndeplinirea cu succes a următoarei faze a acestei povești: să mă asigur că firele scenariului rămân strâns împletite. Tot ce trebuie să fac este să servesc la bal, să privesc cu dor spre Willow toată noaptea și să rămân în urmă după plecarea oaspeților. Atunci, voi fi vedeta uneia dintre scenele mele preferate; Willow și Rose dansând fără muzică, în sala goală de bal, el purtând la butonieră floarea ei. Era o scenă foarte frumoasă. Cu mult mai potrivită decât grajdul din apropiere. Sper că aici va avea loc primul nostru sărut.

Îmi ia câteva momente să recunosc împrejurimile – decorul meu preferat. Uși duble care duc către o scară impresionantă, care, la rândul ei, dă spre podeaua din marmură – un patinoar uriaș, perfect lustruit. Arată ca desprins dintr-o poveste cu zâne, nu dintr-un roman distopic, și atât de îndepărtat de orașul Imperfecților, încât parcă ar fi un vis. Pereții liliachii se ridică până la tavanul alb, arcuit. Un mănunchi de candelabre sunt dispuse în formă de floare, câteva petale mai mici înflorind din piesa centrală. Și, dincolo de toate astea, lucrul pe care filmul nu avea cum să-l surprindă este felul în care lumina se reflectă pe orice obiect – cristale, podeaua din marmură, argintăria. Cred că aș fi rămas pironită, admirând astea pentru veșnicie, dacă Imperfectul de serviciu, o femeie solidă de vârstă mijlocie, cu mustață, n-ar fi lătrat din capul scărilor:

— Fata cea nouă! Mișcă-te, tu te ocupi de băuturi!

Imperfecții își găsesc singuri de lucru, închipuind capodopere culinare și aranjamente florale. Privesc înfometați la mâncare, iar eu simt în stomac un chiorăit plin de compasiune. Arătăm mai bine decât de obicei, îmbrăcați în costumele gri, regulamentare, rezervate pentru ocazii speciale ale OIM-ilor, precum aceasta. Ar trebui să mă simt destul de masculină, dar trei cuvinte îmi răsună mereu în minte: „Arăți minunat, Violet”. Încerc să ascund bine aceste vorbe, conștientă că nu ar trebui să mă gândesc la Ash atunci când sunt pe cale să aduc scenariul înapoi pe drumul cel bun, dar ele continuă să-mi răsune în creier.

Aranjez paharele de șampanie pe tăvi, mănușile mele albe, regulamentare, prevenind contaminarea de la mâinile mele murdare de Imperfect.

— Atenție! strigă Mustață.

Ne aranjăm în picioare pe un singur rând. Capetele plecate și mâinile înmănușate încrucișate în față. Cvartetul de coarde începe să cânte, iar eu încerc să nu mă holbez la degetele lor incredibil de elegante de OIM-i, dansând în sus și în jos pe instrumente. Mă gândesc la Katie, la felul în care îi cade părul peste față în timp ce își trece arcușul peste coardele violoncelului. Pe fața ei imperfectă, strâmbată de concentrare, este ceva mult mai viu, mult mai frumos, față de OIM-ii uniformi, aranjați la fel.

Sosesc oaspeții. Femeile par desprinse dintr-o paradă a prințeselor Disney, bărbații sunt toți chipeși și îmbrăcați în costume la comandă. Încerc să rămân invizibilă și să evit contactul vizual în timp ce le ofer băuturi; o sarcină dificilă, care îmi solicită toată concentrarea.

— Oh, dragă Howard! Privește! strigă un OIM.

Are trăsături asiatice, un păr negru, incredibil de lung, și buze roșii, pline. Îmi amintesc scena aceasta din film. Doi OIM-i ocrotitori, vorbind tare despre Rose, de parcă ea nu ar putea să audă. Howard Stoneback, nepotul președintelui OIM, și soția lui. Cel puțin asta înseamnă că scenariul ne trage după el, chiar dacă eu vreau să-i pocnesc în față.

— Această Imperfectă este aproape drăguță.

Femeia întinde o unghie cu manichiura perfectă chiar în fața mea.

Howard râde și buclele lui blonde îi tresaltă în jurul feței.

— Oh, da. Lucruri ciudate, dragă, lucruri ciudate.

— Fă o fotografie.

Femeia se pune chiar lângă mine și zâmbește, parfumul ei lipicios invadându-mi nările.

— Dragă, nu sta atât de aproape de Imperfecți. Au fost bine frecați în seara asta, dar încă sunt… știi tu… murdari.

Vocea îi crește în volum, în căutarea unei urechi prietenoase.

— Și, în calitate de unic nepot al președintelui, standardele mele trebuie să fie foarte ridicate.

Standarde, într-adevăr! Știu din carte că Howard este un obișnuit al caselor de toleranță. Bordeluri de Imperfecți. Privesc spre ghete, pentru ca ei să nu-mi observe surâsul.

Doamna Stoneback se îndepărtează.

— Ai dreptate, dragă, șampania mă face să devin puțin frivolă.

Acest lucru nu o împiedică să apuce încă un pahar, unghiile ei purpurii zornăind pe piciorul paharului. Se îndepărtează grăbiți, râzând. Îmi forțez fața să adopte o expresie neutră și mă imaginez scuipând în băuturile lor – asta mă înveselește.

Camera s-a umplut deja de muzică și de râsete, iar aerul este gros de la parfum și de la bulele din șampanie. Mă deplasez în continuare prin mulțimea de oameni însetați, orientându-mă după reflexiile acestora în podeaua din marmură, strângând

bine tava cu pahare și comandându-le mâinilor mele să nu tremure.

O voce sonoră, profundă, își croiește drum printre sporovăieli și sunetele viorilor. Trebuie să fie Jeremy Harper. Risc și arunc o privire rapidă, conștientă că toți ceilalți ochi sunt îndreptați spre el. Seamănă cu Willow, dar fără să aibă nimic din căldura și din blândețea lui. Nu pare a avea mai mult de treizeci de ani, dar pielea din jurul ochilor să-i pare puțin cam prea întinsă, puțin prea strălucitoare, și bănuiesc că procesul de îmbătrânire a fost încetinit de un bisturiu. Nici măcar îmbunătățirea genetică nu poate preveni complet îmbătrânirea.

— Vă mulțumesc pentru că v-ați alăturat nouă la acest Bal al Spânzurătorii, oferit în cinstea fiului meu. Timp de optsprezece ani minunați, l-am privit cum se maturizează, devenind bărbatul minunat care este astăzi. Săptămâna viitoare va participa la primul său Dans al eșafodului, iar acum…

El face o pauză dramatică, exact așa cum apare în scenariu, și răpăitul tobelor se amplifică, amintind de numărătoarea inversă pentru execuție de la Dansul al eșafodului. În ciuda căldurii, tremur…

— … a sosit timpul ca el să danseze propriul dans. Așa că vă invit să ducem această petrecere pe noi culmi.

Bărbatul mimează strângerea unei frânghii în jurul gâtului său, scoțând limba și încrucișându-și ochii. Mulțimea râde. Această scenă m-a enervat atunci când am citit cartea și am văzut filmul, dar acum am o senzație de furie arzătoare, un sentiment de nedreptate care îmi umple pieptul asemenea unui gaz otrăvitor. Observ cum paharele de pe tava mea încep să tremure ușor. Privesc spre ceilalți Imperfecți, dar ei ascund umbrele întunecate, încâlcite, care trebuie să le inunde mintea în timp ce mizeria lor este luată în derâdere în mod deschis. Anii de practică își spun cuvântul, cred.

Muzica se amplifică și Willow își face apariția în capul scării. Arată năucitor – părul pieptănat pe o parte, pielea chiar și mai caldă sub lumina strălucitoare a candelabrelor – și poartă un costum bleumarin care contrastează evident cu arămiul ochilor lui. Încerc să mă eliberez de o parte din furie, anticipând că privirea lui o va întâlni pe a mea, cu acel zâmbet timid, de băiețandru. Totuși, ceva este foarte greșit. Inima mi se strânge în piept. Nu numai că el nu poartă la butonieră trandafirul meu,

dar lângă el se află o fată OIM, la fel de năucitoare. Of, Doamne! În scenariu a venit la bal neînsoțit. Simt cum tava se înclină și câteva picături de șampanie se varsă din pahare. Încerc să o opresc, apoi să mă concentrez prin ceața propriei mele panici.

Cine este misterioasa fată OIM?

Poartă o rochie lungă, de culoarea copacilor după prea multă ploaie, și o diademă simplă, care se asortează cu auriul părului ei. Pielea ei de culoarea mierii are exact aceeași nuanță ca a lui Willow, ceea ce face dificil de observat unde se termină brațul lui Willow și unde începe al ei. Pentru un moment, aproape că izbucnesc în râs, gândindu-mă că el ar putea să mă dorească pe mine. Desigur că o dorește pe această păpușă frumoasă, de culoarea mierii – orice Ken are nevoie de o Barbie. Ei coboară scara, perfect sincronizați, iar ea zâmbește ca o mireasă care se apropie de altar.

Picioarele lor ating podeaua exact în același moment, iar el o conduce în centrul încăperii, sub candelabrul uriaș. Mulțimea scoate un oftat colectiv în momentul în care cuplul începe să valseze. Pot simți mărgele de transpirație care mi se adună sub sâni, aerul devine dens și coagulat. Cum aș putea eu să concurez cu ea?

OIM-ii încep să valseze în perechi, închizând cercul în jurul lui Willow și al partenerei sale misterioase, obturându-mi vederea. Stau complet nemișcată, încercând doar să nu scap tava. Regula de a nu te uita la ei îmi este complet străină acum, dar nimeni nu pare să observe. Printre sclipirile țesăturilor și ale pielii fără cusur, îl văd pe Willow râzând.

Valsul se termină și Barbie se deplasează în direcția mea. Mă holbez la reflexia ei în marmură și, cu nerușinare, îmi doresc să fiu ea. Fata vine mai aproape, iar eu continui să-mi feresc ochii, neîndrăznind, încă, să arunc o privire serioasă. Mă decid să aștept până când trece de mine – în acest fel, este mai puțin probabil ca ea să observe sclava care îi studiază fața –, dar ea pare să se îndrepte direct spre mine. Ridic puțin tava și inima îmi tremură sub bluză. Mâna ei atinge o cupă de șampanie; are unghiile lungi și strălucitoare, de formă perfectă, și strecor o privire rapidă spre fața ei. Spre surprinderea mea, ea îmi zâmbește.

Abia când îmi vorbește o recunosc, în sfârșit.

— Trebuie să încerci una din astea, Vi. Este mult mai bună decât Lambrini.

Ia o înghițitură mare și tușește ușor.

— Alice!

Am un uriaș sentiment de ușurare, știind că este bine.

— Alice, ce cauți aici?

— Shhh, nu pot fi văzută vorbind cu gloata.

Flutură rapid din genele lungi și aruncă o privire spre intrare, iar eu observ cârlionții din părul ei care arată parcă mai decolorați, puțin mai sintetici decât de părul ei natural.

— Ne întâlnim afară peste o jumătate de oră și îți voi explica.

Minutarul orologiului pare să se târască înainte, aerul pare să devină și mai dens și mai rezistent, tava mea devine și mai grea, în ciuda greutății diminuate. În scenariu, Willow a privit-o pe Rose toată noaptea, cu ochii săgetând, plini de dorință, spre gura sa, în timp ce își amintea consistența buzelor ei. Dar el nici măcar nu privește în direcția mea. Este transfigurat, fermecat de Alice. În adâncul stomacului am senzația că m-am întors la Comic Con și o privesc pe Anime Alice cu Russell Tosspot-Jones. „Ei bine, acum chiar te afli în Țara Minunilor”. Știu că ar trebui să fiu furioasă, chiar speriată, cu Alice distrugând scenariul în felul acesta, dar sunt doar geloasă. Nu pot să-mi clarific gândurile încâlcite. Cum a reușit Alice să se infiltreze la bal? Aceasta era treaba specială pe care o menționase Thorn la cartierul general?

În sfârșit, Alice îl sărută pe obraz și iese pe ușă. Aproape că mă aștept ca pe drum să-și piardă un papuc din cristal. Îi spun lui Mustață că trebuie să fac pipi și mă strecor afară din sală, folosind ușa pentru personal, din spate.

Aerul rece al serii îmi pătrunde în nări și întinderea peluzei – nemișcarea amurgului – mă calmează, pentru o clipă. Închid ochii și ascult melodia ritmată care plutește prin aer. O muzică frumoasă, pe care nu o recunosc.

Pășesc ușor, mișcându-mă peste pietriș, și mă îndrept către acea parte a conacului unde mă aștept să fie ea.

— Violet!

Capul ei auriu se ițește pe după clădire. Îmi face semn să mă apropii.

Ajung la ea și mă împinge în spatele unui tufiș de măslini, ca să ne ascundă privirilor indiscrete.

— Mă bucur foarte mult să te văd, spune Alice.

Ne îmbrățișăm și gelozia mea își tocește tăișul, mirosul familiar de flori de cireș și de lămâiță umplându-mi nările. Corsajul rochiei ei îmi intră în coaste, dar continui să o țin în brațe, ceea ce-mi permite să-mi dau seama cât de mult mi-a lipsit.

Ea se desprinde din îmbrățișare și mă privește din cap până-n picioare.

— Ești o Rose reușită.

— Mulțumesc. Și tu ești un OIM bun.

— Ah, mersi.

Nu îi întorc zâmbetul.

— Alice, ce se întâmplă?

Ea își aranjează materialul rochiei, evitând contactul vizual.

— Thorn mi-a cerut să joc rolul unui OIM.

— Mda, am cam bănuit eu… Dar de ce?

— Vrea ca eu să fiu planul de rezervă, în cazul în care tu nu reușești. Există mai multe modalități de a jupui pisica și de a pune mâna pe secretele OIM-ilor. El nu crede în povestea cu universul alternativ și chiar nu poți să-l învinovățești – el crede că Baba și-a cam pierdut puterile.

În acel moment, orchestra izbucnește într-o piesă foarte animată. Alice își întoarce privirea, de parcă ar putea să vadă muzica plutind prin aer.

Trupul meu devine rigid, paralizat, iar în mine crește frustrarea, presând în sus și în afară până când mă tem că ar putea să explodeze.

— Dar nu acesta este motivul pentru care suntem aici. În caz că ai uitat, ne aflăm aici pentru a ne asigura că Willow se îndrăgostește de Rose. Pentru a ne asigura că povestea își urmează cursul, ca să ne putem întoarce acasă. Îți amintești? Doamna paranormală fără față…

— Trebuie să-i salvezi pe Imperfecți, Violet.

— Mda, dar prioritatea lui Thorn încă este aceea de a-l face pe Willow să vorbească despre secretele lui tati.

— Și prioritatea ta este…?

— Să te ajut, evident.

— Făcându-i ochi dulci lui Făt-Frumos?

Bat din picior – ea urăște când fac lucrul ăsta.

Strâmbă din nas și machiajul îi crapă ca un porțelan chinezesc.

— Ascultă, Violet, lucrurile au deviat, deja, de la scenariu. În primul rând, tu nu ești Rose – poate că îi știi replicile, dar nu ești ea. Ai nevoie de tot ajutorul pe care îl poți primi.

Asta scoate la lumină niște nesiguranțe adânc înrădăcinate.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ai idee cât de căutat este Willow? Pe bune, fiecare fată OIM nemăritată vrea o bucată din el, este minunat, bun și bogat…

— Spuse fata OIM nemăritată.

— Violet, nu fi idioată. Dacă mă văd cu Willow, atunci înlătur competiția OIM, iar tu ai o șansă mai bună.

— O poveste veridică, pufnesc eu.

— Încerc doar să te ajut.

Nesiguranța tot crește și crește, până când tot ceea ce pot auzi sunt cuvintele „Violet, virgina”.

— Ce, nu crezi că pot face asta de una singură? Crezi că nu pot să fac un tip să se îndrăgostească de mine?

— Nu e chiar orice tip – e Willow Harper. Știi tu, cel mai perfect om din univers… Din acest univers și din al nostru, spune ea, făcând o mișcare circulară cu degetul.

— Oh, deci, dacă era urât și netrebnic, atunci aș fi avut o șansă.

— Nu asta vreau să spun.

— Atunci, ce vrei să spui, mai exact?

Tonul vocii mele crește și realizez că aceasta este prima ceartă pe care o avem de când mi-a furat rochia roșie și a purtat-o la o petrecere, de mult, în Anul Zece. Îmi aduc aminte că eram foarte furioasă, nu pentru că nu mi-a cerut voie și nici măcar pentru că a vărsat sos de usturoi pe toată partea din față, ci pentru că arăta mai bine ca mine îmbrăcată în ea.

Ea expiră rapid.

— Vreau să spun că trebuie să-l facem pe Willow să se îndrăgostească de tine și să te urmeze în oraș. Cum facem asta, nu are importanță.

— Dumnezeule, Alice, ăsta nu este vreun mic exercițiu de ficțiune pentru fani – nu poți să rescrii, pur și simplu, scenariul și să speri că va ieși bine. Suntem fluturi, îți amintești? Fluturi care dau din aripile lor mari. Cea mai mică schimbare poate avea consecințe dramatice.

— Da, dar chiar tu ai spus că povestea vrea să se deruleze. În orice caz, nu rescriu scenariul. Mă asigur că atinge punctele culminante esențiale atunci când trebuie.

De pe buzele mele izbucnește un râs amar.

— Mda, observ că punctul culminant este preocuparea ta majoră.

— Acum nu reușești decât să pari geloasă.

— Ei bine, poate că sunt. Tu ajungi să fii cu Willow, cel mai perfect bărbat care există, iar eu trebuie să mă cufund în coliba Imperfecților, făcându-mi griji pentru mine și Ash, cu Saskia suflându-mi în ceafă, în timp ce tu ajungi să trăiești ca… ca… fac un gest arătând în jurul meu către conac, către moșie, către stele… ca un OIM.

Sprâncenele ei se ridică.

— Ești îngrijorată pentru tine și Ash?

Încep să mă bâlbâi.

— Ei bine, nu îngrijorată…

— Serios, eroul cu limba mare și foarte îndrăgostit? În canon, el este doar zgomot de fond, știi asta, nu-i așa?

Mă uit spre pământ, evitând privirea ei acuzatoare, alungându-mi din minte gânduri despre pene și eventuale prime sărutări. Observ cât de complicate par sandalele ei cu strasuri față de bocancii mei.

— Sigur că știu asta.

— Ești o ipocrită, Violet.

Formația se oprește din cântat și lumea pare ciudat de goală. Plată. Ca o oglindire a ei însăși. Deschid gura să răspund, dar nu iese decât un sunet straniu, hârâit.

Pentru o clipă, privim una spre alta și, atunci, ea face acel gest familiar – își freacă mica inimioară frântă între degetul mare și arătător. Un semn că este stresată. Până acum, nu mi-am dat seama că îl poartă.

Mă simt ușurată.

— Unde locuiești?

— La o familie OIM care stă în apropiere. Thorn are o mulțime de legături – sunt simpatizanți în tot felul de locuri.

— Deci, ei știu că ești…

— Un Imperfect?

Râde.

— Da, știu. Totuși, nu sunt convinsă că și cred asta.

— Încearcă să nu pari prea mulțumită de tine.

Ea mă privește.

— Uite ce e, trebuie să mă întorc la Willow.

— Așteaptă.

O prind de braț.

— Cum ai ajuns să fii partenera lui în seara asta?

— Trebuie să mă întorc la Willow, repetă ea. Dacă vine să mă caute și ne găsește împreună, ar putea deveni suspicios.

Știu că are dreptate, dar nu mă pot convinge să fiu de acord.

— Mda, și eu trebuie să mă întorc să fac pe chelnerul pentru tine și pentru prietenii tăi OIM, ca o sclavă ce sunt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Violet, și eu sunt un Imperfect.

Mă gândesc însă la mâinile acelea de miere încolăcite în jurul taliei ei și gelozia se împletește cu furia, o combinație mortală.

— Se presupune că ar trebui să fii și cea mai bună prietenă a mea – se pare că nu prea știi cum să te comporți în ambele ipostaze.

Mă întorc pe călcâie și tropăi pe pietriș, cu mintea plină, încinsă și gata să explodeze.

CAPITOLUL 22

Restul nopții trece într-o ceață de dansuri perfecte și de rochii multicolore. Îmi îndeplinesc sarcinile ca un robot, încercând să nu scap blestemata aia de tavă. Treptat, muzica se stinge și oaspeții se împrăștie. Îi privesc pe Alice și pe Willow urcând scările împreună, cu mâna lui odihnindu-se pe spatele ei, și simt presiunea a mii de lacrimi care se îngrămădesc în spatele pleoapelor. Acum, el nu mă va mai săruta niciodată și s-ar putea să nu mai ajung vreodată acasă.

Știu că este jalnic, un gest poate chiar disperat, dar rămân în urmă, exact ca în scenariu, măturând podeaua. Activitatea ritmică îmi calmează mintea, fâșâitul măturii înecând cuvintele care-mi stăruie în minte: „Violet, virgina”.

Mătur și tot mătur, până când primele semne ale zorilor își fac loc prin fereastră. Am dezamăgit pe toată lumea – pe Nate, pe Katie, chiar și pe Alice, deși mă gândesc că ea ar putea să merite asta. În cele din urmă, îmi las lacrimile să curgă. Mi se preling pe obraz și se sparg de pardoseală, transformându-se în mizerie sub firele măturii mele. Trădarea îmi arde adânc în piept – cum a putut Alice să saboteze unica noastră speranță de a merge acasă? Știu că a fost întotdeauna răzbunătoare, o admiratoare care s-a îndrăgostit de Willow, și știu că îi place să fie OIM, dar aici este vorba despre altceva – este vorba despre viețile noastre. Acum trebuie să mă întorc la coliba Imperfecților și să-l privesc în ochi pe Nate, în timp ce îi povestesc ce s-a întâmplat. Apoi, un gând și mai înfricoșător își croiește drum spre partea activă a creierului meu: Thorn o va ucide pe Katie.

Katie. Aș vrea să fie aici, în locul lui Alice. Ea nu s-ar fi aruncat niciodată asupra lui Willow. Ea n-ar fi pus niciodată OIM-ii pe un piedestal. Ea i-ar fi numit „capete de duș” și ar fi urmat un citat din Shakespeare. Chiar îmi lipsește.

Îmi trag gluga peste față și pășesc în răcoarea zorilor. Contururile slabe ale ultimelor stele ale nopții clipesc încă pe cer, povestind despre ceea ce ar fi putut să fie. Încet, îmi târăsc bocancii peste gazon, sperând că, dacă merg foarte încet, nu voi ajunge niciodată la colibă.

— Rose.

Vocea plutește în aer ca un cântec.

Mă întorc și îl văd pe Willow grăbindu-se în sus pe deal, către mine. Și-a pierdut papionul și sudoarea strălucește pe pielea de culoarea mierii. Pare obosit, dar zâmbește și ridică brațele.

— Ți-am promis acel ultim dans.

Mă simt de parcă din tălpile mele au crescut gheare și sunt incapabilă să mă mișc, cu excepția unui zâmbet uriaș care mi se întinde pe toată fața.

— Nu prea te-ai grăbit.

Dincolo de încântare, simt un val de panică – suntem cu totul în afara scenariului. Nu am nicio replică de recitat. Iar acesta nu este Ash, acesta nu este un zgomot oarecare de fundal, acesta este Willow – chiar contează.

Totuși, el nu face altceva decât să zâmbească.

— Prefer să fiu la modă și să întârzii.

Își așază o mână la baza spatelui meu și, cu blândețe, îmi apucă mâna cu cealaltă. Căldura trupului său răzbate prin hainele mele. Brusc, pielea de pe gât îmi pare extrem de expusă. El fredonează o melodie lentă și începem să ne învârtim.

Mă hotărăsc să îmi asum riscul.

— Cine este fata aceea?

Fredonatul se oprește, dar noi continuăm să ne învârtim.

— Cine, Alice? întreabă el.

Încuviințez. Și nu mă pot împiedica să mă simt puțin amărâtă pentru că buzele lui formează numele ei adevărat și nu pe al meu.

— Am întâlnit-o ieri, într-o vizită, la un prieten al unui prieten. Ea părea că… mă cunoaște. Am simțit că îmi citește gândurile, iar mama m-a tot bătut la cap să aduc o parteneră.

Îmi cuibăresc fața la pieptul lui, astfel încât el să nu-mi vadă încruntarea. Ea și-a folosit cunoștințele despre personaj în avantajul ei. Mă simt de parcă ar fi trișat.

— Ei bine, arătați bine împreună.

Încerc să-mi păstrez vocea nepăsătoare. Atât de aproape de el, îi pot mirosi deodorantul și izul de șampanie din respirație.

El râde și pieptul îi vibrează sub urechea mea.

— Nu, nu-i adevărat, arătăm oribil, ca o copie a unei copii. Toți arătăm la fel, toți OIM-ii, m-am săturat să mă uit la noi.

— Ar trebui să vă amestecați ceva mai mult cu noi, Imperfecții, știi tu, din mahala.

— Asta este o invitație?

— Mda, oricând ai chef să treci pe la coliba Imperfecților, dă-mi de știre.

Ne oprim din dans și el mă îndepărtează de trupul lui, așa că pot să-i admir cu adevărat frumusețea feței – atât de perfectă, încât este aproape amabilă.

— Alice a fost destul de încântătoare, spune el, dar a zis câteva lucruri care chiar m-au făcut să…

Simt o strânsoare în stomac, anticipând junghiul unei alte trădări. Dar el chicotește ușor pentru sine și spune:

— … să-mi fie dor de tine.

Trădarea pare să se subțieze prin venele mele.

— Cum ar fi?

— Oh, știi tu, a spus ceva despre intrigă, care este inima atracției, și, desigur, m-am gândit la tine. Știu că am spus că iubesc felul în care tu te simți liberă, dar iubesc și felul în care poți să fii, atât de atât de… de stranie și de reală. Ești o combinație foarte ciudată, mă fascinezi, cu adevărat.

El face o pauză.

— Îmi amintești de ceea ce înseamnă să fii uman.

Asta chiar mă face să zâmbesc. Nu numai pentru că a folosit cuvântul „uman”, un termen învechit care nu mai este folosit în lumea *Dansului pe eșafod,* întrucât implică faptul că Imperfecții și OIM-ii aparțin aceleiași specii, dar și din cauză că mă place pe mine. Violet. Ramurile care mă plesnesc peste față, părul în gură, el le găsește fascinante.

Îmi ia ambele palme în mâinile lui.

— Și, apoi, Alice a spus ceva cu adevărat minunat. A spus că îți poți petrece întreaga viață colindând pământul fără să găsești vreodată acea unică persoană care să te facă să te simți complet. Așa că, dacă întâlnești vreodată acea persoană, ar trebui să te agăți de ea cu amândouă mâinile și să n-o lași niciodată să plece.

Îmi trage palmele spre pieptul lui și zâmbește.

Este un citat din carte. Alice m-a ajutat în tot acest timp. Mă simt ca o sămânță de arțar, rotindu-mă și plutind spre pământ. Trădarea dispare cu desăvârșire și este înlocuită de dragoste pură pentru prietena mea cea mai bună.

— Rose? rostește el.

Îmi scutur capul.

— Scuză-mă. Da. Nu-i lăsa niciodată să plece.

Inspir adânc. Este momentul să pecetluim înțelegerea – să aducem scenariul înapoi pe calea cea bună și să mergem acasă. Zâmbesc spre fața lui minunată și spun:

— Este de parcă am fi născuți... și, de parcă ar trebui să dovedească asta, el mi se alătură și șoptim aceleași cuvinte: ne completăm reciproc.

Mintea mea derulează evenimentele, până mai devreme în cursul acelei zile. Felul în care Ash și cu mine ne potriveam perfect împreună sub mesteacănul argintiu, odihnindu-ne în iarbă. Îi ordon însă creierului meu să rămână pe pistă, să rămână în acest moment. Privesc în ochii lui Willow și observ cât de strălucitori par în lumina lăptoasă a cerului de dimineață. El îmi studiază fața, trasând cu degetul arătător linia de la colțul gurii mele până la pometele obrazului.

Apoi, în sfârșit, mă sărută.

Ne-am sărutat multă vreme, niciunul din noi nedorind să se desprindă. Iubesc aroma pielii lui, apăsarea buzelor sale, mișcarea tandră a limbii lui peste a mea. Este sărutul perfect, niciun castravecior murat prin preajmă. Totuși, nu mă simt emoționată. Nu mă mai rotesc asemenea unei semințe de arțar. Pur și simplu, nu este așa cum mi-am imaginat în toate acele momente când stăteam pe canapea, visând că mă aflu în brațele lui. Poate că așteptările mele au fost prea înalte – până la urmă, el este totuși un om. Îmbunătățit genetic, dar totuși doar un om.

În cele din urmă, sărutul ajunge la un final natural. El stă în picioare, înalt, și zâmbește în jos către mine. Eu ignor senzația aceea persistentă de dezamăgire și îmi spun că fac asta doar ca să pot merge acasă. Sunt pe cale să-l sărut de despărțire, când atenția îmi este atrasă de o mișcare ușoară. În ulmii din zare, urmărindu-ne printre frunze.

Cei mai palizi ochi albaștri pe care i-am văzut vreodată.

CAPITOLUL 23

Îmi petrec restul dimineții căutându-l pe Ash. Scotocesc moșia, în timp ce soarele luminează cerul în portocaliu și roz, cu o senzație de arsură care îmi crește în piept. În cele din urmă, renunț și mă întorc la coliba Imperfecților, cu creierul pastă.

Intru pe ușă, uimită de cât de greu poate fi acest sentiment. Nate este așezat la masă și bea ceai alături de Matthew. Observ, cu o fulgerare de gelozie, că sunt prinși într-un joc de cărți.

— Ei, bine? spune Nate, cu fața un adevărat amestec de incitare și de teamă, de parcă tocmai a ascuns de mama un film de groază.

— Agățat.

Încerc să par fericită, dar mă gândesc la figura lui Ash privindu-ne printre frunze și îmi vine doar să plâng.

Mă rostogolesc pe patul meu, las separatorul din bumbac să mă izoleze de lumea exterioară și mă rog pentru un somn adânc. Nate se strecoară însă pe sub perdea, cu fața lui ca nisipul ițindu-se la vedere. Vorbește încet, astfel încât să nu-l poată auzi Matthew, dar o duritate neobișnuită îi înăsprește vocea.

— Tocmai l-ai prins pe Willow… De ce arăți de parcă tocmai a murit cineva?

Răsuflu cu greu.

— E vorba despre, nu știu… Ash ne-a văzut.

— Ce a văzut?

— Pe mine – agățându-l pe Willow.

— Și ce dacă?

Îmi acopăr ochii cu palmele, dorindu-mi în secret ca aici să se afle Katie, poate chiar și Alice. Nu poți discuta chestii de fete cu fratele tău mai mic. Totuși, în acest moment, el este singura mea opțiune.

— Și… mă simt ciudat.

— Violet, Ash este doar un mic plictisitor care se ține după tine, părând pierdut și îndrăgostit. Ține minte asta.

— Nu, tu te gândești la Ash din canon. Ash al meu este complet diferit.

— De când a devenit Ash „al tău”?

— Știi foarte bine ce am vrut să spun; acest Ash, adevăratul Ash.

Mă rostogolesc cu fața spre Nate, ca să-l pot vedea mai bine.

Mă simt de parcă ne-am afla într-un cort, cu lumina care se strecoară pe lângă separatorul alb, murdar, izolați și în siguranță în cămăruța noastră.

— Este foarte diferit de Ash din scenariu, este hazliu, cu mintea ascuțită și nu este deloc pierdut… în timpul liber, se ocupă de nașteri.

Nate deschide gura pentru a obiecta, dar eu vorbesc în continuare.

— Știi, o parte din mine se minunează că este așa, pentru că eu sunt foarte diferită de Rose. Poate că este el însuși cu mine, poate că eu scot la iveală o altă latură a lui, una mai bună. Poate că avem lucrul acela, știi, conexiunea aceea.

— Oh, Doamne, spune Nate. Te-ai îndrăgostit de tipul greșit. Am știut că asta se va întâmpla din felul stupid în care te holbai la el.

— Nu… nu… Este doar… analizez sfârșitul propoziției lui. Mă holbam la el?

— Uite ce e, surioară. Tu ești Cenușăreasa, Willow este Făt-Frumos, iar Ash este…

— Un paj, spun eu.

Analogia asta îmi tot dă târcoale prin creier, în special cu balul atât de proaspăt în memorie.

— Da. Un nenorocit de paj.

— Nate, nu înjura.

El scutură din cap, iritat.

— Cenușăreasa nu rămâne cu pajul. Se mărită cu prințul și trăiește într-un palat și… și este atârnată în ștreang, pentru ca noi toți să putem merge acasă.

— Bine, bine.

Mă răsucesc din nou pe spate, arătându-i că această conversație s-a încheiat.

— Uită-l pe Ash, spune Nate. Concentrează-te pe ceea ce contează cu adevărat și încetează să mai bați din aripile alea ale tale.

Știu că are dreptate. Trebuie doar să mă țin de scenariu – să joc la sigur. Și, oricum, ce fel de poveste de rahat este aceea în care prințesa se îndrăgostește de majordom? Cenușăreasa a fost însă dintotdeauna povestea mea favorită și am avut întotdeauna o slăbiciune pentru cei năpăstuiți.

— Noapte bună, Vi, șoptește Nate, chiar dacă este dimineața târziu.

— Mda. Noapte bună. Vise plăcute.

— Și ție.

Totuși, când adorm, în cele din urmă, visele mele sunt oricum altcumva, numai plăcute nu. Stau îngenuncheată – încovoiată – peste steagurile acelea din piatră, frecând o inimă acoperită cu vopsea roșie. Îmi înmoi peria într-o găleată cu apă, o arunc peste vopsea și frec, frec și iar frec, dar roșul nu vrea să se urnească. Apoi aud o voce care îmi șoptește povestea mea preferată. Pare a fi tata. „Sărmana Cenușăreasă, își dorea cu disperare să meargă la bal, dar mama vitregă cea rea nu voia să-i dea voie”. Îmi șterg o lacrimă uriașă de pe obraz, lăsând o urmă purpurie. Povestitorul își schimbă tonul, de parcă ar vorbi cu altcineva. „Mă simt ca un prost, ești sigur că mă poate auzi?” Aud o voce de femeie. „Da, sunt sigură. Continuă”.

Simt mirosul de medicamente, de praf de curățat, de aftershave și de cafea. „Sărmana Cenușăreasa a plâns toată noaptea, visând la valsuri și la straie de bal sclipitoare”. Ridic ochii de la frecatul meu.

— Tată? strig eu. Tată? Unde ești?

Mă ridic în picioare, răsturnând găleata, vărsând tot conținutul ei pe podea, dar nu este apă – este și mai multă nenorocită de vopsea roșie. Un sunet îmi atrage atenția, un mormăit înfundat, amestecat cu un clipocit ca de lichid care se scurge. Ridic privirea și atunci îmi dau seama, pentru prima dată, de prezența lor – înșirați pe bârne ca într-un film violent, dezgustător. Un lanț din hârtie de Imperfecți morți, picurând sânge pe podeaua mea.

Îmi privesc palmele. Sunt acoperite de sânge și țin un laț.

Mă trezesc, tușind și țipând.

Peste trei zile, voi atârna în ștreang.

Cobor de pe prici și, cu grijă să nu-l trezesc pe Nate, mă îndrept spre chiuvetă. Este seară și mă consolez cu gândul că măcar am dormit cea mai mare parte a zilei. Mă străduiesc să-mi curăț fața cu apa rece, maronie. Visele alea… păreau foarte

reale. Uneori mă întreb dacă nu cumva acesta este visul și adevărata Violet doarme, întinsă în patul ei. Apa care îmi pișcă pielea este însă mult prea rece, durerea de spate pe care o am de la dormitul pe o bucată de lemn este mult prea intensă și sporovăială de seară a Imperfecților de zi, în timp ce pleacă, și a Imperfecților de noapte, în timp ce sosesc, este prea intimidantă și estompată ca să fie doar în închipuirea mea. Este mult prea reală, prea coerentă, prea detaliată. „Păcat”, mă gândesc în sinea mea.

Vocea Saskiei își face loc către mine.

— Avem vești de la sediu.

Mă întorc, de pe față curgându-mi încă picături de apă înghețată. Ea privește către un plic zdrențuit pe care-l duce în mână, de parcă nu s-a hotărât încă dacă să mi-l dea sau nu. Oftează, conștiința ei câștigând, în cele din urmă, bătălia, și mi-l aruncă peste piept.

— Este de la micuța ta prietenă roșcată.

— Katie?

— Nu te preface că ai avea mai mulți prieteni! Desigur că de la Katie.

— Este bine?

— Citește nenorocita de scrisoare.

Mă trântesc pe pat și trag din nou în poziție separatorul, cuibărită în mica mea lume. „Te rog, să fie bine, te rog, să fie bine”. Nu pot deschide plicul suficient de repede, degetele mele parcă se mișcă cu încetinitorul, tremurând și ezitând deasupra sigiliului. Trag afară scrisoarea, încercând, în disperarea mea, să nu lăcrimez peste ea.

O pagină cu scrisul de mână al lui Katie. Îmi place asta – este o extensie a ei, clar și mic, un pic ascuțit. Sunt obișnuită să-l văd scrijelit pe marginea unui caiet de notițe la orele de limba engleză, în propoziții de genul: „Se va termina vreodată lecția asta împuțită? Mor de foame! Ce n-aș da pentru ceva de la Nandos, chiar acum!” Este bizar să văd același scris holbându-se la mine de pe o bucată veche și încrețită de pergament, în timp ce mă ascund în spatele unui cearceaf murdar. Îmi opresc tremuratul mâinilor și încep să citesc.

Vi,

Thorn spune că ar trebui să-ți scriu. Crede că așa te pot ajuta să te concentrezi asupra misiunii. Măcar atât să pot să fac și eu. Doamne, sunt atât de plictisită! Mă aflu încă în cămăruța aceea oribilă, deși Thorn mi-a dat o canapea veche, desfundată, și m-a ajutat să curăț fereastra, astfel încât să pot vedea apusul, așa că nu e chiar atât de rău.

Aș vrea să te pot ajuta cumva. Mă simt atât de al naibii de inutilă, blocată aici, zi și noapte. Am început și să mănânc friptura de șobolan – aveai dreptate, e gustoasă. Cine ar fi crezut? În orice caz, am încercat să mă gândesc dacă o fi vreun lucru pe care-l pot face pentru a te ajuta, altul decât sugestia lui Alice, și m-am hotărât că singurul lucru de făcut este să-ți ofer câteva cuvinte de o înțelepciune infinită. Din păcate, ele nu îmi aparțin.

Lumea-ntreagă e o scenă și toți oamenii-s actori,
Răsar și pier cu rândul, fiecare:
Mai multe roluri joacă omu-n viață
(Cum vă place, *William Shakespeare*)

Ceea ce încerc să spun este că poți face asta, Vi. Știu că poți.

Și știai că Shakespeare este primul care a folosit termenul „isteț ca o leguma? (Alice a crezut asta o săptămână întreagă, vacă smintită!)

Oricum, mult noroc, draga mea Viola. Știu că poți să o faci. Folosește-ți țâțele și zâmbește ca o curvă.

Multă dragoste, K xxxx

P.S. Dacă citești asta, Thorn, vezi? Ți-am spus că sunt știutoare de carte!

Viola. Nu mi-a spus niciodată așa până acum. Cred că face referire la un personaj din *A douăsprezecea noapte,* una dintre piesele ei preferate. Eu nu o cunosc prea bine, doar din ceea ce mi-a povestit ea, dar cred că Viola este cea care se prefăcea că este băiat. Pot să înțeleg de ce a făcut această paralelă, eu pretinzând că sunt ceva ce nu sunt. Ceea ce nu pot să-mi

amintesc este felul în care se termină piesa. Sper doar că Viola nu are parte de o moarte oribilă.

Împăturesc cu grijă scrisoarea și o strecor în salopeta mea, cuvintele ei încălzindu-mi pieptul de parcă tocmai mi-am strecurat acolo o sticlă cu apă fierbinte. Este în siguranță, cel puțin pentru moment. Și a luat în considerare sugestia lui Alice, ceea ce mă face să cred că vorbește codat pentru a-mi transmite că flirtează cu Thorn. Sper că știe ce face. Thorn din această realitate este instabil, chiar mai dificil decât Thorn cel din scenariu. Dacă ea exagerează cu flirtul, el ar putea să devină puțin cam prea prietenos, dar acest gând mă îngrețoșează, așa că îl îndepărtez din minte.

Apare capul de culoarea nisipului al lui Nate, cu ochii încă lipiți de somn.

— Deci, ce scenă este în seara asta, surioară?

— Este cea în care Willow o învață pe Rose să citească.

Zâmbesc, gândindu-mă la ironia situației – am primit scrisoarea de la Katie chiar în seara în care trebuie să pretind că sunt analfabetă.

— Oh, da, ei bine, ar trebui să fie destul de ușor.

Încuviințez.

— Katie este bine.

Mă gândesc să-i arăt scrisoarea, dar am o senzație ciudată că e doar a mea și nu vreau să o împart.

— Tocmai am primit vești de la sediu, se pare că este plictisită de moarte acolo, dar în rest este bine.

Nate rânjește.

— A ajuns deja la orizontală cu Thorn?

Îl plesnesc peste vârful capului.

— Doamne, ești aproape la fel de rău ca Alice!

Mai târziu, în cursul serii, mă așez pe un petic de iarbă, așteptându-l pe Ash în stația de autobuz, cu aerul vioi al serii pătrunzându-mi prin salopetă. Sunt disperată să vorbesc cu el despre sărut, dar complet nesigură în legătură cu ceea ce-i voi spune. În cele din urmă, ajunge și el, fumul autobuzului provocându-i un acces de tuse.

Mă vede și zâmbește.

— Hei!

— Hei, răspund eu. Ei bine, nu a fost chiar atât de rău.

Ne potrivim pașii unul lângă altul, îndreptându-ne către coliba Imperfecților. El trece degetele prin gardul viu, foșnind frunzele, în timp ce mergem. Pare să fie în regulă. Încep să mă relaxez puțin.

— Cărui fapt îi datorez această onoare? întreabă el.

Eu ridic întrebător din sprâncene.

— Faptul că mi-ai ieșit în întâmpinare, râde el.

— Oh, da, chiar așa. Voiam doar, știi tu, să mă asigur că ești…

Mă încurc în cuvinte.

— Că ești… știi tu… în regulă.

„Ușurel, Violet”.

— Mda. De ce n-aș fi?

— Păi, nu știu.

Negare. De fapt, îmi convine de minune. Deocamdată, nu vom recunoaște legătura mea cu OIM-ul – inamicul. Sângele de pe mâinile mele. De fapt, în scenariu, Ash nu a aflat niciodată, așa că de ce ar trebui să vorbim acum despre asta? Mă asigur doar că firele poveștii continuă să se împletească. Știu că gândul ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, dar nu se întâmplă așa. Îmi dau seama că speram ca el să fie supărat – gelos. Ce e în neregulă cu mine?

— Deci, te-ai distrat la bal, noaptea trecută? întreabă el cu o voce mult prea relaxată, de parcă ar încerca un pic prea mult să arate că nu-i pasă

— Mda. A fost bine.

— Cu siguranță arăți de parcă te-ai fi distrat bine.

— Presupun.

Se oprește din mers și îmi ia mâinile în palmele lui. Simt cum mă cuprinde căldura trupului său.

— Ascultă, Violet – sau Lily, sau Daisy, sau orice alt nume de floare dorești să porți astăzi îmi pare rău pentru noaptea trecută. Nu spionam sau ceva de genul ăsta, eram doar îngrijorat pentru tine, pentru că toți ceilalți Imperfecți care au servit la bal ajunseseră deja înapoi. M-am gândit, știi tu, că s-ar putea să fi rănită, sau pierdută, sau ceva.

Cred că sunt pe cale să fac implozie din cauza vinovăției. El îmi cere mie scuze.

— Nu fi aiurit. Nu mi-am imaginat că spionai, spun eu.

— Păreai destul de șocată când m-ai văzut.

— Am fost.

El privește cărarea, jucându-se cu materialul salopetei.

— Deci, tu chiar îl placi pe acest OIM?

Ridic din umeri.

— Nu știu.

— Doar că… el îmi prinde amândouă mâinile între ale lui. Doar că eu cred că ar trebui să știi în ce te implici, pentru binele tău.

— Voi fi spânzurată dacă sunt prinsă, știu asta; cuvântul „spânzurat” îmi stârnește crampe în stomac.

El îmi întâlnește privirea, provocându-mi noi fluturi în stomac, dar pentru un motiv cu totul diferit –, și scutură din cap.

— Nu asta voiam să spun. Mă refeream la genul de oameni pe lângă care te învârți.

— Willow nu este așa. Știu că este un OIM, dar chiar este un tip de treabă.

Îmi cercetează fața, de parcă ar căuta un răspuns ascuns. Încă îi pot zări albastrul ochilor, chiar și în lumina crepusculară – culoarea oului de mierlă.

— Trebuie să-ți arăt ceva, spune el, dar avem nevoie de acoperirea oferită de întunericul desăvârșit.

Încerc să nu par prea interesată, deși curiozitatea mea este stârnită.

— Dar mă întâlnesc…

El râde.

— Te întâlnești cu Willow.

— Mda.

— Bine, atunci după ce te întâlnești cu Willow. Te voi aștepta lângă coteţul găinilor. Promite-mi că vei veni, dar să nu spui nimănui, bine? Este foarte important să rămână secretul nostru.

Mă gândesc la nenorocitul acela de fluture care răspândește dezastre naturale fără să-și dea seama. Mă gândesc la scenariu și la casa mea, iar scrisoarea de la Katie parcă îmi arde pielea. Câteva conversații care nu sunt în scenariu, o plimbare inocentă, stranie; ei bine, cu siguranță că pot fi justificate. Dar o revelație secretă în timpul nopții? Aș putea, la fel de bine, să-i dau fluturelui o bâtă de baseball și să las dezastrul să se dezlănțuie.

Cu toate astea, Ash își plimbă degetele pe dosul brațelor mele, el lasă două dungi de lumină, paralele, și, înainte de a mă putea opri, deja am spus cuvintele: „Promit”.

Mai târziu în aceeași noapte, mă întâlnesc cu Willow. Este scena din scenariu în care Willow o învață pe Rose să citească. O scenă dulce, tandră, care arăta că relația lor incipientă chiar începe să-și ia avânt. Willow a strecurat afară din conac o carte veche. O furase dintr-un muzeu, pe când era doar un băiețel, și o păstra ascunsă sub patul lui. O carte de poeme ale Imperfecților, una dintre puținele care supraviețuiseră arderii de către OIM-i a tuturor cărților Imperfecților, cu mulți ani în urmă.

Porumbeii s-au cuibărit în podul vechiului hambar pentru fân, ghemuiți deasupra unei lămpi cu parafină, trecând cu degetele peste litere. Urmez scenariul, ghemuită la pieptul lui Willow, dar mă străduiesc să mă concentrez. Nu numai din cauză că știu să citesc, dar și din cauza celor spuse de Ash.

— Deci, litera asta cârlionțată de aici este un „C”, îmi șoptește Willow la ureche, gâdilându-mă.

Dau din cap, dar gândurile mele nu încetează să se învârtă. Ce crede Ash că este atât de important? În scenariu nu există nimic care să-mi ofere vreun indiciu. Ar trebui, probabil, să o las baltă, să mă țin de scenariu și să mă concentrez pe scopul final – întoarcerea acasă.

— Rose? rostește Willow.

— Scuze, da, „C”, ca în „ceașcă” și „carte”.

— Corect.

Întoarce pagina, cu sprâncenele ridicate, incapabil să-și ascundă surprinderea cât de repede reușesc să învăț.

Mintea mea hoinărește din nou. De ce ar trebui această revelație misterioasă să mă facă să gândesc așa despre Willow? Cu siguranță că nu poate să fie decât un lucru rău. Vreau să spun că nu trebuie să-mi placă de Willow ca să duc povestea la capăt, dar, oarecum, ajută. Nu, cu siguranță că nu ar trebui să mă duc la cotețul găinilor în noaptea asta.

— Rose, te interesează măcar un pic? întreabă Willow.

Rahat! Am sărit din scenariu. Îl sărut pe obraz pentru a-i distrage atenția.

— Îmi pare rău, continuă. Ce literă este cea de acolo? Cea în formă de zero?

Imperfecții pot să citească numerele datorită tatuajelor lor de sclavi.

— Acesta este un „O”. Ca în cuvântul „oranj”.

Revenim la replicile noastre, dar mintea mea este în altă parte. Abia dacă observ când Willow începe să mă sărute. Uitasem despre partea cu săruturile. Mi se părea foarte romantică – Rose și Willow cuibăriți între paie, încălzindu-se la strălucirea pâlpâitoare a unei lămpi cu parafină. În realitate însă, paiele mă ciupesc de față și lampa cu parafină reprezintă un pericol îngrozitor de incendiu, iar eu mă simt foarte vinovată pentru că îl sărut pe Willow în timp ce mă gândesc la Ash. Dintr-odată îmi doresc să fi fost într-un film sau într-o carte. Atunci, aș fi putut, pur și simplu, să apăs pe „repede înainte” sau să răsfoiesc paginile cu o viteză record.

— Deci, te văd și mâine? întreabă Willow.

— Mi-ar plăcea asta.

Willow mă ajută să cobor scara din lemn, ținând strâns cartea sub braț. Simt un val de ușurare – scena se apropie, în cele din urmă, de final. Nu pot să cred că nu m-am bucurat de ea. Care este problema mea? Este vorba despre Willow, pentru numele lui Dumnezeu. Dragostea mea încă de când aveam cincisprezece ani.

Probabil că locul ăsta este de vină.

Ne sărutăm de despărțire, lucru ce se întâmplă pe o pantă destul de alunecoasă, apoi mă uit în urma lui cum șerpuiește înapoi spre conac, silueta lui estompându-se în noapte. Cred că mi-am spus replicile corect; el părea, cu siguranță, destul de fericit. Mai mult decât fericit; cred că are cu adevărat sentimente pentru mine. Presupun că, pentru el, ăsta nu este un scenariu. Este real.

Și cred că tocmai mi-am dat seama care este problema mea. Dragostea nu îți poate fi prescrisă sau servită cu forța. Dragostea nu urmează scenarii. Să te îndrăgostești înseamnă să plonjezi în imprevizibil – înseamnă să-ți asumi un risc.

În această stare sufletească, alerg spre cotețul de găini.

CAPITOLUL 24

Văd pâlpâirea lanternei lui Ash – ca raza unui far muribund – înainte de a-l vedea pe el. Mă apropii până când îi pot auzi respirația. Se sprijină de coteț și observ cât de monocrom pare în întuneric, albul pielii lui contrastând cu negrul părului. Îi simt mireasma într-o adiere, strecurându-se pe sub mirosul de creozot, și inspir ceva mai adânc.

— Nu eram foarte sigur că o să vii, șoptește el, deși nu se mai află nimeni prin preajmă.

— Ai spus că este important.

— Este, răspunde el, luminându-mi fața cu lanterna, dar trebuie să-mi promiți că nu vei spune niciun cuvânt despre asta.

— Da. Desigur.

El plimbă raza de lumină peste fața mea, de parcă ar încerca să vadă pe sub piele și în interiorul capului meu.

— Pentru că, la final, am putea fi omorâți amândoi pentru asta... Vorbesc serios.

— Rahat, Ash. Arată-mi odată.

Urăsc schimbarea, urăsc surprizele. Ar trebui să mă ascund în coliba Imperfecților, repetând replicile împreună cu Nate. Totuși, faptul că mă aflu aici, cu Ash, îmi arată că, de fapt, sunt dispusă să-mi asum riscuri – poate că acest univers mă determină să mai las de la mine, făcându-mă mai puțin sensibilă față de lucrurile noi. Sau poate că faptul că sunt cu el mă face să mă simt suficient de în siguranță ca să închid ochii și să sar. Poate că el scoate la iveală o altă latură a mea... o latură mai bună.

Mă prinde de mână – mă gândesc mai degrabă la un lucru practic decât la intimitate, dar, oricum, mă încălzește pe dinăuntru – și mă conduce departe de coteț, și mai adânc pe moșie. Mergem tăcuți vreo doi sau trei kilometri, Ash privind mereu peste umăr, de parcă am putea fi urmăriți. Asta mă neliniștește puțin, dar curiozitatea bate frica și siguranța, mâna sigură care o ține pe a mea împiedicându-mă să o iau razna. Traversăm niște câmpuri, urcăm pe un zid din piatră, trecem peste un pod instabil și, în cele din urmă, intrăm într-o pădure.

Temperatura scade brusc și nările mi se umplu de un miros puternic de pin și de iarbă umedă. Frunzele blochează orice fel de lumină, iar raza lanternei lui abia dacă ne arată obstacolele înainte să ne lovim de ele. Nu-mi pot aminti să fi fost vreodată în pădure noaptea, doar în timpul zilei, când eram acasă, la picnic printre campanule, amintind mai degrabă de Mary Poppins decât de vrăjitoarea din pădurea Blair[11]. Toate par însă mai înspăimântătoare în întuneric, mai ales zgomotele. Croncănituri, țipete, miorlăituri. Mă concentrez pe zgomotul făcut de Ash și de mine, ghemuindu-mă pe sub arbuști, trăgând în piept aerul tare al nopții. Ne deplasăm încet, mergând în zigzag printre trunchiuri, împiedicându-ne de rădăcini și de tufe de buruieni.

— Aproape că am ajuns, șoptește el.

Dintre arbuști izbucnește ceva. Un vârtej de pene, un țăcănit puternic, ceva cald și moale măturându-mi fața. Cad la pământ, prea speriată ca să țip.

— Nu e decât un fazan, spune Ash.

El urmărește cu raza lanternei trupul maro care se înalță spre vârful copacilor. Încerc să-mi recapăt respirația, în timp ce inima îmi bubuie să-mi spargă pieptul.

— Haide.

Mă ajută să mă ridic. Abia dacă pot să disting strălucirea dinților lui, dar sunt convinsă că afișează acel zâmbet uriaș.

— Să nu îndrăznești să râzi, nesuferit mare ce ești, șoptesc eu, înainte să izbucnesc în râs.

El își duce degetul la buze, îmi face semn să tac și, dintr-odată, mă simt de parcă ne-am întors în cotețul găinilor, la prima întâlnire, de parcă ar fi pe cale să-și arcuiască spatele, să înceapă să dea din aripi și să cotcodăcească asemenea unei găini.

— Nu este nimeni pe aici, spun eu.

El își așază lanterna sub obraz, astfel încât să-i lumineze fața. Arată ca un spiriduș malefic.

— Vom vedea dacă este așa.

Încă vreo câteva trunchiuri, câteva rădăcini și, brusc, îmi dau seama că pot să văd fără lanterna lui Ash. O poiană. Luna se înalță deasupra, lumina ei fiind filtrată de un strat de nori.

— Tadam, spune el, cu vocea joasă.

---

[11] *Blair Witch Project*, film horror american din 1999, cu mare succes la public (n.red.).

— Nu este nimic aici.

Este doar o poiană. O întindere de țărână înconjurată de o pădure densă și de o țesătură de buruieni. O oază de încremenire. Ash proiectează raza lanternei peste câteva dintre trunchiurile din preajmă, apoi își bagă mâna într-o scorbură.

— Aici, înăuntru, este un mic întrerupător.

— Pentru asta a fost nevoie de toată agitația asta, pentru un mic întrerupător?

— Acest loc este foarte departe de proprietate. Nimeni nu ajunge aici vreodată. Dar mă știi, mie îmi place să explorez.

El agită mâna în interiorul scorburii. Întrerupătorul, bănuiesc. Privește spre mine cu ochii mari.

— Nu crezi că este ceva ciudat în legătură cu locul acesta? Privesc spre poieniță și văd doar foarte mulți copaci.

— În ce sens?

El face un gest din cap.

— Partea aceea a poienii arată exact ca partea asta. O imagine în oglindă. Toate trunchiurile, crengile și scorburile… Totul.

Privesc peste întinderea de țărână. Abia dacă pot distinge scorbura din copac și, alături de ea, două pete palide – nu pete – fețe. Sunt pe cale să țâșnesc din nou, speriată, dar ceva mi se pare foarte familiar la cele două fețe.

— Suntem noi?

— Mi-a luat ceva vreme să aflu, râde el, dar este un dispozitiv de camuflaj, o jucărie inteligentă de oglindire. În timpul zilei, recunoaște oamenii, dar noaptea, nu știu, pare să ne rateze.

Aud un clic ascuțit. El își scoate mâna de acolo.

Pentru un moment, aerul din poiană pare să tremure. Instinctiv, îi apuc mâna lui Ash. Se materializează un cub mare, gri. Un buncăr. Presupun că a fost întotdeauna acolo, dar pare de parcă ar fi căzut din cer. O structură elementară construită din beton, mai scundă decât copacii, dar mai mult decât suficient de înaltă pentru ca o persoană să stea în picioare înăuntru.

— Ce este asta? întreb eu.

El mă strânge de mână.

— Ceea ce este înăuntru este mult mai important.

Împreună, înconjurăm obiectul. Nu este mai mare decât dormitorul meu de acasă. Fără ferestre, fără ușă.

— Nu există nicio cale de intrare, spun eu.
— Pentru o veveriță, există.
Își împreunează mâinile și mă împinge, astfel încât să pot ajunge la partea de sus a clădirii. Degetele mele se prind de cornișa acoperișului plat, umed, acoperit cu mușchi și cu noroi. Îmi închipui că ar trebui să mă salt peste margine, dar mă simt din nou ca în copacul acela nenorocit. Reușesc doar să mă bălăngănesc. Urăsc faptul că sunt atât de neajutorată uneori. Ash sare alături de mine, se prinde cu mâinile de acoperiș și, folosindu-se de picioare, se cațără deasupra. În câteva secunde, el mă privește de sus, cu părul fluturându-i peste frunte.
— Nu te mai da mare, murmur eu.
Mă trage sus și încheieturile îmi trosnesc din cauza propriei greutăți. De la înălțimea asta, pădurea pare străină și frunzele mai subțiri, trunchiurile copacilor îngustându-se spre cerul întunecat. Ne târâm către centrul acoperișului, apropiindu-ne de ceea ce pare să fie o trapă.
— Singura cale de intrare, spune Ash, apoi scoate un cui din salopetă și începe să meșterească la încuietoare. Aud un clinchet liniștitor. Se uită spre mine și zâmbește, iar în lumina slabă ochii lui au o strălucire palidă de sticlă.
— Ești vreun fel de geniu criminal? întreb eu.
El scutură din cap.
— Doar un șobolan de stradă foarte întreprinzător.
Îl ajut să ridice capacul. Un cerc slab de lumină cade pe podeaua din beton aflată dedesubt, dar, în afară de asta, nu văd decât întuneric.
El își lasă mâna într-a mea și, brusc, vocea i se schimbă, devenind grea de îngrijorare.
— Știu că ți-am spus că trebuie să vezi asta, dar, acum, că suntem aici…
— E în regulă. Vreau să văd.
— Ești sigură? Pentru că, odată ce vei vedea asta, nu vei mai privi niciodată OIM-ii în același fel ca până acum.
Se referă la Willow. Știu că ar trebui, probabil, să mă dau jos de pe structură și să alerg înapoi spre coliba Imperfecților. Știu că ar trebui să nu mă îndepărtez de scenariu – siguranță, previzibilitate, cămin. Când mă uit însă la fața deschisă a lui Ash, blândă și tăcută în întuneric, înțeleg că nu mai este vorba doar despre asumarea unui risc; este vorba despre adevăr. Sunt

sătulă de toate aceste secrete, de toate aceste minciuni, de toată această deghizare nenorocită. Simt din nou scrisoarea lui Katie, arzătoare, dar nu-mi pasă. Vreau să-i spun cine sunt cu adevărat. Parcă ar exista un zid invizibil între noi, construit din minciuni necesare, omisiuni și orice altfel de înșelătorie cunoscute de om. Privesc spre pata slabă de lumină de jos și consider că un secret în plus nu poate să fie decât un lucru bun.

— Haide, să facem asta, spun eu.

Ash încuviințează și blând, ca de obicei, mă coboară în clădire.

CAPITOLUL 25

Ash coboară chiar alături de mine. Plimbă lumina lanternei în jurul camerei. Văd o formă ciudată, strălucirea unei suprafețe reflectorizante, și înțeleg lucrurile din jurul meu.

— Este în regulă, ești în siguranță, spune Ash; probabil că a auzit că nu mai respir.

Îmi forțez plămânii să lucreze din nou. Aerul are un gust surprinzător de curat – aproape medicinal. Cunosc acest miros. Și apoi este mirosul ca de pământ al cafelei, prospețimea unei boabe de anason. Pot să jur că aud vocea tatălui meu. Și zâna cea bună intră în căsuța din pădure. A ciocănit la ușă și, pentru că nu i-a răspuns nimeni, a intrat.

Mă învârt de jur-împrejur, holbându-mă în întuneric.

— Ai auzit asta? întreb eu.

— Ce anume?

Liniște. Se aude doar sunetul ciudat al bulelor și vâjâitul mașinăriilor.

— Nu e nimic.

Cred că încep să-mi pierd mințile; toată această tensiune, schimbarea orarului de somn…

— Ești sigură?

— Da. Da. Sunt doar obosită.

El își pune brațul, protector, în jurul umerilor mei.

— Ești pregătită?

— Cred că da.

El ridică vocea, dând un ordin:

— Porniți lumina!

Luminile de deasupra capului încep să bâzâie, intrând în funcțiune. Strălucirea albăstrie îmi înțeapă ochii, mai ales după ce ne-am deplasat cu greu prin întuneric atâta timp. Clipesc de mai multe ori, un soi de incitare și de teamă îmi roade stomacul și, încet, observ camera.

Lângă pereți sunt aliniate o serie de tuburi cilindrice, pornind de la podea și ajungând până la tavan. Fiecare cilindru este umplut cu un lichid transparent. Judecând după mișcarea lentă a bulelor, este mai vâscos decât apa. Arată aproape ca o

gigantică „lampă cu lavă”, lumina fluorescentă căzând pe bulele schimbătoare de aer. Creierul meu se zbate să dea un sens formelor suspendate în interiorul fluidului – membre, păr, fețe.

Fiecare cilindru conține o persoană.

Fără viață. Dezbrăcată. Fiecare privește în gol, înainte.

Îmi simt stomacul strângându-se, iar cerul gurii mi se arcuiește, limba trăgându-mi-se înapoi din gură. Cred că o să vomit.

— Violet, ești bine?

Ash mă sprijină și mă freacă pe spate.

— Sunt...

— Morți?

Reușesc să înghit.

— Nu. Nu sunt morți, răspunde el.

Înghit ceva ce are un gust scârbos și mă apropii de unul dintre cilindri, cu întreg corpul tremurându-mi. Privesc la o persoană care plutește. Este Willow. Corpul lui bronzat e complet fleșcăit. Are un tub care îi intră în gură și în nas, iar părul lui ca de caramel plutește în jurul feței, lung și neîngrijit, deranjat de bulele de aer care se mișcă încet.

— Ash? reușesc să îngaim.

— Nu este Willow.

Dintr-un motiv necunoscut, asta vine ca o ușurare. Pseudoiubitul meu nu este un extraterestru ciudat legat la o mașinărie. Totuși, dacă nu este Willow, cine naiba este? De parcă mi-ar răspunde, băiatul plutitor clipește.

Mă retrag și un strigăt îmi izbucnește din gât.

— Este în regulă, spune Ash. Ei fac asta, uneori.

Atrasă de fața aceea – fața aceea rece, fără sentimente –, fac un pas mai în față, vârful nasului meu atingând sticla. Ash are dreptate, nu este Willow. Doar arată ca el. Nasul acestui băiat plutitor este puțin încovoiat, iar buzele nu sunt chiar atât de pline. Ochii mei trec peste formele lui. Corpul este mai puțin musculos și picioarele par mai scurte.

Nu mă pot împiedica să mă uit la organele lui genitale. N-am mai văzut niciodată un bărbat dezbrăcat. Asta dacă nu punem la socoteală fotografia din cartea mea de biologie, peste care Ryan a mâzgălit amabil cuvântul „Virgină” sau Mitchel Smith alergând gol de-a lungul terenului de fotbal. Totuși, de aproape, în viața

reală, n-am văzut niciodată un bărbat dezbrăcat. Arată oarecum zbârcit.

— Te uiți la pula lui? mă întreabă Ash.

Privirea mea se mută pe reflexia lui Ash, care zâmbește, cu ochii surâzători. Obrajii încep să-mi ardă.

La baza cilindrului, o placă poartă o inscripție. „Duplicatul 1”.

— Cine este? întreb eu.

— Fratele lui Willow.

— Willow nu are un frate.

Cu blândețe, Ash mă apucă de umeri și mă răsucește, astfel încât să pot privi la următorul cilindru.

— Nu. Are trei. Sunt duplicate.

Trei băieți plutitori. Toți foarte asemănători cu Willow, dar nu identici.

Stomacul meu începe să se agite din nou, chestia aia scârboasă îmi umple gura... „Duplicatul 3” nu are picioare.

— Îi lipsesc picioarele.

Nu-mi pot îndepărta privirea de la punctul în care picioarele lui ar trebui să se îmbine cu torsul. Au fost îndepărtate de la pelvis, lăsându-i organele genitale intacte. O incizie chirurgicală, perfectă. Fără sânge, fără rămășițe de țesut, doar niște cioturi sigilate. Aud pe cineva răsuflând cu greutate, un gâfâit în urechea mea. Îmi dau seama că sunt chiar eu. Încep să mă simt amețită, mirosul de medicament revine. Cafea și anason. „Unul era prea rece, unul era prea cald, dar al treilea era perfect”.[12]

Mă învârt în loc.

— Uite-o, a revenit!

— Ce anume?

— Vocea aceea.

— Violet, nu este nicio voce.

Oh, Doamne, este în capul meu. Șocul mă face să aud lucruri. Exact ceea ce-mi lipsea: probleme la mansardă.

— Nu-ți face griji, mă mângâie Ash pe braț. Locul ăsta este înșelător, este al dracului de înfiorător.

Mișcarea blândă a pielii lui peste a mea îmi potolește sentimentul de panică. Are dreptate. Este doar vina locului ăstuia îngrozitor.

Încet, mă uit la ceilalți cilindri. Două versiuni ale tatălui lui Willow, trei versiuni ale mamei lui Willow. Și, așezat între

---

[12] Referire la basmul „Bucle-aurii și cei trei urși” de Robert Southey (n.red.).

„Duplicatul 5” și „Duplicatul 6”, un panou de comandă – un monitor prăfuit și o serie de întrerupătoare și butoane.

— Ce este locul acesta? întreb, în sfârșit.

— Un depozit, răspunde Ash. OIM-ii decid cum doresc să arate copiii lor – aspect, talente, genul ăsta de lucruri. Fac o comandă în avans și îi cresc în medii artificiale.

Dau din cap. Știu asta din scenariu. Traversez camera pentru a mă uita la o doamnă Harper aproape identică. Are o cicatrice fină, roșie, de-a latul pieptului, și niște răni roz la interiorul coapselor. Privesc mai îndeaproape. Arată de parcă porțiuni de piele i-ar fi fost jupuite de pe interiorul piciorului.

Ash mă urmează. Stă atât de aproape, încât îi simt răsuflarea pe gât.

— Îmbunătățirea genetică nu este atât de precisă pe cât ai crede, spune el. Este nevoie de mai multe încercări pentru a face un copil perfect, așa că ei cultivă mai mulți fetuși în același timp. Cei care au defecte evidente sunt eliminați înainte de naștere.

— Unul era prea rece, unul era prea cald, dar al treilea era tocmai bun, șoptesc eu pentru mine însămi.

— Ce înseamnă asta?

Scutur din cap.

— Nimic. E doar o poveste pe care obișnuia să mi-o spună tatăl meu.

Ash își așază mâna pe sticlă, aproape de fața doamnei Harper. Un gest tandru. Oftează.

— Presupun că acești copii au fost prea buni pentru a fi aruncați.

Trec cu privirea peste trăsăturile ei. Nu arată deloc ca Willow.

Păr blond, piele palidă, umeri subțiri. Dar ochii aceia holbați, fără viață, au exact aceeași nuanță de cupru.

— Îi țin pentru piese de rezervă? întreb, în sfârșit.

— Este singura explicație.

Privesc din nou la cicatricea fină și observ că ea este conectată la o mică pompă, cu o spirală de tuburi de culoarea sângelui. Doamna Harper trebuie să fi avut o problemă cardiacă. Presupun că OIM-ii nu au eradicat toate bolile, așa cum a scris Sally King, presupun că doar au găsit alte căi de a sfida bătrânețea și boala. Și, judecând după bucățile de piele lipsă, aș spune că fața fără riduri a doamnei Harper a avut nevoie de

ajutor. Știu din scenariu că ea are vreo șaizeci de ani, chiar dacă nu arată decât de vreo treizeci.

Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la monstrul lui Frankenstein, asamblat din diverse părți ale altor trupuri, legate prin cusături neîndemânatice. Am mai auzit această comparație. Nate a numit-o pe Alice un „mizerabil OIM Frankenstein”, pe drumul spre Comic Con. O coincidență stranie, de parcă Nate ar fi prezis, cumva, toată povestea asta. Sau poate că nu a fost o coincidență. Poate că Nate, spunând-o, a făcut cumva să se întâmple asta. Sau poate că fraza zăcea undeva în subconștientul meu și eu am făcut ca asta să se întâmple. Legătura îmi amintește de eșarfa aceea pe care am purtat-o la Comic Con… am creat, cumva, centura sângerie a lui Rose?

Îndepărtez imediat ideea, în primul rând pentru că este ridicolă și, în al doilea rând, pentru că nu am suficient spațiu în creier ca să o procesez.

— Te simți bine? întreabă Ash.

Clatin din cap. Șocul, dezgustul lasă loc unei emoții mai curate – furia. Cum pot face așa ceva? Cum își pot mutila propriii lor frați? Privesc spre fratele trunchiat al lui Willow. Acum îmi amintesc povestea din scenariu. Willow a avut un teribil accident la călărie, pe când avea doisprezece ani, și a petrecut mai multe luni în spital suportând chirurgie regenerativă. Totuși, King nu a amintit niciodată despre dezmembrarea unui frate inconștient.

Mă gândesc la Nate – cu zâmbetul lui de șoricel, părul ciufulit și felul în care întotdeauna știe lucruri întâmplătoare despre orice – și furia îmi crește.

— Ei fac asta celor care sunt sânge din sângele lor? Fraților lor, copiilor lor? întreb eu.

Degetele lui Ash se întrepătrund cu ale mele.

— Cred că ăsta este riscul pe care ți-l asumi atunci când te joci de-a Dumnezeu.

Îmi întorc fața spre el. Pare palid, chiar mai palid ca de obicei.

— Imperfecții nu știu despre asta?

El scutură din cap.

— Există zvonuri despre depozite mari, pline de Duplicate, aflate în diverse locuri secrete de pe Pășuni. Până acum, n-am mai auzit despre rude care să le păstreze la fața locului. Și, din

câte știu eu, nimeni nu a văzut vreodată unul său, cel puțin, nu a recunoscut să fi văzut așa ceva.

Gâtul mi se strânge, dar reușesc să forțez să iasă un singur cuvânt.

— Willow?

— El ar putea să știe despre asta.

— Aș putea să-l întreb?

— Nu, răspunde Ash, dintr-odată înfricoșat. De ce crezi că nu am spus nimănui? Ar fi în mare pericol. Guvernul nu vrea, în mod evident, ca acest lucru să iasă la suprafață. Și, conform zvonurilor, nici măcar cei mai mulți dintre OIM-i nu știu despre asta. Probabil că doar OIM-ii puternici și bogați își permit aceste rezerve.

— Nu sunt rezerve, sunt persoane.

Îmi șterg fața și furia îmi revine.

— Ar fi trebuit să spui cuiva despre asta. Cuiva care poate să fie de ajutor.

— Violet, uneori parcă ai fi de pe o altă planetă. Dacă vorbesc deschis despre asta, îți pot garanta că voi sfârși mort pe vreo alee lăturalnică sau dansând în ștreang. Și pe urmă cine o mai ajută pe Ma? Cine mai aduce monede OIM pentru mâncare? Trebuie să mă gândesc mai întâi la familia mea.

— Atunci, pentru ce mi-ai arătat mie asta?

El pare trist pentru o clipă. Are remușcări.

— Eu… Am vrut să afli cum sunt OIM-ii cu adevărat. Până unde pot să meargă în căutarea perfecțiunii.

Dintr-odată, își pune brațele în jurul gâtului meu și mă trage foarte aproape, astfel încât fața mea ajunge să se odihnească pe umărul lui. Mirosul de transpirație și de săpun îmi oprește pulsul și, pentru o clipă, mă simt din nou bine. Când vorbește, îi simt respirația în ureche. Nu mă gâdilă așa cum a făcut-o Willow, ci mi se pare uimitor.

— Simțeam nevoia să spun cuiva – simțeam o greutate în mine, secretul, asta este. Ești prima persoană în care am avut cu adevărat încredere.

Eu încep din nou să plâng. Și nu numai din cauza acelor Duplicate plutitoare, cu ochi ca de mort, sau din cauza spațiului liber în care ar fi trebuit să se afle picioarele lui aproape-Willow sau a inimii care lipsește de sub cicatricea roșie, fină. Ci din

cauză că Ash nu o va cunoaște niciodată decât pe aproape-Violet, Duplicatul, jucătorul.

Nu va ști niciodată cine sunt cu adevărat.

CAPITOLUL 26

Mă rostogolesc pe patul meu. Soarele răsare și eu trebuie să dorm. Sper doar ca somnul să-mi permită să scap de ochii sticloși, morți, ai Duplicatelor.

Astăzi este noaptea cea mare. Punctul de cotitură, întorsătura de la mijlocul poveștii. Willow trebuie să-mi declare dragostea lui, iar eu trebuie să-i spun că îl iubesc, dar că trebuie să mă întorc în oraș – acea îndurare despre care vorbea Alice. Sunt pe punctul de a-mi lăsa ochii să se închidă când Matthew și Saskia se strecoară pe sub separatorul jegos din bumbac, întinzându-se la capătul patului meu și distrugându-mi orice speranță de odihnă și de intimitate.

— Haide, somnoroaso, avem o treabă pentru tine, spune Matthew. Mă ridic în capul oaselor, clipind obosită.

— Ce?

Asta nu era în scenariu. Rose a dormit astăzi, sunt sigură de asta. Cred că o să mă apuce plânsul. Sunt foarte obosită.

Saskia zâmbește, fără să mă ia în seamă.

— În timp ce tu îți făceai de cap cu băiatul OIM, eu mi-am pus urechea la pământ. Umblă vorba că are încă o întâlnire cu fufa aceea drăguță de la bal.

Nu-i spun că fufa aceea drăguță este Alice. Este evident că ei nu au comunicat cu Thorn de când am plecat de la sediu și îmi este prea rușine să recunosc faptul că prietena mea cea mai bună ar putea să-mi saboteze misiunea, intenționat sau nu.

— O duce în oraș pentru niște cumpărături, spune Matthew.

Acest lucru cu siguranță nu era în scenariu. Furia din timpul disputei cu Alice revine. Ea riscă totul doar ca să-și trăiască fanteziile ei de fan, ducându-ne din ce în ce mai departe de poveste. Mai departe de casă. Simt în stomac această senzație de rău pentru că, în parte, acolo, în adânc, știu că și eu sunt de vină – nu ar fi trebuit să mă duc niciodată la depozit cu Ash, nu ar fi trebuit să las fluturașul să dea din aripile lui nenorocite.

Saskia mă privește cu îngândurare.

— Dacă vrei să-l convingi pe tipul ăla OIM să trădeze secretele lui tati, ai face bine să fii singura fată pe care dorește să o… adaugă ea, făcând un gest obscen cu mâinile.

Matthew izbucnește în râs.

— Deci, ce vreți să fac eu? întreb.

— Poți să lucrezi astăzi la piață, răspunde Saskia. Împreună cu Nate.

Matthew încuviințează.

— OIM-ilor le place să viziteze piața, îi face să se simtă superiori dacă îi privesc pe Imperfecți cum trudesc. Asigură-te doar că îi amintești pe cine dorește el cu adevărat.

Călătorim cu un autobuz pentru Imperfecți până în orașul-târg. Acest decor nu apărea în scenariu, așa că pentru prima dată văd liniile netede ale orașului OIM, construit din sticlă și oțel. Pare a fi o imagine artistică a viitorului; înfrumusețat și curat. Deja se îndreaptă spre noi mirosurile de usturoi și de caramel răspândite de restaurantele care pregătesc prânzul. Îi văd pe OIM-i prin geamurile unsuroase ale autobuzului, plimbându-se, discutând sau oprindu-se să privească vitrinele, ridicând din bărbie și arătându-și profilele lor perfecte, create de un computer.

Fără permisiune, privirea mea se plimbă în sus și în jos pe bulevard, în căutarea lui Alice, mergând mână în mână cu Willow. Nu văd însă decât semnele care decorează vitrinele fiecărui magazin, a fiecărei uși de restaurant. O imagine a unei maimuțe prinse în spatele unei linii roșii, diagonale. Imperfecții nu sunt admiși. Limba mi se lipește de dinți în timp ce sunt străbătută de un curent de furie. Ei sunt animalele, nu noi. Ei sunt cei care-și ciopârțesc frații, copiii, totul în numele perfecțiunii.

Urmăm curba bulevardului, care ne conduce, în cele din urmă, în piață. Asta trebuie să fie partea veche a orașului, în care sticla și oțelul nu au ajuns încă. Fațadele din piatră ale clădirilor modernizate ale Imperfecților ne înconjoară și, fixat pe un zid din apropiere, văd un semn mare care reprezintă imaginea unei maimuțe. Presupun că este un semn care ne avertizează că intrăm într-o zonă mixtă. Mușchii mi se contractă și mă simt aproape ca un hopa-mitică.

Nate oftează.

— Nu este prea amuzant să fii maimuța, nu-i așa?

Mă gândeam să-i povestesc despre Duplicatele de noaptea trecută, dar i-am promis lui Ash că nu voi spune nimănui și nu doresc să-l împovărez pe Nate cu treaba asta. În schimb, spun doar:

— Nu e deloc amuzant.

Coborâm din autobuz și ne alăturăm mulțimii. Imperfecții se deplasează fără grație printre stâlpii care delimitează standurile individuale, cumpărând și vânzând bunuri pentru stăpânii lor OIM. Se simte un miros minunat de cărnuri gătite și de mirodenii, și pete strălucitoare de culoar, sub forma unor mosoare de sfoară, se rotesc în vânt. OIM-ii se observă imediat. Înalți, deșirați și plini de importanță de sine. Cel mai adesea sunt soldați, cu armele la vedere, dar mai trece pe acolo și câte un OIM civil, cu bărbia ridicată de parcă nările i-ar fi inundate de un miros oribil, ca și cum nu am fi altceva decât niște animale. Îmi strâng pumnii de parcă așa aș putea să-mi storc furia din corp.

— Mă poți ajuta la magazinul de pâine, spune Saskia, adunându-și părul vărgat într-o coadă împletită.

Ne apropiem de un stand din lemn pe care sunt aranjate diverse feluri de pâine. Aroma aceasta caldă, spumoasă, îmi amintește de vacanțele petrecute cu familia în Bretania. Tata ne târa după el în patiserii și pe Nate îl apuca râsul de câte ori încerca să spună denumirea, pronunțând-o cu un „g” apăsat. Simt o durere ascuțită doar când mă gândesc la tata, cu firmituri de baghetă prinse în barbă.

Saskia îmi întinde niște mănuși albe, ponosite. Îmi bag degetele în ele, apoi încep să aranjez pâinile, atât de proaspete, încât coaja se crapă în palmele mele. Nate apucă un baton franțuzesc și zâmbește, iar eu presupun că și el își aduce aminte de acel „g” apăsat.

Tocmai învelesc o pâine într-o bucată de hârtie cerată, când îl observ pe Ash, care stă lângă un căruț cu mere aflat în apropiere. El mă vede și ridică din sprâncenele întunecate. Se îndreaptă spre mine, cu mișcări fluide și naturale, și îmi dăruiește un măr, purpuriu în contrast cu mănușile lui albe.

— Dispari, Veveriță, spune Saskia.

— Voiam doar să vorbesc cu Violet. Nu o rețin, promit.

Un gardian se învârte prin zonă și Saskia, evident, nu dorește să atragă atenția, așa că se întoarce la număratul monedelor și mârâie:

— Cinci minute.

Ash mă ajută să învelesc încă o pâine, dar nu spune nimic.

— Mă gândeam că te-ai întors la mama ta, zic eu, în sfârșit.

— Voiam să fiu sigur că ești în regulă după… știi tu.

Coboară vocea, astfel încât Nate și Saskia să nu poată auzi.

— Cred că am făcut o greșeală arătându-ți acele lucruri.

— Doream să cunosc adevărul, șoptesc eu drept răspuns.

Degetele noastre se ating pentru o clipă, în timp ce apucăm aceeași pâine, materialul mănușilor noastre adunându-se laolaltă. El privește spre mine și zâmbește.

O voce spintecă aerul.

— Unde sunt mănușile tale, Imperfectule?

Gardianul privește direct spre noi. Inima îmi sare din piept. Arunc o privire în jos și văd bumbacul alb de pe mâinile noastre. Ceea ce înseamnă că fie vorbește cu Saskia, fie cu… Nate.

Mă întorc în loc și cele mai groaznice temeri ale mele se confirmă, culoarea de piersică a mâinilor neacoperite ale lui Nate sclipind în praful alb de faină.

Observ cum teroarea îi traversează chipul când realizează că gardianul i se adresează lui.

— Eu… eu…

Cuvintele i se înnoadă.

— Mâinile… mi s-au încins.

Gardianul își îngustează ochii de smarald.

— Mâinile tale s-au… încins?

Trupul lui Nate pare că nu mai funcționează – pieptul nu i se mai ridică, ochii încetează să clipească, degetele sapă în marginea tejghelei. Simt nevoia copleșitoare să mă reped spre el, să-l acopăr și să-l protejez. Ash însă șoptește: „Nu”, iar frica de a înrăutăți lucrurile mă îngheață.

Gardianul strânge mai tare pușca.

— Ți-ai pus mâinile tale mizerabile de Imperfect pe mâncarea pentru OIM-i?

Nate încearcă să dea din cap, dar nu reușește decât să miște ochii dintr-o parte în alta.

Gardianul îl privește amenințător, cu figura descompusă, de parcă tocmai ar fi smuls legătura care îi ținea laolaltă trăsăturile.

— Ți-a mâncat pisica limba și mănușile?

Saskia pășește în față, cu ochii coborâți și cu palmele ridicate, de parcă s-ar preda.

— Îmi pare rău, domnule ofițer. Mă voi ocupa să fie pedepsit corespunzător. Am să-l bat chiar eu când ne întoarcem la moșie.

N-am auzit-o niciodată să aibă un ton atât de îndatoritor. Presupun că încearcă să-l salveze de la o soartă mai cruntă decât bătaia. Sudoarea îmi curge pe ceafa și simt cum picioarele încep să-mi tremure.

Gardianul o trimite la plimbare cu o fluturare a mâinii.

— Gura, sclavo, dacă nu vrei, cumva, să-ți pierzi și tu mâinile.

— NU! țâșnește strigătul din gura mea fără permisiune.

Gardianul se întoarce pe călcâie.

— Cine a spus asta?

Eu deschid gura să răspund, dar lumea pare puțin încețoșată și uit pentru o clipă unde mă aflu.

— Eu, răspunde Ash.

Gardianul începe să râdă.

— Ai o voce remarcabil de feminină, Imperfectule, îi aruncă, privind spre el. Se pare că e nevoie de niște amputări serioase ca să vă ținem pe toți la respect.

Bărbatul îl apucă pe Nate, aflat dincolo de tejghea.

Realitatea situației mă izbește și mi se pare că trupul meu plonjează într-o cadă cu lavă. Fierbinte și plină de revoltă.

— NU! țip eu din nou.

Mă reped înainte, dar Ash și Saskia mă rețin. Lovesc și mă zbat, încercând să mă eliberez, dar ei sunt prea puternici, așa că sar între ei ca o bilă de *pinball.* Sosesc și alți gardieni, care mă arată cu degetul și râd de izbucnirea mea.

— Urmează să-i taie mâinile! țip eu, încercând să pătrund sensul cuvintelor.

În minte îmi apare imaginea unui Duplicat, pe jumătate format, pe jumătate mort. Nu Nate, nu Nate! Nu îi pot face asta lui Nate!

Ash îmi astupă gura.

— Violet, îl vor ucide dacă mai continui așa.

Însă nu mă pot opri. Mă zbat, sperând să pot să ajunge cumva la Nate, că mă vor lăsa să-i iau locul.

Ei îl târăsc pe Nate dincolo de colțul pieței, corpurile lor gigantice acoperindu-l. Se adună o mulțime, dar, chiar și de la distanța aceasta, privind printre spectatori, îmi închipui că văd pielea fină, de adolescent, a fiecărui deget al lui, întinzându-se peste carnea vie a locului în care au fost unghiile. Albul palmelor sale. Harta venelor, aflată imediat sub suprafața încheieturilor lui subțiri. Voma mi se ridică în gât și încep să tușesc.

Ei îl aruncă în genunchi și prind un garou din plastic în jurul antebrațelor lui. Nu se poate întâmpla asta. Dintr-odată mă simt deconectată de trupul meu; nu știu nici măcar dacă acesta se mai luptă sau doar flutură ca o păpușă. Îi privesc capul de culoarea nisipului aplecându-se, lacrimi curgând pe pământ, în fața lui. Îmi aduc aminte cum băteam palma cu el pe când nu avea nici măcar un an și apoi, pe când avea doi ani, lovindu-ne pumnii unul de altul și râzând. Îmi amintesc prima lui lecție de pian, degetele sale micuțe abia ajungând să lovească a cincea clapă. Simt cum ceva umed și fierbinte îmi curge pe obraji și pe limbă. Are gust de saramură.

Mulțimea tace și gardianul ridică un cuțit mare, curbat, deasupra capului. Acesta plutește prin aer, o semilună strălucitoare în soarele de la miezul zilei.

— GARDIENI!

O femeie OIM își croiește drum prin mulțime, frumoasă și totuși evident enervată, urmată îndeaproape de un bărbat OIM la fel de frumos. Îi recunosc, deși privirea îmi e încețoșată de lacrimi: Alice și Willow.

— AȘTEPTAȚI!

Alice se aruncă asupra lui Nate, astfel că gardianul ar trebui să taie prin ea mai întâi. Willow rămâne însă în urmă, nesiguranța jucându-i pe față.

— Vă cer să opriți asta imediat! țipă Alice, cu rochia ei purpurie fluturând în vânt.

Saskia suspină.

— Aia nu este…?

Gardianul își schimbă poziția, ținând cuțitul încă ridicat.

— Ce înseamnă asta?

Alice își întoarce privirea, dar nu se urnește.

— Îl cunosc pe acest Imperfect, lucrează pentru tatăl meu. Dacă își pierde mâinile, Papa va fi foarte furios.

Un alt gardian pășește în față.

— Domnișoară, cu tot respectul, sunt destui Imperfecți acolo. Sigur găsiți un altul.

Alice zâmbește.

— Oh, nu, este de neînlocuit.

— Acest lucru este destul de neobișnuit, domnișoară... Gardianul care ține cuțitul ridicat așteaptă un nume de familie, devenind în mod evident suspicios.

Willow pășește, în sfârșit, în față.

— Alice, numele ei este Alice. Și, dacă nu ați observat, este împreună cu mine.

Gardienii îl văd pentru prima dată, orice urmă de mândrie dispărând de pe fețele lor.

— Stăpâne Harper, ne pare foarte rău, rostesc ei, salutându-l cu mâinile la chipiu.

Sângele începe să-mi circule din nou prin vene, lumea începe să capete din nou sens. Simt că Ash a slăbit strânsoarea.

Willow își drege vocea, ușor jenat.

— Dacă domnișoara Alice spune că Imperfectul trebuie cruțat, atunci eu o susțin fără reținere.

Gardienii fac o plecăciune slugarnică, urmată de un cor de: „Da, desigur, stăpâne Harper”.

Alice se ridică și gardienii se întind să-i scoată garoul lui Nate. Ceva îmi pocnește în cap ca un pistol de start și mă reped dincolo de piață, cu Ash tropăind în urma mea, aproape în același timp cu mine. Îl iau pe Nate în brațe și îmi îngrop capul în curba aceea moale dintre umărul și gâtul lui. El doar pare să se prăbușească peste mine, la fel de moale și de greu. Îmi înghit lacrimile și îi dau părul de pe față.

— Jonathan, Jonathan, șoptesc eu, conducându-l înapoi către stand. Folosesc numele lui de botez, numele pe care îl folosesc mama și tata. În acest moment, sunt mai aproape de el decât oricare dintre părinții noștri. Trupul îi tremură și mâinile lui au o ciudată culoare vineție.

— Ești bine? întreabă Ash, punând o mână protectoare în jurul nostru.

Nate suspină.

— Chiar voiau să o facă. Chiar voiau să-mi taie mâinile doar pentru că mi-am scos mănușile.

— Sunt monștri, rostește Ash, aruncându-mi o privire plină de înțeles.

Mulțimea se dispersează și gardienii se întorc la posturile lor. Dacă n-ar fi pulsul care îmi bate nebunește în tâmple și aspectul cenușiu al figurii lui Nate, aș putea crede că nu s-a întâmplat nimic, de parcă ar fi absolut normal ca OIM-ii să taie mâinile unui băiat de paisprezece ani.

Willow mă vede, în sfârșit – îmbrățișându-l pe Nate și plângând. Un val de șoc și de vină îi perturbă perfecțiunea feței. Mă uit și eu la el, fără rușine, refuzând să-mi cobor privirea. Amândoi știm că el nu ar fi luat atitudine, nu ar fi oprit amputarea dacă Alice nu s-ar fi aflat acolo. Îmi amintesc vorbele lui din livadă, cu doar o noapte în urmă: „Așa au stat întotdeauna lucrurile”. Mă gândesc la cele nouă lațuri din frânghie, la lanțul acela mototolit de figurine din hârtie, la semnele cu interdicția pentru maimuțe, la băiatul plutitor, secționat, și simt cum furia îmi cuprinde întregul corp, făcându-mă să mă simt de cinci, de zece, de cincisprezece metri înălțime. Nu doresc să-i spun că-l iubesc, ci vreau să-l strâng de gât. Și, judecând după fața lui, el își dă seama.

Alice îi atinge cu blândețe brațul. Chiar înainte să plece, privește peste umăr.

— Mulțumesc, spun buzele mele.

Ea afișează zâmbetul ei minunat și clipește.

CAPITOLUL 27

Odată, tatăl meu mi-a spus ceva cu adevărat interesant despre broaște:

— Dacă arunci o broască într-un vas cu apă clocotită, ea va sări afară imediat, ținându-se cu lăbuțele de fundul ei ars. Dacă pui însă aceeași broască într-un vas cu apă rece și începi să o încălzești ușor, sărmana aiurită va rămâne acolo. Va transpira din boașele ei mici de broască până când, în cele din urmă, apa va fierbe și ea va da ortul popii. La propriu. (Tatăl meu este amuzant. Și cunoaște o mulțime de prostii inutile. Cred că de acolo i se trage și lui Nate.)

Ei bine, eu mă simt ca prima broască, de parcă am fost aruncată într-o oală cu apă clocotită și mi-a luat foc fundul. Ceilalți Imperfecți sunt însă asemenea celei de-a doua broaște. Au stat atât de mult în oală, încât s-au obișnuit cu fierbințeala. Unui băiat aproape că i se taie mâinile și pare o treabă cât se poate de normală. Ești numit maimuță, îți vezi de treabă în continuare. Ești asaltat sexual, poate chiar și împușcat de un gardian – e doar o zi obișnuită în Dansul pe eșafod.

Totuși, spre deosebire de prima broască, eu nu am unde să sar. Sunt blocată în nenorocita asta de oală, numărând zilele până când voi fi spânzurată.

Imediat ce ne întoarcem la conac, Nate se târăște în pat. Chiar și Saskia pare îngrijorată, asigurându-se că el mănâncă o bucată suplimentară de pâine și învelindu-l bine până sub bărbie. Se lasă seara și știu că trebuie să mă îndrept către livadă, ca să-l aștept pe Willow pentru ultima oară. Înainte de a pleca, îl sărut pe Nate în creștetul capului, inhalându-i mirosul. El se răsucește în somn și eu îl mai sărut o dată, ca măsură de precauție.

Când plec, Saskia mă apucă de braț.

— Ține minte: tu doar te prefaci că îți place de el.

— Este în regulă. Saskia. Ai văzut ce s-a întâmplat la piață.

„Și își păstrează fratele ciopârțit, plutind într-un bazin”, gândesc în sinea mea.

Femeia zâmbește, de parcă ea ar ști totul și eu n-aș ști nimic.

— Imperfect sau OIM, bărbații sunt toți niște nenorociți.

Reușesc să râd ușor și o tai spre livadă, încă amețită de șoc și imună la răcoare, încercând să-mi repet replicile. Știu că asta este cea mai importantă scenă de până acum – întorsătura de la mijlocul poveștii, scena care trebuie să-l facă pe Willow, în cele din urmă, să o urmeze pe Rose în oraș. Replicile sunt însă amestecate și eu nu prea le pot separa, pentru că nu vreau să-i spun lui Willow că îl iubesc. Vreau să-i spun că este un mare nenorocit.

În timp ce merg pe malul lacului, observ luna, o sferă perfectă în apă. Zâmbesc, în ciuda stării mele – e amuzant cum o reflexie, un ecou pot să pară la fel de adevărate ca lucrul pe care-l imită. Mă aplec și bâjbâi după o piatră. Apoi o arunc și sfărâm sfera într-o mie de bucățele.

— Violet.

Mă întorc și îl văd pe Ash apropiindu-se. Își ține capul înclinat într-o parte și ceva mă râcâie pe interior, începând să mă preseze.

— Ce se întâmplă cu tine? întreabă el.

— Ce vrei să spui?

— Am recunoscut OIM-ul acela, fata de la piață.

Probabil că par confuză, pentru că el suspină, ușor iritat.

— Lasă-mă să-ți dau un mic indiciu: tălpi uriașe de bărbat.

Nu știu cum să-i explic asta și chiar nu am timp. Trebuie să mă întâlnesc cu Willow peste câteva minute.

— Ascultă, este foarte complicat.

— Mi-ai spus că ea nu este OIM.

Pare puțin rănit, poate chiar trădat.

— Chiar nu este.

— Deci, este cu adevărat spion?

Mâna mea se atinge de a lui.

— Într-o zi, am să-ți explic, îți promit.

— Ascunzi lucruri față de mine, după tot ce ți-am arătat…

Ash mă urmează. Amândoi știm ce vrea să zică și nu sunt surprinsă că este enervat.

— Îți voi spune, îți promit… doar că nu acum. Am o întâlnire.

El mă examinează cu ochii mari, scrutători.

— Doar nu vorbești serios când spui că te duci să te întâlnești cu el?

— Mda.

— Nu poți cu adevărat să-l placi, nu după ce ai văzut acele Duplicate, nu după ce a vrut să lase gardienii aceia să-i taie mâinile lui Nate.

— Știu.

— Știi și că el nu va fi niciodată cu tine, nu așa cum se cuvine, legea interzice asta. Vei sfârși dansând în lațurile acelea.

— Ash, știu asta.

— Atunci, de ce faci asta?

Aș vrea să-i spun totul, începând de la Comic Con și terminând chiar aici, lângă lac, vreau să dărâm acel zid din secrete și din minciuni și vreau ca el să vadă cine sunt cu adevărat. Mai presus de orice, vreau să-mi arunc brațele în jurul lui și să-mi odihnesc capul pe umărul lui, știind că ne potrivim perfect. Știu însă că nu pot să fac niciunul dintre aceste lucruri. Sunt prea multe în joc. Îmi simt trupul ca o adunătură de piese interconectate. Am pierdut orice simț al întregului, al plenitudinii, de parcă aș fi o păpușă stranie, ondulată și prinsă în cârlige de rufe.

El suspină, iar respirația lui plutește între noi ca o ceață.

— Chiar ai sentimente adevărate pentru el?

— Eu... eu nu știu.

— Pentru că nu ar trebui să-ți dorești pe cineva doar pentru – gura i se strâmbă un pic – pentru că are o proporție perfectă între bust și talie sau pomeți perfecți sau cel mai strălucitor păr. Ar trebui să-ți dorești pe cineva pentru că este... nu știu... real, adevărat.

Nu mă pot opri să privesc în apă, unde încă dansează mici fragmente de lună. Îl privesc pe Ash, nasul lui ușor mândru, ochii lui albaștri-deschis, incredibili, și gura despre care știu că are abilitatea de a umbri toate celelalte trăsături atunci când se crapă într-un zâmbet. Apoi mă gândesc la Nate, la Alice și la Katie și acasă. Trebuie să merg înainte cu scenariul. Trebuie să fac cele două fire să se țeasă împreună din nou. Obișnuiam să mă agăț de scenariu, de predictibilitate, dar acum am senzația că mă rupe cineva în două.

— Știu, știu.

— Nici măcar nu-ți cunoaște adevăratul nume. Este un nume atât de frumos, cu mult mai bun.

Nu l-am lăsat să-și termine propoziția. M-am aplecat înainte și am început să-l sărut. El îmi întoarce sărutul cu buzele calde și

moi, respirația lui umplându-mi nările, iar eu mă rotesc și plutesc ca o sământă de arțar, plină de bucurie, ridicându-mă spre cer. Își plimbă degetele de-a lungul spatelui meu, urmărind un model elaborat, și am senzația că nu mai pot să respir, de parcă plămânii mei ar fi gata să explodeze. Îl trag mai aproape, astfel încât corpul lui îl presează pe al meu – chiar ne potrivim perfect unul lângă celălalt.

Mintea mea se umple însă de Alice, de Katie și de Nate, iar sentimentul acela sfâșietor revine.

Al naibii scenariu!

Al naibii fluture!

Îl împing de lângă mine.

— Îmi pare rău.

El îmi studiază fața.

— Tu tot pe el îl vrei?

Minciuna mi se lipește de gât ca un ghimpe. Și, pentru un motiv oarecare, mă gândesc la citatul din scrisoarea lui Katie. „Lumea-ntreagă e o scenă”. Înghit cu greutate și scot cuvintele unul câte unul.

— Da, încă îl vreau pe Willow.

Apoi, fără să spună nimic, el se întoarce și pleacă.

CAPITOLUL 28

Ajung în livadă, îndepărtându-mi cu fermitate lacrimile din ochi și ștergându-mi sărutul de pe gură. Sunt o nenorocită, sărutând personajul greșit, îndrăgostindu-mă de tipul greșit. Poate că Sally King avea dreptate, poate că te poți îndrăgosti în doar câteva zile dacă persoana este cea potrivită, dacă vă potriviți perfect. „Pentru numele lui Dumnezeu, Violet, îmi spun singură, el este dintr-o altă realitate, dintr-un alt univers, iar tu te duci acasă”. Îmi fulgeră prin minte imaginea trupului meu atârnând greu la capătul unei frânghii – peste două zile, voi atârna în ștreang. O îndepărtez, clipind repede.

Întorc aceste gânduri pe toate părțile în mintea mea iar și iar, amintindu-mi de vremurile în care cea mai mare teamă a mea era să pic un examen sau să mă înec cu vreo măslină. Aproape că nu-mi dau seama cât de frig mi s-a făcut, cât de întunecat este totul. În cele din urmă, ceasul bate miezul nopții.

Stomacul meu o ia la vale.

Willow nu vine.

E cea mai importantă scenă de până acum și Willow îmi trage clapa. Mă simt de parcă nu aș avea piele. Am eșuat. Dintr-un motiv sau altul, el nu mă dorește. Nate avea dreptate. Ar fi trebuit să mă țin de scenariu. Prin minte îmi trec toate: Balul Spânzurătorii, sărutul, piața.

Ceva se leagă. Piața. Willow este jenat, desigur. A eșuat în a lua atitudine pentru un Imperfect, un Imperfect care este, în mod evident, important pentru mine. M-a dezamăgit și el știe asta. Simt că bătăile inimii mele încetinesc. Trebuie să ajung la el, să-i arăt că totul este în regulă și să aduc scenariul înapoi pe drumul cel bun.

Încerc să nu mă gândesc la Ash, la lațul acela care mi se strânge în jurul gâtului, la trupul acela trunchiat, plutitor, și am din nou certitudinea misiunii mele. Iau o gură uriașă de aer cu aromă de măr.

Alerg spre conac, ocolesc prin spate și mă uit la stejar. Lumina se revarsă de la fereastra lui Willow. Este treaz. Încerc să arunc câteva pietricele în sus, dar ramurile îmi stau în cale și

nu reușesc să-i atrag atenția. Nu mai este decât un singur lucru de făcut: trebuie să mă cocoț în rahatul ăsta de copac.

Îmi amintesc sfatul lui Ash și încet, constant, înaintez pe crengi, fără să eliberez mai mult de un membru odată, verificând prizele înainte de a-mi lăsa greutatea pe ele. Primesc numeroase bice peste față, frunze în păr și îmi julesc palma de vreo două ori în colțuri ascunse de scoarță, dar progresez destul de bine.

Mă apropii de vârf, fără să mă uit vreodată în jos, privind mereu în sus, anticipând spărtura din frunziș și priveliștea scărilor, bucurându-mă de vântul care-mi bate în față pe măsură ce ramurile se subțiază. Și, pe când mă apropii de fereastra lui Willow, pregătită să întind un pumn tremurător ca să bat în pervaz, am un zâmbet uriaș blocat pe față. Eu – Violet – cățărându-mă într-un copac monstruos, făcând un OIM să se îndrăgostească de mine. Mă simt invincibilă. Tremur pe o priză, din fericire suficient de solidă încât să-mi susțină greutatea, și scap un chicotit. Lumina de la fereastră îmi luminează palmele când le întind în față. Apoi, în sfârșit, îmi trag corpul în sus ca să pot privi în toată camera.

El este întins pe pat. Văd așternutul din mătase, mototolit în jurul trupului său perfect, musculos. Forma șoldurilor lui, linia torsului său, cicatricele estompate care-i marchează coapsele. Doarme, cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i ritmic.

Nu este însă singura persoană dezbrăcată din pat – propria mea întorsătură de la mijlocul poveștii.

Ea este întinsă alături de el, cu părul auriu împrăștiat pe pernă, cu picioarele lungi, bronzate, încolăcite cu ale lui.

„Și toți oamenii-s actori”.

Alice.

CAPITOLUL 29

Ochii lui Alice se deschid brusc. Privește direct către mine. La început, trebuie să fi văzut doar ceea ce văd și eu reflectat din geamuri, o lume de forme ușor molatece și bronzate. Văd cum privirea i se modifică, expresia ei transformându-se din mulțumire în șoc în timp ce se uită prin propria ei imagine și îmi întâlnește privirea. Treptat, expresia ei se transformă în acceptare, de parcă ar fi știut dintotdeauna că o voi găsi aici.

Am un singur instinct: să fug. Mă furișez înapoi, în jos pe creangă, cu lacrimile aterizând pe lemn înaintea mea, și încep coborârea nebunească din copac. Am uitat toate sfaturile lui Ash – mă rostogolesc, mă zgârii, mă lovesc de crengi, o ploaie de crenguțe și de frunze mă mușcă de mâini și de pielea capului. Îmi așez tălpile pe ultima creangă și pământul pare să se ridice de nicăieri, lovindu-mă în spate și scoțându-mi aerul din plămâni. Zac acolo întinsă, uitându-mă la nenorocitul de copac, înghițind în sec, guri fără aer, simțind că mă sufoc, încercând să-mi scot din cap imaginea aceea oribilă.

O aud înainte să o văd. Scârțâitul picioarelor ei pe pietriș, strigătul încet și totuși agitat al numelui meu: „Violet. Violet”.

Se ghemuiește alături de mine.

— Ai căzut rău?

— Da, reușesc eu să chițăi.

— Te-ai lovit la cap?

Îmi trec mâinile peste sprâncene.

— Nu.

Mă ajută să mă așez. Dulceața vioaie a parfumului ei mă calmează, dar abia atunci încep să mă simt furioasă pe mine însămi. O studiez pentru o clipă. Nu poartă machiaj, extensiile de păr i se buclează libere pe lângă umeri și are un cearceaf din mătase înfășurat în jurul corpului, probabil pentru a-i ascunde goliciunea, mai degrabă, decât pentru a se proteja de frig. Arată absolut natural și, pentru o clipă, este din nou doar Alice.

— Ce se întâmplă?

Vulnerabilitatea din vocea mea mă surprinde și pe mine la fel de mult ca pe ea.

— Îmi… îmi pare rău. Nu știu ce altceva să spun.

— Nu vrei să mergi acasă?

— M-am gândit că vreau, dar apoi s-a întâmplat asta.

— Ce? Willow?

— Presupun… și altceva, adaugă ea, vânturându-și brațul într-un cerc dramatic. Țara Minunilor.

— Rahat, Alice. Nu faci asta pentru dragoste? Vrei doar să fii unul dintre ei?

Sar în picioare. Plămânii încă mă înțeapă, trupul îmi este încă avid după oxigen, dar furia mea capătă putere și sunt capabilă să mă ridic singură.

— De ce nu?

Se ridică și ea, ținându-și cearceaful înfășurat în jurul trupului, de parcă ar fi o piesă sculptată cu grijă în gheață.

— OIM-ii sunt buni cu mine. Imperfecții m-au tratat ca pe o leproasă, mi-au tăiat părul, au încercat să mă spânzure, m-au încuiat într-un turn!

— Mda. Au încercat să mă spânzure și pe mine. Îți amintești?

— Atunci, înțelegi?

— De fapt, nu. Nu înțeleg. Dacă ai fi văzut ce am văzut eu, felul în care OIM-ii îi tratează cu adevărat pe Imperfecți, ai schimba placa foarte curând.

— Și poate că, dacă tu ai fi în locul meu, ți-ai schimba-o tu.

Pumnii mi se încleștează de frustrare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alice! OIM-ii te tratează așa doar pentru că își închipuie că ești de-a lor.

— Și?

— Și… Ce se va întâmpla când vei contracta o răceală sau când vei începe să îmbătrânești, ca o persoană normală, sau dai un test și nu poți răspunde tuturor întrebărilor, pentru că IQ-ul tău nu este stupid de ridicat?

Cu siguranță că am atins un punct sensibil. Ea se retrage cu un pas.

— Vrei să spui că sunt o proastă?

— Ei bine, trebuie să fii dacă vrei să rămâi aici.

Pășesc pe lângă ea și mă îndrept spre copaci, cu cizmele pleoscăindu-mi prin iarbă, cu trupul rigid și plin de furie.

Ea aleargă însă după mine, apucându-mă de braț.

— Violet, te rog, încearcă să înțelegi, nu m-am integrat niciodată, nicăieri. Acesta este primul loc în care nu m-am simțit diferită.

— Sărmana Alice! Trebuie să fi fost tare greu pentru tine să fii atât de frumoasă, rostesc și îmi smulg mâna din strânsoarea ei.

— Nu asta am vrut să spun, zice ea, ocolindu-mă și proțăpindu-se în fața mea, blocându-mi calea. Aici sunt fericită.

— Oh, și e vorba doar despre tine? Te-ai obosit măcar să te gândești la Katie? La ce îi va face Thorn când va înțelege că tu nu ai venit aici decât ca să te dezbraci pentru Willow?

Ceva îi trece peste figură, o expresie pe care nu o pot desluși clar. Vină? Regret? Abia atunci observ pentru prima dată că ea nu mai poartă colierul ei cu jumătatea de inimă.

Trădarea devine și mai adâncă.

— Nu numai că ne sabotezi șansele de a ajunge acasă, ne pui și viețile în pericol.

— Thorn nu o va răni pe Katie, îi place prea mult de ea… Este clar că a fost doar o amenințare din partea lui.

— N-ai decât să-ți spui acest lucru. Și să-i zici lui Nate, data viitoare când un gardian încercă să-i taie mâinile, că nu a fost decât o amenințare.

Acest lucru o enervează – sprâncenele i se adună.

— Ascultă, Violet. Știam că gardienii și-au depășit atribuțiile. Willow și familia lui sunt însă chiar drăguți. Nu ar face niciodată ceva de felul acesta.

Furia îmi umple fiecare colțișor al trupului. Mă gândesc la băiatul acela care plutește în rezervor, ciopârțit în două, și promisiunea pe care i-am făcut-o lui Ash pare foarte îndepărtată.

— Chiar așa? Atunci de ce nu-l întrebi pe Willow ce ține în depozitul acela subteran din fundul moșiei?

După cum anticipasem, ea nu pare confuză. Sprâncenele nu i se împreunează, privirea ei ca de cerneală nu ezită – pare neghioabă, rușinată.

— Deja știi despre asta, nu-i așa? întreb eu.

Ea privește într-o parte și își aranjează cearceaful.

— Am văzut cicatricele de pe picioarele lui Willow și când l-am întrebat ce s-a întâmplat, mi-a spus.

— Despre rudele lui dezmembrate? ridic eu vocea.

— Duplicatele? Da.

Mă încrunt spre ea, provocând-o să-mi întâlnească privirea.

— Faptul că sunt numite Duplicate nu le împiedică să fie persoane, zic, apoi fac o pauză, simțindu-mă momentan pierdută. Așteaptă. Willow ți-a spus? Deci Willow știe și el?

— Da, sigur că știe. Sunt picioarele lui.

Aș putea să o pocnesc chiar acum. Îmi împreunez mâinile – o rugăciune disperată.

— Nu, tocmai asta este problema, Alice. Nu sunt picioarele lui.

Scuip fiecare cuvânt și încerc să o fac să înțeleagă.

— El. Le-a. Furat. De. La. Fratele. Lui.

— Ești melodramatică.

— Oh, chiar așa?

Acum țip, dar mă simt atât de furioasă, de nervoasă, încât am pierdut orice control al volumului.

— Ei bine, poate că nu ar fi trebuit să-i oprești să-i amputeze mâinile lui Nate. Tu și noii tăi prieteni ați fi putut avea piese de schimb la cafea, dimineața.

Ea se apropie de mine, cu vocea calmă, de parcă eu aș fi cea lipsită de logică.

— Ascultă, Violet, nu este chiar atât de rău pe cât sună. Toate Duplicatele sunt în comă, nu este ca și cum i-ar durea sau măcar ar fi conștienți că există.

— Oh, bine, și atunci înseamnă că totul este în regulă, atât timp cât nu te pot privi în ochi atunci când le tai organele vitale.

Ea mă ignoră și continuă pe un ton echilibrat.

— Familia Harper a construit o ascunzătoare specială pentru Duplicatele lor ca să-i țină în siguranță.

— Mda, știu. Am găsit-o. Și, crede-mă, sunt oricum, numai în siguranță nu.

— Calmează-te, Vi.

Doar Alice putea să pară atât de stăpână pe ea, atât de pregătită, purtând un cearceaf de pe patul pseudoiubitului meu, în timp ce discută despre furtul de organe.

— După ce au auzit zvonurile despre gardienii depozitelor… știi tu… Se purtau trivial cu Duplicatele, așa că le-au construit o ascunzătoare specială ca să-i țină în siguranță.

— Trivial… adică…? îmi scapă cuvintele.

— Doamne, cât ești de naivă! Chestii sexuale, la asta mă refer.

Îmi astup urechile cu mâinile, incapabilă să procesez această informație suplimentară, încercând să-mi țin mintea la un loc.

— Dumnezeule, Alice! Treaba asta devine din ce în ce mai nasoală.

Vocea mea sună ciudat, de parcă ar fi în interiorul capului meu.

— Nu vreau să mai aud nimic altceva din ceea ce ai de spus. Nu te mai cunosc, adaug, coborându-mi vocea până la un mârâit ușor. Mă dezguști.

Niciodată nu am vorbit în felul acesta cu Alice, nici măcar când mi-a îndesat tricoul favorit în toaletă, pentru că Alfie Peach m-a invitat la discoteca Anului Opt. Nici măcar când mi-a furat tema la algebră și a pretins că este a ei, iar eu am fost pedepsită. Mă aștept să se șifoneze, să izbucnească în lacrimi.

Cu toate astea, ea începe să râdă. Râde cu adevărat.

— Ești doar geloasă.

— Pentru ce, mai exact?

— Pe mine. Pe OIM-i… Noi suntem perfecți.

— Ei bine, dacă să fii perfect înseamnă să-ți pierzi umanitatea, puteți foarte bine să vă păstrați perfecțiunea.

Inima din argint se află în mâna mea și observ, dintr-odată, cât de ascuțită și de rece pare. Apuc mai tare de lanț și trag cu toată puterea. Fie că încuietoarea se îndoaie și se sparge sau veriga cea mai slabă cedează, dar îmi cade de la gât cu o ușurință care mă dezamăgește. Îl ridic, ca să-l vadă și ea.

Degetele sale pipăie gâtul ei gol.

— Violet… Vocea i se estompează și ne uităm una la alta pentru o clipă. Îmi pare rău, spune ea, în sfârșit.

— Nu te obosi, răspund, împungând cu un deget furios către conac. Ar fi mai bine să te duci înapoi, la iubitul tău, petrecerea voastră cu togi.

Vocea mea sună amar și abia dacă mă recunosc.

Auzindu-mă, tresare.

— Fac asta pentru amândouă.

— Aiurea!

— Nu vreau să te văd…

Cuvântul i se oprește în gât.

— Spune-o!

Am senzația că am capul umflat și gata să plesnească.

— Spune-o.

— Spânzurată! țipă ea. Nu vreau să te văd spânzurată!

— Prostii! Tu nu vrei să mergi acasă, pur și simplu.

Mă întorc și alerg spre copaci, cu lanțul atârnând fără vlagă în mâna mea și, de data asta, ea nu mă mai urmează.

CAPITOLUL 30

Goana înapoi spre coliba Imperfecților mi se pare stranie și lipsită de înțeles, ca o scenă dintr-un film care a fost întins în unele locuri și scurtat în altele, ca un vis fragmentat. Vântul îmi amorțește obrajii și îmi umple urechile, dar nu pot să alung gândul: cea mai bună prietenă a mea m-a trădat.

Deschid violent ușa de la coliba Imperfecților, expresia mea acționând ca o sirenă, atrăgând privirile tuturor sclavilor aflați în interior.

Saskia se repede spre mine, uitând să afișeze, pentru o clipă, fațada ei țepoasă.

— Violet? Ce s-a întâmplat?

— Alice, răspund eu, aproape numai pentru mine.

Matthew mă conduce până la un scaun.

— Alice, repet de parcă dacă o spun din nou doare mai puțin. Nate se grăbește să traverseze camera, împingând mulțimea care se adună.

— Ce-i cu ea? întreabă el, cu un amestec de îngrijorare și de durere. Saskia mârâie la spectatori.

— Următorul Imperfect care se mai holbează la lucruri care nu-l privesc va avea de-a face cu mine. Pricepeți?

Oamenii se întorc la treburile lor, prefăcându-se că noi nici nu existăm.

— Ei bine? întreabă Nate.

Răsuflu adânc, tremurător, abia sesizând mirosul de umezeală.

— I-am văzut împreună. Pe Willow și pe Alice. În pat; erau, știi tu… sau, cel puțin, fuseseră…

— Cățea! scuipă Nate.

— Nate, ai grijă cum vorbești, murmur eu din obișnuință.

Saskia se apleacă peste masă și expiră lent.

— Bine, bine. Nu este chiar atât de rău. Alice este de partea noastră, corect? Lucrează pentru Thorn? Presupun că ea este plasa de siguranță în cazul în care tu nu reușești să-l seduci pe Willow.

— Nu este vorba numai despre a-l seduce pe Willow.

Îmi așez palma peste mâna ei, dorindu-mi să pot să o fac, cumva, să înțeleagă. Ea se smucește, dar, chiar și așa, eu continui:

— Sunt lucruri mult mai importante decât să facem rost de secretele lui Jeremy Harper.

— Cum ar fi? scuipă Saskia.

„Cum ar fi să completăm scenariul și să mergem acasă”. Cuvintele îmi rămân grele pe limbă, făcând ca gura să-mi rămână deschisă.

Saskia se întoarce, așa că nu îi pot vedea expresia, dar ea se ține țeapănă și ridică pumnii.

— Bine, dacă Alice își face treaba, ar fi mai bine să te scoatem pe tine din ecuație. Haide să ne întoarcem la sediu și să vedem ce vrea Thorn să facă.

Nu pot suporta să o las pe Alice să câștige. Nu pot suporta gândul să-l părăsesc pe Ash, și abia dacă pot suporta gândul să nu mă mai întorc niciodată acasă. Simt cum crește în mine panica.

— Nu. Vreau să rămân, rostesc, iar vocea mea sună mult mai puternică decât mă simt. Vreau să-l recuceresc și să rezolv toată povestea asta.

— Nu te întreb, îți spun.

Saskia se întoarce să mă înfrunte, iar un tic îi apare chiar sub ochiul drept.

— Crezi că sunt fericită în legătură cu toate astea? A durat luni bune să facem mizeria asta de plan, numai munca mea și a lui Matthew, și apoi Mutră-de-păpușă-cu-picioare-lungi se plimbă și ne ia fața.

Se întoarce și adaugă ca pentru sine:

— Nu s-ar fi întâmplat niciodată așa ceva dacă Rose ar fi fost aici.

Dacă mi-am zis vreodată că nu m-aș putea simți mai nepotrivită decât alții, m-am înșelat. Cuvintele ei mă veștejesc pe dinăuntru. Este o mare nedreptate – am fost atât de aproape! Dacă Alice n-ar fi intervenit! Nate își pune mâna pe umărul meu, ceea ce mă ajută să-mi stăpânesc lacrimile, măcar pentru moment.

În cele din urmă, Matthew vorbește.

— Haide acum, Saskia, nu avem de unde să știm asta.

Femeia își pune mâinile în șold și mă privește din cap până-n picioare. Din gură îi izbucnește un râs amar.

Panica mea crește, apoi se transformă în furie, măruntaiele mele încă agitându-se după întâlnirea cu Alice.

— Crezi că eu am vrut asta? Să vin în acest loc oribil, să fiu înghesuită de controlorul acela, aproape să fiu abuzată de un gardian, să-l văd pe Nate cum aproape că i s-au tăiat mâinile, să fiu numită „maimuță", să fiu tratată de parcă abia dacă aș fi ființă umană, să nu dorm, să fiu în permanență înfometată și să privesc cum cea mai bună prietenă mă trădează? întreb în timp ce trag de hainele de pe mine. Și salopeta asta oribilă, cum de poți măcar să o suporți? Mă simt de parcă aș avea păduchi.

Pielea din jurul ochilor ei se întinde.

— Liniștește-te acum, prințesă. După cum vorbești, toată lumea ar crede că nu ești un Imperfect.

— Sigur că sunt un Imperfect. Am un metru și șaizeci de centimetri nenorociți.

— Plecăm cu următorul autobuz. Acum, adună-ți lucrurile.

Saskia se repede afară din colibă, trântind ușa atât de tare, încât geme din balamale, dislocând praful și mizeria de pe bârne.

— Ce lucruri?

Nate gesticulează către paturile noastre goale, cu voce sarcastică, plină de bravadă, dar își lasă mâna pe umărul meu de parcă aș fi un fel de cârjă.

Matthew dispare în spatele separatorului din pânză. Îl aud rostogolindu-se pe pat.

— Următorul autobuz este abia în zori, așa că ar fi mai bine să dormiți puțin. Avem ceva de mers.

Chiar dacă abia am apucat să dorm, nu mă simt obosită. Încă pot simți rămășițele de adrenalină și corpul meu a uitat dacă este zi sau noapte. În cele din urmă, mă îndrept către bucătărioară. Nate mă urmează. Ne îndesăm pâine în buzunare și umplem sticle cu apă cețoasă.

— Cum a putut să facă așa ceva? șoptesc eu peste zgomotul robinetelor.

— Ce anume? Alice? Să facă un lucru complet egoist? Să se combine cu bărbatul visurilor ei? Este un mister.

— Nate, vezi cum vorbești.

— Să se „combine” nu se pune, râde el, apoi înșurubează capacul uneia dintre sticle; încheietura i se albește și, când privește în sus, pare serios: Este clar că vrea să rămână.

— Asta a spus și ea.

— Ați vorbit?

— Mai degrabă am țipat.

El încuviințează.

— I-ai amintit de Katie?

— Mda. Este hotărâtă ca dracu’ să distrugă scenariul, ca să poată rămâne aici.

Mă gândesc la lanțul din hârtie, la secera strălucitoare, la Duplicatele suspendate în lichid.

— Cum ar putea să-și dorească să fie unul dintre ei?

— Este ca unul dintre experimentele acelea ale lui Zimbardo, despre care ne-a povestit tata, suspină Nate.

Scutur din cap, ușor iritată de paralelă.

— Știi, au luat un grup de studenți și i-au făcut pe jumătate din ei prizonieri, iar pe ceilalți, gardieni. După câteva zile, se purtau de parcă ar fi fost real.

— Cum de îți amintești toate rahaturile astea? Ai doar paisprezece ani, zâmbesc eu.

— Pentru că îmi curăț creierul de alte tâmpenii, cum ar fi cum mă cheamă și unde locuiesc.

Pentru o clipă, mă simt din nou normală – suntem doar eu și Nate, ca de obicei. Senzația se estompează însă rapid. Suspin.

— Ce o să ne facem?

— Baba va ști.

— Nu a știut asta.

El nu-mi răspunde.

Părăsim moșia cu primul autobuz din dimineața aceea, toți patru tremurând în aerul rece și umed de rouă. Mă uit la tetiera uzată din fața mea, lăsând fibrele să joace în fața ochilor mei obosiți, și nu risc să arunc o privire afară pe fereastră până când moșia Harper nu rămâne mult în urma noastră – o lume croită din zahăr. Frumoasă, dulce și totuși dureros de fragilă.

Am încercat să-l găsesc pe Ash, dar a dispărut din nou. N-am avut șansa să-i spun „la revedere” sau măcar o parte din adevăr. Va crede pentru totdeauna că eu l-am dorit pe Willow. Îmi înghit lacrimile.

Ritmul hipnotic al autobuzului mă trimite, în cele din urmă, în lumea viselor. Alice, Katie și cu mine ne aflăm pe scena de la școală – cea din sala de sport, care nu este folosită niciodată pentru că este prea mică și meschină. Alice poartă o uimitoare rochie elisabetană, toată din argint și pietre verzi, de parcă ar fi regina Casei Viperinilor[13]. Are forma unei clepsidre, rochia îngustându-se în dreptul taliei ei minuscule, pentru a înflori într-un guler alb, din mătase, foarte elaborat. Katie și cu mine arătăm mai degrabă ca niște femei oarecare, îmbrăcate în salopete negre și șorțuri aspre, părul nostru murdar fiind ascuns sub niște pălării la fel de murdare.

— Haideți, servitoarelor, spune Alice, adresându-ni-se pe un ton regal. Nu lăsați publicul să aștepte.

Pentru prima dată, observ că sala este plină de spectatori, fiecare dintre ei holbându-se la noi. Urmează replica mea. Știu că urmează replica mea, dar nu pot, pentru nimic în lume, să-mi amintesc ce trebuie să spun.

— Vi, șuieră Katie. Vi, haide, mă bazez pe tine.

Mulțimea începe să șușotească, dar nu aud nimic din cauza bubuielilor inimii mele. Mă chinui să deschid gura, trag adânc aer în piept, mă rog de cuvinte să se formeze în creierul meu și să migreze către limbă. Mă simt însă de parcă mintea mea ar fi fost prădată și lăsată goală.

Mulțimea începe să râdă. Atunci o văd pe mama, stând în picioare în mijlocul publicului. Clatină din cap de parcă ar fi dezamăgită, ca atunci când am venit acasă beată și am vomitat pe canapea. Apoi, buzele ei încep să se miște și, deși se află la zece metri depărtare, simt de parcă ar șopti chiar în urechea mea. „Haide, draga mea. Spune ceva. Pentru mine. Te rog, spune ceva și trezește-te”.

Îmi revin cu o tresărire, cu Nate alături de mine.

— Ești în regulă? mă întreabă el.

— Mda.

Îmi duc mâna la salopetă, chiar deasupra locului în care ar trebui să fie cuibărită scrisoarea de la Katie. Am lăsat-o la coliba Imperfecților, înghesuită în spatele unui panou dărăpănat. Eram îngrijorată că gardienii ar putea să o găsească atunci când trecem frontiera. Un Imperfect, în principiu analfabet, care duce o scrisoare, ar ridica suspiciuni și ne-ar putea trimite în fața

---

[13] Aluzie la celebra serie de romane *Harry Potter*, de J.K. Rowling (n.red.).

plutonului de execuție. Se pare însă că acele cuvinte mi-au intrat pe sub piele și mi s-au strecurat în vene, de parcă, dacă m-aș tăia, sângele meu ar avea culoarea cernelii. Simt nevoia să plâng. Toată lumea e o scenă, iar eu sunt cel mai nasol actor care există.

•

Să părăsești Pășunile se dovedește a fi mult mai simplu decât să intri. Nu există niciun proces de decontaminare, pentru că nu poți contamina un oraș deja plin de toate bolile și cu un sistem precar de canalizare. Doar o percheziție rapidă din partea unor gardieni plictisiți, care îmi aruncă pâinea la gunoi și râd când stomacul meu chiorăie.

Trecem prin porțile orașului, împreună cu toți ceilalți sclavi, și mă încurajez pentru a face față acelui miros de pasăre în putrefacție. Totuși, de data asta, în loc să mă copleșească, mi se pare ciudat de liniștitor. Cel puțin știu că miroase. Înconjurată de fizicul diform, prost proporționat, al Imperfecților, fără niciun OIM prin preajmă, am sentimentul ciudat că m-am întors acasă de la grădina zoologică.

Oricum ar fi, târâitul prin oraș îți distruge sufletul. Îmi petrec jumătate din călătorie amintindu-mi cum, în acest moment al scenariului, Willow o urmărea în secret pe Rose prin oraș – îmbrăcat într-o salopetă gri, cu părul deranjat și cu fața frecată cu țărână –, iar cealaltă jumătate a timpului mă pregătesc pentru viitoarea mea conversație cu Thorn. „Știam că nu vei fi capabilă să o înlocuiești pe Rose. Am făcut foarte bine că am trimis-o și pe Alice. Acum, va trebui să rămâneți aici pentru tot restul vieții”.

Cel puțin o voi revedea pe Katie. Mi-a lipsit accentul ei moale de Liverpool, abordarea ei realistă a vieții, felul în care mă face întotdeauna să râd. Vreau să-i povestesc despre Ash, despre Duplicate, despre cât de nenorocită a fost Alice. Katie o va numi „nenorocită prefăcută” și eu voi uita, pentru o clipă, cât de mizerabil este totul.

Katie, mă gândesc brusc. Thorn o va ucide pe Katie! Încep să mă trezesc – mâinile încep să-mi tremure, încheieturile mi se umflă, stomacul mi se strânge. Am știut întotdeauna că acesta este adevărul, dar abia când am ajuns în apropierea sediului m-a copleșit realitatea. Poate că Alice avea dreptate și lui îi place prea mult de ea pentru a o răni.

— Violet? Ce s-a întâmplat? întreabă Matthew.

— Katie, răspund eu. Am ratat misiunea.

— O să încercăm să vorbim cu el, spune Saskia.

Matthew încuviințează.

— El o ascultă pe Saskia.

— El nu ascultă pe nimeni. Nesimțit arogant, spune Saskia, privind spre fața mea tensionată, zâmbind. Dar nu îți va omorî prietena, îți promit. Am observat că o place, atât de mult cât poate Thorn să placă pe cineva.

Mă agăț de aceste cuvinte și sper doar că ea a reușit să se apropie de el, cel puțin suficient de mult încât să-l împiedice să o ucidă, dar nu atât de mult încât să se dea la ea. Mă înfior când mă gândesc în ce poziție dificilă s-a aflat Katie, rolul pe care a trebuit să-l joace. Și nu-mi permit să o pierd pe Katie. În aceste ultime zile, am înțeles cât de mult înseamnă ea pentru mine. Nu numai din cauza trădării lui Alice, dar și pentru că întotdeauna Katie a fost cea căreia mi-am dorit să-i povestesc atunci când ceva mergea prost. Vocea ei, punctată de înjurături hilare, cea despre care mi-am imaginat că îmi va spune că totul va fi bine. Alice a fost prietena mea cea mai bună încă de când aveam patru ani, o istorie care nu poate fi ignorată, o istorie care o ridică, practic, la statutul de soră. Totuși, dacă ar trebui să intru într-o cameră cu memoria ultimilor treisprezece ani complet ștearsă, cu tabla prieteniilor mele complet curățată, Katie ar fi cea alături de care aș alege să beau tequila, nu Alice.

Îmi las ochii să hoinărească peste semnele fantomatice, uitate, cu numele străzilor, monotonia griului și țăcănitul pașilor mei făcându-mi până la urmă mintea să se oprească. Soarele străbate încet cerul, razele sale abia ajungându-mi la piele. Atunci îl observ pentru prima dată, o străfulgerare de pânză gri în colțul ochiului. Perii minusculi de pe brațele mele se ridică și am senzația copleșitoare că mă privește cineva, că mă urmărește. Simt în piept o ușoară licărire de speranță. Poate că… dar nu pot nici măcar să mă gândesc la așa ceva, pentru că, dacă mă înșel, voi suferi din nou acea dezamăgire devastatoare.

Nate pescuiește din salopeta lui un colț nedescoperit de pâine și îl dă mai departe. Saskia ia o bucată și îi dă jumătate lui Matthew.

— Putem să mâncăm în timp ce mergem, spune ea.

Din gura lui Nate cad câteva firimituri. El privește spre mine și zâmbește.

— Hansel și Gretel au ajuns acasă, nu-i așa?

— Da, dar păsările au mâncat firimiturile, îi răspund.

Saskia mă înghiontește în spate.

— Cine a spus că poți să vorbești?

Sună foarte agresiv, chiar și pentru Saskia – și ea este îngrijorată de întâlnirea cu Thorn.

— Și cum au ajuns acasă? șoptește Nate, după o pauză politică.

— Au ucis vrăjitoarea, îi răspund tot în șoaptă.

— Shhh.

Saskia mă înghiontește din nou în spate.

— Tentant, spune Nate.

Chicotim amândoi.

Până când vedem din nou turla bisericii, foamea și oboseala mi-au slăbit membrele și trebuie să mă concentrez foarte tare ca să nu izbucnesc în plâns. Străfulgerarea de gri n-a mai apărut, iar eu am lăsat în urmă licărirea de speranță, împreună cu firimiturile lui Nate.

Ne apropiem de biserică și mirosul de pește aproape ne sufocă. Simpla vedere a acelor ferestre arcuite, a turnului gotic îmi provoacă o durere în stomac, un nod în gât. Saskia și Matthew trec prin ușile din lemn, iar eu îi urmez, ținându-l de mână pe Nate. Thorn se sprijină de altar, exact ca în scenariu. Uitasem cât de frumos este, cu pielea sa întunecată sclipind în lumina înserării.

— Am auzit că revii cu mâinile goale, Violet, spune el.

Trebuie să fi primit vreo veste de la Alice. Toată teama și oboseala par să dispară și furia îmi umple din nou pieptul. El este cel care a trimis-o. Dacă n-ar fi fost el, scenariul ar fi fost încă pe drumul cel bun, iar rebelii ar fi fost pe cale să-l descopere pe Willow privind prin gaura ruginită a cheii. Era o scenă devastatoare – Willow bruscat, luat pe sus și adus în biserică pentru a-l înfrunta pe Thorn. Expresia de durere de pe fața lui Willow când a văzut-o pe Rose cu rebelii și a înțeles, în sfârșit, care era adevărata ei identitate.

Sprâncenele mele adoptă o linie hotărâtă. Din cauza lui Thorn, Willow îmi pipăie acum cea mai bună prietenă.

— Să înțeleg că te referi la acele secrete ale OIM-ilor? întreb eu. A ales-o pe Alice, că tot veni vorba.

— Ah, deci fata care arată ca un OIM a învins, în cele din urmă, râde Thorn. M-am gândit că s-ar putea întâmpla așa.

Mă strecor printre bănci și mă îndrept spre el cu pași mari, ridicându-mă pe vârfuri pentru a putea să-i prind privirea din acel ochi unic, de culoarea lavandei.

— Îți amintești conversația noastră cu Baba? șoptesc eu astfel încât să nu audă și ceilalți. Treaba asta este mult mai importantă decât obținerea acelor secrete ale OIM-ilor. Eu trebuia să fiu cea de care se îndrăgostește Willow, iar tu m-ai sabotat.

Thorn își așază mâinile grele pe umerii mei, obligându-mă să mă îndepărtez cu un pas.

— Văd că sejurul la conac te-a făcut mai îndrăzneață.

Mă regrupez. Până la urmă, este un psihopat brutal.

— Îmi pare rău… Eu am crezut că Baba ți-a explicat totul.

— A vorbit în ghicitori. Întotdeauna face așa.

— Dar știe anumite lucruri.

— Eu sunt conducătorul rebelilor, nu Baba, iar când îmi cade în labă unul care arată a OIM, aleg să-mi asigur spatele. Tu ai ratat această misiune, nu eu, și cu siguranță nu Alice.

Uneori, mă uimește cât de repede pot să mă simt din nou slabă – toată puterea mi s-a scurs din trup, brațele îmi atârnă, ochii mă ustură, plini de lacrimi. Îmi privesc bocancii și îmi plec capul, întrebându-mă ce să spun în continuare. Trebuie să o văd pe Baba. Înghit în sec și deschid gura, dar sunetul ușii deschizându-se violent mă reduce la tăcere.

Un grup de rebeli târăște pe cineva în interiorul clădirii, înăbușindu-i strigătele și blocându-i zbaterea. Acel licăr slab de speranță revine, de zece, de douăzeci, de treizeci de ori mai puternic, bătând din aripi de parcă ar vrea să-mi sară din piept. Mă uit la Nate și nu mă pot abține să nu zâmbesc. În ciuda lui Alice, în ciuda a orice, am reușit. Willow m-a ales pe mine. Scenariul a revenit pe drumul drept.

Thorn privește spre mine și începe să râdă.

— Retrag ce am spus, Violet. Nu ai venit deloc cu mâna goală.

Încăierarea se termină și rebelii se dau la o parte, dar cel care este așezat în genunchi, cu o dâră de sânge curgându-i din gură, nu este Willow. Este Ash.

CAPITOLUL 31

— Ash! Ash! îmi aud vocea strigându-i numele. Mă reped spre el, dar Thorn mă trage înapoi.

Ash ridică privirea, cu ochii de un albastru viu, privind de sub pata roz a feței lui bătute. Suspin la vederea sângelui și îmi duc mâna la obraz, de parcă aș putea, cumva, să-i simt rănile.

— Îl cunoști pe acest Imperfect?

Răsuflarea lui Thorn îmi ajunge la ureche.

— Este un prieten, încuviințez eu.

— Și de ce se furișează prietenul tău pe lângă biserica mea?

Ash ridică vocea.

— Violet? Ce înseamnă asta?

Privește spre mine, apoi spre rebeli. Are aceeași expresie pe care o avea Willow în scenariu – rănit, trădat.

Un rebel îl pocnește peste tâmplă cu patul unei arme, iar el se prăbușește la podea.

— Opriți-vă! Vă rog! strig eu.

Nu pot să cred că l-am târât în porcăria asta.

Saskia pășește în față.

— Este doar un puști de pe moșia Harper care e drăguț cu Violet. Din cauza asta este aici.

Thorn pășește spre Ash cu pași lenți, plini de înțeles, subliniind ritmul discursului său.

— Iar acum este doar un puști care știe unde este cartierul general al rebelilor și cum arătăm cu toții.

Ash reușește să se ridice de la podea, revenind înapoi în poziția îngenuncheată.

— Cui crezi că o să spun despre asta?

— Unii OIM-i lucrează pentru Imperfecți, răspunde Thorn, iar unii Imperfecți lucrează pentru OIM-i. Nu toată lumea este devotată semenilor ei.

Îl urmez pe Thorn și greața îmi crește în stomac.

— Te rog, Thorn. Nu este o amenințare pentru tine.

— Porecla lui este Veverița, pentru numele lui Dumnezeu! zice Nate.

Thorn se ghemuiește în fața lui Ash și pare să îi studieze pentru un moment fața.

— Lecția numărul unu, băiete – să nu gândești niciodată cu puța.

Ash afișează zâmbetul lui strâmb.

— Eu gândeam cu inima.

— Încuiați-l în celulă, spune Thorn.

Exact aceeași replică pe care o spune și în scenariu. Pare că povestea vrea să se deruleze – Baba avea dreptate.

Mă uit cum rebelii îl ridică în picioare pe Ash și acidul din stomac începe să-mi ardă gâtul. El privește spre mine, peste umăr – genele lui lungi acoperindu-i ochii –, și un amestec de vină și de dorință mă răscolește.

— Îmi pare rău, spun către el.

Dar ei îl târăsc afară înainte ca el să poată răspunde.

Brusc, biserica pare foarte rece. Îmi strâng brațele în jurul trupului, dorindu-mi să pot dispărea și eu, suptă de vidul propriei mele vini. Dacă n-aș fi fost eu, Ash ar fi amestecat în oala lui Ma, ar fi călătorit în autobuzul pentru Imperfecți, ar fi stat întins pe un pat sau s-ar fi cățărat într-un copac. N-ar fi trebuit să deviez niciodată de la scenariu și să-mi asum toate acele riscuri. Mă mănâncă buzele când îmi amintesc de sărutul din noaptea trecută și cuvintele lui mi se rotesc prin minte: „Eu gândeam cu inima”.

Matthew rupe tăcerea.

— Pe bune, Thorn. Este un băiat de treabă.

Bărbatul îl ignoră și mă conduce departe de ceilalți, în partea din față a bisericii. Îl aud pe Nate mormăind ceva despre a fi lăsat deoparte, din nou, urmat de o pocnitură ascuțită, probabil Saskia trosnindu-l după ceafa. Totul pare însă puțin ireal. Îmi simt genunchii de parcă n-ar vrea să mă mai susțină, iar pașii mei devin mici și spasmodici. Thorn mă conduce spre amvon și îmi face semn cu mâna să mă așez alături de el pe marginea unei lespezi de piatră. Răceala acesteia pătrunde prin salopeta mea.

Se așază alături de mine și se holbează la tavan.

— Înainte să mă întrebi dacă poți să-l vezi, răspunsul este nu.

— Voiam să te întreb dacă pot să o văd pe Baba.

— Pentru ce?

Mă aplec în față, lăsând părul să formeze un ecran, ca să nu poată să-mi vadă lacrimile din ochi.

— Pentru că nu știu ce să fac mai departe.

— Nu faci nimic. Speri doar ca Alice să apară cu marfa – acum, Katherine nu mai este singura închisă în celulă.

— Katie, spun eu, aproape numai pentru mine.

Vina se multiplică atunci când realizez că ea mi-a ieșit din minte încă de când m-am întors la cartierul general. Totuși, ceva din felul în care el a folosit numele ei întreg, felul în care l-a rostit, de parcă ar fi vrut să-i exploreze contururile cu limba, mă face să fiu mai puțin îngrijorată pentru siguranța ei.

— Nu poți să o vezi, spune el.

— E bine?

El dă din cap.

— Pentru moment.

Respir adânc și îmi dau părul pe după urechi. Am nevoie să-l conving să mă lase să o văd pe Baba. Îmi dreg vocea.

— Ce se întâmplă dacă Alice nu livrează marfa?

— Până acum, se descurcă foarte bine.

Singurul lui ochi oscilează între ai mei.

— Ultima dată când am văzut-o, îi plăcea puțin cam prea mult să fie OIM. Sunt multe la care ar trebui să renunțe.

— Eu am reușit asta.

Își ridică peticul de pe ochi, pentru a-mi reaminti originile lui. De aproape, îi văd pupila contractându-se până devine un punct, nefiind obișnuită cu lumina.

— Da, dar OIM-ii nu l-au omorât pe bărbatul pe care-l iubește.

— Dacă tot vorbim de dragoste, se pare că misiunea ta s-ar putea să fi fost compromisă de un anume Imperfect de noapte.

Obrajii mi se aprind.

— Ash este doar un prieten.

El râde, de parcă nu m-ar crede, și scoate din jachetă o ploscă din argint.

— Dă-i drumul, atunci. Ce te face să crezi că Alice îl iubește pe flăcăul OIM?

— În lumea mea de origine, Alice este un scriitor de eseuri de ficțiune, unul chiar bun. Primește mii de aprecieri în fiecare zi.

El îmi întinde plosca, trăsăturile lui fiind controlate și stabile.

— Un scriitor de eseuri de ficțiune?

— Alice nu a scris o carte originală, dar a fabulat pe marginea ei, a răsturnat-o pe toate fețele, a scris capitole noi.

Încerc să iau o gură din ploscă. Are un gust caustic, săpând o urmă de foc de la limba mea până în stomac.

— Inventează rahaturi, constată Thorn.

— Da.

El îmi smulge plosca din mână.

— Am avut încredere în Baba când mi-a spus că tu ai fi aleasa, dar a înțeles greșit. Nu intenționez să cred ideea ei bizară că tu vii dintr-o altă dimensiune și că lumea noastră este doar o…

Lasă discursul să se stingă și trage cu poftă câteva înghițituri. Observ că mâna îi tremură ușor și pe sprânceană îi apare o sclipire de umezeală.

— Ocupația favorită a lui Alice era să scrie povești despre fete care ar putea să-i câștige inima lui Willow, insist eu, fete inventate… iar ele erau toate înalte și blonde și se numeau Abby, Ada sau Amelia. Se închipuie pe sine fiind împreună cu el, încă de când avea cincisprezece sau șaisprezece ani.

— Ce încerci să-mi spui?

— Încă ai nevoie de mine, pentru că Alice nu este de partea ta. Ea este de partea lui Alice. Întotdeauna a fost așa.

Thorn îndeasă plosca în jachetă și își așază peticul la loc peste ochi.

— Se pare că ești de aceeași părere cu Katherine. Lasă-mă să-ți arăt ceva, Micuță Floare.

Mă conduce spre paravanul întunecat, în formă de cruce, aflat în fața bisericii. O pasăre din aur își deschide aripile, înconjurată de un cerc de îngeri.

— Pasărea este un pelican, spune Thorn. În mitologia veche a Imperfecților, își hrănește puii cu propriul sânge, smulgându-și penele de pe piept.

Nu știu ce se așteaptă să-i răspund, așa că doar murmur:

— Grețos.

— Nu este nimic grețos în sacrificiul de sine, Violet.

Pentru a-și găsi inspirația, el privește dincolo de heruvimii pictați, către tavanul înalt, boltit.

— Ai un minut cu ea.

— Cu cine?

— Baba.

Zâmbesc.

— Exact de un minut am nevoie.

•

Baba stă ghemuită în colțul celulei ei, privind spre foc și fredonând un cântec. Mirosul de liliac și fum de lemne mă transportă la prima mea întâlnire cu ea. Mă gândesc la spânzurători și la corpurile care cad și gura mi se usucă.

Ea își întoarce privirea spre mine, cu ochii ezitanți sub pleoapele ei lipite, de parcă ar visa. Gura sa fără buze se încrețește la colțuri.

— Violet. Pari… schimbată.

— Mai înfometată și mai lipsită de somn.

— Mai puternică.

Ea îmi oferă palmele sale zbârcite, iar eu traversez dalele pentru a le strânge. Le găsesc surprinzător de calde.

— Unde este Thorn? întreabă ea.

— Ne-a oferit un minut.

Ea râde, făcând ca un tremurat ușor să îi străbată trupul, cu lumina focului trecându-i peste piele.

— Thorn este foarte rău când este stresat, rostește ea, apoi gesticulează către podeaua din fața ei. Vino, îngenunchează, copila mea.

Îngenunchez – bucurându-mă de răcoarea pietrei – și îmi plec fruntea. De data asta, îmi doresc durerea. Ceva care să îndepărteze durerea vinii și a eșecului. Ea îmi leagănă tâmplele și cuiul acela de durere îmi coboară în gât, atingându-mi sternul și ricoșând în tot trupul meu. Mă doare fiecare parte a corpului. Inspir, dar plămânii mei refuză aerul și gâtul mi se blochează. Am senzația că mă înec fără să fie apă. Văd un lanț din hârtie de Imperfecți mototolit pe pământ, un corp pe jumătate mort, plutitor, o lamă ca o seceră ridicată strălucind în soare, o încurcătură de picioare bronzate odihnindu-se în așternuturi din mătase.

Apoi, la fel ca prima dată, durerea se adună în spațiul dintre ochii mei. Îl văd pe Ash îngenuncheat printre rebeli, cu un fir de sânge curgându-i pe obraz. „Gândeam cu inima”, spune el.

Și, la fel de repede cum a venit, durerea dispare.

Știu unde mă aflu chiar înainte să deschid ochii. Inspir parfumul ierbii proaspăt tăiate, aud pălăvrăgeala vrăbiilor și zgomotul moale și înfundat al căderii merelor. Livada. N-am fost

niciodată aici sub soarele de la amiază. Este atât de vie – o explozie de culoare și miresme. Vântul scutură frunzele și pielea mea este o colecție de umbre pâlpâitoare. Îmi zâmbesc mie însămi.

Baba stă în picioare în fața mea, cu spatele drept și ochii deschiși. Cercetează împrejurimile.

— Deci, așa arată locul în care se întâmplă minunile?

— Da, dar Willow nu s-a îndrăgostit de mine. Magia nu a funcționat – sunt Neville Poponeață[14], din primele cărți, înainte să devină important.

Baba râde și eu observ că acum are toți dinții.

— Nu vorbeam despre Willow. Vorbeam despre celălalt – cel cu ochi albaștri.

Amintirea lui Ash îmi umple ochii de lacrimi.

— Totul a mers prost, Baba. Ce să mă fac?

Sunt conștientă că mă port ca un copil mic, dar nu-mi pasă.

Ea mă ignoră și se întinde către ramurile unui copac din apropiere. Fiecare șuviță din părul ei gri prinde viață în lumina soarelui.

— Cum de am putut să fiu atât de proastă?

Vocea îmi iese pe un ton foarte înalt și plângăcioasă.

— Știam că Alice îl iubește pe Willow. Chiar am crezut cu adevărat că ea se va da la o parte?

Baba apucă un măr de pe o creangă și îi inspiră parfumul, nările ei nou descoperite hrănindu-se din forța naturii.

— Alice ți-a dat un măr otrăvit, dar asta nu o transformă într-o hoașcă odioasă. Și doar faptul că tu l-ai luat nu te transformă în Albă-ca-Zăpada.

— Ea m-a trădat.

Baba ridică din umeri.

— Iar tu erai dornică să-l trădezi pe Willow, să-l seduci în folosul tău. Scopul scuză mijloacele. Alice are în minte un altfel de final.

Baba își înfige dinții în coaja mărului și zeama i se scurge pe obraz.

— Ash. Acesta este numele lui, rostește, iar pulpa mărului i se plimbă pe limbă. Îmi place de el.

---

[14] Aluzie la unul dintre personajele principale ale seriei *Harry Potter*, de J.K. Rowling (n.red.).

— Ce trebuie să fac? repet eu, ușor enervată de lipsa ei de direcție.

Ea înghite.

— Încă mai ai papucii rubinii, poate o iei pe altă cale.

— Nu te înțeleg.

— Găsește-ți propria cale, Violet. Încetează să încerci să fii Rose.

— Eu am crezut că, dacă mă țin de scenariu, totul va reintra în normal. Mi-am zis că povestea trebuie să se închidă, ca să putem merge acasă.

Probabil că par complet uluită, pentru că ea îmi aruncă o privire înțelegătoare și întreabă:

— Dar ți-ai asumat riscuri uriașe, nu-i așa, Violet? Și ce s-a întâmplat?

— M-am îndrăgostit de personajul greșit, îi răspund fără să mă gândesc.

— Sau tocmai din acest motiv ți-ai asumat acele riscuri? Oul și găina. Până la urmă, totul este o buclă.

— Baba, te rog, ce spui nu are niciun sens.

— Privește din partea cealaltă – dacă ai fi blocată aici, în lumea noastră, cum ți-ai trăi viața? Ce fel de Imperfect ai deveni?

Simt cum crește în mine iritarea.

— Nu pot să rămân aici, Baba. Trebuie să merg acasă – eu, Nate și Katie nu aparținem acestei lumi.

— Să aparții unui loc este doar o stare de spirit; întreab-o pe Alice.

Sună ca unul dintre acele afișe din camera de zi a mătușii mele:

„Învață să dansezi în ploaie”.

— Te rog, Baba. Nu mai vorbi în ghicitori, spune-mi doar ce să fac.

— Și unde ar mai fi atunci distracția?

Mărul reapare în mâna ei, o sferă luminoasă, strălucitoare. Baba îl azvârle în aer de parcă ar elibera un porumbel – acesta se lovește de crengi și dispare în văzduhul nesfârșit. Râsul ei se pierde în cântecul păsărilor. Culorile livezii se amestecă precum o vopsea, iar parfumul merelor dispare treptat.

CAPITOLUL 32

Ne aflăm înapoi în cameră, cu palmele ei încă așezate pe capul meu. Mă uit la ea, aproape surprinsă să văd acele pleoape ca de ceară în locul verdelui ochilor săi.

Baba zâmbește, iar dinții i-au dispărut.

— Thorn este aici.

Câteva momente mai târziu, aud apropiindu-se tropăitul bocancilor lui.

El intră pe ușă cu pași mari.

— Minutul tău s-a încheiat.

Mi s-a părut mult mai mult decât un minut și cred că timpul se scurge mult mai lent pe durata contactului mental.

— Las-o să-l vadă pe băiat, spune Baba.

— În niciun caz.

Baba își trage gluga peste cap.

— Vei învăța vreodată să ai încredere în mine?

Ajungem pe coridor, dar, în loc să mă conducă înapoi în nava bisericii, Thorn mă conduce mai adânc sub pământ, până când ajungem la o ușă albastră, ruginită. O recunosc din film – Thorn a dus-o pe Rose să-l vadă pe Willow chiar în această celulă. Din nou sunt pe urmele lui Rose și am senzația că scenariul a început să-și bată joc de mine, amintindu-mi permanent de ce ar fi trebuit să fac dacă nu aș fi stricat totul la conac.

Privind la ușa albastră, simt cum mi se zburlește părul de pe ceafă. Scena aceasta din scenariu m-a speriat de moarte – Thorn aproape că l-a ucis pe Willow, lovindu-l de peretele celulei și înfigând un cuțit chiar lângă obrazul lui, cu Rose țipând în fundal. Alice a strigat la televizor: „Nu, nu, să nu îndrăznești să-i distrugi fața aia perfectă”. Cred că Nate chiar a aruncat cu Doritos spre ecran. Willow s-a salvat însă, spunându-i lui Thorn informații strict secrete ale OIM-ilor despre un bordel clandestin deținut de OIM-i: Meat House. Thorn a folosit informația pentru a efectua un raid acolo chiar în noaptea aceea. Alice și cu mine am bătut palma când Thorn a coborât lama. Mă gândeam că felul în care Willow a dezvăluit informații OIM ca să poată să rămână cu Rose este romantic. Acum mă gândesc însă că este

jalnic. Să verși secretele OIM-ilor în felul acesta. Tipic pentru Willow!

Totuși, nu el este cel închis în spatele ușii albastre, ci Ash – dragul, curajosul, onorabilul Ash. Mă gândesc la cuțitul lui Thorn, probabil îndesat în centura lui chiar în acest moment, și inima mea o ia la goană.

Thorn deschide ușa.

— Un minut. Nicio secundă în plus.

Pășesc în celulă. Ușa se închide cu zgomot și întunericul mă înconjoară – întuneric și miros de mușchi umed. Aud ritmul slab al respirației cuiva, întrerupt de sunetul căderii picăturilor de apă.

— Ash?

— Sunt aici, răspunde el.

Recunosc timbrul vocii lui, dar nu și tonul – sună foarte plat. Urmăresc direcția cuvintelor lui și ochii mei se obișnuiesc cu lumina slabă. Încep să-i deslușesc silueta, ghemuită într-un colț, cu genunchii strânși la piept. Îi iau mâna într-a mea.

— Dumnezeule, Ash! Ești în regulă?

Chiar și în întuneric văd cât de tare a început să i se umfle fața.

— Ești un rebel? întreabă el. La naiba, nu te-ai gândit să-mi menționezi acest lucru?

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. În noaptea aceea, când m-ai ajutat să pun trandafirul pe pervazul ferestrei lui Willow, am crezut că știi.

— Crezi că ți-aș fi arătat Duplicatele dacă aș fi știut că faci parte dintre rebeli?

— Probabil că nu, îi răspund și n-aș putea să mă simt mai vinovată nici dacă aș încerca. Îmi pare foarte rău, cu adevărat. N-am vrut să te pun în pericol spunându-ți adevărul.

Adevărul. Acel lucru intangibil pe care nu-l putem împărtăși. Îi îndepărtez părul de pe frunte și îi cercetez tăietura adâncă. În întuneric – în contrast cu tonul pielii lui – pare un canion negru. Ash trage aer printre dinți în timp ce eu încerc să îi lipesc pielea la loc.

— Ai nevoie de copci, spun eu.

— Oh, bine, lasă-mă la cel mai apropiat spital al Imperfecților.

Ne privim în ochi pentru o clipă și începem să râdem.

— De ce m-ai urmărit?

Îmi las palma apăsată pe fruntea lui. Nu mai trebuie să mă prefac că aș avea sentimente pentru Willow. Mă simt ușor frivolă gândindu-mă la asta, de parcă aș fi revenit în joc. Brusc, devin foarte conștientă de propria mea piele, foarte expusă, de felul în care fața, gâtul și încheieturile mele par să absoarbă căldura trupului lui Ash.

El închide ochii și își răsucește capul în palma mea.

— M-am gândit că ai dat de necaz. Vezi tu, eu nu m-am mai întors în oraș după ce m-ai sărutat.

— Și tu m-ai sărutat, spun eu, apoi roșesc pentru că sunt atât de meschină când el zace bătut în celulă.

— Nu prea am avut de ales. Erai grămadă peste mine.

Încearcă să clipească, dar ochii îi sunt umflați. Se mulțumește cu o jumătate de zâmbet.

— M-am dus în livadă, apoi, când m-am întors să vorbesc cu tine, nu mai erai acolo. Toți sclavii vorbeau despre felul în care Saskia s-a înfuriat foarte tare și ați plecat toți în mare grabă. Așa că am prins următorul autobuz înapoi spre oraș și ți-am luat urma. N-a fost foarte greu; mi-am amintit încotro te îndreptai prima dată când ne-am întâlnit. Pe deasupra, ai un fel foarte zgomotos de a respira, aproape ca un porc, adaugă, apoi scoate un zgomot ca un sforăit, iar eu izbucnesc în râs.

Liniștea se lasă între noi. Aud râcâitul labelor unui rozător, picuratul apei care marchează timpul. Vocea mea cedează.

— După ce ți-am spus că îl doresc pe Willow, m-am gândit.

— Că aș renunța?

— Mda.

— Mai știi ce ți-am spus despre cățărat? Cum trebuie să ții tot timpul un membru pe creangă, ca să nu cazi?

Eu înclin din cap, dându-mi seama că degetele mele au început să se răsucească prin părul lui.

— Ei bine, mi-am încălcat propria regulă, rostește, prinzându-mi degetele între ale lui. Iar acum am căzut mult prea tare.

Simt cum mă încălzesc în interior și nu mă pot opri să nu zâmbesc, în ciuda situației.

— Mă compari cu un copac?

— Cu unul mare, bătrân și noduros, spune înainte ca o privire bruscă de panică să îi alunge zâmbetul. Ce au de gând să-mi facă?

— Dacă nu le ești util, Thorn ar putea să te omoare. Depinde dacă Saskia îl poate convinge să se răzgândească, îi răspund, încercând să par calmă.

Capul său se lovește de perete.

— Sunt un om mort.

— Nu trebuie decât să ne facem utili pentru ei – indispensabili.

Lumina inundă celula. Thorn stă în picioare în cadrul ușii. Eu îmi retrag în grabă degetele din părul lui Ash, furioasă pe mine pentru că am lăsat garda jos, încercând cu disperare să găsesc o cale prin care să-l fac să pară de neprețuit.

— Bine, Micuță Floare, timpul a expirat.

Thorn scoate din centură un cuțit, același cuțit pe care, în scenariu, îl ținea în fața lui Willow. Respirația lui Ash se precipită lângă obrazul meu.

Thorn privește la cuțit, apoi la Ash.

— Acum, trebuie să scap de gunoi.

— Așteaptă!

Mă ridic, formând barieră între Ash și cuțit. Pe sub salopetă îmi simt picioarele ca din hârtie.

— Violet, nu… spune Ash.

Thorn rânjește la mine.

— Ai de gând să-mi spui o altă poveste despre Ruth? De data asta, nu va mai funcționa.

Creierul mi se încinge în timp ce încerc cu disperare să gândesc. Nu Ruth, nu Ruth, o altă parte din scenariu. Mă holbez la el, fără cuvinte, agitându-mă, cu ochii atrași de cuțitul acela ruginit și pătat de sânge. Îmi amintesc din nou scenariul și, brusc, știu ce trebuie să spun.

— Se pare că Alice nu știe chiar totul. Willow chiar mi-a dezvăluit câteva dintre secretele murdare ale OIM-ilor înainte ca ea să pună ghearele pe el. Nu îți voi spune însă nimic decât dacă ești de acord să-i ierți pe Ash și pe Katie.

Thorn mă aruncă din calea lui și îl ridică pe Ash în picioare, lipindu-l de zid și înfigând lama în zidărie, chiar lângă obrazul lui.

— Spune-mi! țipă el.

Această explozie bruscă de agresivitate mă surprinde. Deși o așteptam, mișcarea aerului, praful de mortar pulverizat pe fața mea, putoarea transpirației fricii și fiecare tendon umflat la

încheietura mâinii lui Thorn sunt cu mult mai înspăimântătoare decât orice vezi la televizor.

Vorbesc repede, fără ca privirea mea să părăsească vreo clipă lama care se încovoie și zgârie mortarul.

— Știu unde vor fi în seara asta toți OIM-ii bogați și importanți. Ambasadori, generali, chiar și nepotul președintelui Stoneback – Howard.

Creierul meu abia dacă poate să țină pasul cu vorbele, extrăgând replicile lui Willow direct din scenariu.

— Există un bordel, cunoscut drept Meat House. Este ținut de niște gardieni corupți, și le oferă OIM-ilor orice fel de carne de Imperfect își dorește clientul – bărbat, femeie, unii invalizi, alții copii. Atât timp cât clientul poate plăti, concubina este livrată.

Aud cum Ash ia o gură tremurătoare de aer. Vârful lamei se rotește în zid, stârnind praf și mortar. Disperarea crește în vocea mea.

— Și știu unde se află. Te pot duce acolo.

Thorn mă privește, cuțitul încă plutind la câțiva milimetri de fața lui Ash.

— Aceste bordeluri sunt supărătoare, dar nu sunt ceva nou.

— Totuși, clienții nu sunt OIM-i obișnuiți, spun eu. Ataci bordelul, eliberezi Imperfecții… Ciufulești câteva pene importante.

— Bine, dar un atac de partea cealaltă a frontierei e o adevărată sinucidere. Ne vom afla în spatele liniilor inamice.

— Tocmai asta-i șmecheria. Acest bordel are un factor suplimentar de interes. Nu se află pe teritoriul Pășunilor; este în oraș.

Thorn începe să râdă, strălucirea zâmbetului său luminând celula.

— Bine, bine, să nu mai fim așa de stresați, nu-i așa, Violet?

— Sunteți tratați ca niște maimuțe, vă râd în față.

— Cine? întreabă Thorn.

Îmi amintesc blocul de decontaminare, mâinile acelea cercetătoare pe trupul meu, lanțul mototolit din hârtie, ochii morți ai Duplicatelor, brațele lui Nate legate în fața lui, în piață. Flăcările de furie se aprind în stomacul meu și încep să tremur, iar când, în sfârșit, vorbesc, nu vorbesc ca Violet, fan înfocat al *Dansului pe eșafod,* ci precum Violet, Imperfecta.

— Acești nenorociți de OIM-i merită tot ceea ce primesc. Merită să danseze pe eșafod și să afle cum este.

Privesc cum lama lui Thorn coboară, exact cum se întâmpla în scenariu. Îl va lăsa în viață pe Ash. Sentimentul de ușurare mă curăță.

Thorn se răsucește, o expresie întunecată acoperindu-i fața.

— Totuși, mi-e teamă că doar Katherine și-a câștigat iertarea.

Se întoarce din nou către Ash, lama se retrage și el se pregătește să lovească. În intervalul oribil al unei secunde, înțeleg că Ash va muri.

— Așteaptă! strig eu, iar lama coboară. Știu mai multe, știu mai multe…

Acum, scenariul nu-l mai poate salva pe Ash. Trebuie să-mi asum un risc, trebuie să încetez să mă mai bazez pe scenariu, așa cum spunea Baba. Ultima dată când am făcut acest salt, îl țineam de mână pe Ash. A fost atunci când el m-a dus să văd…

— Duplicatele! exclam eu, iar cuvintele mele sar unele peste altele. Ash, spune-i despre Duplicate!

Ash mă privește, fața lui fiind un amestec de umflături și de julituri, toate roz și albastre în contrast cu albul tenului, dar ochii îi sunt vioi, alerți, iar privirea, intensă. Dau din cap ușor spre el și între noi se stabilește o legătură, precum ceva concret și real.

Ash începe să vorbească, vocea sunându-i surprinzător de limpede.

— Am descoperit pe moșia Harper un dispozitiv de camuflare, aflat adânc în pădure, unde nu merge nimeni, nici măcar ceilalți Imperfecți. L-am dezactivat și am găsit un buncăr straniu. Înăuntru se aflau opt Duplicate. Trei Willow, doi domni Harper și trei doamne Harper. Unul dintre Duplicate nu are picioare și cred cu unul nu mai are inimă.

Thorn clipește lung și încet.

— Ai găsit Duplicate?

— Da, suspendate în rezervoare cu lichid.

— Duplicatele chiar există? suspină Thorn.

Ash încuviințează.

— Le-am văzut cu ochii mei.

— Și eu, adaug.

Thorn îl eliberează pe Ash, neîncrederea lui transformându-se în agitație.

— Este… de necrezut. Eram sigur că Duplicatele sunt doar un zvon morbid pe care l-au lansat Imperfecții ca să-i stârnească pe OIM-ii de rând împotriva guvernului.

Thorn își ridică mâinile în aer, ținând cuțitul între degetul mare și cel arătător.

— Este o informație colosală, adaugă, apoi se întoarce spre mine. Câți OIM-i știu despre asta?

— Habar n-am, îi răspund. Doar cei cu adevărat bogați, cred. Alice spunea că foarte multe dintre Duplicate sunt ascunse în depozite secrete; familia Harper le-a mutat pe ale lor pentru că unii gardieni… știi tu… le făceau lucruri dezgustătoare.

— Duplicatelor? întreabă Thorn.

Încuviințez.

Thorn răsuflă.

— Deci este o practică larg răspândită printre OIM-ii bogați, dar este un secret foarte bine păstrat. OIM-ii obișnuiți evident că n-au habar despre asta, altfel aș fi aflat deja. Dacă treaba asta se răspândește, ei bine, chiar va zdruncina lucrurile. Va stârni OIM-ii obișnuiți împotriva guvernului.

Pe față i se întinde un zâmbet și se întoarce către Ash.

— Și tu spui că ai găsit acest buncăr?

— Da.

— Fără niciun ajutor?

Ash scutură din cap.

— Niciun pic de ajutor.

— Când?

— Acum câteva luni, cred.

Thorn râde.

— Ți-ai dat seama că există un dispozitiv de camuflare și nu ai spus nimănui până când ai întâlnit-o pe tânăra Violet aici de față?

Ash încuviințează.

— Îmi cam place să rămân în viață.

Thorn își înfige cuțitul la centură.

— Întreprinzător și secretos. Poate că, până la urmă, nu ești chiar un gunoi, rostește, apoi se întoarce cu fața spre mine. Meat House, Duplicate. V-ați depășit pe voi înșivă.

Se oprește în cadrul ușii, cu zâmbetul încă pe față.

— Îl trimit pe Darren să vă aducă, peste cinci minute. Consideră că asta este o parte din recompensa ta, Micuță Floare.

Ash și cu mine ne prăbușim lângă perete, unul lângă celălalt.

— Este un tip înfricoșător, spune Ash. Îmi las mâinile într-ale lui.

— Când l-am văzut cu acel cuțit…

Ash mă face să tac cu un sărut, iar eu simt cum panica începe să dispară. El se retrage, cu o expresie gânditoare pe față.

— Micuță Floare.

— Thorn îmi spune întotdeauna așa. Urăsc asta.

— Doar că este ciudat, să știi. Ash și Micuța Floare. Nu m-am gândit niciodată la asta până acum.

Eu scutur din cap, nedumerită.

— Presupun că nu ți-am spus niciodată ultimul vers din acel cântecel, continuă el.

— Nu.

El începe să vorbească, exact în contratimp cu picurarea aceea regulată.

> Numără scaieții, unu, doi, trei,
>
> În curând, Imperfecții vor fi liberi.
> Numără scaieții, patru, cinci, șase,
> Luați-vă armele, pietrele și bâtele.
> Frasinii se veștejesc,
> Primăvara a trecut, vara a murit.
> Numără minutele, nu orele,
> Pentru că speranța răsare ca o mică floare.

CAPITOLUL 33

„Speranța răsare ca o mică floare”. Versul acesta chiar îmi intră pe sub piele. Îl urmez pe Darren prin coridoarele din piatră și în sus, pe niște scări, dar încă nu-mi pot scoate din minte acel vers.

„Speranța răsare ca o mică floare”.

Pare să fie despre... mine. Aș putea fi eu micuța floare? Micuța floare care și-a părăsit primăvara de acasă, a ratat vara și a ajuns aici toamna? Micuța floare care ar trebui să aducă speranță? Nu poate fi vorba despre Rose. În definitiv, trandafirii sunt mari, orice s-ar spune. Îmi amintesc de cuvintele Babei, când am întâlnit-o prima dată: „Asta-i chestia cu violetele, sunt mici, dar speciale”.

Cântecul acesta nu era în scenariu, ceea ce are sens dacă este despre mine – eu nu sunt în scenariu. Totuși, sună mai degrabă ca o profeție decât ca un cântec pentru copii, de parcă eu am fost menită dintotdeauna să-i salvez pe Imperfecți, ceea ce nu are sens. Pot să înțeleg cum aripile fluturelui meu neîndemânatic pot să afecteze prezentul și viitorul, dar acest cântec exista cu mult înainte de nașterea lui Ash. Este sigur că nu pot schimba trecutul ca să creez o profeție? Și, mai important, dacă este o profeție, este una incredibil de neghioabă. Am dat-o în bară în ultimul hal – nu văd cum aș putea să inițiez o revoltă prea curând.

„Este doar un cântec”, îmi spun în sinea mea. Un cântec prostesc, pentru copii. În acest moment, propria mea profeție este mult mai probabil să fie hopa-săracul-mitică.

Am fost atât de adâncită în gândurile mele, încât abia am observat că am urcat niște scări și am intrat printr-o ușă din lemn care duce spre camera pictată în ocru – la Katie. În mine se răspândește un sentiment de calm, gândindu-mă la accentul ei moale de Liverpool.

Darren descuie ușa.

— Șeful a spus că mai primești o ultimă recompensă.

Trec printr-un miros umed, de mucegai. Ușa se trântește în urma mea.

Katie stă lungită pe o canapea gri, uzată, împinsă lângă peretele din spate. Trăsăturile ei delicate izbucnesc într-un zâmbet.

— Violet!

Își aruncă brațele în jurul meu.

O îmbrățișez și eu.

— Nu pot să cred că ești tu, spune ea. Aici este o agitație uriașă.

Nu poate să fie prea amuzant pentru ea, încă blocată în camera asta mizerabilă, dar măcar acum are puțină lumină, fereastra fiind curățată de mizerie, exact cum mi-a scris. Mi-i închipui pe Katie și pe Thorn lucrând unul lângă altul și nu-mi pot stăpâni senzația curiozitate în legătură cu discuțiile lor.

Ea nu mai poartă costumul mulat, ci o rochie din pânză albastră și un pulover maro, din lână. Și, judecând după ușorul ei miros floral, Thorn i-a permis să facă baie. Acum arată și mai mult ca un personaj din romanele lui Jane Austen decât dintr-ale lui Sally King, cu obrajii roz, de parcă abia s-a întors de la o alergare peste dealuri.

O țin la o distanță de un braț.

— Am fost foarte îngrijorată pentru tine.

— Tu ai fost îngrijorată? Nu eu sunt cea care a hoinărit prin locul acesta oribil zile întregi! Sunt foarte bucuroasă că te-ai întors.

— Nu pentru multă vreme.

Îi cade fața, iar eu îi ofer un zâmbet încurajator.

— Încă încerc să rezolv toată povestea asta.

Ea se trântește pe canapea, iar în jurul ei se ridică nori de praf.

— Deci, cum merg treburile?

Mă așez alături de ea, dar nu pot să o privesc în ochi.

— Am încurcat lucrurile, Katie, foarte rău. Alice a sfârșit prin a-l seduce pe Willow, așa că el nu m-a urmărit în oraș, așa cum am presupus că se va întâmpla. Scenariul este deviat cu mult față de drumul drept și eu nu mai știu ce să fac.

Trupul ei se încordează.

— Ce a făcut Alice?

— Nu mă obliga să repet.

Katie lovește cu pumnul în perne, trimițând și mai mult praf prin aer.

— Curviștina aia mizerabilă! M-am gândit că este un pic cam prea fericită să se ducă în zona OIM-ilor, știi tu, având în vedere că tu urma să fii spânzurată… Iartă-mă, știu că urăști cuvântul cu „S”.

— Asta-i problema. Îl urăsc, dar urăsc și mai mult să stau aici.

Nu prea pot să definesc emoția care-i animă fața. Tristețe, furie, negare.

— Încă nu s-a terminat, Vi, spune ea. A mai rămas o zi.

— O zi… iar Willow o iubește pe Alice, nu pe mine. În momentul ăsta, treburile nu arată prea bine pentru echipa Violet.

— Dragoste? întreabă Katie, îngustându-și ochii și strângându-și buzele. Mai degrabă poftă. Tu știi cum este Alice, o curviștină mică și jegoasă – probabil că a sărit pe bietul băiat și i-a arătat țâțele. El va înțelege curând ce panaramă este ea și te va dori pe tine.

— Până mâine?

— Și ce se întâmplă dacă tu nu ești spânzurată? suspină ea. Chiar va trebui să rămânem aici?

— Cred că da.

Mâna ei o găsește pe a mea. Ne uităm în gol, privind praful care se mișcă înainte și înapoi, urmând respirațiile noastre.

— Îți mulțumesc pentru scrisoare, spun eu, în sfârșit.

— Mda, rânjește ea. A trebuit să am grijă ce scriu, pentru că știam că Thorn o va citi, dar știam și că vei înțelege asta.

— Deci, cum a fost?

Amândouă știm că ne referim la chestiunea flirtului cu Thorn.

— Bine, zâmbește ea. El a fost bun și drăguț. Am petrecut o mulțime de timp vorbind despre Ruth. Încă este îndrăgostit de ea, deși au trecut aproape douăzeci de ani de când a fost spânzurată.

— Douăzeci de ani? Nu știam că s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă.

În scenariu nu se specifică nicăieri, dar asta nu mă surprinde; acest univers are obiceiul de a înfrumuseța istoriile.

— Da. Arată bine pentru vârsta lui, nu-i așa? Trebuie să aibă în jur de patruzeci de ani. Presupun că asta se datorează faptului că este OIM.

— N-ai uitat că este un nenorocit diabolic, nu-i așa, Katie?

— Doamne, nu, râde ea. N-aș putea uita vreodată cât de rău a fost când am ajuns aici. Dar mă plictiseam, știi tu, și eram singură. A fost plăcut să am cu cine să vorbesc. Într-un fel, îmi pare rău pentru el... când mă privește, uneori.

Îi studiez fața.

— Este înfiorător, știi asta, nu? Are aproape patruzeci de ani și trece drept unul de șaptesprezece.

— Cred că ai dreptate, dar nu-l simt niciodată neatent; îl simt, nu prea știu, protector. Nu a făcut niciodată ceva greșit, a fost un gentleman perfect.

— Totuși, ai grijă, îi spun și îmi strecor mâna pe după gâtul ei, trăgându-i pe umărul meu capul ei cu păr ca de cupru. Te joci cu focul.

— Nate este bine? mă întreabă ea brusc, schimbând subiectul.

— Da, doar îl cunoști pe Nate.

Fața i se relaxează și observ cât este de drăguță comparativ cu OIM-ii. Ușoara asimetrie a sprâncenelor, umbra de pistrui de pe nas, felul interesant în care buzele ei se trag ușor spre stânga atunci când zâmbește.

— Ce se întâmplă în continuare? mă întreabă ea.

— Chiar nu știu. Dacă totul ar fi mers conform planului, Willow ar fi fost aici, acum, cu mine. În noaptea asta am fi plănuit evadarea din sediul rebelilor. Îți amintești? Trebuiau să atace bordelul.

Ea încuviințează.

— Dacă el era aici, dacă ați fi scăpat, ai fi fost prinsă de autoritățile OIM, da?

Eu dau din cap.

— Da. Willow și Rose au reușit să ajungă până la râu. Încercau să ajungă în siguranță în zona liberă, dar asta cu greu se mai poate întâmpla acum – Willow probabil că i-o trage lui Alice chiar în timp ce vorbim.

Katie pare adâncită în gânduri. Îi observ degetele bătând darabana pe materialul canapelei, de parcă ar repeta o piesă la violoncel.

— Ce se întâmplă dacă ești prinsă? Fără Willow, vreau să spun. Ce se întâmplă dacă tu tot sfârșești spânzurată la Dansul pe eșafod, mâine?

— N-ar funcționa fără Willow, care să-și declare dragostea pentru mine. Acel moment atrage simpatia OIM-ilor și stârnește revoluția.

„Apucați armele, pietrele și bâtele”, îmi spun, dar îmi forțez atenția să revină la Katie.

— Fără Willow, povestea nu se poate încheia, iar eu voi…

— … muri, pur și simplu, spânzurată.

Katie termină propoziția, astfel încât să nu fiu eu nevoită să o fac. Ne privim în ochi și mă întreb dacă își dorește să nu mă fi întâlnit niciodată, să nu fi venit niciodată la Comic Con. În schimb, ea spune:

— Ei bine, așa ceva nu se poate. Dacă va trebui să trăiesc în rahatul ăsta pentru tot restul vieții, măcar am alături de mine cea mai dragă persoană.

Zâmbesc.

— Mulțumesc, Katie.

— Încearcă să rămâi în viață. Tu și Nate, da?

— Mda. Și tu.

Thorn intră în cameră. Privește către Katie și zâmbește cu o blândețe neobișnuită pe chip, dar, când se uită spre mine, duritatea revine.

— E timpul să mergem, Micuță Floare.

Aș vrea ca el să nu mă mai numească așa. Nu face decât să-mi aducă aminte de cântecul acela și de cât de departe sunt speranțele mele acum.

— Încă un minut?

Vocea mea pare firavă. Vreau să-i povestesc lui Katie despre Ash, despre Duplicate, despre cântec, despre Nate și cât de aproape a fost de a-i fi tăiate mâinile. Vreau să-mi ușurez povara, dar Thorn neagă printr-o scuturare a capului.

— Pot să vin și eu? întreabă Katie.

— Nu. Îmi pare rău, Katherine, dar am nevoie de tine aici. Tu ești polița mea de asigurare.

În ciuda vorbelor sale, mă întreb dacă Thorn o ține pe Katie în acest turn ca în povestea lui Rapunzel, nu ca pe o asigurare, ci pentru că o dorește doar pentru el.

CAPITOLUL 34

Coborâm scările către nava bisericii. Thorn îmi spune că, acum, pentru el este mai important bordelul Meat House decât Duplicatele.

— Este o problemă de sincronizare, zice el. Duplicatele nu pleacă nicăieri.

În scenariu, rebelii exact asta au făcut, au atacat Meat House vineri, în noaptea dinainte ca Rose să fie spânzurată. Willow și Rose i-au însoțit, pretinzând că vor să ajute. S-au ascuns pe alee, împreună cu restul rebelilor, așteptând până când Saskia i-a păcălit, croindu-și drum pe lângă gardienii OIM. În loc să ajute, porumbeii îndrăgostiți s-au folosit de confuzie ca să scape de rebeli – strecurându-se prin capacul unei intrări în sistemul de canalizare scos din uz, târându-se ca șobolanii, încercând să ajungă la râu și la siguranța zonei libere.

Gândindu-mă acum la asta, Rose a făcut ceva foarte urât; și-a abandonat tovarășii Imperfecți ca să poată trăi împreună cu bărbatul visurilor ei. Întotdeauna m-am gândit că a fost romantică și impulsivă, dar acum, știind ceea ce știu, mi se pare doar egoistă.

Îi spun lui Thorn tot ce îmi amintesc despre Meat House – unde se află, orar, riscuri. Ajungem în biserică și Thorn îi șoptește ceva Saskiei. O oră mai târziu, zeci de rebeli umplu biserica – adunând arme, studiind planuri, schimbând cuvinte incitante, pe tăcute, la fel ca în scenariu. Mă gândesc din nou la firele acelea, care continuă să se împletească în ciuda tuturor piedicilor.

Îl găsesc pe Nate dormind în strana din față. Cineva l-a acoperit cu o pătură verde, astfel că i se vede doar capul de culoarea nisipului. Mă așez alături de el. Nu suport gândul ca el să crească în acest loc oribil și sângeros, trudind noaptea la conac și respirând aerul împuțit al orașului, în timpul zilei. Totuși, nu văd cum pot rezolva asta. Meditez la cuvintele Babei. „Dacă ai fi blocată aici, aici în lumea noastră, cum ți-ai trăi viața? Ce fel de Imperfect ai deveni?” Poate că asta e tot ce mi-a rămas: să fiu sinceră cu mine însămi, iar în acest moment,

asta înseamnă să-i țin în viață pe Nate, pe Katie și pe Ash, să le fac viața grea nenorociților ălora de OIM-i.

Se lasă noaptea și îl trezesc pe Nate. Părăsim zidurile protectoare ale bisericii, trecând cu pași șovăitori prin arcadă, în aerul rece al nopții. Cerul este acoperit de nori și abia dacă pot să întrezăresc scheletele clădirilor înconjurătoare. Rebelii încep să încarce armele în niște vehicule rablagite – camionete, motociclete și camioane –, toate provenind de la OIM-i, furate sau reparate.

Thorn ne îndrumă către un camion de un galben spălăcit; formele zimțate, întunecate ale armamentului umplu zona de încărcare. Este același camion în care au călătorit Willow și Rose, și am senzația că scenariul mă ia în râs, din nou.

Nate și cu mine ne strecurăm în spatele camionului. Podeaua murdară ne julește palmele în timp ce ne croim drum peste lăzi și puști. Ne cocoțăm pe o stinghie de lemn, cu spatele sprijinit de metalul rece al cabinei, exact ca Rose și Willow.

— Mama ar fi oripilată, spune Nate.

Are dreptate. Întotdeauna a fost o obsedată de siguranță când călătorea – centurile de siguranță bine închise, toate obiectele bine așezate, ca nu cumva vreo cutie de conserve să ne lovească în cap, în caz de accident. „Moartea prin fasole”, o numea tata, iar mama îl lovea jucăuș pe sub masă. Îmi îndepărtez imaginea din minte; mă doare inima când le văd fețele fericite.

Mă uit cum Matthew îl urcă pe Ash într-un Humvee. Mișcările lui Ash par fluide și simt o mare ușurare să văd că nu a suferit răni grave. El mă privește de pe bancheta din spate a vehiculului său, cu fața distorsionată de geamul mizerabil – un mozaic de culori spălăcite sub o claie de păr negru. Motocicletele intră în acțiune și el dispare în spatele unei cortine de aer fierbinte, nisipos.

Saskia sare alături de Thorn și camionul începe să vibreze. Ar putea să treacă drept un camion obișnuit, dar nu funcționează cu motorină, așa că nu emite niciun zgomot.

— Hidrogen, spune Nate. Vreau și eu un camion ca acesta.

— Eu m-aș mulțumi cu o centură de siguranță, îi răspund eu.

Accelerăm. Inerția ne împinge înapoi. Aproape că mă lovesc cu fruntea de o cutie de muniție. Totuși, viteza devine constantă și noi ne sprijinim de cabină, cu brațele împreunate, pentru

stabilitate și confort. Adăposturile aflate de-a lungul drumului se estompează într-o masă comună, imagini gri de o clipă, cu aspect de curcubeu în lumina trecătoare a farurilor. Abia dacă îmi dau seama de celelalte vehicule care ne urmează, cu farurile camuflate și tăcute, ca o adunătură de viermi strălucitori. Cabina formează un fel de apărătoare de vânt, dar curentul de aer îmi face ochii să lăcrimeze și urechile să-mi țiuie și nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la pericolul care ne așteaptă. Încerc să mă concentrez pe respirație – inspir, expir, inspir, expir.

Nate se întoarce spre mine.

— Crezi că este o idee bună? Vreau să spun, raidul.

Nu mă pot uita la fața lui, care știu că este inocentă, ca de spiriduș.

— Este singura opțiune pe care o avem.

— Rose și Willow s-au dus doar ca să poată evada din mâinile rebelilor. Au folosit raidul ca pe o diversiune, nici măcar nu au intrat la Meat House.

Privesc tristă clădirile trecând pe lângă noi, cu ferestrele și cărămizile topindu-se într-o lungă trăsătură de pensulă.

— A trebuit să-i spun lui Thorn despre asta, nu prea am avut de ales.

Vântul distruge orice urmă de încredere din vorbele mele.

— De ce?

— Ascultă, este dificil de explicat. Lasă-mă, măcar de data asta, să fiu sora mai mare.

El expiră rapid, trăgându-și mâna dintr-a mea.

— Încetează să mă mai tratezi ca pe un copil.

— Dar ești un copil.

— Am aproape cincisprezece ani.

Mă uit la el. Vântul i-a aplatizat toți țepii din păr, iar în lumina stelelor de deasupra capului arată ca un lingou de aur. Simt cum greutatea responsabilității mă strivește. Camionul se înclină la o curbă și eu cad peste panoul lateral din metal.

— A trebuit să-i spun ceva lui Thorn, altfel l-ar fi ucis pe Ash.

— Oh, deci este încă o poveste de dragoste, înțeleg.

— Thorn avea un cuțit. A trebuit să gândesc foarte rapid.

— Deci, ai ales un OIM cu un cuțit față de mai mulți OIM-i cu multe arme.

— Ei bine, nu le aud pe concubinele Imperfecte plângându-se.

Replica îmi iese ușor arțăgoasă, ceea ce regret imediat.

— După ce rebelii intră în Meat House, ar trebui să facem exact ce se presupune că vom face – să găsim o gură de canal și să ne ascundem în sistemul de canalizare, ca să nu fim împușcați.

— Ce se va întâmpla cu Katie?

— Nu știu.

În vorbele lui se simte vinovăția.

— Dacă fugim, ei o vor ucide. Și… și…

— Și ce?

— Și ce se va întâmpla cu Imperfecții? Felul în care ne tratează nenorociții aceia de OIM-i!

— Deci, acum ești un rebel?

— Nu am spus asta, rostesc, mușcându-mi apoi buza, dar dacă nu putem închide povestea, dacă nu putem merge acasă, trebuie să ne gândim la ce fel de viață vrem să trăim aici.

Un alt vers din cântecelul acela îmi rămâne blocat în minte – „Luați-vă armele, pietrele și bâtele”. Poate că reușesc să aduc o speranță pentru Imperfecți chiar și dacă nu atârn la Dansul pe eșafod. Poate că voi declanșa o revoluție într-un alt fel.

Panica din vocea lui Nate mă aduce înapoi la realitate.

— Nu mai spune asta, Violet. Sigur că vom merge acasă.

„Cum”, vreau să țip la el. „Cum o să mergem acasă, acum? Willow o iubește pe Alice. Nu mă iubește pe mine. Cum ar trebui să repar asta într-o singură zi?” Dar mi se pare că el este pe punctul să plângă, așa că nu mai spun nimic. Privesc doar la stelele care rămân remarcabil de nemișcate în ciuda vântului din părul nostru și a mișcării neîncetate a clădirilor din jur.

— Mi-e dor de mama și de tata, spune el, în sfârșit.

— Da. Și mie.

— Și de mâncare.

— Și de somn.

El se uită la mine pentru o clipă.

— Violet?

— Da.

— Ai avut vreodată… vreun vis cu adevărat straniu?

Îmi schimb poziția, sprijinindu-mă de cabină.

— Tot timpul.

— Nu, vreau să spun, un vis nesănătos de straniu, în care auzi… voci. Știi tu, de parcă ar fi adevărate.

— Mama și tata?

— Da, spunând lucruri de genul: „Trezește-te, Jonathan, poți să faci asta”, răspunde el agitat.

Dau din cap.

— Uneori, simt mirosul din interiorul unui spital.

Nate își mușcă pielițele din jurul degetelor, trăgându-și buza de fiecare dată când camionul trece peste o denivelare.

— Crezi că acesta este un vis?

Aș vrea să nu fi spus asta. Gândul m-a obsedat încă din ziua în care am ajuns în această lume, dar îmi face creierii varză, așa că l-am abandonat, l-am aruncat departe, încercând să-mi mențin mintea întreagă. Preț de un minut, cercetez stelele. Este oare pământul – pământul nostru – chiar aici, undeva, deasupra noastră? În sfârșit, vorbesc.

— Ca un vis indus de comă sau ceva asemănător?

— Poate.

Mă gândesc să-i spun despre sirena mașinii de salvare și despre poveștile cu zâne. Despre eșarfa mea și despre centura sângerie a lui Rose. Despre insulta cu Frankenstein și despre cum este posibil să fi creat eu Duplicatele. Dar mă doare capul de la atâta gândit, de la vântul care-mi suflă neîncetat prin pori și pe sub piele și simt cum, treptat, ideea mă desface din cusături. Nu, acesta nu poate fi un vis, este mult prea înfricoșător.

Frâna camionului mă îndepărtează de gândurile mele. Reduce viteza și cotește pe o alee, cu farurile în formă de vierme transformându-se în farfurii strălucitoare. Ne oprim, flancați de două ziduri dărăpănate din cărămidă. O linie, greu de delimitat, ne ascunde stelele.

Nate suspină.

— Iubesc acest camion.

— O să-ți iau unul de ziua ta.

— Neh. Vreau un DeLorean, zice el, mângâind marginea benei camionului. Nu te supăra.

Simt aerul – fierbinte pe obrajii mei – când se apropie motocicletele, agitând apa dintr-un canal din apropiere, împrăștiind picături de nori și mâzgă. Rebelii descalecă, verificându-și armele și discutând pe ton șoptit. Îl caut pe Ash, dar nu văd nicăieri Humvee-ul.

Thorn trântește ușa camionului și mă ridică de unde stăteam, cu marginea ascuțită a benei camionului zgâriindu-mă pe picioare.

— Poți să te joci de-a canarul, spune el.

— Ce?

Încerc să mă îndrept de spate, dar mă simt de parcă tocmai aș fi coborât dintr-un carusel de la bâlci.

— Știi tu, în vremurile de demult, pe când OIM-ii erau doar oameni obișnuiți, trimiteau canari în mină, înainte, pentru a vedea dacă gazele otrăvitoare din interior îi omoară.

Probabil că par în continuare nedumerită, pentru că el își dă ochii peste cap și adaugă:

— Tu intri prima, Violet. A fost ideea ta, tu plătești dacă ai greșit. Te joci, prefăcându-te că ești una dintre fete, apoi strecori asta în băuturile OIM-ilor, zice, punându-mi în mână o fiolă cu un lichid portocaliu. Ai zece minute la dispoziție, apoi năvălim prin uși și ferestre. Până atunci, ai grijă să te ții departe de necazuri.

Înjur pe tăcute. În scenariu, Saskia a intrat prima – înșelându-i pe gardieni ca să treacă. A drogat OIM-ii și a chemat trupele, totul în mai puțin de zece minute. Eu nu voi reuși niciodată asta.

Thorn îi ciufulește părul lui Nate.

— Încearcă să fugi, Violet, dă-ne de gol și eu am propriul meu canar, chiar aici.

Saskia se repede spre noi.

— Lasă-mă pe mine să intru prima, ea nu va face altceva decât să strice totul, ca pe orice altceva.

Thorn refuză și apucă o carabină din spatele camionului.

— Vreau să văd din ce material este croită Micuța Floare.

— Are doar șaptesprezece ani, adaugă Saskia, apucându-l pe Thorn de braț, cu ochii larg deschiși. Te rog.

Îngrijorarea ei mă surprinde. Simt un val subit de lacrimi. Mă simt de parcă aș avea din nou opt ani, căzând de pe bicicletă și mergând pe jos spre casă trei kilometri, cu un genunchi umflat, doar ca să încep să plâng când o văd pe mama.

Thorn pare însă de neclintit.

— OIM-ii o vor considera o bucățică mai apetisantă.

Saskia nu se mai contrazice, dar dezaprobarea îi încordează mușchii fălcilor. Începe să se agite în jurul meu, ciupindu-mă de obraji și descâlcindu-mi părul cu degetele.

— Îl trimiți și pe Ash înăuntru? întreabă ea, iar vocea ei pare decupată. Pentru că el are optsprezece ani. Nu sunt amândoi decât niște copii.

— El poate să intre împreună cu noi, ceilalți, spune Thorn, dar să nu-ți iei ochii de la el. Nu vreau ca porumbeii să-și ia zborul împreună, în toiul agitației.

Prind privirea lui Nate. Adevăratul Thorn este mai deștept decât Thorn din scenariu. Apoi îmi amintesc diferența esențială: el avea încredere în Rose, nu în mine.

Saskia coboară fermoarul salopetei mele și se agită la lipsa mea de decolteu.

— Secretul este să pretinzi că ești de acolo, îmi șoptește ea.

Încerc să nu râd – asta încerc să fac de când am ajuns în lumea asta.

— Și, dacă dai de necaz, adaugă ea, stinge lumina principală. Vom veni după tine.

Ash sare afară din Humvee.

— Ce se întâmplă? întreabă el, repezindu-se spre mine.

— Eu sunt canarul, îi răspund eu.

— Canarul?

— Știi tu, vor să mă trimită la înaintare pentru a vedea cât este de sigur.

— În niciun caz. O să merg eu, spune Ash.

— Hei, hei, un mic erou, nu-i așa?

Thorn face un semn cu mâna și câțiva rebeli îl înconjoară pe Ash, împiedicându-l să ajungă la mine. Thorn se întoarce spre mine și ridică din umeri, cu un zâmbet zgârcit pe buze.

— La capătul aleii, o iei la stânga. Treisprezece rânduri, îți amintești?

Îi prind privirea lui Ash.

— Mă voi descurca.

Nate mă strânge de mână, cu ochii umezi.

— Boașe din oțel, șoptește el.

— Precum Katniss, precum Tris, precum Rose, îi șoptesc eu înapoi. Și, înainte să-mi dea lacrimile, înainte ca Ash să încaseze o altă bătaie, îmi strecor pe mânecă fiola cu somnifer și încep să cobor pe alee, spre necunoscut.

CAPITOLUL 35

Ies de pe alee și încerc să mă orientez. Spre dreapta mea se întinde un drum principal, o cale directă către Coliseum, iar spre stânga se întind rânduri după rânduri de case terasate. Recunosc strălucirea roz care vine de la o fereastră îndepărtată și recunosc duruitul îndepărtat al tobelor. Este leit cu localul Meat House din scenariu – câteva case terasate, banale, sunt conectate una de alta, inundate de o lumină roșiatică și cu muzică futuristă.

Cu grijă, în tăcere, mă deplasez pe pavaj în vârful picioarelor, în timp ce tobele se aud tot mai puternic. Încerc să înghit, dar trupul meu a evacuat orice urmă de umiditate din glandele mele. În fața mea apare ușa. Degetul meu atinge plasticul uzat al soneriei, creierul meu căutând cu disperare printre informații pentru a descoperi un plan. Nu am nici cea mai vagă idee ce le-a spus Saskia gardienilor. Scenariul prezintă această scenă din punctul de vedere al lui Rose, care se uita de după colțul clădirii, așteptând o ocazie să fugă.

Aud scârțâitul de metal tras pe metal, geamătul lemnului când ușa iese din cadrul ei. Stomacul meu este tot un nod. În cadrul ușii stă un gardian, cu umerii săi lați profilându-se în lumină.

Bărbatul poartă o armă.

— Ce vrei?

Încerc să vorbesc, dar vederea armei îmi usucă gura și mai mult.

— Ei bine?! țipă el.

— Eu… mi s-a spus că pot să câștig câteva monede OIM în plus dacă zâmbesc.

Îmi trag cel mai bun accent Imperfect și mă chinuiesc să-l privesc în față. Unghiuri simetrice – tipic OIM.

— Cine ți-a spus asta?

Zgomotul siguranței armei îmi lovește urechile. Adrenalina îmi ascute mintea și o idee prinde formă.

— Lucrez pe proprietatea Harper. Am servit la Balul Spânzurătorii pentru stăpânul Harper. Acolo era un domn care mi-a cerut să vin în noaptea asta.

El își îngustează ochii.

— Bine, sclavo. Cum arăta domnul acela?

— Înalt, cu părul blond, cârlionțat. Mi-a spus că este rudă cu o persoană foarte importantă, îi răspund, încercând să par mai degrabă modestă decât speriată. Howard și nu mai știu cum.

El dă din cap puțin cam grăbit.

— Howard Stoneback. Bine, atunci, dar dacă faci vreo problemă, primești un glonț între sânii ăia ai tăi, adaugă, împungându-mă cu țeava armei în stern.

— Niciun necaz. Promit, spun eu.

Bărbatul îmi face semn să intru. Mă strecor pe lângă el. Pieptul încă mă doare de la urma armei lui. Mirosul de tămâie și de sudoare stătută îmi umple nările și mă trezesc râvnind la mirosul de păsări în putrefacție. Gardianul încuie ușa și mă conduce pe un coridor. Ritmul tobelor devine și mai grăbit, iar becurile inundă pereții într-o strălucire fucsia.

Bărbatul mă privește din cap până în picioare.

— Deci, Howard Stoneback a fost atras de tine? Pun pariu că te crezi norocoasă. Ei bine, ultima sclavă care a rămas singură cu el nu arăta prea drăguț când a terminat cu ea.

Expresia îmi trimite fiori de teamă prin stomac, iar el râde.

— Acum, e prea târziu.

Îmi doresc să fi urmat orbește pașii lui Rose. Aș fi fugit, chiar acum, spre libertate, fără să aștept să fiu molestată de un pervers îmbunătățit genetic.

Gardianul deschide o ușă spre o mică zonă de așteptare – fără ferestre, pereți purpurii, încă un bec roșiatic, licărind în contratimp cu tobele. Patru Imperfecți așteaptă la rând în fața unei uși simple, albă. Mă așez la capătul rândului. Cei patru se întorc și mă studiază pentru o clipă. Trei fete și un băiat. Ceva este neobișnuit la fiecare dintre ei. O cicatrice furioasă se întinde de fiecare parte a buzelor băiatului; un „zâmbet de Chelsea”, cred că l-a numit tata, odată. O arsură mare acoperă spatele uneia dintre fete. Are părul negru prins în coc și salopeta tăiată, pentru a lăsa să i se vadă pielea întinsă, strălucitoare. Cealaltă fată are un ochi care pare lipit, ca o crăpătură pe un trunchi de copac – îmi amintește de Baba și nu mă pot împiedica

să nu mă holbez. Ea mă observă și își deschide gura într-un căscat gigantic, lăsând să se vadă o încâlceală de cicatrice acolo unde ar fi trebuit să-i fie limba. Privesc în altă parte.

Mă gândesc că OIM-ii s-au plictisit de gentilețea perfecțiunii și locul acesta oribil este un soi de tonifiant pervers. Sau poate că este chiar mai simplu decât atât, poate că umanitatea are nevoie de imperfecțiune – râvnește la ea – pentru că, fără defecte, umanitatea încetează să existe. Totuși, nenorociții ar putea pur și simplu să se bucure de niște sprâncene unite.

Privesc spre fata care se află chiar în fața mea. Ea este singura de aici, în afară de mine, căreia îi lipsește orice fel de cicatrice. Pare mai tânără, poate are doar cincisprezece ani, îmbrăcată cu o salopetă bej, uzată de atâta purtat, croită să se potrivească pe trupul ei. Părul roșu îi cade pe umeri, o sclipire de foc sub lumina de culoarea căpșunei. Îmi amintește de Katie și simt că mi se face rău când mă gândesc la ce-i vor face OIM-ii.

Ea îmi surprinde privirea și zâmbește.

— Prima dată? șoptește ea.

Încuviințez.

— Ce se întâmplă?

Ușa se deschide. Un val de muzică. Băiatul cu zâmbetul de Chelsea dispare în cameră. Ușa se trântește la loc și rândul se târăște înainte.

— Așteptăm să intrăm în camera de prezentare. Acolo, OIM-ii licitează pentru noi. Cel care oferă cel mai mult ajunge să te ducă sus, spune ea, privind spre salopeta mea. Încearcă să pari, știi tu, dezirabilă... Vrei ca ei să te dorească. Dacă nu licitează niciunul pentru tine, e foarte, foarte rău.

— Ce se întâmplă?

Ochii ei ca ambra se deschid, imenși.

— Un glonț... dacă ești norocoasă.

— Ne omoară?

— Au dreptul să facă orice vor, atâta timp cât plătesc.

Ușa se deschide. Fata cu arsurile dispare.

— Poți spune cuiva? întreb eu, dar în momentul în care cuvintele îmi ies pe gură, îmi dau seama cât sunt de naivă; aproape că aud vocea lui Ash: „Tu chiar ești de pe o altă planetă, nu-i așa?”

— Și să risc să fiu omorâtă? Oricum, nimeni nu poate să facă nimic. Nu suntem decât niște Imperfecți, rostește și își pleacă

privirea, rușinea stricându-i linia frumoasă a feței. Unii dintre ei chiar dau bacșișuri bune. Nu prea mai pot să lucrez pe Pășuni.

Fata își ridică mâinile – dar nu există mâini, doar piele, doar piele întinsă inegal peste cioturile ei.

— Ei plătesc în plus pentru ciudați.

Imaginea lui Nate îngenuncheat în piață îmi explodează în minte, urmată de Duplicatul plutitor, fără picioare. Vreau să o încurajez, să-i spun că ajutoarele sunt pe drum, dar cu cât știu mai puțini oameni, cu atât mai bine. Simt fiola atingându-mi încheietura și respir.

— Îmi pare rău.

Observ că fata fără limbă a dispărut.

Fata cu părul roșu privește spre ușă.

— Eu urmez.

— Va fi bine.

Mă întind să-i prind mâna, și găsesc doar pielea aspră a cioturilor.

Ea ridică din umeri.

— Mda. Atât timp cât nu mă aleg iarăși cu nenorocitul ăla blond… Howard și ceva.

Un tremur îmi străbate trupul. Howard Stoneback. Desigur, el se află aici. Mă simt prost pentru că nu m-am gândit la minciuna mea de mai devreme. Frica și anxietatea trebuie să-mi fi încețoșat mintea. Gardianul care m-a lăsat să intru se așteaptă ca Howard să liciteze pentru mine, poate chiar să mi se adreseze direct. Singura mea speranță este ca rebelii să apară înainte ca minciuna mea să fie descoperită. Și încă nu am nici cea mai vagă idee cum să-i droghez pe OIM-i.

Ușa se deschide și ea e îndepărtează de mine, părul ei roșu fiind înghițit de ușa mare, albă. Stau singură în camera purpurie, surprinsă că singurătatea, mai degrabă decât frica, amenință să-mi imobilizeze picioarele moi, tremurânde. Fac o încercare și îmi așez urechea pe ușă, în speranța că voi auzi voci. Ei strigă numere pe tonuri îndepărtate. „5.000, 7.000, 8.000”. Nu îl observ pe tânărul Imperfect care intră în cameră, dar îl aud cum își drege vocea. Mă întorc, de parcă am fost prinsă asupra unei fapte rele.

— Îmi pare rău… încep eu.

El îmi zâmbește și se apropie de ușă. Abia atunci observ că ține în mână o sticlă de șampanie. Este un servitor, nu o

prostituată. Prima mea reacție este una de ușurare, pentru că pare foarte tânăr. A doua reacție este să născocesc un plan, simțind fiola care se atinge de pielea mea – rece și insistentă.

Îi ațin calea.

— Stai puțin, ai o pată – arăt spre obrazul lui – chiar aici.

Manevrez fiola, ca să-i pot desface capacul.

El strâmbă din nasul lui borcănat și murmură ceva de neînțeles.

— Aici.

Îi iau sticla din mână.

— Mulțumesc.

Băiatul scuipă pe tunică și se șterge frenetic pe față. Nu mă observă când torn conținutul fiolei pe gâtul aburind al sticlei.

— E mai bine?

Obrazul lui este roșu și iritat.

— Mult mai bine.

Ușa se deschide. Îmi potrivesc pe față un zâmbet timid și le ordon picioarelor să se miște înainte, simțindu-mi pielea umedă de transpirație. Intru într-o sală mare de așteptare – câteva camere mai mici dau spre ea. Pereții sunt tipici pentru Imperfecți – crăpați și pe punctul să se prăbușească – dar mobila este ca pentru OIM-i, o serie de fotolii și de canapele comode din piele, aliniate lângă pereți. Au rămas câțiva clienți, sorbind șampanie și fumând trabucuri, iar câțiva gardieni stau în picioare la ușă. Fiecare client are în mână câte o băutură.

Ochii mei se opresc asupra lui Howard Stoneback. Îl recunosc de la Balul Spânzurătorii. Aceiași cârlionți blonzi, săltăreți, dar acum poartă un costum în dungi și aruncă ocheade perverse. Încerc să înghit, dar minciuna de mai devreme îmi blochează gâtul ca un bulgăre de mâncare pe jumătate mestecată. Măcar gardianul de la intrare nu se află aici, ca să mă dea de gol.

Un bărbat OIM se apleacă în față.

— Haide, maimuță. Să vedem dacă ești acoperită de păr pe sub hainele alea.

Mă împiedic către mijlocul încăperii, în râsetele celorlalți. Ochii lor se plimbă în sus și în jos peste salopeta mea, cercetându-mi trăsăturile, forma sânilor. Stomacul mi se revoltă. Totuși, pe deasupra zgomotului tobelor, aud sunetul șampaniei care este turnată în pahare.

O femeie OIM aruncă un trabuc spre mine. Sare din clavicula mea și o cascadă de scântei îmi aterizează la picioare. Ea se întoarce către gardian.

— Dacă aș fi dorit un sclav plicticos, obișnuit, aș fi rămas acasă.

Băiatul Imperfect umple ultimul pahar și părăsește, tăcut, încăperea. Am nevoie doar să mai trag puțin de timp. Îmi duc mâinile la piept și încep să trag fermoarul cu mâini lente, umede de transpirație, cu degete tremurătoare. Deși sunt complet îmbrăcată, nu m-am simțit niciodată atât de goală, de parcă m-aș afla în camera de decontaminare, o molie prinsă în ace sub o bucată de sticlă.

— Haide, arată-ne bunătățile! strigă gardianul.

— Înfige un glonț în ea! strigă o altă femeie, cu gura ei frumoasă deformată de un mârâit oribil.

Un gardian îndreaptă arma spre mine și camera pare să deplaseze câțiva centimetri spre dreapta.

— Așteaptă, spune Howard. O cunosc pe maimuța asta. Este de pe moșia Harper. Minunat – iubesc să mă distrez cu jucăriile lui Jeremy!

Bărbatul suge șampania printre dinți, fluturând din mână către mine să continui.

Încet, intenționat, îmi cobor fermoarul, scoțându-mi umerii din salopetă. Pielea mea pare aproape albastră în comparație cu roșul pereților și am devenit dureros de conștientă de fiecare vânătaie și julitură colecționată de la sosirea mea în această lume. Vesta mea este stropită cu mâzgă și pătată de transpirație, așa că arăt ca un ponei bălțat. Obrajii îmi iau foc și mă aștept la lacrimi.

— Este stânjenitor, spune Mârâit Urât.

Howard râde.

— E amuzant, dragă. Haide să vedem dacă o putem face să plângă.

Eu mă răsucesc încet, furioasă că lacrimile mă trădează, furioasă pe mine pentru că mi-a luat mult mai mult timp decât Saskiei și, mai ales, furioasă pe nenorociții care mă umilesc. Dar șampania aproape că s-a terminat, așa că strâng din dinți și mă rotesc în continuare.

Un bărbat cu mâini musculoase se apleacă spre mine.

— Ascunzi un picior din lemn acolo? întreabă, întinzându-se spre mine.

Pe gură îmi scapă un suspin și încerc să scap de el.

Howard chicotește.

— Nu ai voie să atingi carnea fără să licitezi. Cunoști regulile.

Dă să își așeze paharul jos, dar mâna îi alunecă și el sfârșește prin a-l sparge de masă.

Mâini Musculoase se apleacă înapoi în scaun.

— Nu există reguli, tocmai asta e ideea…

Vocea lui se pierde și ochii i se rostogolesc în orbite.

— Albert? Ești bine? întreabă Howard, dar vocea lui ezită; apucă spătarul unui scaun, scrâșnindu-l pe podea.

Unul dintre gardieni încearcă să ridice arma. Abia dacă ajunge la talie când se prăbușește peste perete. Cercetez camera – toți torționarii mei s-au ofilit, cu limbile atârnându-le din gură.

Îmi ridic înapoi fermoarul.

— Gașcă de perverși.

Ușa se deschide. Mă aștept să văd fața lui Thorn, dar în schimb îl văd pe gardianul de la ușa din față. Desigur, el nu a băut din șampania otrăvită. Aș putea să-mi dau pumni pentru ceea ce pare să fie, la propriu, o eroare fatală.

— Ce naiba?

Își îndreaptă arma spre mine pentru a doua oară în noaptea asta.

— Te rog. Nu știu… îmi lipesc trupul de perete, dorind să mă pot scufunda cumva în cărămizi, să mă transform în tencuială.

Fără să coboare arma, apucă unul dintre paharele căzute și îl miroase. Se uită spre mine, cu pomeții lui proeminenți accentuați de lampa din tavan.

— Tu, curvuliță înșelătoare…

Vreau să lovesc cu mâna întrerupătorul, pentru a-i semnaliza Saskiei, dar înțepenesc. Gardianul zâmbește cu încetinitorul și îndreaptă arma spre pieptul meu. Aud zgomotul unui os zdrobit. Bărbatul se prăbușește la podea, eliberând presiunea degetului pe trăgaci. Când glonțul lovește peretele, la câțiva centimetri de capul meu, fața îmi este împroșcată de bucăți de rigips.

Thorn trece prin ușă, cu bâta pregătită pentru încă o lovitură.

— Ești bine?

Încuviințez. El cercetează camera și zâmbește.

— Bravo, fata mea.

Mă simt neașteptat de mândră, dar sentimentul se evaporă rapid în zgomotul ritmic al focurilor de armă și al lemnăriei zdrobite. Sosesc rebelii, ducând arme și frânghii, strigând comenzi.

Thorn traversează camera în goană, îndreptându-se spre ușa care duce la etaj, rebelii urmându-l îndeaproape.

— Cei de la etaj nu sunt drogați! țip eu în urma lui.

— Îmi plac țintele în mișcare, râde el.

Oamenii dispar tot atât de rapid cum au apărut. Asta este șansa mea să mă întorc. Să fug, pur și simplu, în noapte, fără să privesc înapoi. Nevoia de a mă simți în siguranță se luptă cu dorința de a-i ajuta pe Imperfecți. Mă simt ca o păpușă rusească. Straturi de diferite Violet reducându-se ca mărime, fiecare construită dintr-un alt set de amintiri și de emoții. Violet-fata, care suflă baloane de săpun în grădina din spatele casei. Violet-adolescenta, îndrăgostită de Russell Jones. Violet-Rose, disperată să ajungă acasă. Violet-Imperfecta, reprimată, atacată și plină de furie. Nu mai sunt sigură cine sunt, de fapt.

Ca pentru a-mi reaminti, cineva mă strigă pe nume.

— Violet!

Mă întorc și îl văd pe Ash. Are în mână un pistol, ținându-l cu neîndemânare, dar zâmbetul afișat pe fața lui este la fel de larg ca întotdeauna. Se repede spre mine și ne îmbrățișăm. Căldura gâtului lui pe obrazul meu și mirosul părului său – fum de lemne și paie – fac să se evapore umilința prin care am trecut mai devreme.

— Nate? îl întreb eu.

— E bine, Saskia și Matthew îl păzesc. Vino, haide să te scoatem de aici.

Totuși, ceva adânc înrădăcinat mă propulsează înainte. Acea păpușă rusească furioasă, care încă simte presiunea ochilor OIM-ilor peste trupul ei.

— Așteaptă. Este aici o fată pe care trebuie să o ajut.

— Vorbești serios? Putem să așteptăm afară, unde suntem în siguranță.

Întrebarea Babei îmi răsună din nou în minte: „Dacă ai fi blocată aici, în lumea noastră, cum ar fi viața ta? Ce fel de Imperfect ai deveni?”

Îl prind pe Ash de mâini și privesc în ochii lui minunați.

— Trebuie să fac asta.

CAPITOLUL 36

El mă privește, albastrul ochilor lui părând strălucitor de rece în lumina violetă, apoi suspină și ridică pistolul.

— N-am tras niciodată cu așa ceva.

— Să sperăm că nu va fi nevoie să o faci.

Traversăm camera de prezentare și ne furișăm pe scări, cu spatele lipit de perete. Sus este un labirint de coridoare. Trecem de câteva intrări, fiecare dezvăluind propria poveste: rebeli adunând OIM-i, gardieni loviți și împușcați, tineri Imperfecți, aparent dezorientați. Ușă după ușă, poveste după poveste... nicio fată cu părul roșu.

Ne înfiorăm pentru o clipă la un ușor tremurat al scării. Transpirația îmi curge pe gât și se adună între sâni, iar ritmul tobelor se potrivește exact cu bătăile inimii mele, făcându-mă să mă simt invadată, de parcă această casă s-a strecurat, cumva, în venele mele. De lângă noi pornește un coridor lung, modelat de lumina firească unui bec. Trebuie să fim sub acoperiș; tavanul este jos și înclinat. Brusc, mă simt mulțumită de bătaia permanentă a tobelor, convinsă că pașii noștri se lasă grei pe podele, pe măsură ce disperarea noastră crește.

Observ că ușile acestea rămân închise și nederanjate.

— Nu este nimeni aici, șoptește Ash.

Ne întoarcem, intenționând să plecăm, când un țipăt ascuțit îmi atrage atenția. Privirea mi se îndreaptă către o ușă din apropiere.

Îmi așez urechea pe lemnul acesteia și aud o tânără plângând. Mă uit la Ash. Acesta își ridică pistolul și, fără să mai stăm pe gânduri, năvălim în cameră.

Intrăm într-o încăpere întunecată. O plasă purpurie atârnă din tavan, înconjurând un pat cu baldachin. Lumânările aruncă umbre tremurate pe pereți, iar aerul este îmbâcsit de ulei și transpirație. Fata cu părul roșu este întinsă pe pat. Gulerul rochiei i-a fost tăiat, dezvelind forma sferică a unui umăr, și nu mă pot împiedica să nu observ tremurul buzei ei inferioare. Țeava unei carabine este lipită de tâmpla ei. La celălalt capăt al carabinei stă un OIM – are cămașa descheiată.

Privirea lui se oprește asupra lui Ash.

— Se întâmplă ceva; aud focurile de armă. Lăsați-mă să plec sau o împușc pe Imperfectă.

Ash ridică arma.

— Unde vrei să te duci? Casa colcăie de rebeli și sunt extrem de nervoși.

Mă apropii de el.

— Dă-ne fata sau el îți va înfige un glonț între ochi.

Vocea mea rămâne puternică. Bărbatul nu vede că, pe sub salopetă, am pielea de găină.

Ash privește spre fată. Ochii i se opresc pentru o clipă în locul în care ar trebui să se afle mâinile ei și arma îi tremură. OIM-ul se folosește de această ocazie, își întoarce arma și o îndreaptă către pieptul meu, dar de data asta eu nu înțepenesc. De data asta sunt plină de furie. Corpul meu răspunde înaintea minții. Lovesc arma din mâna OIM-ului. Mișcarea mea bruscă îl surprinde pe Ash, pentru că el trage, zgomotul invadând atmosfera. OIM-ul scheaună și își apucă umărul.

Eu o iau pe fată de brațul care nu este mai gros decât piciorul unei păsări.

— Urmează-mă.

Ne repezim în jos, pe scări, cercetând camerele goale – mobilă răsturnată, covoare strălucind de sticlă spartă, așternuturi pătate de sânge. Niciun semn de viață – nici Imperfect, nici OIM. Ne repezim în camera de prezentare. Și acolo sunt doar fantome.

— Du-te acasă, îi spun eu fetei.

Ea clatină din cap, cu lacrimile adunându-i-se în ochi.

— Îți mulțumesc, rostește fata și dispare din cameră.

Ash și cu mine rămânem singuri, ascultând muzica și zgomotul propriilor noastre răsuflări. Mâinile îi tremură și arma i se lovește ritmic de șold.

— Unde au dispărut? întreb eu, în sfârșit.

În scenariu, rebelii le eliberau pe concubine și îi lăsau în urmă pe OIM-i – bătuți și umiliți, incapabili să deschidă un alt bordel pentru OIM-i în viitorul apropiat.

— La Coliseum, răspunde Ash. Thorn ne-a spus că îi duce pe OIM-i la Coliseum.

Nu mă deranjez să întreb pentru ce; deja știu răspunsul – de fapt, eu sunt bătaia aripilor stângace ale unui fluture care a

sădit această idee în mintea lui Thorn. În stomacul meu crește o convulsie care amenință să mi-l golească, pe măsură ce-mi amintesc cuvintele mele de mai devreme: „Merită să danseze pe eșafod și să afle cum este”.

CAPITOLUL 37

La Coliseum. Trebuie să mă întorc la Coliseum. Scenariul parcă îmi face semn, mă trage înapoi pe drum. Se pare că nu pot nicicum să scap de acele spânzurători.

Porțile orașului apar în fața noastră. Văd doi gardieni coborând de pe podiumurile lor, aplecându-se spre spânzurători, cu sânge în păr. Ne apropiem cu precauție. Cu cât ajungem mai aproape, cu atât mai mult reflectoarele îmi rănesc ochii.

— Trebuie să fi scurtcircuitat alimentarea de siguranță, spune Ash.

— Repede, rostesc eu, apucându-l de mână. Trebuie să-l oprim pe Thorn să spânzure OIM-ii.

— Poftim? De ce ai vrea să faci asta?

— Îți amintești ce mi-ai spus în livadă?

El se uită năucit la mine.

— Nu te culca cu semizeul, culcă-te cu mine?

Zâmbesc.

— Nu, ai spus că numai OIM-ii se pot ridica pentru a opri barbaria împotriva Imperfecților.

— Am spus eu asta? Pare un lucru inteligent.

— Ei bine, întregul sens al acestei misiuni a fost să le arătăm OIM-ilor că ei sunt animalele nemiloase, nu Imperfecții. Dacă îi omorâm, pur și simplu, nu se vor gândi niciodată la noi ca la niște ființe umane. Nu se vor ridica niciodată.

El îmi studiază fața.

— Nu ți-a plăcut niciodată de semizeu, nu-i așa?

— Ba da, la naiba! I-ai văzut abdomenul?

Ash râde și mă sărută pe buze.

Ne strecurăm în Coliseum, folosind aceeași ușă din lemn prin care am intrat, împiedicându-mă cu o săptămână în urmă, îmbrăcată încă în costumul meu, confuză și speriată. Totul pare foarte diferit sub luminile clare, doar vârfuri și adâncituri, unghiuri și umbre, de parcă viziunea din mintea mea se împletește cu a Babei. Mă simt cu totul alta, plină de sens. Când mă gândesc la scenariu, la Rose și la Willow alergând printre

gatere, ascunzându-se la râu, sunt mândră că am ales să-i ajut pe Imperfecți. „Speranța răsare ca o mică floare”, îmi spun.

De la depărtare, văd rebelii păzind diferitele intrări. Cu spatele drept, cu armele îndreptate spre cer, atenți și gata să tragă. La celălalt capăt al Coliseumului se ridică podiumul, având deasupra o bârnă mare și frânghiile atârnate. Perii micuți de pe pielea mea se trezesc și un tremur de nervozitate îmi traversează pielea. În fața spânzurătorilor se formează un rând. Îmi dau seama că sunt OIM-i după lățimea piepturilor și după lungimea picioarelor lor. Rebelii își flutură armele, obligând șirul să urce neîndemânatic pe scenă. Câțiva Imperfecți se târăsc pe deasupra bârnei, ca niște insecte.

Sunt gata să pornesc, însă o voce familiară mă oprește.

— Așteaptă!

Nate stă în picioare lângă ușă, părând mai mic decât oricând.

Alerg spre el.

— Parcă trebuia să rămâi cu Saskia și Matthew.

El rânjește, cu fața doar dinți și gropițe.

— Am scăpat de ei. Oh, vor fi foarte furioși.

— Dumnezeule, Nate, este mult prea periculos!

— Povestea asta mă afectează și pe mine, răspunde el, umflându-și pieptul, încercând să pară mai în vârstă.

Ash îl apucă blând de umeri.

— Ești doar un copil. Trebuie să pleci.

Nate scutură din cap.

— Iar tu habar n-ai, Veverițo.

Se smucește într-o parte și începe să alerge, traversând Coliseumul, către spânzurători. Îl urmăm și ne oprim doar când ajungem la scenă. De atât de aproape, îl pot distinge pe Darren aplecat pe bârnă, verificând lațurile, unul câte unul. Thorn stă în picioare dedesubt, antebrațele încordându-i-se, în timp ce strânge niște noduri mobile.

Mă grăbesc pe lângă OIM-ii terorizați și sar pe scenă.

— Thorn, așteaptă!

El mă vede.

— Vrei să dai o mână de ajutor?

— Nu poți să-i spânzuri, spun eu.

— De ce dracu’ nu? Ei ne spânzură în fiecare sâmbătă.

— Și este greșit. Știi că este greșit.

El apucă un OIM din apropiere și îl așază deasupra trapei. Părul blond scânteiază în lumina clară. Howard Stoneback – cu ochii încă sticloși de la drog. Un căluș îi înăbușă vorbele, dar, după tonul plângăreț, pot să-mi dau seama că se roagă de mine.

Thorn își repede pumnul în urechea lui Howard.

— Gura! urlă, apoi se întoarce spre mine. Imperfecții condamnați sunt nevinovați. Acești OIM-i sunt violatori, sadici, unii dintre ei sunt pedofili. Dacă nu-ți place, privește în altă parte.

Violența încă mă șochează. Nu pot să nu mă uit la Nate – învârtindu-se pe la baza scenei, cu expresia înecată în oroare. Ar fi trebuit să-l oblig să plece, să-l duc, țipând și zbătându-se, înapoi la Saskia.

— Ce faci tu este o crimă, spun eu.

— Este prețul libertății, îmi răspunde Thorn, apoi aruncă o frânghie peste creștetul lui Howard, strângând nodul până la baza gâtului acestuia. Jumătate dintre acești OIM-i sunt politicieni. Îți dai seama câtă publicitate vom obține, ce declarație vom face atunci când trupurile lor vor fi găsite atârnând pe eșafod?

El îi zdrobește obrajii lui Howard, astfel încât buzele lui se lipesc de căluș.

— Bastardul ăsta de aici este Howard Stoneback. Howard „sângerosul” Stoneback.

Rebelii îi urmează exemplul, împingând OIM-ii deasupra trapelor, bâjbâind la capătul lungimii funiilor. Doar Ash stă nemișcat, cu palma așezată pe umărul meu.

Îl apuc pe Thorn de mâna care ține una dintre funii.

— Dacă ne comportăm ca animalele, ei nu ne vor privi niciodată ca pe niște ființe umane.

— Merită să danseze pe eșafod și să afle cum este, spune Thorn. Propriile tale cuvinte, Micuță Floare. Dacă ai fi un rebel adevărat, i-ai lăsa să danseze.

Câțiva OIM-i încep să plângă. Pe podea se întinde o baltă de urină, adunându-se lângă picioarele mele.

Ash pășește în față.

— Ce-ar fi dacă am putea totuși să obținem publicitatea – să facem o declarație publică?

— Continuă, spune Thorn.

— Îi așezăm pe scenă, cu lațurile în jurul gâtului și le scriem pe piept, spunând lumii despre crimele lor. Apoi anunțăm presa OIM-ilor. Nici măcar guvernul nu poate să îngroape o astfel de poveste.

— Este genial, spun eu. Vom arăta că le suntem superiori din punct de vedere moral.

Thorn privește de la fața mea la trape, se șterge cu ambele mâini la ochi și scoate un zgomot straniu, ca un balon care se dezumflă.

— Dar ei merită să moară. Trebuie să fie pedepsiți.

— Uită-te la ei, spun eu. Cu un căluș în gură, plângând, stând în propriul pișat. Vor fi umiliți și izolați. Este mai rău decât moartea.

Thorn pare să strângă lațul, pentru o clipă. Ochii i se umplu de lacrimi și își strânge buzele frumoase. Știu că se gândește la Ruth. Inima mi se umple de milă și suspinele OIM-ilor par foarte îndepărtate. Poate că aș vrea și eu să aud plesnitura frânghiilor, să văd tremuratul ghetelor OIM-ilor, dacă ea ar fi fost luată de lângă mine. Dintr-odată, știu cum trebuie să se simtă Katie când îi este milă de Thorn.

Foarte încet, îi desfac degetele.

— Trebuie să ai încredere în mine.

Thorn îmi apucă mâna pentru o clipă, cercetându-mi fața în căutarea unui adevăr nerostit.

— Bine, șoptește el, în cele din urmă.

Sunetul unei sirene taie aerul. E atât de puternică, încât mi se pare că trece chiar pe sub tălpile bocancilor mei. Mă întorc spre Ash, tocmai la timp ca să-i văd buzele formând cuvântul „ambuscadă”.

Reflectoarele se sting, scufundând lumea în întuneric.

CAPITOLUL 38

Liniște. Nimic altceva decât întuneric și liniște. Chiar și OIM-ii de pe spânzurători par să-și țină respirația. De departe, aud oceanul, un muget îndepărtat care crește și scade, lovindu-se de stânci. Oceanul devine mai zgomotos, mai furios. Elicoptere.

— RETRAGEREA! urlă Thorn.

Rebelii încep să țipe, tălpile lovesc asfaltul, încărcătoarele armelor țăcăne.

Îl aud pe Ash.

— Trebuie să ieșim de aici.

Rămân însă complet nemișcată, cu picioarele blocate în poziția aceea. În scenariu nu avea loc nicio ambuscadă. Rebelii nu s-au dus niciodată la Coliseum. De unde ar putea OIM-ii să știe unde ne aflăm?

Elicopterele se îngrămădesc deasupra, turnând coloane de lumină albă în întuneric, ca niște panglici uriașe care testează solul. Văd fragmente de mișcare, de parcă ar fi prinse într-un stroboscop. Cabluri se arcuiesc peste zidurile Coliseumului. Rebelii se retrag, cu armele ridicate, siluete târându-se pe ziduri ca păianjenii. Un elicopter zboară chiar pe deasupra noastră. Pulsul elicelor îmi trece prin piele. Toți perii minusculi de pe fața mea – chiar și genele – coboară spre pământ, prinse în curentul descendent. Nasul mi se umple de praf, urechile îmi sunt gata să explodeze și, în lumina albă, orbitoare, văd fețele palide ale OIM-ilor de lângă mine, cu frânghiile strânse pe sub bărbie.

Mâna mea încă este agățată de cea a lui Thorn. Mă trage lângă el de parcă aș fi o păpușă. Ochii săi de culoarea lavandei sunt acum aproape decolorați, iar pupilele, două găuri negre.

— Tu ai făcut asta?

Deschid gura să-i răspund, dar el sare de pe scenă, scoțându-și arma din toc, dintr-o singură mișcare rapidă. Apoi dispare. Elicopterul trece și lumea redevine întunecată.

Ash mă trage de salopetă.

— Violet, vino!

Focuri de armă erup și, în depărtare, văd un mănunchi de tăciuni încinși. Pe sub reflectoare, mai mulți păianjeni sar în

Coliseum, căștile strălucindu-le ca niște carapace de țestoase. O lumină se îndreaptă spre noi. Ash mă trage de braț și sărim de pe scenă. Pământul se repede spre mine și îmi văd ghetele ciocnindu-se de forma neagră a umbrei mele. Reflectorul se îndepărtează.

— Nate!

Îl caut orbește.

— Sunt aici.

Vocea lui, tremurând de groază, pătrunde până la mine peste zgomotul împușcăturilor. Încă o străfulgerare. Fața lui se repede spre mine. Îl trag din lumina reflectorului sub pătura întunericului. Ash îmi apasă capul, împingându-mă în jos, pentru a evita gloanțele care zbârnâie pe deasupra. Aplecați de mijloc, începem să alergăm.

Ajungem la zidul exterior al Coliseumului și ne îndreptăm către ușa de lemn din lângă țarcul Imperfecților. Un zgomot străbate aerul, făcând să tacă focurile de armă și strigătele. Un zgomot ca niciun altul pe care l-am auzit, zgâriind cerul ca o cometă. Mă întorc, tocmai la timp ca să văd un elicopter care se prăbușește chiar în mijlocul arenei. Reflectorul lui mătura solul ca un deget fantomatic. Elicea încă încearcă să se învârtă, făcând corpul să se zbată, de parcă s-ar agăța încă de viață. Baloane de fum pe cer și un pocnet îngrozitor rezonează între pereții Coliseumului.

Două siluete, modelate de flăcări, se clatină din grămada de resturi. Gardienii se reped spre epavă, dar o explozie îi împinge înapoi, împrăștiindu-i prin aer de parcă ar fi fost măturați de o mână uriașă. Explozia trece prin mine. Mă întorc spre peretele din piatră, acoperindu-mi fața cât de mult pot.

Privesc înapoi și văd rămășițele elicopterului iluminând Coliseumul ca un foc de tabără. Aerul se umple de mirosul de petrol, de fum și de un miros slab și grețos pe care nu prea îl pot recunoaște. Miroase puțin a porc. Corpurile înconjoară carcasa metalică, formând un cerc perfect, unii uluiți, altele negre și roșii, arzând mocnit. Carne. Simt mirosul de carne de om prăjită. Nate mă apucă de salopetă și un suspin înăbușit îmi scapă printre buze.

— Mergeți mai departe! strigă Ash.

Ne apropiem de ușă și focurile de armă încep să se rărească. Unul câte unul, reflectoarele intră din nou în funcțiune. Inima îmi

stă în loc. Acum pot vedea foarte clar dezastrul. Rămășițe de foc amestecându-se cu pete negre care cred că ar putea fi trupuri, coloane de fum îndreptându-se spre cer, elicopterul încă arzând mocnit, ca un candelabru gigantic. OIM-ii pe care i-am capturat au dispărut de mult și cea mai mare parte a rebelilor sunt mânați, acum, afară din Coliseum. OIM-ii ar fi putut să-i omoare pe toți dacă ar fi vrut. O perdea de explozibili, câteva canistre de gaz. Probabil că îi vor pentru interogatorii sau ca provizie proaspătă de carne pentru Dansul pe eșafod. Încep să tremur fără să mă pot opri, stomacul mi se contractă și mi se dilată în succesiune rapidă.

— Grăbiți-vă, spune Ash.

Pot vedea ușa din lemn. Suntem foarte aproape.

Aud gardienii apropiindu-se, dar nu privesc într-acolo. Aproape că pot să gust aerul din spatele ușilor, departe de mirosul de carne arsă. Tropăitul bocancilor pe beton devine tot mai puternic.

— Aruncați armele! Mâinile sus!

Apuc mânerul, dar un rând de degete mă prind ca niște clești de braț și o armă mă împunge în spate. Orice speranță de scăpare dispare. Privesc peste Coliseum și îl văd pe Howard alergând înspre noi.

— Ea… Da, ea! strigă el.

Din urechea peste care l-a plesnit Thorn încă îi picură sânge și călușul – îmbibat de salivă – îi atârnă în jurul gâtului.

— Asta este curvulița care se află în spatele întregii povești. Ea ne-a drogat pentru ca prietenii ei barbari să ne poată răpi, adaugă el, împingându-și fața spre a mea; simt sângele și șampania din respirația lui. Am să te văd dansând mâine pe eșafod, maimuță.

Scenariul mă trage înapoi, obligând firele să se împletească. Moartea mea va fi însă inutilă dacă Willow nu va ieși în față să-și anunțe dragostea lui nemuritoare. Și nu mai există nicio șansă, acum, că o are pe Alice. Un nou val de panică mă străbate.

Gardienii ne mână către porțile electrice uriașe din cealaltă parte a Coliseumului – ieșirea care duce spre Pășuni. Trecem pe lângă rămășițele elicopterului, iar fața îmi arde și mă doare. Aud în spatele meu scâncetul lui Nate. Vreau să mă întorc, să-i spun că totul va fi bine – chiar dacă știu că nu va fi așa –, dar îi simt pe gardieni privindu-mă, cu armele îndreptate spre ceafa mea.

Dincolo de ieșire, văd o armată de OIM-i care ne așteaptă. Contururile fețelor rebelilor ne privesc din elicoptere, aeroglisoare și camioane. Nu pot să cred că eu chiar i-am considerat niște figuranți în filmul meu preferat, doar zgomot de fond pentru o mare poveste de dragoste. Lupta lor pentru libertate și dorința lor de justiție mi se par acum cu mult mai importante decât nevoile celor doi adolescenți îndrăgostiți.

Ne continuăm mersul departe de Coliseum și am un sentiment straniu, de neliniște, știind că m-am întors pe Pășuni. Înapoi în lumea de zahăr a OIM-ilor.

Un sergent se apropie de mine. Mă apucă de braț fără menajamente.

— Ăștia trei vin cu mine.

Gardienii îl salută. Bărbatul ne conduce printre vehiculele îngrămădite. Văd grupuri de soldați, unii dintre ei dezbrăcând echipamentul de protecție, alții sorbind lichide fierbinți din căni, aburul ridicându-se în vălătuci prin aerul rece. Ne apropiem de un aeroglisor aflat la sol, ușor îndepărtat de restul flotei. Stă pe pământ, ca un disc uriaș din cositor. Se deschide un sas, dezvăluind o serie de trepte metalice.

— Așteptați aici! latră sergentul spre Ash și Nate.

În mod straniu, mă simt ușurată. Dacă s-a răspândit zvonul că eu sunt conducătorul, poate că vor fi mai blânzi cu toți ceilalți. Gardianul mă îmbrâncește în sus pe trepte, cu arma împungândmă la baza spinării. Intru în navă, împiedicându-mă ușor, și văd o linie de gardieni, cu fețele lor perfecte de OIM-i îndreptate spre mine.

Iar în scaunul pilotului, sprijinindu-se neglijent de panoul de comandă, ca un cocoș în cotețul găinilor, se află Willow.

CAPITOLUL 39

— Willow?

Numele sună străin din gura mea. El vorbește cu gardienii, fără ca privirea lui să părăsească vreo clipă fața mea.

— Puteți pleca acum.

Sergentul își conduce echipa afară din navă. Bărbații se mișcă în cadență – o linie de jucării reglate ca un ceasornic. Willow și cu mine am rămas singuri. Urechile încă îmi bâzâie de la sunetul gloanțelor și realizez că nu am mâncat și nu am dormit corespunzător de câteva zile. Încerc să mă concentrez pe fața lui frumoasă, dar nu reușesc, liniile ascuțite, metalice, ale aeroglisorului îngrămădindu-se în jurul chipului său încețoșându-l.

— Rose? Ești în regulă?

Vocea lui ajunge la mine peste bâzâit și, pentru un moment, am uitat de celălalt nume al meu, numele din scenariu. Deschid gura să-i răspund, dar nu iese decât o amestecătură neclară de vocale.

— Aici.

Mă îndrumă către un taburet metalic și îmi dă o cană cu un lichid fierbinte.

— Este doar ceai. Te va ajuta să treci peste șoc.

Privesc în ochii aceia ca de cupru. Nu mă pot hotărî dacă vreau să-l îmbrățișez sau să-l pocnesc. Toate emoțiile mele se amestecă, formând în stomacul meu o minge amorfa, oribilă. Sunt foarte bucuroasă că nu este împreună cu Alice și ceva din expresia feței lui, perfect organizată – simetria și ordinea mă face să mă simt în siguranță. Sunt însă nervoasă. Furioasă. Nu numai pentru că s-a culcat cu așa-zisa mea prietenă, ci și pentru că știe despre Duplicate și totuși nu face nimic. Și pentru că i-ar fi lăsat pe gardienii aceia să-i taie mâinile lui Nate dacă Alice, curviștina, n-ar fi intervenit – cum de poate să fie atât de slab?

— Ce cauți aici? îl întreb.

— Speram să fiu cavalerul tău în armură strălucitoare. Am venit să te salvez.

Să mă salveze... Pentru ce ar vrea să mă salveze? Licărirea aceea de speranță revine și eu mă gândesc că ar putea să aibă încă sentimente pentru mine. Totuși, îmi ordon să rămân liniștită – m-a mai dezamăgit și altă dată.

— De unde ai știut că sunt aici? îl întreb.

— Rose, știu că ești cu rebelii și e în regulă, nu sunt supărat. Am fost, la început, dar când tata mi-a spus despre planurile OIM-ilor pentru a-i prinde în ambuscadă pe rebeli în noaptea asta, nu mi-a păsat decât de siguranța ta.

Nu mă pot opri din agitație.

— De unde știi că sunt cu rebelii?

— Alice. Fata de la bal. Cea de la piață.

— Oh... ea.

El îmi ignoră tonul, dar nu își poate ascunde rușinea din priviri.

— De ce ai dispărut în felul acesta? Ne-am sărutat, apoi nu te-am mai găsit.

„Pentru că ți-ai tras-o cu cea mai bună prietenă a mea, cocotă masculină”. Mă forțez să zâmbesc ușor.

— Serios? Chiar nu știi?

El își pleacă fruntea, așa că îi văd pentru prima dată creștetul capului – fiecare fâșie caramel se îndepărtează în spirală dintr-un singur punct central. Îmi amintește de o roată de artificii. Suspină.

— Am făcut o greșeală îngrozitoare. S-a întâmplat o singură dată, dar cred că nu e nevoie de mai mult.

— Mda. Te-am văzut împreună cu ea în noaptea în care am plecat. Mi-a sfâșiat inima.

Este adevărat. Să aflu că prietena mea cea mai bună mă poate trăda în acest fel... Îl las însă pe Willow să creadă că el este autorul – vina lui ar putea să lucreze în favoarea mea.

— Rose, îmi pare foarte rău.

Îmi ia mâinile și mă trage în față așa că îi pot mirosi aroma de lămâie din săpun și menta din respirație.

— Vezi tu, ea mi-a spus că lucrează pentru guvern, ca un fel de agent, pentru a demasca spionii Imperfecților. Când mi-a spus că tu te-ai apropiat de mine doar pentru a spiona în favoarea rebelilor, am fost supărat și... A fost o prostie. Am regretat-o imediat.

Alice i-a spus lui Willow că spionez pentru rebeli? Dacă Willow ar fi raportat asta autorităților OIM, aș fi putut fi ucisă. Știu că este puțin probabil, având în vedere că Willow a iertat-o pe Rose pentru că era rebelă, dar a fost un risc al naibii de mare. Șocul și mânia cresc în mine în valuri, neliniștindu-mi conținutul stomacului. Simt că nu pot respira. Ar putea fi chiar atât de dispusă să se joace cu viața mea?

Nu mi-a spus niciodată că l-a păcălit pe Willow, că l-a tras pe sfoară, doar m-a lăsat să cred că este mai bună decât mine. Poate că Alice nu deține vreo stranie putere voodoo asupra bărbaților, poate că ea doar combină și complotează și își arată sânii și picioarele, așa cum spune Katie despre ea. Ei bine, cu asta pot să concurez – deși poate că nu chiar din aceeași poziție. Încep să mă simt mai puternică, îmbărbătată. Îmi umplu plămânii cu aer și îmi ating gâtul, acolo unde obișnuia să fie colierul meu.

— A fost un fel de a-ți spune adevărul. Sunt un rebel Imperfect. Trebuia să-ți câștig încrederea, ca să dezvălui secrete de-ale OIM-ilor, dar după ce te-am întâlnit, totul s-a schimbat.

— Știu. Știu.

„Cocotă masculină arogantă”, gândesc eu, dar zâmbesc în continuare, disperată să aduc scenariul înapoi pe drumul corect.

— Știu că nu te-aș putea trăda niciodată, chiar și după ce te-am văzut cu Alice. Acesta este unul dintre motivele pentru care am părăsit moșia, ca să le pot spune rebelilor că am încercat și am eșuat. Apoi te-ar fi lăsat în pace definitiv.

Știu că sunt manipulatoare, dar foarte multe depind de reacția lui. Pur și simplu, nu-mi pasă. Și se pare că el mușcă. Îmi zâmbește și mă privește în față.

— Chiar și după ce m-ai văzut cu o altă fată? Ești uimitoare, Rose, și nu-mi pasă dacă ești rebelă, nu-mi pasă nici măcar că ești Imperfectă, rostește, luându-mi cana din mâini și trăgându-mă în brațele lui. Este motivul pentru care am venit – să te aduc înapoi la conac. Sergentul este un prieten de familie și a spus că mă va ajuta să te strecor, împreună cu fratele tău, afară de aici.

Pentru o clipă, sunt tentată. Putoarea de fum și de carne arsă încă nu a ajuns până aici. Simt aerul Pășunilor – proaspăt, pur și încărcat de polen, dar știu că totul este o minciună.

El îmi îndepărtează părul de pe față.

— Sunt mulți OIM-i care au iubite Imperfecte. Tu vei fi însă mai mult decât atât, desigur. Vreau să spun că, până la urmă, va trebui să mă însor cu o fată OIM, dar nu va fi decât de ochii lumii.

În capul meu începe să se formeze un plan. Privesc chiorâș din cauza efortului de a gândi. Aș vrea să am un stilou și o hârtie, ca să scriu totul și să nu mă încurc în toate aceste straturi. Dacă sunt capturată de OIM-i în seara asta, Willow ar putea încă să-și declare dragostea, mâine, la Dansul pe eșafod. Trebuie doar să plec de lângă el fără să-i trezesc suspiciunile. Apoi, trebuie să-i duc pe Nate, pe Ash și pe Katie într-un loc sigur, înainte de a mă preda OIM-ilor.

Chiar ar putea să funcționeze. Emoția se clădește peste panica mea de mai înainte, așa că simt că sunt pe cale să fiu inundată de adrenalină. Aș putea, încă, să stârnesc o revoluție. Încă putem ajunge acasă. Încă putem salva Imperfecții. Speranța răsare ca o mică floare.

Îmi strecor brațele în jurul taliei lui Willow, în speranța de a da greutate cuvintelor mele.

— Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fiu cu tine. În primul rând însă trebuie să-mi duc prietenii la adăpost. Mă vei ajuta?

— Desigur.

— Du-ne departe de gardieni, iar când voi ști că sunt liberi, în siguranță între zidurile orașului, mă voi întoarce la moșie.

— Voi veni cu tine.

Scutur din cap, amintindu-mi, cu un fior, de mulțimea care voia să mă linșeze.

— Imperfecții te vor ucide dacă își dau seama că ești un OIM.

„Și, apoi, nu mai poți termina scenariul”, mă gândesc și mă străbate un fior de vinovăție.

El oftează, renunțând, poate, prea repede.

— Te rog să ai grijă.

Mă sărută pe gură. Doar că nu-l mai simt ca pe un sărut – am senzația că doi oameni își lovesc buzele.

Mă îndepărtez cu blândețe.

— Așa voi face, îți promit.

— Repede, atunci, rostește și se îndreaptă spre sas.

— Willow?

Se oprește și se întoarce, cu mâna plutind deasupra unui buton strălucitor, verde.

— De unde știa tatăl tău despre raidul de la Meat House?

El ridică din umeri.

— Nu mi-a spus. De ce?

Chestia asta m-a nedumerit încă de când am auzit elicopterele OIM-ilor. De unde să știe OIM-ii că vom ataca Meat House? În scenariu, Willow inițiază raidul, dar în realitatea curentă eu am făcut ca asta să se întâmple. Nici măcar un singur OIM n-ar fi putut să știe, doar dacă nu există o cârtiță în organizație.

— Eram pur și simplu curioasă, spun eu, fluturând cu blazare din mână.

El apasă butonul și ușa se deschide brusc. Trece prin intrare.

— Trimite cei doi băieți, te rog.

Ash și Nate apar din întuneric. Aud zgomotul făcut de sas când se închide în urma noastră. După ce m-am uitat la fața limpede, perfectă a lui Willow, Nate și Ash arată ca un cuplu de șobolani mizerabili, pe jumătate morți, acoperiți de mâzgă, de sânge și de vânătăi. Simt o nevoie copleșitoare să-i îmbrățișez pe amândoi.

— Ce caută el aici? întreabă Ash.

Eu scutur din cap, implorându-l să tacă din gură.

Willow pune un braț în jurul umerilor mei și îmi depune un sărut pe obraz.

— Vom zbura departe de soldați.

Nu l-am văzut niciodată pe Ash atât de încruntat.

Dar nu-mi pot reține un zâmbet – tocmai mi-a venit o idee. Îi fac cu ochiul lui Nate.

— Trebuie să găsim un capac de gură de canalizare.

— Capac de gură de canalizare? întreabă Willow.

— Oh, Dumnezeule! chițăie Nate, încântat. Intrăm în canalizare!

CAPITOLUL 40

Treptele din fier ale scării par aspre și umede sub degetele mele, de parcă aș apuca nisip ud, și pereții cilindrici se închid deasupra noastră, ondulându-se ca un uriaș esofag. Sunt recunoscătoare pentru cercul de lumină care atârnă deasupra noastră, oferindu-ne o undă de aer proaspăt, un sentiment de deschidere către exterior. Ash începe însă să tragă capacul înapoi pe locul lui și simt cum mă cuprinde panica. Râcâiala metalului pe beton, lumina care scade și se transformă, până la urmă, în beznă; este ca și cum ai privi o înspăimântătoare eclipsă de lună. Îmi amintește rapid de Duplicate, blocate în camera aceea fără ferestre, doar cu un cerc ce se deschide din tavan.

Aud câteva plesnituri de la săriturile lui Nate de pe scară. Lanterna pe care i-a dat-o Willow se aprinde cu un declic, scoțând în evidență textura cărămizilor, treptele zimțate, colorate în roșu și în portocaliu de la rugină. Îl urmez prin apa rece care îmi îmbibă bocancii.

Cercetez împrejurimile. Văd un tunel, asemănător celor din scenariu, arcuit deasupra și plat sub picioarele noastre, întinzându-se la nesfârșit în ambele direcții. Din el se ramifică tuneluri mai mici – ca un rând de ochi negri, scrutători. Pot sta în picioare cu ușurință, dar tot mă simt limitată, gândindu-mă la tonele de pământ care apasă deasupra noastră, susținute doar de o rețea antică de cărămizi umede și murdare.

Nate râcâie peretele și își trece degetele peste un marcaj galben. Arată ca un unghi, două linii unite într-un punct.

— Porumbeii nu și-au dat seama niciodată ce înseamnă asta, îți amintești? Au sfârșit prin a se rătăci.

Dau din cap. Marcajele au fost făcute de rebeli cu mulți ani în urmă, semnalizând diversele scări de ieșire. Sunt însă codate, o măsură de precauție pentru cazul în care OIM-ii și-ar fi croit vreodată drum până aici. Lui Rose nu i s-a spus niciodată cum să le interpreteze. În cele din urmă, ea a găsit o ascunzătoare a rebelilor – un garaj vechi, cu un Humvee înăuntru –, dar i-a luat câteva ore. Au sfârșit prin a traversa restul orașului în acel

automobil, ajungând la râu. „Avem nevoie de acel Humvee”, îmi spun.

Mă uit la marcajele galbene și nu-mi pot reține un zâmbet. Mă simt de parcă scenariul n-ar vrea să renunțe la noi, de parcă ar ști că, până la urmă, ne vom reveni. Exact cum spunea Baba – o poveste trebuie să se deruleze.

Ash face o pauză pentru a examina marcajele, iar Nate pleoscăie îndreptându-se spre mine, folosind oportunitatea pentru a mă încolți.

— Spune-mi, ce căuta Willy în aeroglisorul acela?

— Încă umblă după mine, șoptesc eu. Scenariul a revenit la matcă. Dacă mă las capturată de OIM-i, Howard Stoneback va face totul pentru a se asigura că ajung la spânzurătoare, și pe urmă tot ceea ce mai trebuie să se întâmple este ca Willow să-și spună replicile și *voilà*!

— Vorbești serios?

— Nate, putem merge acasă mâine.

Fața lui se destinde într-un zâmbet uriaș, același pe care obișnuia să-l folosească atunci când îl împingeam cu toată puterea în leagăn.

— Oh, Doamne, Violet, este extraordinar! Bine, bine, cum facem ca tu să fii capturată?

— Ei bine, scenariul pare să meargă în direcția bună indiferent ce am face noi.

— Deci, mergem spre râu? Acolo unde Rose și Willow au fost prinși, în cele din urmă?

— La asta mă gândesc. Ajungem la Humvee-ul din ascunzătoare, o salvăm pe Katie de la sediu și ne îndreptăm spre râu, apoi tu și toți ceilalți treceți în zona liberă. Eu îi voi aștepta pe soldați și mă voi preda.

— Doamne, surioară, verifică-ți boașele. Cu siguranță sunt în creștere.

— Katniss și Tris sunt doar două cercetase, rânjesc eu.

Nate pare îngândurat.

— Avem destul timp? Poate că eu și Katie ar trebui să găsim o altă ascunzătoare?

— Zona liberă este locul cel mai sigur. Dacă ne grăbim, putem trece râul cu ușurință înainte de sosirea soldaților – trebuie doar să ne orientăm prin canalizare mai bine decât Rose; asta ne va oferi ceva timp. Îți amintești unde a greșit ea?

— Poate. Aceste tuneluri arată toate la fel, spune el.

Ash ni se alătură. Mișcarea picioarelor lor creează un mic val ce mi se lovește de călcâie.

— Deci, care-i planul? întreabă el.

— Tocmai discutam despre următoarea noastră mișcare, spun eu.

Ash arată spre cărămizile de deasupra, evitând intenționat contactul vizual.

— Mă gândeam că asta ați făcut tu și cu Willow.

— Of, termină cu asta, Veverițo! izbucnește Nate. Doar nu era să trimită la dracu' singura persoană care ne putea salva.

Ash expiră rapid. N-aș putea spune că este convins.

— Găsim un vehicul, zic eu. O luăm pe Katie, apoi traversăm cu toții râul, pentru a ne ascunde în zona liberă. „În afară de mine, gândesc eu. Eu mă voi preda soldaților OIM".

— Există o singură problemă, spune Ash; chiar și prin întuneric, îmi dau seama că roșește. Eu nu știu să înot.

Niciunul dintre Imperfecți nu poate înota. Știu asta din scenariu. Singura apă disponibilă este plină de reziduuri și mizerie.

— Nu-ți face griji, există o barcă, spun eu.

Nate întoarce raza lanternei înapoi, către primul marcaj.

— Dacă am reuși să descifrăm marcajele astea, viața ar fi mult mai ușoară.

Ash se uită din nou la marcaj.

— Două linii, una puțin mai scurtă decât cealaltă. Toate marcajele arată ca ăsta?

— Da, răspunde Nate, doar că au unghiuri diferite.

— Arată precum limbile unui ceas, spune Ash.

Are dreptate. Minutarul și orarul unui ceas. Nu pot să cred că nu am observat asta până acum – din cauză că trăim într-o eră digitală, presupun. „Numără minutele, nu orele". Unde am auzit asta, de curând?

— Cântecelul pentru copii, îi spun lui Ash.

— „Numără minutele", răspunde el. Crezi că rebelii au ascuns răspunsul într-un cântec vechi pentru copii? Unul pe care doar Imperfecții l-ar putea cunoaște?

Încuviințez.

— Minutarul trebuie să indice tunelul corect. Inteligent.

— Bine, atunci, rânjește Nate. Haide să câștigăm niște timp. Urmați GPS-ul uman.

O ia la fugă pe coridor, sărind cu bocancii astfel încât stropește în jurul său cu apă, aceasta arcuindu-se dinspre picioarele lui și ajungând în raza lanternei.

— Țineți ritmul, leneșilor! strigă el peste umăr.

Ash și cu mine îl urmăm. Aerul devine tot mai umed cu cât ne îndepărtăm de gura de canalizare și alergatul necesită tot mai mult efort, de parcă am înainta prin melasă. Nate se oprește lângă o altă pereche de limbi de ceasornic înainte de a o lua la fugă pe un alt coridor.

— Deci, spune-mi, ce voia semizeul? întreabă Ash, umezeala și mușchiul de pe pereți atenuându-i vocea.

— Ascultă, Ash, ceea ce ai văzut în aeroglisor…

— Nu are importanță, mă întrerupe el.

— A trebuit să îmi joc rolul, ca să ne lase să plecăm. Nu era ceva real.

— Mie mi s-a părut destul de veridic.

Cotim și trecem pe lângă un alt cadran de ceas. Pasajul se îngustează.

— Rămâneți pe dreapta! strigă Nate.

Pământul de sub picioarele noastre se curbează brusc. Acest tunel este în întregime tubular și tălpile mele au nevoie de un moment pentru a se adapta. Ash mă prinde din urmă când șovăi să intru în apa întunecată. Mă adun, zărind un șobolan trecând peste bocancii mei – alunecos și negru, pe jumătate mergând, pe jumătate înotând. Mă agăț de mâna lui Ash, iar căldura lui mi se răspândește în tot corpul. Ceva mă deranjează în legătură cu acel cântecel. De unde provine? Marcajele în formă de ceas apar în scenariu, așa că, poate, apare și cântecelul codat. Dar ar putea să existe în scenariu un cântec dacă Sally King nu a scris despre el? Poate că nu. Până la urmă, Rose nu a înțeles niciodată marcajele, iar ea ar fi cunoscut cântecul dacă ar fi existat; din ce mi-a spus Ash, pare că ar fi cunoscut de toți Imperfecții. Poate că acel cântecel chiar este o profeție despre mine.

„Speranța răsare ca o mică floare”.

Nate se uită la o scară.

— Ați ajuns la destinația finală.

El gesticulează către o singură linie galbenă de pe perete.

— Este marcajul din scenariu. Înseamnă că ascunzătoarea se află chiar aici.

Lumina lanternei lui explorează gura de canalizare care se află deasupra capetelor noastre.

— Ce pune la cale? întreabă Ash. Și ce este acest scenariu pe care îl tot pomeniți?

— Dacă ți-am povesti, nu ne-ai crede, îi răspund.

— Alte secrete?

Ash își desprinde mâna dintr-a mea și începe să urce scara.

Simt junghiul singurătății. Chiar acum, acel zid din secrete pare o pădure impenetrabilă de spini și de mărăcini. O voce îmi întrerupe gândurile. Adâncă, familiară și foarte îndepărtată. „Și prințesa a dormit timp de o sută de ani. Deși nu a trebuit niciodată să înfrunte moartea, obrajii ei au rămas drăguți și roz, la fel ca în ziua în care s-a născut”. Este din nou vocea tatălui meu.

Privesc în sus.

— Tată?

Pe fața lui Nate apare o expresie amestecată de agitație și îngrijorare.

— L-ai auzit din nou pe tata?

Fac o pauză, ascultând cu atenție picuratul apei, fojgăiala șobolanilor, clinchetul bocancilor lui Ash pe trepte. Îmi scutur capul.

— Nu, nu, mi s-a părut. Nu mă băga în seamă.

În acest moment, nu am suficient loc în cap pentru alte treburi.

Pun o mână pe scară, gata să mă salt în sus, dar Nate îndreaptă raza lanternei spre fața mea și spune:

— Violet, m-am tot gândit… De unde au aflat OIM-ii despre atacul de la Meat House?

— Nu știu și Willow n-a putut să-mi spună, în aeroglisor.

El strâmbă din nas.

— Nu pot să-mi dau seama. În scenariu, singurul OIM care știa despre raid era Willow, pentru că el l-a declanșat. Dar în realitatea curentă, Willow nu a fost nici măcar capturat de rebeli, așa că nu ar fi putut să știe despre raid…

Își trece mâinile prin păr.

— Ah, ideea nu-mi dă pace!

— Veniți sau ce aveți de gând? ne întrerupe Ash, aflat deasupra noastră.

Privesc în sus, spre el; tălpile bocancilor să-i sunt atât de crăpate, încât pot să jur că-i văd buricele degetelor.

— Da, numai o clipă, îi răspund, apoi mă întorc din nou spre Nate. Willow spunea că tatăl lui i-a zis despre raid.

— Ceea ce mă frământă cu adevărat este faptul că OIM-ii știau că vom fi la Coliseum – asta nici măcar nu se întâmplă în scenariu, se agită el.

— Știu, dar Meat House este la doar câteva străzi depărtare de Coliseum. Dacă OIM-ii știau despre raid, este foarte probabil să fi survolat Coliseumul și să ne fi văzut. Trebuie să existe o cârtiță, poate unul dintre Imperfecții rebeli. Cineva pe care nu-l știm, poate chiar Saskia sau Matthew.

— Poate. Sau poate că altcineva cunoaște scenariul.

Ne uităm unul la altul. Înțelegerea îmi revoltă măruntaiele. Întind mâna spre jumătatea de inimă și sfârșesc prin a mă apuca de gâtul gol.

— Pentru ce ar face Alice asta? întreb.

Totul pare să se miște cu încetinitorul. Apa care picură, agitația șobolanilor, chiar și propria mea inimă.

Pentru că știu deja răspunsul.

Nu pot încheia povestea dacă sunt moartă.

CAPITOLUL 41

Dragoste. Oamenii vorbesc despre ea de parcă ar fi o boală mintală. Îndrăgostit nebunește, dependent, bolnav de dragoste, obsedat… Poate că au dreptate. Alice l-a iubit pe Willow timp de doi ani. Și nu mă refer doar la actor, la Russell Jones. Mă refer la personajul fictiv, la Willow. Frizează nebunia, nu-i așa? Și dacă ar trebui cineva să știe ceva despre asta, aceea sunt eu, care am suferit de aceeași boală.

Bine, deci Alice a avut întâlniri cu fotbalistul ciudat, cu tipul ciudat din trupă (de fapt, cu toată trupa). S-a întors însă întotdeauna la tastatura ei, scriindu-și eseurile de ficțiune, singurul loc în care putea să trăiască fanteziile ei legate de Willow… până când, acum, au devenit reale. Dar chiar și-ar ucide cea mai bună prietenă în numele dragostei? Poate, dacă și-a pierdut mințile. Și eu am pus în pericol scenariul de dragul lui Ash, în definitiv. Dar să ucid pe cineva?

— O cunosc încă din școala primară, spun.

— O cunosc de când m-am născut, zice Nate.

— Este… bună.

Imaginea celor patru picioare bronzate, înfășurate în mătase, îmi apare în minte.

— Ei bine, nu este chiar un monstru.

Nate încuviințează.

— Ai dreptate. Locul ăsta mă face să devin paranoic.

— Haideți, amândoi! strigă Ash.

A tras deja într-o parte capacul gurii de canalizare și briza îmi mângâie obrazul. Inima mea începe din nou să pompeze. Ne cățărăm afară din gaură, lăsând un mozaic de urme umede pe betonul din jur – palme, tălpi, genunchi. Deși noaptea este rece și întunecată, mișcarea aerului și senzația de spațiu mă fac să mă simt de parcă am fi ieșit dintr-un mormânt, într-o zi însorită de vară. Alice sigur nu le-a spus OIM-ilor despre raid. Mă simt vinovată pentru că m-am gândit la asta.

Privesc în jur. Este chiar ascunzătoarea din scenariu – doar o altă alee împuțită, cu o ușă portocalie de garaj. Ne lipim trupurile de zid. Ash își învârte arma prin aer, de parcă ar căuta

pericolul, dar alea rămâne liniștită, așa cum trebuie. Ne îndreptăm către ușa familiară, acoperită cu pete de vopsea scorojită. Trag de zăvor și ușa se deschide.

— Bingo, spune Nate.

Nu văd mare lucru în întuneric, dar aerul stătut îmi spune că ușa nu a mai fost deschisă de ceva vreme. Nate trece raza lanternei peste conținutul camerei. De pe podea se ridică forme, ascunse sub haine și cearceafuri uleioase. Un muzeu uitat. Cam cum mi l-am imaginat atunci când am citit cartea. În film, camera era mai mare, mai bine luminată, mai puțin claustrofobică. Repede tragem husa de pe Humvee, stârnind praf și pânze de păianjen. Îmi înăbuș tusea. Ash găsește o sticlă de apă într-un dulap și mi-o întinde.

Nu am realizat cât de uscată îmi este gura – interiorul gâtului meu este acoperit de un strat fin de murdărie – până când lichidul nu mi-a atins limba. Mă gândesc să mă opresc din înghițit doar când Nate tușește.

— Scuze.

Îmi șterg gura cu mâneca și îi pasez sticla.

Ash se urcă în Humvee și își trece degetele peste comenzi.

— Habar n-am să conduc.

— Nu știai nici cum să tragi cu arma, dar ți-a ieșit destul de bine, spun eu.

Ash rânjește.

— Am ratat. Țintisem spre boașe.

Atinge un întrerupător și lumina farurilor lovește în zidul aleii, reminiscență a reflectoarelor elicopterului.

Am reușit să ieșim din canalizare în timp record, mulțumită cântecului de leagăn; ar trebui să avem suficientă vreme pentru a o lua pe Katie și pentru a ne asigura că ajung toți în siguranță, în zona liberă, atât timp cât scenariul își păstrează forma, bântuindu-ne, împingându-ne mereu către făgaș.

Nate inspectează botul mașinii, cu un zâmbet larg.

— Tot nu este un DeLorean, dar își va face treaba.

Pășește înapoi pe alee pentru a cerceta vehiculul în ansamblu. Felul în care lumina farurilor cade pe el – iluminându-i pielea, transformându-i părul în aur – îi conferă aspectul unui înger din ceruri. Ceva îi atrage atenția, ceva de pe alee, ascuns vederii mele. Groaza îi întunecă ochii. Sticla de apă alunecă la pământ.

Îi aud cuvintele, încărcate de panică.

— Ne-au ajuns.

Întâi văd umbrele, trei bestii ajungând la zidul aleii, o adunătură de țepi agitându-se frenetic sub lumina galbenă a farurilor. Mă reped spre Nate, împingându-l în spatele meu. Abia acum observ ochii gardienilor, umbriți de căști. Arme ațintite spre capetele noastre. În scenariu nu existau soldații la ascunzătoare. De unde au știut unde să ne găsească? Nu poate fi o coincidență.

Bărbații îl târăsc pe Ash afară din Humvee, răsucindu-i brațele la spate, smulgându-i pistolul din mână. Acesta alunecă spre pământ, aterizând într-un șanț din apropiere. Aud zgomotul unui elicopter care aterizează la capătul îndepărtat al aleii, ridicându-mi praful și perii de pe ceafă.

Ash se repede spre mine, răsucit de forța mâinilor gardianului. Eu adun repede unu și cu unu. Trei gardieni – bine blindați, acoperiți cu arme, înalți, lați în umeri și antrenați. Trei Imperfecți – toți neînarmați. Frica mă împiedică să plâng, dar pot simți lacrimile cum mi se formează pe pleoapa de jos.

— La pământ sau tragem! strigă un gardian.

Îngenunchem, cu mișcări sacadate, farurile Humvee-ului arzându-ne ochii.

Un bărbat aleargă dinspre elicopter, la început nu mai mult decât un contur, dar, pe măsură ce se apropie, capătă culoare și formă. Arată altfel decât gardienii. Ceva în felul lui de a se mișca este mai țeapăn, mai oficial, iar pe sub armura de corp poartă un costum în dungi. Se apropie de mine și o privire chiorâșă, familiară, îi strâmbă trăsăturile frumoase ale feței. Cârlionți blonzi se răsucesc pe sub cască. Howard Stoneback. Cu siguranță nu este o coincidență; Howard mă vânează încă de la raidul asupra bordelului Meat House și se pare că i-a spus cineva unde să mă găsească.

Stă în picioare deasupra mea.

— Asta este. Micuța curvă care ne-a drogat.

— Ce ar trebui să facem cu ei, domnule Stoneback? întreabă un gardian.

Howard nu se grăbește, privindu-ne de sus până jos, prelungind tortura. Apoi se apleacă și îmi atinge obrazul cu un deget rece și uscat. Mă simt de parcă m-aș afla din nou în

camera de prezentare, strângând fermoarul între degetele tremurânde.

Se ridică.

— Vreau să văd lucrul ăsta drăguț învârtindu-se la capătul unei funii, la o oră de vârf. Tocmai am vorbit cu președintele și i s-a rezervat un loc special la Dansul pe eșafod, mâine.

Ar putea fi în avantajul meu. Speram să-i văd pe Nate, pe Ash și pe Katie în siguranță, în zona liberă, înainte să fiu capturată, dar învăț repede că lucrurile nu merg întotdeauna conform planului.

Bărbatul scoate un pistol din toc. În lumina farurilor pot să văd fiecare linie, fiecare fir de păr de pe mâinile lui, turnat, dar trăsăturile sale devin nimic mai mult decât un talmeș-balmeș de umbre. Arma strălucește în timp ce degetele mângâie trăgaciul.

— Am nevoie doar de curvă, rostește uitându-se la mine. Data viitoare când scoți din sărite pe cineva, asigură-te că nu este rudă cu președintele.

Apa rece mi se ridică până la baza esofagului, amenințând să urce și mai mult. O împing în jos și îmi regăsesc vocea.

— Arestați-mă pe mine, dar, vă rog, lăsați-i pe ceilalți să plece.

— Un Imperfect care emite ordine – interesant, râde el.

Se apleacă din nou mai aproape. Pot să-i simt respirația pe obraz, fierbinte și condimentată cu salivă.

— Acești Imperfecți contează pentru tine?

Clatin din cap.

— Ce drăguț! surâde el afectat, ridicând țeava armei. O lecție de viață importantă: Imperfecții nu contează.

Privesc la degetul lui care apasă pe trăgaci. Zgomotul îmi trece prin creier și saltă în lungul pereților aleii, în timp ce Dumnezeu însuși țipă. Pentru un moment, am crezut că am fost împușcată. Mă întăresc pentru a suporta durerea, privesc în jos, așteptând ca pata roșiatică să mi se împrăștie din stomac.

Dar nu simt nicio durere, nu văd nimic roșiatic.

Îl văd doar pe Nate – hârâind, vorbind fără șir, ținându-se cu mâinile de abdomen.

O pată roșie se întinde peste salopeta lui.

Ajung la el, dar degetele mele nu prind decât aerul, în timp ce el se prăbușește într-o parte. Gardienii mă trântesc la pământ și

văd cum sângele lui Nate colorează asfaltul, înaintând către mine ca o apă siropoasă, întunecată.

Auzul meu este amorțit. Abia dacă pot percepe strigătele lui Ash, călătorind spre mine printr-o perdea de șoc și groază.

— Nenorociților! Am să vă omor, nenorociților!

Îi văd fața, la jumătatea strigătului, stropită cu sângele lui Nate. Gardienii îl trântesc la pământ, folosindu-și bastoanele din oțel. Observ bâtele cum descriu o curbă prin aer, aproape aurii în lumina farurilor Humvee-ului. Privirea mea se întoarce spre trupul lui Nate, micșorat și însângerat. Înăuntrul meu, ceva se solidifică. O singură păpușă rusească, fabricată din furie și simț ai dreptății, o păpușă care aparține exclusiv Imperfecților. Carapacea ei lăcuită devine dură și puternică, încorporând un țel.

Observ oportunitatea. Mușchii mei se umflă de furie, încordați și încolăciți și gata să explodeze. Sar către Howard Stoneback, izbindu-mă de umărul lui și prinzându-l pe picior greșit. El cade la pământ, trăgând câteva focuri spre cer. Îmi reped pumnii în pieptul lui, în față, oriunde pot ajunge, cu furia pulsând în mine, scoțând gemete și strigăte. OIM-ii sunt însă puternici și Howard mă îndepărtează rapid. Alunec pe pavaj, cu pumnii încă încleștați în fața mea de parcă nu aș ști cum să îi opresc.

Încă aud vocea lui Ash, gâlgâind și tot mai slăbită:

— Violet, nu.

Howard îndreaptă arma spre mine, neîncrederea transformându-i sprâncenele perfecte. Acum, știu că voi muri. Ochii mei clipesc și se închid și aștept ca gloanțele să-mi străpungă stomacul, gâtul, brațele.

Patru focuri în succesiune rapidă. Patru bubuituri.

Deschid ochii și îi văd pe Howard și pe gardieni căzând la pământ ca niște resturi de hârtie. Șuvițele blonde, răsucite, înecate în roșu, și privirea perversă, în sfârșit dispărută. Mâini puternice mă apucă de brațe, ridicându-mă în picioare și strângându-mă la un piept musculos. Matthew.

— Ești rănită? mă întreabă.

Nu-i răspund. Abia dacă pot respira, cu atât mai puțin să vorbesc. Matthew îl ridică pe Nate pe un umăr și îl duce la Humvee. Saskia se repede spre mine.

— Violet, îmi pare rău, Nate a fugit de lângă noi la Meat House.

Nu-i răspund.

— Trebuie să plecăm de aici, rostește ea, ajutându-l pe Ash să se ridice. Ne-am întors doar pentru automobil, când am văzut că OIM-ii ne-au distrus restul mașinilor. Norocul vostru că ne-am întors.

Matthew îl lasă pe Nate în brațele mele. Greutatea trupului lui mă trezește din stupoare. Îi susțin capul blond în curbura cotului meu, legănându-l de parcă ar fi un nou-născut și mă urc în spatele mașinii. Observ mișcarea slabă a pieptului său, sângele care i se scurge din colțul buzelor când încearcă să respire.

Saskia și Matthew se suie în față în Humvee.

— Este evident că există o cârtiță în unitatea noastră, spune Saskia, întorcându-se către Matthew. Am dat foc bisericii înainte ca OIM-ii să o găsească.

Femeia își ițește fața de după tetieră. Pentru o clipă, mă gândesc că o picătură din sângele lui Nate i-a atins fruntea, apoi îmi aduc aminte că este semnul ei din naștere.

— Thorn e dus. Mort sau capturat, așa că depinde de noi, acum, spune ea.

Îmi trece prin cap gândul că aceste vești l-ar întrista pe Nate, dar nu simt mare lucru când mă gândesc la Thorn mort. Măcar acum nu o mai poate răni pe Katie. Simt mișcarea Humvee-ului în timp ce Ash reușește să se strecoare alături de mine. Mă ajută să presez rana lui Nate. Sângele este cald și simt că mi se scurge printre degete.

— Am nevoie de ceva care să oprească sângerarea.

Vocea îmi iese ca o înșiruire de cuvinte grăbite.

— Este o rană la stomac, spune Saskia.

Ea nu îmi spune că Nate este pe moarte, dar aud acest lucru, greu, în fiecare cuvânt.

Privesc la fața lui Nate, atât de palidă încât aproape că dispare în lumina stelelor. Genele lui blonde clipesc, iar respirația i se oprește în gât. Abia acum observ pentru prima dată, slabe și îndepărtate, sunetele sirenei din visul meu.

Ieșim în viteză din garaj, în scrâșnet de cauciucuri. Matthew stinge farurile, așa că nu sunt sigură de unde știe pe unde să conducă, dar el accelerează în lungul aleii, indiferent. Pip… pip… pip. Urmăresc trăsăturile lui Nate cu degetul. Durerea îl îmbătrânește cu cel puțin douăzeci de ani, săpând șanțuri adânci în pielea lui. Mă întreb dacă fața lui oferă o privire către

viitorul pe care nu-l va mai avea. Nate ca bărbat – poate având copiii lui, nepoții și nepoatele mele. Pe obraji îmi curg lacrimi care se sparg pe fruntea sa.

Este doar vina mea. Alice trebuie să le fi spus OIM-ilor despre ascunzătoare. Cum am putut să fiu atât de proastă? Incapacitatea mea de a mă îndoi de ea i-a adus pe soldați chiar la noi – direct la fratele meu mai mic. Resimt vina ca pe o gaură neagră, care suge totul din mine. Speranță, bucurie, dragoste; atrase într-un puț de nimic.

Pip… pip… pip.

— Violet, șoptește Nate; sângele îi picură din colțul gurii, stacojiu, pe obrazul lui alb. Spune-le mamei și tatei că-i iubesc.

— Spune-le chiar tu.

Pleoapele lui clipesc, pe măsură ce pierde concentrarea și observ că sirena începe să încetinească, asemenea unui ceas care rămâne în urmă.

— Ți-e teamă? mă întreabă el.

— De ce?

— De spânzurătoare.

Scap un suspin zgomotos și lacrimile îmi curg pe față.

— Nu, mint eu. Sigur că nu. Este doar o poveste. Nu putem să murim cu adevărat în poveste – Baba mi-a spus asta. Când te vei trezi, vei fi acasă, cu mama și cu tata.

— Cu mâncare adevărată, și fotbal, și o pernă drăguță și moale.

— Da.

Din stomac mi se ridică un geamăt, amenințând să mă rupă în bucăți.

Pip… pip… pip.

Încep să mă simt ciudat de izolată. Ies în afara corpului meu și îi privesc trăsăturile care se liniștesc încet. Sunt tot mai conștientă de spațiul aflat deasupra mea. Un cer infinit – negru, greu și încărcat de stele. Dedesubt, mă văd pe mine. Cu fața deformată, cu spatele încovoiat, cu degetele răsfirând șuvițe de păr auriu. Aproape că pot să-mi văd dragostea, un câmp tremurător de forță care ne înconjoară trupurile, ținându-ne împreună ca într-un balon uriaș. Aș putea să o ating dacă doresc, dar mi-e teamă că s-ar putea să dispară.

Pip… pip… Aștept ultimul sunet. Știu ce sunt sunetele, ce înseamnă, sigur că știu. Minuscule, și goale, și înspăimântătoare

– ecouri într-un salon de spital. Îmi șterg ochii și privesc trupurile noastre care se mișcă împreună, legănându-se când Humvee-ul ia curba pe nesfârșita stradă laterală. Fața lui Nate arată acum complet relaxată… pip… Și, în sfârșit, pieptul lui nu se mai mișcă.

Tonul monoton al liniei drepte îmi ajunge la urechi.

Și știu că el s-a dus.

CAPITOLUL 42

De când am ajuns în această lume, am trăit mai multă durere fizică decât aș fi crezut că este posibil. Am fost lovită, trântită, împinsă, sugrumată, ca să nu mai amintesc de durerea indescriptibilă a palmelor Babei așezate pe tâmplele mele. Toate mi se par nesemnificative în comparație cu durerea de a-l fi pierdut pe Nate.

În timp ce durerea fizică mi-a făcut trupul să se concentreze – m-a umplut, m-a obligat să mă încordez, m-a transformat în ceva mai mare –, pierderea are exact efectul contrar. Mă stoarce ca pe o minge, mă îndoaie, mă scobește până când nu mai sunt sigură că exist – lumea din jurul meu devine o copie la indigo. Sau poate că eu sunt copia. Nu mai pot fi sigură.

Nu știu cât timp am stat pe bancheta din spate a Humvee-ului, clătindu-mă dintr-o parte în alta. Ochii uscați, creierul amețit, agățându-mă de corpul fără viață al lui Nate. Linia dreaptă îmi răsună încă în minte și mă rog, și mă rog, și mă rog ca acesta să fie doar un vis, doar un vis oribil, strâmb. Că, atunci când mă trezesc, Nate va zâmbi și va râde și-mi va spune tot felul de rahaturi fără sens cu vocea lui de Sheldon Cooper.

Abia dacă observ că ne-am oprit în fața bisericii. Matthew îmi susține privirea.

— Mort?

Un cuvânt atât de mic și totuși atât de mare, atât de final.

Încuviințez.

— Îmi pare rău, spune, apoi face o pauză. Cerul s-a golit.

Știu că se referă la elicopterele OIM-ilor, dar nu pot să nu mă gândesc la stele.

— Nu avem timp să ne lingem rănile, spune Saskia. Trebuie să incendiem biserica, apoi să fugim dincolo de râu.

Zona liberă. Au avut aceeași idee ca și noi – nu sunt surprinsă.

Matthew sare afară din Humvee.

— Așteptați aici.

— Dar trebuie să o iau pe Katie, spun eu.

El privește spre Nate și ochii i se umplu de lacrimi.

— Repede, totuși, rostește, apoi îl ridică pe Nate din poala mea. Îl putem lăsa în biserică. Va avea parte de funeraliile unui adevărat erou.

Încuviințez, prea amețită ca să mă contrazic. Am nevoie să mă concentrez pe cei care mai sunt în viață, pe Katie și pe Ash. Nu sunt sigură că îmi mai pasă de încheierea scenariului. Acasă nu este acasă fără Nate. Alunec din Humvee; picioarele abia dacă îmi suportă greutatea. Sunt scăldată în sânge și slăbită de oboseală.

Îl urmez pe Matthew în biserică, cu brațul lui Ash încolăcit ferm în jurul taliei mele. Nu mă pot opri și mă uit la picioarele lui Nate, care saltă în ritmul mersului lui Matthew. Sus, jos, sus, jos. Mi-l amintesc mult mai mic, avântându-se înainte și înapoi într-un leagăn, bătându-se cu spuma la malul mării, dansând în dormitorul meu pe muzica trupei ABBA. Gaura aceea neagră revine, sugându-mă de tot conținutul.

Biserica arată de parcă un roi de lăcuste ar fi trecut pe acolo. Totul, în afară de niște cutii, a dispărut. Aproape toți rebelii au fost arestați la Coliseum și luminile de noapte s-au stins de multă vreme; doar câteva lumânări rămase oferă purici de lumină. Îl văd pe Thorn, sprijinit de altar, având capul lovit și plin de sânge, ținând în mâini o cutiuță neagră.

Saskia îl vede și se oprește.

— Thorn, trăiești.

El ridică privirea. Peticul de pe ochi a dispărut și toată forța frumuseții lui este dezvăluită. Privirea îi cade pe mine și capilarele roșii formează o pânză de păianjen în albul ochilor lui.

— Tu ai făcut asta, Micuță Floare.

Cuvintele lui abia dacă mă ating.

Matthew îl lasă jos pe Nate, pe lespedea din fața altarului. Aceea pe care a dormit cu doar câteva ore mai înainte. Mă aplec peste trupul lui neînsuflețit, îndepărtându-i părul de pe față, sărutându-l pe obraz. Încă este cald. Îi trag pătura verde peste picioare, spunându-mi că se va trezi în curând.

— De unde au știut OIM-ii despre raid? întreabă Thorn.

— Las-o baltă, Thorn, spune Saskia, moale.

Îmi dă o bucată umedă de pânză și încep să șterg sângele și murdăria de pe fața lui Nate. Pare din nou foarte tânăr, fața lui nemaifiind capabilă să arate durerea. Un suspin îmi zace în gât.

Ash își pune o mână tandră pe umărul meu și, fără să mă gândesc, îl sărut pe pumn.

— Raidul, Micuță Floare. De unde au știut despre raid? insistă Thorn.

Este însă ca și cum ar vorbi dincolo de un geam. Nu-mi pasă dacă mă crede o trădătoare. Ce ar putea el să facă pentru a mă răni mai mult de atât? Tandru, aranjez brațele lui Nate, încrucișându-i-le peste inimă. Mă aplec mai aproape.

— Îmi pare rău, șoptesc. Îmi pare rău, Jonathan.

Mă aud începând să plâng și îmi îngrop capul în pieptul lui îngust, dorind ca el să mă consoleze.

Îl simt pe Thorn stând în picioare în spatele meu.

— Ne-ai trădat, iar acum fratele tău este mort. Este o pedeapsă corectă, cred.

Îmi întorc capul și privesc spre el.

— N-ai meritat niciodată să fii eroul lui. Poți să te duci dracului.

— Mai întâi, va trebui să mă omori.

Toată furia, toată nedreptatea explodează în mine. Privesc la fața lui perfectă de OIM și simt, brusc, o dorință copleșitoare să-l rănesc, să-l ucid. Alerg spre el, lovind și scuipând.

— Te urăsc, țip eu, te urăsc!

Țip la toți OIM-ii, la universul care ne ține captivi și care mi-a răpit fratele.

Thorn mă ridică de la pământ și mă scoate afară din biserică. Mă zbat și mă răsucesc, dar este inutil. Ash încearcă să mă ajute, dar Thorn îl aruncă într-o parte ca pe o muscă. Saskia și Matthew ne urmează, iar pe chipul lor se citește îngrijorarea.

— Nu! strig eu. Lasă-mă să-mi iau rămas-bun! Te rog. Nu vreau decât să-mi iau rămas-bun.

— Ei bine, acum poți să-i spui la revedere micii tale prietene, Katherine, râde Thorn.

— Nu, nu și Katie. N-ai ucide-o pe Katie.

El mă duce spre Humvee.

— Poți să o privești cum arde, împreună cu toate informațiile rebelilor, ani întregi de muncă. Totul trebuie să ardă.

Înțeleg faptul că ura lui Thorn – pentru mine, pentru OIM-i – depășește acum dragostea lui pentru Ruth. Ceea ce a pornit ca un lucru frumos a crescut și s-a transformat în ceva urât. Un terci negru, încurcat, de răzbunare și de ură. Am fost atât de

naivi, atât de proști, încât să credem că sentimentele lui pentru Ruth i-ar oferi vreun fel de protecție lui Katie. Aud un clopoțel în ureche în timp ce înțeleg că sunt pe punctul de a o pierde și pe Katie.

Thorn mă aruncă pe podea și își înfige o talpă în abdomenul meu, țintuindu-mă la pământ. Ash îi sare în spinare, dar Thorn îl înlătură cu ușurință. Mă agit și mă zbat ca un pește pe uscat, dar el dispune de puterea OIM-ilor, iar bocancul nu se clintește. Thorn apasă pe butonul cutiuței negre. Două explozii mici răsună pe turlă și cioburi de sticlă se răspândesc, căzând pe pavaj. Ferestrele bisericii încep să strălucească portocalii, ca ochii unui dovleac de Halloween.

— Nu! țip eu. Nu Katie.

Nate este mort. Alice m-a abandonat. Mai rău, m-a trădat. Gândul de a rămâne ultima dintre noi patru mă umple de o singurătate atât de intensă, încât cred că aș putea să fac implozie.

— Nu se poate să o pierd și pe Katie!

Simt asfaltul sub presiunea bocancului lui Thorn, iar umărul mi se julește în timp ce mă lupt în continuare.

— Fă ceva! strigă Ash către Matthew.

— Nu este corect ce faci, Thorn, spune acesta.

Saskia aleargă spre noi.

— Doar nu vorbești serios că vrei să-i lași prietena să se prăjească?

Thorn apasă atât de tare cu bocancul, încât aud ceva crăpând în pieptul meu.

— Ne-au vândut, răspunde el.

Desigur. El crede că și Katie l-a trădat. Din acest motiv o vrea moartă.

— A fost Alice.

Vocea mea începe să se estompeze, lipsită de aer și de speranță.

— Alice este cea care te-a trădat… ne-a trădat pe noi toți. Îți jur că nu a fost Katie.

— Bună încercare, dar Alice nu știa despre raid.

— Ba da. Întreab-o pe Baba, te rog, întreab-o pe Baba, mai apuc eu să spun.

Thorn râde. Bocancul lui apasă mai tare și eu aud altceva crăpând, aud un alt zgomot al durerii.

— Cine, profetul? întreabă el. Ea poate vedea viitorul! Chiar crezi că ar fi rămas prin preajmă pentru spectacolul ăsta de artificii?

Simt cum aerul îmi inundă plămânii și cum presiunea scade pe coastele mele, pe măsură ce Thorn își ridică piciorul, dar eliberarea este de scurtă durată. Mă ridică în genunchi, storcându-mi obrajii, obligându-mă să privesc spre biserică. Flăcările ies prin ferestre, roșii și aurii, izbucnind spre cer, zbătându-se și trecând prin tipare în permanentă schimbare de umbre și lumini.

El îmi șoptește în ureche.

— Poți să miroși asta, Micuță Floare? Aruncă un chibrit pe noi și suntem toți la fel. OIM-i, Imperfecți, frați, prieteni. Toți puțim ca un porc pârlit și toți ne transformăm în praf.

Mi se face rău gândindu-mă la Nate și la Katie, pielea lor plesnind de căldură. Flăcările urcă mai sus, înghițind biserica în roșu, portocaliu și fum.

„Nu poți să o pierzi și pe Katie. Gândește, Violet, gândește”. Îmi amintesc de pelicanul auriu, trăgând de pieptul lui, de sacrificiu, și cerneala de pe scrisoarea lui Katie se agită în interiorul meu. Văd cuvintele acelea în gând: „Lumea-ntreagă e o scenă și toți oamenii-s actori”. Dintr-odată, știu ce rol trebuie să joc ca să o salvez.

— Ai dreptate.

Vocea mea își trage toată puterea de undeva din adânc, din interior.

— Eu te-am trădat. Eu le-am spus OIM-ilor despre raid. Eu am aranjat ambuscada.

— Nu! țipă Ash. Violet, ce faci? Te va ucide!

Știu că Ash are dreptate, dar insist în continuare, indiferent de asta.

— Katie nu a știut nimic despre asta. Nu i-am spus niciodată, pentru că mi-a fost teamă că loialitatea ei s-a schimbat. Mi-a fost teamă că îți va spune despre trădarea mea.

Thorn începe să râdă, strângându-mă mai tare de față, încât abia dacă pot respira, forțându-mi ochii să privească spre roșul portocaliu.

— Știu că tu ai fost, Micuță Floare.

Mă trage de obraji astfel încât să-i simt întinși și încleștați, apoi mă azvârle înainte. Mă lovesc cu fundul de asfalt. El mă privește pentru un moment; chiar se uită la mine.

— Ai crezut că prietena ta Katherine a schimbat tabăra?

Reușesc să dau din cap, scuipând ceva sărat și fierbinte.

— Ea este rebelă până în străfundul inimii.

Thorn privește spre flăcări pentru o clipă, cu fața turnată în ambră, apoi șoptește ceva ce nu înțeleg. Apoi, dintr-odată, picioarele lui încep să se miște ca un om care este pe punctul de a pierde totul, grăbindu-și trupul către biserică. Privesc spre Ash. „Nu pot să o pierd și pe Katie”. El îmi vede, probabil, gândul pe față pentru că, fără să spună un cuvânt, îmi apucă mâna și îl urmăm pe Thorn.

Ne repezim prin ușile din lemn la doar câteva momente după el. Fumul mă lovește pe mine prima – gros și dens, înțepându-mi ochii și arzându-mi nasul pe interior –, urmat de un miros straniu, pătrunzător, ca autobuzul Imperfecților când dă un rateu sau ca whisky-ul tatălui meu, uitat într-un pahar din cristal. Thorn nu mai este deja decât o siluetă, umerii lui lați făcându-l să pară o piatră de mormânt care s-a ridicat din ceață.

Îl strâng mai tare de mână pe Ash și ne croim drum prin fum, în corpul principal al bisericii. Văd băncile și crucifixul, făcute bucăți de flăcări. Pelicanul auriu și cercul de îngeri adunat în jurul lui. Totuși, drumul nostru rămâne, în mod miraculos, lipsit de flăcări.

Pentru moment, înțepenesc.

Nate.

Gândul la flăcările care îi devorează corpul minuscul amenință să mă imobilizeze complet. Mă concentrez însă asupra lui Katie – cu accentul ei moale de Liverpool, cu ochii ei prea verzi. Îmi țin respirația și îmi oblig picioarele să se miște, ocolind piatra de mormânt și trăgându-l pe Ash spre turn.

Privesc în sus, pe scări, spre închisoarea lui Katie. Thorn este deja în vârf, încercând cu disperare să deschidă ușa. Mă vede și strigă un singur cuvânt mohorât: „Încuiată”. Este limpede că nu are cheia.

Din ochi îmi izvorăsc lacrimi, provocate de disperare și de particulele de fum. Îmi trece prin cap să mă culc la pământ și să plâng, când îmi atrage atenția un zgomot puternic. Ușa reverberează, îndoindu-se spre noi, zdrăngănind în cadrul ei. Mi-

o închipui pe Katie, îngrozită și prinsă în capcană, aruncându-se cu toată greutatea în panourile din lemn. Thorn face același lucru și, pentru o clipă, par prinși într-un cântec cu întrebări și răspunsuri. Dar ușa este solidă și, fără mai mult elan, Thorn nu poate să-și utilizeze greutatea în folosul lui.

Ash mă trage în sus, pe scări, câte două deodată.

— Cuțitul tău! îi strigă lui Thorn. Dă-mi cuțitul tău!

Panica de pe fața lui Thorn este înlocuită de suspiciune, dar Katie încă lovește în ușă, un zgomot care îmi amintește cât de mare este miza. Thorn își trage pumnalul de la centură și i-l dă lui Ash, cu mânerul înainte.

Rapid, Ash începe să lucreze la balamalele ușii, folosind vârful pumnalului ca pe o șurubelniță și desfăcând șuruburile.

— Grăbește-te! strigă Thorn.

Degetele lui Ash rămân sprintene și precise, de parcă s-ar afla pe moșie, culegând mere sau decorticând fasole. În mai puțin de un minut, a scos toate cele șase șuruburi. Împreună, toți trei manevrăm piesa grea din lemn, ridicând-o din balamale și trăgând-o afară din rama ei. Mă reped prin deschizătură, aproape dărâmând-o pe Katie cu îmbrățișarea mea, și îmi rezerv o secundă să o țin lipită de trupul meu, inhalând aerul fără fum din camera colorată în ocru, sigilată.

— Violet! Thorn! exclamă, lacrimile ei umezindu-mi gâtul. Ați venit după mine.

— Trebuie să mergem, spun eu.

— Acum, rostește și Thorn.

Katie privește spre Ash.

— El cine este?

— N-avem timp, Katherine! țipă Thorn.

Presupun că ea înțelege urgența din expresia de pe fața lui, pentru că, măcar de data asta, nu se mai contrazice. Năvălim în jos pe scări, cufundându-ne în ceața înecăcioasă. N-am crezut că este posibil, dar flăcările s-au intensificat, transformând clădirea într-un clopot de fum. Rupând. Cojind și îndoind. Zburăm către ușă, având gurile astupate cu mânecile, cu pielea aprinzându-se de la căldură. Îmi simt limba și gâtul de parcă au fost pârlite de vâlvătaie. Încerc să-mi țin respirația, dar asta mă face să tușesc și, cu cât tușesc mai mult, cu atât mai rău mă ard, însă plămânii mei par să tragă și mai mult aer.

Ajungem la ieșire, iar eu arunc o ultimă privire peste umăr. În spatele zidului de flăcări zace fratele meu.

— La revedere, șoptesc eu spre flăcări.

„La revedere”, îmi răspunde focul.

CAPITOLUL 43

O prăbușire uriașă zguduie clădirea. Îmi acopăr fața în timp ce unda de șoc, de căldură și de praf, mă lovește. Desigur. Rebelii au instalat mult explozibil. Biserica este construită predominant din piatră, așa că nu sunt prea multe lucruri care să hrănească flăcările, odată ce au devorat mobilierul din lemn. Ne împiedicăm de ușă, agățați unul de altul, înecându-ne și scuipând.

Apoi, dintr-odată, Saskia și Matthew apar lângă noi, acoperindu-ne cu brațele și conducându-ne departe de fum. Când ajungem suficient de departe pentru a simți aerul rece pe piele, ne trântim la pământ pentru un moment, transfigurați de flăcări, de parcă am privi o procesiune de cobre dansând pe muzică orientală, cu portocaliul reflectându-se în ochii noștri. Cartierul general al rebelilor a dispărut pentru totdeauna. Este straniu când te gândești că, după secole și secole de venerație, de umanitate, de război și de tehnologie, ceva atât de primar ca focul a reușit să o pună la pământ. Este imposibil să nu privești, de parcă ai vedea un leu care doboară o gazelă – în ciuda ororii și a tristeții copleșitoare, nu te poți abține să nu admiri puterea brută a bestiei.

În sfârșit, Ash se apleacă spre mine.

— Trebuie să fugim.

Dar s-a trezit prea târziu. Eu m-am trezit prea târziu. Thorn nu a uitat confesiunea mea de mai devreme și, în timp ce încerc să mă ridic, m-a prins deja și mă târăște înapoi în genunchi. Și îmi amintesc din nou de leu, dar acum nu mai simt admirație, pentru că eu sunt gazela; simt doar durere, jignire și teroare.

— Nu! strigă Saskia. A spus asta doar ca să-i salvezi prietena.

— Thorn, te rog! țipă și Katie.

Ash se repede spre el, dar nu are prea mare impact asupra corpului uriaș al lui Thorn.

Acesta se întoarce spre Matthew.

— Ține-l bine pe prietenul ei. Vreau ca el să privească asta.

Matthew îi răsucește la spate brațele lui Ash, murmurând ceva direct în urechea lui. Eu nu știu ce i-a spus, dar este suficient să pună capăt luptei sale.

— Ești gata, Micuță Floare? întreabă Thorn.

Metalul rece mă apasă pe tâmplă. Nu pot respira. Vederea îmi este împăienjenită de pete albe. Buzele mi se strâng.

Katie se mișcă în fața noastră. Trupul ei blochează vederea bisericii, așa că arată de parcă ar fi ea însăși în flăcări, de parcă ar fi un demon îngrozitor. Ne arată albul palmelor și îl fixează pe Thorn cu privirea aceea.

— Nu trebuie să faci asta. Te rog, pentru mine, las-o să plece.

Aud vocea lui, plină de mânie și de ură.

— Ea ne-a trădat, Katherine. Ea le-a spus OIM-ilor despre raidul de la Meat House, iar ei ne-au prins în ambuscadă la Coliseum. I-a condus direct la noi – probabil că poartă un fel de dispozitiv de localizare. Au ucis zeci dintre ai noștri și i-au capturat pe ceilalți.

Vocea lui Katie rămâne echilibrată și fermă, părul ei amestecându-se cu flăcările roșii.

— Violet nu i-ar trăda niciodată pe Imperfecți.

— De unde știi asta?

— Pentru că o cunosc.

Privirea ei alunecă în altă parte pentru un moment, iar eu văd o ușoară fisură în comportamentul ei calm.

— Am avut destul timp să mă gândesc la lucrurile pe care mi le-ai zis când eram împreună în celulă, spune ea, schimbând direcția.

Thorn apasă arma pe pielea mea.

— Ce lucruri?

— Lucrurile pe care mi le-ai spus despre Ruth.

— N-o amesteca în treaba asta, Katherine.

Dar Katie continuă, în maniera ei blândă.

— La început, m-am gândit că îți aminteam de ea.

— Așa este.

— Da, dar este mai mult decât atât, nu-i așa? Indiciul este timpul – Ruth a fost spânzurată cu douăzeci de ani în urmă.

El nu răspunde, dar tremurul pistolului mă face să cred că plânge.

— În ziua aceea, nu ai pierdut-o doar pe Ruth, nu-i așa, Thorn?

Din nou, privirea ei alunecă spre un punct aflat undeva în spatele lui, de parcă ar privi… așteptând.

— Oprește-te, spune Thorn. Oprește-te, Katherine, te avertizez.

Ea face un pas înainte.

— Ai mai pierdut ceva – pe cineva – la fel de important.

Ea lungește cuvintele, trăgând de timp.

Țeava pistolului se plimbă pe țeasta mea. Respirația îmi devine din ce în ce mai sacadată, vederea tot mai încețoșată și mi se pare foarte greu să o privesc pe Katie cu flăcările arzându-mi ochii. Îmi las privirea să alunece spre Ash – fața lui minunată, neregulată – și nu aștept decât liniștea și pacea neființei. Totuși, ceva din spatele acelor ochi de gheață nu îmi îndeplinește așteptările. Ei nu par speriați, triști sau furioși. Par plini de speranță. De anticipare.

Katie mai face un pas spre noi.

— Dar adevăratul indiciu este felul în care m-ai privit pe mine, spune ea.

Mă forțez să mă uit din nou la ea. Pare plină de putere, deține controlul și eu realizez că în tot timpul cât am fost la conac, încercând cu disperare să ofer siguranță tuturor, să ne croiesc drumul spre casă, ea s-a aflat aici, în camera colorată în ocru, făcând exact același lucru. Fermecând inamicul, adunând informații, căutând fisuri în armură. Katie mai face un pas în față, blocând cu totul flăcările, așa că eu nu văd decât fumul, ridicându-se înspre cer.

Katie zâmbește, un zâmbet cald, prietenos.

— Pentru că tu nu mă privești ca pe o iubită. N-ai făcut-o niciodată. M-ai privit întotdeauna ca un tată.

Katie face ultimul pas, închizând distanța dintre noi, și întinde o mână fermă către Thorn.

— Ruth era însărcinată când a murit, nu-i așa?

Dar el nu apucă să mai răspundă. Aud un strigăt strangulat. Ceva fierbinte și umed și cu gust de metal mi se răspândește prin gură. Arma cade departe de tâmpla mea. Mă întorc și o văd ricoșând pe asfalt. Apoi îl văd pe Thorn. Cu ambele mâini strânse pe gât, cu sângele țâșnindu-i printre degete și curgându-i în jos pe antebrațe. Se prăbușește în genunchi și mă privește, clipind lent. Îmi imaginez că aud clinchetul ușor al pleoapei lui superioare când se așază, în sfârșit, peste cea

inferioară – o pereche de lentile de cameră foto închizându-se. În sfârșit, cade pe o parte, sângele adunându-se în jurul genunchilor mei.

Thorn nu mai clipește încă o dată.

Saskia stă în locul lui, cu un cuțit pătat de sânge în mână. Și înțeleg, în sfârșit, că Katie îl ținea de vorbă pentru ca Saskia să îl poată ataca. Trag în plămâni o gură uriașă de aer; un zgomot straniu îmi scapă în noapte.

Saskia ridică o sprânceană.

— Iisuse, este un ticălos mare. Aproape că am avut nevoie de scară ca să ajung la gâtul ăla.

Ridicarea și coborârea frenetică a pieptului ei îi contrazic însă tonul nonșalant.

Katie se aruncă peste mine, strângându-mi trupul lângă al ei.

— Ești bine, Vi? Doamne, am crezut că o să te ucidă.

— Da, reușesc eu să îngaim.

Ash și Matthew mă ajută să mă ridic. Ash mă sărută pe frunte și mă învăluie cu brațele sale, având ochii umezi de lacrimi de ușurare.

— Am fost sigur că te-am pierdut.

Mă șterg la gură și mâna mea devine stacojie.

Saskia își curăță cuțitul și îl înfige înapoi la centură.

— Sânge de OIM, sânge de Imperfect – toate au același gust.

Observ că pot să îi disting toate trăsăturile. Linia puternică a nasului, safirul ochilor ei, textura petei ei de vin, ușor mototolită, ca hârtia creponată. Ceea ce înseamnă un singur lucru – se apropie reflectoarele elicopterelor OIM-ilor. Thorn ne-a costat timp prețios. Trebuie să ne grăbim.

Privim spre cer, pentru a vedea armata de elicoptere sosind. Pete mici, întunecate, cad spre noi – o pânză de explozibili care penetrează incendiul din biserică, aruncând noi pietre și resturi în calea noastră. O explozie în stânga mea aruncă bucăți de pavaj, care mă lovesc în coaste. O altă explozie și Humvee-ul e cuprins de flăcări. Ne oprim și privim cum ruta noastră de scăpare dispare în spatele unei cortine de flăcări.

Nu mai aud decât pârâitul și pocniturile incendiului, zgomotul elicopterelor – nicio explozie, fără asfalt care zboară. La început, cred că mi s-au spart timpanele, dar când privesc spre cer, văd că bombele au încetat să cadă.

O serie de cabluri se desfășoară spre pământ.

— Mișcați-vă, mișcați-vă! strigă Matthew.

Nu mai așteptăm să vedem păianjenii cum vin la vale, în valul de gloanțe abătut asupra capetelor noastre. Ne întoarcem și o luăm la goană – cât de repede ne permit trupurile noastre rănite –, în zona cu străzi întortocheate a metropolei.

CAPITOLUL 44

Alergăm prin oraș, cotind pe alei, strecurându-ne trupurile prin pasaje înguste. Pașii OIM-ilor și zumzetul elicelor elicopterelor se aud tot mai nedeslușit și mai îndepărtat, incapabile să se orienteze prin oraș ca Imperfecții. Poate că vom ajunge la timp la râu, pentru ca prietenii mei – toți patru – să fie în siguranță.

— Mulțumesc pentru că m-ați salvat.

Mă lupt să respir și să vorbesc.

— Nu prea voiam să-l las să te împuște.

— De unde ai știut că Saskia îi va tăia gâtul? o întreb eu.

— Și-a fluturat cuțitul spre mine și, pur și simplu, am știut. Thorn a înjunghiat-o odată, mi-a spus asta; presupun că Saskia nu este exact genul de femeie care să ierte.

Zâmbesc, pentru că este mai mult decât atât – Thorn nu este singurul cu porniri parentale. Loialitatea Saskiei și a lui Matthew îmi sădește o căldură plăcută în suflet.

Ne strecurăm sub un acoperiș improvizat; o bucată ondulată de fier, așezată jos, între doi stâlpi de fier. Noroiul îmi scapă printre degete și alunecă sub genunchii mei.

— Deci, ce se întâmplă acum? mă întreabă Katie, ieșind sub cerul liber și uitându-se după elicoptere. Este episodul cu râul?

— Da. Ceilalți sunt destul de departe ca să nu audă, așa că o pun la curent în timp ce alergăm: Willow și Rose au încercat să scape dincolo de râu, într-o barcă cu vâsle și asta o să faceți și voi, tu și ceilalți. Vă puteți ascunde în zona liberă, până când voi fi spânzurată, mâine. Ar trebui să fiți în siguranță acolo.

— Willow și Rose nu au fost capturați la râu? întreabă Katie, împiedicându-se de o grămadă de moloz.

— Da, dar cred că voi aveți timp să treceți dincolo înainte de venirea soldaților.

Ea se ridică și trage o gură uriașă de aer.

— Și tu ce vei face?

— O să aștept singură să apară soldații.

— Pare o mișcare riscantă.

Are dreptate, așa că nu mă mai obosesc să o contrazic – am nevoie de toată energia acum. Picioarele au început să mă doară și îmi simt gâtul fierbinte și dureros.

— Unde este Alice? Încă și-o trage cu Willow? întreabă ea.

Simt cum mi se face gura pungă – este o întrebare la care nu vreau să răspund.

— Nu. În schimb, ne-o trage nouă în stil mare.

— Ce vrei să spui?

— Ea le-a spus OIM-ilor despre mișcările noastre – încearcă să mă termine, ca să nu pot încheia scenariul și să nu-l îndepărtez pe Willow de Țara Minunilor.

Katie își pierde iarăși ritmul și mimează prin întuneric „Scroafa”, apoi mă ia de mână în semn de solidaritate.

— Ești sigură? Alice poate să fie foarte prostuță, dar, cu siguranță, de data asta a mers puțin cam departe.

— Este singura explicație.

— Serios? Mie încă mi se pare cam greu de crezut. S-ar putea să fie altceva la mijloc.

Îmi scutur capul, într-un gest de încăpățânare.

— Nate unde este? întreabă ea.

Asta este întrebarea pe care încercam, cu adevărat, să o evit.

— Mort.

Cuvântul se extinde și îmi umple gura, dezechilibrându-mă.

— Nu!

Sună mai degrabă ca un țipăt decât un cuvânt, atât de puternic, încât ceilalți se întorc să vadă că suntem în regulă.

— Ce – ce s-a întâmplat? întreabă Katie.

— OIM-ii s-au întâmplat.

Vocea mea este furioasă, atât de plină de ură, încât îmi amintește de Thorn. Alerg în ritmul suspinelor, incapabilă să ofer vreo alinare, pentru că în inima mea am doar amărăciune și regret. Mă uit la lună – era mare și plină cu doar câteva zile în urmă și acum este doar o umbră pe cer – și jur să-mi țin prietenii în siguranță, să-i duc în zona liberă, înainte de a mă preda.

Nu-i voi lăsa și pe ei să moară.

Din cer se scurge o lumină slabă, dar Saskia și Matthew se orientează cu ușurință pe străzi. Pentru a doua oară în noaptea asta, mă simt profund recunoscătoare pentru ajutorul lor – nu cred că mi-aș fi găsit singură drumul spre barcă, pe jos.

Bombele OIM-ilor nu au ajuns atât de departe și clădirile apar de nicăieri, blocându-ne calea, scoțându-ne de pe rută. Le ocolim, ținându-ne aproape de mirosul de pește și de strălucirea ocazională a apei, aflată tot mai aproape.

— Pe aici! țipă Saskia.

Nu schimbăm niciun cuvânt, dar începem simultan să coborâm spre marginea apei. Este același golf ca în scenariu; o adunătură de stânci, care ascunde o zonă aluvionară. Găsim minuscula barcă cu vâsle cuibărită între stânci, în noroi, sub prelatele din pânză gudronată. Mirosul mă face să mă gândesc la excursiile în natură cu părinții mei și cu Nate. Cu fața lui rumenă și rozalie, la lumina focului de tabără, cu o picătură scursă dintr-o bezea fierbinte și rămasă pe bărbia lui. Gaura aceea neagră amenință să apară din nou, așa că îmi refuz lacrimile și mă concentrez pe treaba pe care o avem de făcut acum – o ajut pe Saskia să pregătească torțele în bărcile goale.

— Momeli, spune Saskia.

Lansăm bărcile pe râu.

— Mulțumesc, reușesc să spun, cu răsuflarea grea. Pentru ce ai făcut acolo, la biserică.

Saskia se freacă pe claviculă, locul unde a tăiat-o Thorn cu atâția ani în urmă.

— De la o vreme, o cerea. N-are legătură cu a te ajuta pe tine și prietenii tăi prostuți, știi asta, da?

— Nu eu am întins capcana, îi răspund, privind torțele legănându-se în depărtare, ca niște fantome luminoase.

— Sigur că nu tu ai fost. Tu ești al naibii de inutilă. A rămas o singură barcă. Sunteți gata, copii?

— Da, răspunde Ash.

Nu îi spun că eu rămân la țărm, nu am timp să-i explic sau să mă contrazic. Și abia dacă pot suporta gândul de a-mi lua rămas-bun de la Ash. A trebuit, deja, să-mi iau rămas-bun de la Nate și asta este mai mult decât suficient pentru inima mea însângerată. Ne bălăcim în apele puțin adânci. Saskia și Katie se cațără în barcă, lemnul scârțâie și alunecă sub bocanci. Katie se apleacă la pupa și reușește să-mi zâmbească, deși verdele ochilor ei pare îndepărtat și obosit.

Eu îmi fac de lucru cu funia în timp ce Ash și Matthew se apleacă peste pupa. Pământul alunecă în urmă și vasul se eliberează. Băieții se cațără înăuntru, stropindu-mă pe față și pe

mâini cu apă rece. Ash se apleacă înainte și îmi oferă mâna. Aud bubuitul îndepărtat, oceanic, al elicopterelor OIM-ilor. Vin mai devreme. Nu, nu au ajuns mai devreme – timpul pe care l-am câștigat orientându-ne prin canalizare a fost scurtat atunci când Thorn a încercat să mă omoare și când a explodat Humvee-ul.

Ignor mâna lui Ash și împing mai departe barca. Apa îmi ajunge la jumătatea coapsei.

— Haide, Violet, rostește Ash.

Elicopterele devin tot mai zgomotoase, apa îmi ajunge la talie și eu împing în continuare.

— Este suficient de adâncă, spune Saskia.

Curentul mă face să-mi pierd echilibrul, dar nu mă opresc din împins.

— Mult noroc, Vi, adaugă Katie, cu vocea tremurată și firavă, sub cerul nopții.

— Rămâi în viață, bine? îi răspund eu.

Ea clatină din cap.

Ash se întinde după mine, aproape răsturnând barca sub greutatea lui. Îl prind de mâini și mă uit la fața lui, aruncând o ultimă privire în cei mai palizi ochi albaștri pe care i-am văzut vreodată.

— Secretul acela pe care îl păstram?

Confuzia îi marchează trăsăturile.

— Da?

Zâmbesc.

— Întotdeauna ai fost tu.

Împing cu un ultim efort și îi privesc pierdută cum barca alunecă departe.

CAPITOLUL 45

— Violet! Violet!

Îi aud strigându-mi numele. Scârțâitul lemnului pe metal când vâslele lovesc în lăcașe, clipocitul frenetic al apei când încearcă să întoarcă barca și să mă prindă din urmă.

— Violet, așteaptă!

Îi ignor, mă întorc și mă îndrept spre țărm. Elicopterele aproape că au ajuns și eu grăbesc pasul, vâslind nebunește din mâini. Râul strălucește ca o băltoacă de păcură – abia dacă reușesc să observ reflexiile stelelor, sparte și tulburate de mișcarea mea.

— Te rog, Violet, te vor ucide!

În jurul meu apar cercuri mari de lumină. Îmi ridic capul către conurile albe care scormonesc întunericul. Elicoptere. Până când le-am văzut, n-am fost sigură că vor ajunge. Poate că Alice le-a dezvăluit și locul ăsta sau poate că este scenariul, din nou, care mă bântuie, trăgându-mă către spânzurători.

Nu am nevoie decât să fiu arestată, apoi sper că soldații nu se vor mai deranja pentru bărcuța din lemn care plutește în fundal – pe mine mă vor, mulțumită faptului că Howard Stoneback este mort. Sunt oarecum liniștită, pentru că aeroglisoarele n-au sosit încă. Nu voi uita niciodată scena din film. Discuri negre, lucioase, atârnând în aer ca niște pietre, generând un zgomot cu frecvență joasă care trecea prin canapea și mi se transmitea în picioare. Ele i-au smuls pe Rose și pe Willow din barca lor micuță, cu tentacule lungi, metalice – m-au speriat de moarte. Le înlătur însă din minte și îmi repet cuvintele, iarăși și iarăși, strângându-le la piept ca pe o vestă de salvare: „Nu-i voi lăsa și pe ei să moară. Nu-i voi lăsa și pe ei să moară. Nu-i voi lăsa și pe ei să moară”.

Ajung la țărm. Îmi spun că am reușit, dar bucuria de a-mi fi salvat prieteni este umbrită în totalitate de frica de a înfrunta soldații OIM. Încep să alerg de-a lungul malului, fluturând brațele, încercând să atrag atenția soldaților.

— Nu trageți! strig eu. Mă predau!

Ei mă vor în viață, cel puțin pentru moment, dar vederea armelor tot mă face să vomit.

Aud o împușcătură. Nu știu cine au tras primii, soldații OIM sau prietenii mei din barcă. Nu mai are importanță. Odată ce încep să zboare gloanțele, pierd controlul situației. Mă întorc și îl văd pe Matthew, lovit de un glonț. Cade peste bord ca un sac de nisip, răsturnând barca. Toți pasagerii cad în apă, trași sub suprafața apei. Uit de soldați – tot ce știu este că trebuie să ajung la Matthew. Sar și mă scufund. Atunci mă ajunge însă un alt gând, chiar mai terifiant, chiar mai paralizant. Imperfecții nu știu să înoate. Ceea ce înseamnă că Ash probabil că se îneacă în acest moment.

Mă reped spre barca răsturnată, înotând cu disperare. Iau o gură mare de aer și îmi închid ochii, chiar înainte ca mii de cuie să îmi intre în cap. Râul poate că arată a pucioasă, dar este, fără îndoială, apă – rece ca gheața, nesfârșită. Îmi mișc picioarele și îmi forțez șoldurile să se răsucească, propulsându-mă în sus. Suprafața se sparge deasupra capului meu și iau o gură enormă de aer. Pentru o clipă, mă simt dezorientată. Nu pot să văd nimic – stelele, lanternele, soldații. Dar pot să aud. Focuri de armă înăbușite, ecoul propriei mele respirații, clipocitul apei. Mâinile mele vâslesc și dau peste ceva solid. Înțeleg că am ieșit sub barca răsturnată.

— Violet? o aud pe Katie alături de mine, gâfâind și bătând apa.

Urechile mele se adaptează și o aud pe Saskia, agățată de băncuța răsturnată, ținând barca de parcă ar fi un scut uriaș. Capul i se scufundă sub apă până când Katie o trage, din nou în sus, trecându-i un braț pe sub bărbie.

— Imperfecții nu știu să înoate.

Scuip apa din gură.

— Rămâi cu Saskia.

Mă scufund din nou în apa rece și forțez către întuneric, fără să fiu foarte sigură unde este susul și unde e josul, înotând frenetic în cercuri, cu brațele întinse după forme imaginare. Dar Ash nu este. Nici Matthew. Doar fantome gri, apoase. Plămânii sunt gata să-mi explodeze și știu că am nevoie disperată de mai mult aer, dar panica este cea care mă controlează, răsucindu-mă și bâjbâind prin întuneric.

O lumină intensă își forțează drumul către fiecare colț al întunericului, de parcă îngerii ar fi făcut o gaură în nori, lăsând cerul să treacă pe acolo. Lumea subacvatică nu mai este o ascunzătoare. Văd fiecare bucată de lemn plutind, fiecare piatră înnămolită, fiecare fir de algă purtat de flux, propriile mele mâini, palide și neajutorate, în fața mea.

Mai întâi, îl zăresc pe Matthew. Zace nemișcat. Pielea lui de culoarea mahonului face parte, deja, din fundul râului, cu ochii fără viață, ca două perle de apă dulce. Un nor întunecat se ridică dintr-o gaură din pieptul lui. Și deși nu asta este lucrul pe care mi-l doream, mă simt recunoscătoare, pentru că am doar o pereche de brațe și acum nu mai trebuie să aleg pe cine să salvez.

Apoi îl văd pe Ash, suspendat și agitându-se haotic, luptându-se cu o bestie marină invizibilă. Din mâinile sale se ridică bule, în spirale, iar părul lui negru plutește în jurul feței palide, plină de vânătăi. Nu l-am văzut niciodată atât de speriat și, pentru un moment, mă simt complet inundată de dragoste. În câteva secunde ajung la el, îmi trec brațele pe la subțioara lui și trag să ajungem amândoi la suprafață.

Ieșim în lumina minunată, tușind și scuipând. Îl răstorn, astfel încât să privească spre cer, îmi pun cotul sub bărbia lui și încep să înot către barcă. Aud un zgomot straniu, un vâjâit pe frecvență joasă combinat cu tușea lui Ash. Întreaga suprafață a râului începe să se încrețească, apa aproape că vibrează, picăturile de apă fiind atrase în sus de parcă ar ploua invers.

— Violet, reușește să spună Ash.

Cred că încearcă să mă avertizeze, pentru că el vede deja ceea ce eu nu pot vedea.

Lumina nu aparține îngerilor.

Vine dinspre cele patru pietre lucioase care stau atârnate deasupra noastră.

Urmează tentaculele – înspăimântătoare când am citit cartea, chiar mai înfricoșătoare când am văzut filmul, oribile în realitate. Un braț mecanic șerpuiește prin aer cu mișcări puternice, viguroase. Nu are niciun rost să încerci să scapi, deoarece au o viteză incredibilă. O gheară mare din metal îl prinde pe Ash de talie și îl smulge afară din apă, atât de rapid și de brutal, încât nu apuc să-l privesc în ochi pentru ultima oară. Plutește acum

deasupra mea – o versiune micșorată a lui însuși – și dispare în burta unui aeroglisor.

Mă pierd pentru o clipă, rămânând complet singură, înconjurată doar de apă, de panică și de lumini strălucitoare. Al doilea braț apare de nicăieri, unduindu-se prin râu ca un șarpe uriaș din metal. Un șoc de adrenalină, o explozie de oroare. Se strânge în jurul meu, scoțându-mi aerul din plămâni, și mă trage în sus cu o asemenea viteză, încât gâtul îmi pocnește. Vântul îmi bate prin haine și privesc spre barca de dedesubt, care se micșorează până la dimensiunea unei jucării. Saskia și Katie rămân ascunse. Cel puțin ele sunt în siguranță, deocamdată.

Brațul mă trage într-o navă și mă aruncă pe podea. Înainte să-mi recapăt respirația, apare o echipă de gardieni, sucindu-mi mâinile la spate, încătușându-mi încheieturile și gleznele. Nu mă deranjez să mă lupt. Doar îl caut cu disperare pe Ash – îl găsesc, o grămadă de scursură de râu pe podea.

Este exact ca în scena din scenariu, doar că nu sunt Rose și Willow cei care tușesc aruncați pe podeaua din metal – suntem eu și cu Ash. Aud bâzâitul unei stații de emisie-recepție: „Am prins-o, domnule. Pe ea și o altă maimuță de canal, bună de aruncat”.

Am reușit. Scenariul este înapoi pe făgaș. Mâine, voi atârna în ștreang. Totuși, nu simt nicio ușurare, niciun sentiment de împlinire. Chiar înainte ca mușcătura acului hipodermic să mi se cufunde în gât, chiar înainte să-mi pierd cunoștința, aud cârâitul de răspuns al stației: „Bine lucrat. O pradă dublă pentru Dansul pe eșafod”.

Nu doar eu voi atârna în laț, mâine.

„Nu Ash”, încerc să spun. „Nu Ash”. Dar limba doar mi se zbate neajutorată prin gură.

CAPITOLUL 46

Mă trezesc singură, cu gust de nori în gură. Rămășițele câtorva coșmaruri îmi înoată prin cap: sânge împrăștiat pe beton, două perle de apă dulce holbându-se de pe fundul râului, șerpi din metal mișcându-se prin apă. Pleoapele mele clipesc și camera albă, sterilă, apare și dispare în fața mea. O celulă, similară cu cea în care s-a trezit Rose. Încerc să mă așez, dar brațele mi se îndoaie sub propria greutate. Nu sunt coșmaruri, sunt amintiri. Imaginile continuă să-mi plutească în fața ochilor, transparente și eterice, de parcă ar fi tipărite pe cea mai fină pânză de mătase.

Se deschide ușa și intră o pereche de gardieni. Bărbații așază diverse lucruri alături de mine – un prosop, o băutură fierbinte, un halat alb, o tavă cu mâncare. Pleacă din cameră și încuietoarea clincăne la loc. În curând, îl voi întâlni pe președintele Stoneback, bărbatul care îl face pe Thorn să pară un Moș Crăciun. La moartea nepotului căruia am asistat acolo, lângă ascunzătoare. Închid ochii și respir, adânc și regulat.

Mâncarea miroase uimitor, ca o cină de Crăciun și un tort aniversar rulate într-o singură bucată – mâncare adevărată. Realizez că nu am mâncat nimic de la pâinea de ieri și, deși n-ar trebui să fiu capabilă să mă ating de o firmitură, sucurile din stomacul meu încep să se agite. Așa că îngenunchez în fața tăvii și îmi îndes mâncarea în gură de parcă m-am întors la casa lui Ma.

Privesc în jurul celulei, neobișnuită cu senzația de burtă plină. Într-un colț se află o baie mică. Curată, strălucitoare și cu iz de flori. Mă clatin spre ea și, pentru o vreme, stau pe podea, așteptând ca mâncarea să reapară, găsind oarecare alinare în duritatea podelei. Totuși, după o vreme, amețeala dispare. Pentru prima dată de când m-am trezit, observ că hainele mi se agață de piele ca o pojghiță subțire de gheață și, deși nu mă pot opri din tremurat, deși gândurile mele sunt înăbușite și respirația greoaie – se instalează primele faze ale hipotermiei întârzii momentul inevitabil în care trebuie să mă dezbrac. Pentru că știu că mă îndrept spre punctul culminant, sfârșitul

scenariului. Și poate că mă voi întoarce acasă, poate că voi stârni o revoluție și voi deveni o micuță floare care aduce speranță Imperfecților, dar și Ash va fi spânzurat. El nu se va întoarce acasă. El doar va muri. În colțurile ochilor mi se adună lacrimi, dar știu că trebuie să gândesc clar dacă vreau să-i asigur supraviețuirea. Așa că mă forțez să-mi trag hainele de pe mine și să le pun în uscător.

Intru în duș. La început, apa mă arde, ca o sută de mici fiare care mi se înfig în piele. Durerea însă dispare și simt cum căldura îmi pătrunde în carne, ajungându-mi, treptat, la oase. Încet, creierul începe din nou să funcționeze. Pierd ceva timp, încercând să îmi limpezesc gândurile. Ambuscada, ascunzătoarea… trădarea lui Alice.

Gândurile mele se întorc spre laț și spre trapă. Mă întreb cât de tare doare dacă voi fi conștientă de Ash, de tălpile lui rotindu-se lângă ale mele, în timp ce viața se scurge din el. Nu sunt chiar sigură că Baba avea dreptate, că spânzurătoarea chiar va funcționa – viața scurgându-se din mine într-un moment și, în următorul, întinsă sub grămada de moloz de la Comic Con sau poate într-un pat de spital. Totul pare acum puțin cam îndepărtat, în timp ce stau sub duș, într-o cazarmă militară, pregătindu-mă de spânzurătoare.

Întrebările se multiplică, împreună cu panica, scăpând de sub control. Se vor trezi Katie și Alice alături de mine? Și dacă Alice încearcă să-l întoarcă, din nou, pe Willow împotriva mea? Dacă Willow nu-și mărturisește dragostea și scenariul nu se închide? Voi muri de-adevăratelea și Katie și Alice vor trăi pentru totdeauna în lumea aceasta? Ce se va întâmpla cu Nate? Fratele meu mai mic, amuzant, isteț, ciudat. Se va trezi și el? Întrebările se ridică în mine până când pielea mea începe să pară întinsă și gata să crape. Ies din duș și mă șterg până când încep să mă doară toate vânătăile – o diversiune bine-venită.

Știu că ar trebui, probabil, să mă îmbrac cu halatul acela alb, curat, dar strâmb din nas și mă strecor în vechea mea salopetă. Pute a oraș, mă zgârie ca dracu' și o simt rigidă de murdărie și de sânge uscat – al meu, al lui Ash, al lui Thorn, al lui Nate, dar ei mă fac să mă simt în siguranță. Nu știu cât de mult stau așezată pe marginea patului, privind la tavanul alb, dorind să fie un cer plin de baloane de săpun și Nate să fie alături de mine strigând: „Mai multe baloane, Violet, mai multe baloane, te rog".

Încep să mă întreb ce îmi va spune președintele. Îmi amintesc discuția lui cu Rose. A fost condescendent și mi-am dorit să-l plesnesc. „Vai, vai. Este chiar Rose, frumoasă, neînfricata rebelă Imperfectă. Fata care i-a furat inima lui Willow Harper, doar ca să și-o piardă pe a ei, în schimb. Te rog, vino și stai lângă mine”. Dar acum pot să uit de scenariu. N-ar avea niciun sens, având în vedere că am fost trasă din râu împreună cu Ash, nu cu Willow.

În cele din urmă, gardienii revin. Mă escortează printr-un coridor lung, steril, parfumat cu liliac și produse de curățare. Văd o ușă mare, din lemn, puternic păzită și purtând culorile steagului OIM. Îmi șterg ochii din obișnuință, dar nu am lacrimi. Mi-a fost stoarsă și ultima picătură de umezeală. Mă îndrept spre ușă cu pași mici, tremurători, pe jumătate așteptându-mă ca încheieturile mele să cedeze, sperând că trupul mi se va sfărâma la impact.

Gardienii deschid ușa și îl văd. Bărbatul din scenariu. Dușmanul de moarte al lui Rose. Președintele OIM. Stă așezat comod într-un fotoliu din catifea, sorbind ceai dintr-o ceașcă de porțelan. Zâmbește cu zâmbetul lui ca din plastic și îmi spune:

— Vai, vai. Este chiar Rose, frumoasă, neînfricata rebelă Imperfectă. Fata care i-a furat inima lui Willow Harper, doar ca să și-o piardă pe a ei, în schimb. Te rog, vino și stai lângă mine.

Buzele mi se deschid, dar sunt prea nedumerită ca să vorbesc. Acestea sunt replicile din scenariu. Exact replicile pe care i le-a spus lui Rose când a întâlnit-o. Cum de știe președintele despre Willow? Nu știu ce să fac, nu știu ce să spun. Așa că, orbește, urmez scenariul, forțându-mă să spun replicile:

— Willow. Unde se află acum?

— Înapoi la conac. Își linge rănile. Nu-ți face griji. Ai să-l vezi din nou. Va participa, desigur, la execuția ta, mâine.

Din nou, președintele urmează scenariul. Cumva, trebuie să fi aflat că Willow m-a ajutat să scap după ambuscadă. Îmi spun replica următoare, neștiind ce altceva să fac.

— Vă rog, nu.

Președintele zâmbește.

— Haide, Violet, îți poți spune replicile cu mai mult patos decât atât!

La început, am impresia că n-am auzit bine. Or fi de vină oboseala, anxietatea și rămășițele sedativului.

— Poftim?

— Oh, îmi pare rău. Am ieșit din scenariu? mă întreabă, apoi se întoarce spre soldat. Locotenente, te rog, toarnă-i oaspetelui nostru niște ceai. Până la urmă, a bătut cale lungă ca să ajungă până la noi.

Lumea pare să se micșoreze. Totul în jurul meu – masa de cafea, ramele tablourilor, vazele cu liliac – sunt reduse la dimensiunea unor bibelouri. Locotenentul îmi aduce niște ceai, iar eu îmi așez farfuria în poală. Lichidul întunecat începe să tremure.

— Nu știu ce vreți să spuneți, zic eu, în cele din urmă.

— Nu trebuie să faci pe proasta cu mine, Violet. Tu ești noul protagonist, n-am dreptate? Eroina îndrăzneață din povestea ta preferată.

Mă privește din cap până-n picioare.

— Și chiar una destul de convingătoare.

Mă holbez la el cu gura căscată.

El îmi aruncă zâmbetul lui ca din plastic.

— O cunosc și pe doamna fără față.

— Baba.

Îi rostesc numele și totul devin limpede.

El încuviințează.

— Capacități precognitive uimitoare, știe unde te duci înainte să o faci, Violet. Și ce puteri psihice – o cârtiță care mă poate vizita în vis. Poate că arată oribil, dar este OIM din cap până-n picioare.

Pe gât îmi urcă un amestec negru, mizerabil de emoții. Baba le-a spus OIM-ilor despre raid, despre ascunzătoare, despre evadarea peste râu. Baba ne-a trădat. Baba l-a omorât pe Nate. Ceașca mea de ceai a început să clincăne în farfurie.

— Dar, în scenariu…

— Era de partea Imperfecților?

— Da.

— N-ai observat? „Scenariul”, așa cum îi spui tu, este doar un cadru, scheletul pe care ne-am construit universul nostru bogat.

Îmi ridic privirea. Gândurile îmi provoacă durere, de parcă mi-ar fi smulse din interiorul creierului.

— Ea ți-a spus despre universul nostru, despre carte?

El încuviințează.

— Știam de multă, multă vreme.

Toate întrebările mele încep să se extindă. Pot să văd cum îmi apar crăpăturile pe dosul mâinilor, încheieturile mele, pielea mea luptându-se cu presiunea.

— Dar Baba a aflat doar cu o săptămână în urmă, când m-a întâlnit la biserică.

El chicotește pentru sine și soarbe din ceai.

— A făcut pe proasta. Știe de mulți ani. Încă de când a fost publicat *Dansul pe eșafod.*

— Nu înțeleg.

— Nu. Îmi închipui că nu. Creierul tău mic, de maimuță, se va lupta să privească întreg tabloul.

Se ridică și se îndreaptă spre o fereastră micuță, acoperită de o perdea de culoarea smaraldului. Trage de un cordon și perdeaua se retrage. Nu este o fereastră, ci un portret. Sally King.

— L-am pictat în memoria ei. Baba ne-a făcut cunoștință în vis. Știi cine este, desigur?

Încuviințez.

— M-am gândit că ar trebui să vegheze asupra mea. Până la urmă, ea m-a creat, adaugă, privind la pictură, cu o blândețe neobișnuită în voce. Știu că, într-un fel, universul ei, universul tău, l-a creat pe al nostru – „puterea conștiinței colective”, a numit-o Baba.

— Conștiința colectivă?

— Da. Când un grup de oameni împărtășesc aceeași credință, aceleași idei.

— Vorbești despre fan club?

— Tu îl numești așa. De fapt, haide să-l numim așa. Fan club – are o sonoritate mai bună. Ei bine, energia fan clubului a format… Ceva real.

Își rotește mâna, o înflorritură dramatică:

— Asta!

Se apleacă peste masă și își bagă degetele în ceașca de ceai. Aceasta aburește încă, dar el nu clipește. Cu umezeala desenează un cerc pe masa de cafea.

— Baba ți-a spus o poveste despre cercul vieții. Naștere și moarte.

Încerc să încuviințez.

El îmi susține privirea cu ochi sticloși.

— Ei bine, asta este. Un ciclu fără sfârșit. O buclă perpetuă… Știu, pentru că și eu sunt blocat în ea.

Își cufundă, din nou, degetul în ceai și trasează o serie de linii în jurul cercului, astfel încât să semene cu un cadran de ceas.

Asta mă face să mă gândesc la marcajele din canalizare și la fața lui Nate, luminată de încântare pe când urmărea liniile galbene. Gândul îmi aduce o pulsație în piept care îmi face respirația și mai dificilă, dar președintele continuă. Arată către linia de sus – linia orei douăsprezece.

— Începutul buclei. Aici. Stau în biroul meu. Aflu știrile despre bomba-ciuline de la Dansul pe eșafod. Câțiva rebeli au eliberat niște Imperfecți condamnați, spun ei, nimic care să vă îngrijoreze, domnule, spun ei.

Se mișcă spre ora trei.

— Aici. Ei îmi spun că Willow Harper a dispărut. Rebelii sunt implicați, nu trebuie să vă îngrijorați, domnule. Pornim o acțiune de căutare.

Își mută degetul către partea de jos a cercului.

— Ora șase. Aici. Ei arestează o micuță rebelă numită Rose.

Degetul lui atinge ora nouă. Vocea îi crește din cauza agitației:

— Mă întâlnesc cu ea în biroul meu, ea nu arată nicio remușcare. Mă gândesc cât de bine ar arăta dansând la capătul unei frânghii.

Își mută degetul spre linia inițială – linia orei douăsprezece.

— Privesc cățeaua spânzurată, mulțimea se întoarce și dărâmă din temelii spânzurătorile… Bang.

Lovește, din nou, cu degetul în partea de sus a cercului.

— Sunt înapoi în biroul meu, ascultând știrea despre bomba-ciuline, de parcă tocmai s-ar fi întâmplat.

Își înmoaie din nou degetul în ceai și reîmprospătează bucla care se evaporă.

— La început, m-am îndoit de sănătatea mea mintală. Sunt președintele, mă aflu sub o presiune enormă. Iau câteva pastile și trec din nou prin același ciclu.

Degetul lui continuă să dea ocol mesei, prinzând viteză.

— Mă întâlnesc cu cățeaua, o văd spânzurată, spânzurătorile cad și, iarăși, bang!

Apasă atât de tare, încât jur că văd sânge amestecându-se cu ceaiul.

— Birou. Bombă-ciuline. Cățeaua atârnată. Spânzurătoarea cade. Bang!

Degetul lui devine tot mai rapid, până când cercul devine în întregime roșu.

— Birou. Bombă-ciuline. Cățeaua atârnată. Spânzurătoarea cade. Bang!

Bărbatul strigă de frustrare și răstoarnă masa. Camera se umple de sunetul lemnului dărâmat și al porțelanului spart. Înghet. Doar pieptul mi se mișcă – o serie de suspine superficiale. El se întoarce spre mine, cu trăsăturile potrivite într-un zâmbet atât de banal, încât mă străduiesc să-mi imaginez că a fost capabil de o astfel de explozie.

Apoi vorbește cu voce joasă, blândă.

— Prins într-o buclă, într-un cerc, incapabil să mă eliberez. Este un coșmar, Violet.

Locotenentul pune la loc, în liniște, masa, în timp ce președintele își aranjează jacheta. Și chiar înainte ca Stoneback să-și tragă mânecile la locul lor, observ un semn minuscul pe interiorul încheieturii lui: o aluniță neagră căreia îi lipsește centrul, ca un fel de cerc mic.

— Deci, de fiecare dată povestea se închide, se resetează? întreb eu.

El încuviințează. Simt fantoma unei speranțe apăsându-mi greu pieptul. Mă face să mă simt mai curajoasă. Îmi ling degetul și refac semnul de la ora douăsprezece, ștergându-i sângele.

— Deci, când povestea se resetează, ce se întâmplă cu oamenii care au murit?

— Renasc.

Un râs tremurat îmi iese pe gură. Ash va renaște. Matthew va renaște. Speranța crește brusc, explodând în mine de parcă ar fi ceva tangibil și cald.

— Fratele meu?

El își așază degetul peste al meu și îl împinge spre mine. Linia este formată, acum, dintr-un amestec între sângele lui și saliva mea.

— Universul tău nu este ciclic. Este liniar. Dacă fratele tău a murit în această realitate, a *Dansului pe eșafod*, nu va renaște niciodată, nici în acest univers, nici în al tău.

Gheara tristeții mă strânge de gât.

El își ridică degetul și se așază din nou, în poziția dreaptă și corectă.

— Presupun că te întrebi cum de îmi amintesc această buclă în timp ce toți ceilalți din lumea mea sunt binecuvântați cu ignoranță?

Mă gândeam doar la Nate, la ochii lui strălucitori și la zâmbetul ștrengăresc, dar, oricum, încuviințez.

— Unii dintre noi, OIM-ii, suntem puțin prea îmbunătățiți. La fel ca bătrâna precognitivă de care ai fost atât de atașată. Așa cum ea a ajuns să aibă aceste abilități psihice, câțiva dintre noi au ajuns la o memorie îmbunătățită. Cei mai buni oameni de știință, cei mai buni ingineri, politicienii de vârf. Ne amintim ecouri, reflexii, totul – fiecare buclă nenorocită. Și am obosit. Viața se presupune că ar trebui să avanseze, să progreseze, continuă el, privind trist către cercul de sânge. Noi nu putem schimba această poveste, nu putem face niciun blestemat de lucru, deoarece consecințele în cazul în care bucla nu se închide pot fi extrem de dure. Este un risc pe care nu suntem dispuși să ni-l asumăm.

Îmi înfig degetele în cap de parcă aș putea, cumva, să ajung la creier și să descâlcesc toate informațiile.

— Dar dacă ați fost creați de fan club, cum de aveți o copilărie, un trecut? Nu are niciun sens. Existența voastră n-ar fi putut să înceapă decât atunci când a început povestea.

— Sunt multe paradoxuri implicate în rezonanța cuantică transdimensională, pe care nu mă aștept să le poată înțelege creierul tău de maimuță. Poate că o analogie te va ajuta. O altă buclă perpetuă – oul și găina.

— Care a fost primul, șoptesc eu.

Baba a folosit aceeași analogie; mă necăjea încă de pe atunci.

— Da. Foarte bine. Ai câștigat o banană. Ne-a creat fan clubul pe noi sau noi am creat fan clubul? Cartea ne-a creat pe noi sau noi am creat cartea? Nu are importanță. Este o problemă care nu poate fi rezolvată. Amândouă afirmațiile sunt adevărate – universurile noastre sunt simbiotice – OIM-ii au o copilărie, avem o istorie, împărțim, chiar, o istorie cu universul tău. Dar timpul curge diferit în universurile noastre.

— Nu înțeleg.

Mă simt foarte proastă. Aș vrea ca Nate să fie aici; el ar fi făcut chestia aia ca Sheldon Cooper și ar fi înțeles. Îi resimt intens lipsa, o gaură în locul în care ar trebui să fie inima mea.

— Nu, cred că nu înțelegi.

Îmi înghit lacrimile, încercând să-mi liniștesc respirația.

— Deci, pentru ce mă aflu eu aici? întreb, în sfârșit.

— Asta-i chestia cu super-rasa îmbunătățită genetic. Putem rezolva multe probleme, dacă avem suficient timp. Am dezvoltat o metodă de a străpunge obstacolul dintre universurile noastre. O cale de a ajunge la ea, rostește arătând către portretul lui Sally King.

— Dar… Sally King este moartă.

— Este acum. Dar nu a fost întotdeauna așa. Îți amintești cum a murit?

— S-a sinucis.

— Din cauza vocilor din capul ei? spune el și își atinge tâmpla cu un deget lung, elegant. Uneori, nebunii nu sunt chiar nebuni.

— Tu erai vocea?

El încuviințează.

— Am încercat să o conving pe domnișoara King să scrie o urmare și să întrerupă bucla.

Privesc spre fața lui Sally, la tristețea din spatele ochelarilor supradimensionați.

— Tu ai omorât-o?

Simt multă furie, foarte multă ură față de acest om. Pentru Sally, pentru Nate, pentru Matthew, pentru toți Imperfecții pe care i-a ucis. Îmi ridic ceașca la buze pentru a evita să vorbesc, de teamă că aș putea să exclam o înjurătură.

— Nu a fost intenția mea. Ea era singura noastră speranță. Când a început urmarea la *Dansul pe eșafod,* problema a fost că aveam diferende artistice, zâmbește el pentru sine. Ea dorea ca Imperfecții să reușească, eu nu doream asta. Mi-e teamă că s-ar putea să o fi presat un pic prea mult.

— A murit apărând viitorul Imperfecților?

Îmi amintesc pelicanul – dăruind viață cu propriul său sânge – și un zâmbet scurt îmi înflorește pe buze.

El mă ignoră.

— Apoi, a apărut o nouă speranță. Un scriitor de eseuri de ficțiune, în plină ascensiune.

În minte mi se formează o imagine clară. Picioare bronzate înfășurate în jurul altor picioare bronzate, aproape ca doi vlăstari din aceeași tulpină, răsuciți împreună, desfăcându-se în două flori separate. Iubiții adormiți – cele două inflorescențe – aproape în formă de inimă. Întind mâna spre colier, apoi îmi aduc aminte că l-am smuls. Cea mai bună prietenă a mea, scriitorul de eseuri de ficțiune, frumoasa Imperfectă care iubește un OIM. Aproape că mă doare să-i pronunț numele.

— Alice.

Președintele încuviințează.

— Anime Alice. Datorită ei a apărut un nou fan club, care aducea promisiunea unei povești noi, o existență dincolo de această buclă eternă. Puteam simți prezența lor, a noilor fani. Am început să observăm mici modificări în scenariu; apăreau personaje noi, mici sclipiri ici și colo. Totuși, nimic suficient de dramatic încât să ne schimbe viitorul, să întrerupă bucla. Imaginează-ți însă că Alice s-ar fi întors în lumea ta și ar fi scris o continuare, o poveste publicată care să atragă o nouă audiență. Am fi avut un fan club suficient de puternic încât să rupă bucla. Am fi avut un viitor.

— Ați fi avut o altă carte – o nouă buclă.

El bate din palme, lung și lent.

— Trebuie să fii una dintre cele mai deștepte maimuțe care știu să se semneze și să facă trucuri ca să primească banane. Nu. Ceea ce am fi avut ar fi fost o oportunitate. Cine știe ce se poate întâmpla dacă am fi eliberați? Logica ta de „A plus B egal C” este cam învechită.

Simt cum mi se adună sprâncenele, aud țăcănitul porțelanului pe porțelan, în timp ce picioarele mele continuă să tremure.

— Deci, pentru ce mă aflu eu aici?

— Ne-am înțeles greșeala când a murit Sally King. Sally era o susținătoare a Imperfecților, desigur. Ea este un Imperfect; toți sunteți așa în universul tău. Și să-i spunem să susțină OIM-ii, pur și simplu n-a funcționat. Aveam nevoie ca Alice să trăiască asemenea unui OIM, să devină un OIM, să învețe ce sunt, cu adevărat, animalele de Imperfecți. Așa că acum, când ea va reveni în lumea ta și va scrie urmarea noastră, nu-și va aminti mica aventură, dar va fi OIM din cap până-n picioare. Va crea un viitor în care nouă, OIM-ilor, ne-ar plăcea să trăim.

Începe să mi se facă rău.

— Tu ai fost? Tu ne-ai adus aici de la Comic Con?

Zgomotul ceștii de ceai crește și se oprește abrupt când se răstoarnă. Ceaiul fierbinte mi se scurge pe coapse, dar abia dacă înregistrez durerea.

Președintele izbucnește în râs.

— Da. După cum spuneam, avem oameni de știință extraordinari. Dacă vrei, pot să-ți aduc unul dintre ei aici. Îți va explica fizica cuantică a traversării transdimensionale, dar mă tem că creierul tău de primată ar putea exploda și port costumul meu preferat.

Privesc la ceașca mea, spartă pe podea. Două jumătăți perfecte.

— Alice știe despre asta?

— Nu. Alice nu știe nimic. Din punctul ei de vedere, se simte extraordinar alături de OIM-i. Ea are impresia că, atât timp cât tu nu închizi scenariul, ea va continua să trăiască aici. Dacă ar ști adevărul, s-ar simți… manipulată.

— Dar de ce m-ai adus pe mine? Pe Katie?

Trebuie să înghit înainte să-i rostesc numele.

— Pe Nate.

— Noi am vrut să o transportăm doar pe Alice, dar lucrurile nu ies mereu așa cum plănuiești. Și, când ați sosit toți, ai cuvântul meu, a devenit interesant. Baba m-a ținut la curent.

— Rose nu trebuia să moară?

El adună ceașca mea de ceai și pune cele două jumătăți împreună, iar ceașca redevine un întreg.

— Nu, nu atunci. Ea ar fi trebuit să atârne în ștreang mâine, la Dansul pe eșafod, provocând o revoluție, completând ciclul și trimițând-o pe Alice acasă.

O sclipire de mândrie îi strică aspectul obișnuit, de dispreț.

— Trebuie să recunosc, Violet, că mi-ai depășit așteptările. Baba mi-a spus că așa va fi.

— Deci, eu voi fi spânzurată în locul lui Rose.

El rânjește – dinții lui îmi amintesc de dulciurile acelea pufoase pe care le iubeam în copilărie.

— Corect. Este singurul mod în care voi patru vă puteți trezi înapoi în lumea voastră.

— Deci, noi suntem inconștienți?

El afișează zâmbetul lui superior.

— În lumea voastră, da, iar dacă tu și prietenii tăi veți dori vreodată să vă treziți, trebuie să dansați în acele spânzurători, așa cum vă cer eu, râde el. În ce saramură te-ai trezit! Prea speriată de lucrul de care ai cea mai mare nevoie – lațul spânzurătorii. Nu te teme, toate eroinele pozitive se regăsesc într-o dilemă. Crește tensiunea.

Îmi amintesc de lanțul din hârtie, de mâinile strânse, de Duplicate, de secera în creștere, de Imperfecții de la Meat House. Trupul lui Nate, mort, pe asfalt. Simt o furie imensă, apoi mă gândesc la mama și la tata, la Maltesers[15] și Netflix[16], la examene și la papucii de casă. Președintele avea dreptate: sunt într-o dilemă, doar că el se gândește la cea greșită.

— Nu voi face asta, spun eu.

— Poftim?

— Nu voi face asta. Nu voi juca rolul. Când Willow va striga că mă iubește, la Dansul pe eșafod, îi voi răspunde că îl urăsc, că m-am folosit de el. Nu voi închide scenariul și, atunci, Alice nu se va putea întoarce, trezindu-se și scriind urmarea cărții în favoarea noastră. OIM-ii nu vor reuși niciodată.

— Ce interesant! Exact așa cum Alice s-a identificat cu OIM-ii, tu te-ai identificat cu Imperfecții.

— Eu sunt un Imperfect.

Președintele zâmbește sarcastic.

— După cum spuneam mai devreme, eșecul în a închide bucla poate avea consecințe pe care nu le putem determina. Pot fi foarte dure. Nu numai că nu vei reuși să te întorci, dar universul acesta ar putea să înceteze să existe.

— Poate că este un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum.

— Vorbim despre uitare, Violet. Uitare pentru tine și pentru maimuța aia de canal care îți este iubit și pentru toți Imperfecții pe care-i iubești așa de mult. Poți să te joci cu viața ta, dar am îndoieli serioase că îți vei bate joc de viețile lor.

M-a prins. Știu asta și o știe și el. Dezumflată, înfrântă, clatin din cap.

— Deci, când Willow Harper sare în față la Dansul pe eșafod și strigă – el sare din scaun și își atinge inima într-o postură melodramatică – „Te iubesc, Rose” și tu vei spune?

— Și eu te iubesc.

---

[15] Bomboane cu cereale și ciocolată (n.red.).

[16] Companie americană care se ocupă cu producția și distribuirea de filme (n.red.).

— OIM-ii dărâmă spânzurătorile, începe revoluția, povestea se închide și tu poți merge acasă.

Președintele privește spre mine, cu un zâmbet sarcastic înghețat pe fața lui ca din plastic.

— Cuminte, mică maimuțică.

CAPITOLUL 47

Zac întinsă pe patul din celula mea, privind spre ușă, știind că data viitoare când se va deschide voi fi dusă la Dansul pe eșafod. Mă doare creierul, se luptă să proceseze toate aceste informații noi. Poveștile cu zâne, bipurile, linia dreaptă. Înapoi în lumea mea, în lumea reală, sunt inconștientă. Totuși, mă aflu și aici. Două universuri. Două Violet. Nu are niciun sens. Mă gândesc că, poate, Stoneback avea dreptate – am un creier de maimuță. Pe față îmi curg lacrimi, scurgându-mi-se pe nas, îmbibându-se în pernă. După tot ce am făcut, tot ce am pierdut, pur și simplu nu pot să câștig în jocul ăsta. OIM-ii câștigă. Baba câștigă.

Îmi duc mâna la buzunar și îmi regăsesc colierul cu jumătatea de inimă. Probabil că l-am îndesat acolo după cearta noastră, prea emoționată ca să-l arunc în țărână. Mi se înfășoară pe degete asemenea unui fir delicat și, când deschid palma, jumătatea de inimă îmi apare în fața ochilor.

Cea mai bună prietenă a mea. Acaparată de OIM-i. Măcar nivelul ei de trădare s-a limitat la a se culca cu Willow; măcar nu este responsabilă pentru moartea lui Nate. Totuși, la final, ea îi va distruge pe Imperfecți și eu îi voi da, fără să vreau, o mână de ajutor prin încheierea poveștii. Mă simt spartă, de parcă aș fi făcută dintr-o coajă de ou și nici caii și cavalerii regelui nu mă vor putea ridica, vreodată[17]. Îndes lanțul înapoi în buzunar.

— Sacrificiu de sine și dragoste.

Șoptesc cuvintele către pereți, dar acestea sună stupid. Și, din nu știu ce motiv, îmi apare în minte o imagine a domnișoarei Thompson, aplecată peste biroul său, vorbindu-ne despre momentul negru al literaturii, momentul în care orice speranță pare pierdută. Doar o jumătate a gurii mele râde – în acest moment, pare că lucrurile nu ar putea fi mai negre.

Se deschide ușa. Mă aștept să văd o altă uniformă kaki, dar, în schimb, o văd pe Baba. Ea se deplasează înainte, suspendată în aer, cu tălpile complet nemișcate. La început, mă gândesc că

[17] Referire la povestea lui Humpty-Dumpty. Echivalentul în limba română este Hopa-Mitică (n.red.).

este o fantomă, dar, apoi, observ levierele pe care le strânge în mâinile ei zbârcite și realizez că folosește un bizar scaun aeroglisor. Îi studiez fața bătrână, închisă, relaxată și nemișcată, și imaginea lui Nate sângerând în poala mea îmi inundă mintea. Ea le-a spus OIM-ilor despre ascunzătoare. Furia mi se întinde în trup, îmi umple venele, îmi contractă mușchii până îi simt ca o serie de jucării cu arc, gata să sară. Mă gândesc că aș fi în stare să o ucid. Doar fragilitatea ei mă împiedică.

Scaunul se oprește alături de patul meu. Nu îndrăznesc să mă uit la ea, dar pot simți mirosul de liliac. Aud vocea ei caldă și măsurată.

— Îți simt furia, spune ea.

Sar în picioare, cu pumnii încleștați și tremurând.

— Cum ai putut să ne trădezi astfel?

Ochii ei aruncă săgeți din spatele pleoapelor.

— Uiți că eu sunt un OIM.

— Dar Imperfecții te-au ținut în siguranță timp de sute de ani!

Ea trage de un mâner și scaunul levitează, astfel încât fața ei să fie la același nivel cu a mea. Pot vedea puful moale și argintiu de pe pielea ei, o idee de verde în spatele pleoapelor, micuțele cioturi de dinți care-i ies din gingii când vorbește.

— Și, din cauza asta, nu îi voi trăda niciodată. Nici pe tine.

— Dar președintele…

— Este un prostănac. Nu, așteaptă, este o nevăstuică de rahat, da, asta este insulta mea preferată.

Trage levierul înapoi în poziție și scaunul se așază pe podea.

— Haide, îngenunchează cu mine, copilă.

O privesc cu suspiciune, fără să știu dacă spune adevărul, dacă ar trebui să-mi deschid, din nou, mintea pentru ea.

— Ce ai de pierdut? chicotește ea.

Încet, îmi desfac pumnii. Curiozitate, disperare, nu știu ce este, dar ceva mă împinge spre pământ. Baba își așază palmele pe tâmplele mele și simt acea durere înflorindu-mi în stomac, trecându-mi prin tot corpul și concentrându-mi-se între ochi. Îndepărtează imaginea lui Nate și slăbește strânsoarea tristeții din gâtul meu. Aproape că mă simt tristă când durerea dispare – este tot ce mi-a rămas de la el. Și, când deschid ochii, stau în picioare în sufrageria mea.

— Nicăieri nu este ca acasă, spune Baba.

Arată foarte obișnuită, foarte bej. Mă răsucesc încet, privind totul. Canapeaua cafenie din piele, cu suportul pentru cafea de pe brațul drept; fotografiile mele și ale lui Nate, ușor strâmbe, pe zidurile gălbui; măsuța de cafea, uzată, pe care tata a cărat-o din vechea noastră casă, închiriată. Sub picioarele mele simt covorul cu păr aspru, mirosul fripturii din cuptor, aud bâzâitul familiar al televizorului, în spatele meu. Părinții mei sunt așezați pe canapea, unul lângă altul, iar mama ține telecomanda în echilibru, pe genunchi. Recunosc muzica din *Dansul pe eșafod.* Asta mă face să zâmbesc – tata se referă întotdeauna la film ca la o „trăncăneală distopică”. Le studiez fețele, fiecare linie și curbă a trăsăturilor lor, și inima mi se umflă în piept. Baba glisează până la mine. Scaunul ei a dispărut de mult.

— Par fericiți.

Dau din cap, dar inima mea se strânge, brusc.

— Probabil că nu știu, încă, despre Nate?

— Acești oameni nu sunt adevărații tăi părinți, Violet. Sunt proiecții ale tale, spune ea, punând o mână moale pe umărul meu. Ei sunt motivul pentru care tu te străduiești să închizi povestea. Sfântul Graal, lumina de la capătul tunelului, nu-i așa?

— Da.

Mă uit la degetele lor întrepătrunse cu blândețe, la papucii cocoțați unul peste altul.

— Când ai salvat-o pe fata fără mâini, când te-ai dus la Coliseum ca să-l oprești pe Thorn să-i spânzure pe acei OIM-i, când ai împins barca pe râu și te-ai întors la mal, când te-ai scufundat în apă ca să-ți salvezi prietenii – ai făcut toate astea ca să poți merge acasă?

— Nu înțeleg.

Privirea mea nu pleacă nicio clipă de la mama și tatăl meu, îngrozită că ar putea să dispară.

— După tot ce ai văzut și tot ce ai devenit, chiar te agăți de Dansul pe eșafod doar ca să poți merge acasă?

Eu clatin din cap.

Ea mă rotește ca să pot vedea televizorul. Se joacă scena finală din film – Rose stă pe scenă, cu lațul în jurul gâtului. Mâinile îmi zboară automat spre gât.

Ea își mișcă palma și o pune pe pieptul meu.

— Pentru ce, Violet? Pentru ce ai făcut toate aceste lucruri?

Vorbesc fără ezitare.

— Ca să-i ajut pe Imperfecți.

— Da! exclamă ea. Ai devenit mult mai mult decât era Rose. Ție îți pasă de cauză, de dreptate. Din cauza asta te-am trădat. Din cauza asta i-am spus președintelui unde te aflai. Trebuia să vezi atrocitățile, să simți barbaria OIM-ilor pe pielea ta pentru a putea deveni un adevărat Imperfect – un Imperfect care se poate ridica și lupta pentru poporul lui. Pentru că doar un act de dragoste adevărată, un sacrificiu adevărat, poate închide scenariul. Asta a fost întotdeauna o poveste de dragoste, Violet, dar pentru tine este vorba despre o dragoste mult mai mare decât dragostea dintre doi oameni.

Îmi smulg ochii de la ecran și mă uit la ea. Irișii ochilor ei sunt chiar mai verzi în contrast cu bejul sufrageriei mele.

— Nate a murit pentru ca eu să pot deveni un adevărat Imperfect?

O lacrimă i se scurge pe față, pierzându-se într-un labirint de riduri.

— Îmi pare rău. Uneori, puterilor mele le lipsește precizia – nu reușesc să văd unele lucruri.

Prin mine trece un fior neașteptat de compasiune. De fapt, știu cum te simți când eșuezi. Spre binele nostru, al amândurora, schimb subiectul.

— Dar când voi fi spânzurată, Alice se va întoarce în lumea noastră și va scrie o urmare care va favoriza OIM-ii. Imperfecții pierd, indiferent ce fac.

— Poate.

— Pot opri bucla în vreun fel? Există vreo cale?

— Când Alice se va întoarce în lumea ta, ea nu-și va aminti ultima săptămână. Niciunul dintre voi nu o va face. Poate un ecou straniu, câte un fragment pe ici pe colo, mai mult ca un vis, dar experiențele tale vor rămâne cu tine. Urmarea pe care o va scrie Alice va fi modelată de experiențele ei.

— Nu pot să fac nimic?

— Nu este totul pierdut, Violet. Există, încă, timp pentru ca voi amândouă să vă găsiți drumul. Poate că tu nu ești singura capabilă de sacrificiu de sine și de dragoste.

— Ce înseamnă asta?

Pentru un moment, ea pare gânditoare.

— Sacrificiu de sine. Dragoste. Vor însemna lucruri diferite pentru Alice, sunt sigură, dar ele rămân la baza oricărei povești mărețe, chiar și a ei.

Am atâtea întrebări de pus, sunt atâtea incertitudini care-mi zbârnâie prin cap, dar ea își închide ochii și începe să cânte.

Numără scaieții, unu, doi, trei,

În curând, Imperfecții vor fi liberi.

Cântecul de leagăn al Imperfecților. Deschid gura să o întreb ce relevanță are, dar culorile sufrageriei încep să se amestece și pământul de sub picioarele mele începe să dispară.

Numără scaieții, patru, cinci, șase,

Luați-vă armele, pietrele și bâtele.

Îmi ia mâna într-a ei. Sunetul televizorului devine monoton. Mirosul fripturii se transformă în miros de dezinfectant și produse de curățenie.

Frasinii se veștejesc,

Primăvara a trecut, vara a murit.

— Așteaptă! strig eu, încercând să arunc o ultimă privire la părinții mei, dar ei au dispărut deja; nu văd decât întuneric și nu aud altceva decât ultimele versuri ale cântecului.

Numără minutele, nu orele.

Pentru că speranța răsare ca o mică floare.

CAPITOLUL 48

Astăzi, voi atârna în ștreang.

Voi fi spânzurată pentru prietenii mei, pentru familia mea și, mai presus de orice, pentru dragoste. Dar nu dragostea pentru un bărbat. Nu, voi fi spânzurată pentru mai mult de atât. Voi fi spânzurată pentru dragostea pentru poporul meu. Pentru dragostea pentru Imperfecți. Pentru Ash, Saskia și Matthew. Pentru Katie și Nate… chiar și pentru Alice. Pentru fiecare lucru imperfect din natură care are dreptul să se numească pe sine „ființă umană”.

În celulă sosește o echipă de stiliști, flamboianți, cu manichiuri perfecte, exact precum cei din scenariu. Mă asaltează cu prafuri, farduri și diverse vopsele, îmi lipesc petice de gene, îmi pictează unghiile, îmi aranjează pielea până strălucește. Mă privesc de sus până jos cu ochi critici, cercetători, iar eu mă agit sub roba mea.

Unul dintre stiliști zâmbește, ceea ce-i produce o crăpătură în rujul de pe buze.

— Bine. Cu siguranță, acum arată mai puțin maimuță.

Bănuiesc că Stoneback nu are încredere că Willow își va declara dragostea dacă arăt ca un șobolan murdar, de gunoi. Stiliștii îmi pun în mână niște lenjerie și mă privesc în timp ce încerc să mi-o trag pe sub robă. Tocmai am reușit să fac asta când ei îmi smulg roba și mă încing cu un brâu metalic în jurul taliei. Se pare că se contractă după cum îi e voia, împingându-mi stomacul în piept. Îmi strâng sânii într-un sutien-minune care îmi adaugă două mărimi. Asta sigur nu s-a întâmplat cu Rose. În ciuda morții mele apropiate, încă mă simt puțin enervată de faptul că silueta mea are nevoie de mai mult ajutor decât a ei. Îmi trag salopeta și mă privesc în oglindă. Abia dacă mă recunosc.

Sosesc doi gardieni. Mi-i amintesc din scenariu. Mă apucă de umeri, cu mâini dure, și mă propulsează printr-o extensie mare din beton, către aeroglisor. Soarele a atins punctul cel mai înalt pe cer, strălucind pe metalul navei și pe valurile de sârmă

ghimpată care străjuiesc fortificațiile. Îl caut cu disperare pe Ash, dar el nu este nicăieri.

Ei mă suie pe o rampă, în navă.

— Oameni morți pe două picioare, spune unul din gardieni.

— Maimuțe moarte pe două picioare, mai degrabă, îi răspunde celălalt.

Nava arată exact ca în scenariu. Aerul este rece, greu de izul de dezinfectant și de praf de pușcă. Bărbații mă conduc către celula de detenție din spatele navei și trag ușa în spatele meu. Atunci îl văd, curba gâtului său, punctul în care părul negru se întâlnește cu albul pielii. Ash. Brațele îi sunt ridicate, cu încheieturile fixate de o bară metalică, iar în clipa aceea îmi amintește de o pasăre cu aripile întinse.

Gardienii mă leagă în același mod, forțându-mă să mă ridic pe vârfuri, cătușele din metal săpând în pielea mea. Ușa alunecă înapoi în poziție și noi ne legănăm în ritmul aeroglisorului, unul lângă altul.

Stiliștii par să-l fi trecut complet cu vederea. Părul lui pare vătuit de mizerie și sânge, iar vânătăile încep să fie vizibile; o învolburare de purpuriu și galben îi înconjoară ochiul stâng asemenea unui monoclu bizar. Eu îmi înfig nasul adânc în gâtul său; pielea și salopeta lui păstrează duhoarea râului și îi simt pielea lipicioasă și fierbinte pe fruntea mea. Când, în sfârșit, mă uit la fața lui, ochii îi rămân însă din cel mai rece albastru. Simt un moment de pace, cuibărită lângă el. Mă gândesc repede la Rose, singură în această celulă, călătorind neînsoțită spre moartea ei și simt doar tristețe pentru ea.

El mă sărută pe tâmplă atât de blând, încât abia dacă simt.

— Îmi pare rău, Violet. Dacă nu te-aș fi urmărit, nu i-ai fi spus niciodată lui Thorn despre Meat House... nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Nu este vina ta.

El expiră rapid și eu îmi dau seama, după aciditatea respirației lui, că nu a mâncat și nu a băut nimic de la arestarea noastră. Am un sentiment de vinovăție, gândindu-mă la dușul meu și la tava cu mâncare caldă.

Îmi împing încheieturile de-a lungul șinei și reușesc să-mi așez un deget pe dosul palmei lui.

— Încearcă să nu-ți faci griji. Îți promit că totul va fi bine.

El zâmbește, cu zâmbetul acela strâmb, și pielea de pe buză i se desparte în centru.

— Cine spune că sunt îngrijorat?

Îmi spun că el încearcă să pară curajos pentru binele meu, dar vocea îi sună ca o versiune fragilă a lui însuși și o lacrimă îi atârnă de genele lungi. Arată ca o picătură de ulei, reflectând culorile vânătăilor.

Tot ce doresc este să îl fac să se simtă puțin mai bine, să încerc să-i ușurez durerea. Îl sărut pe buze, simțindu-i pielea crăpată, dură, pe a mea.

— Aș vrea să-ți pot explica, dar acesta nu este sfârșitul niciunuia din noi.

— Nu mi-am dat seama că ai fi genul spiritual.

— Se va termina în curând, apoi…

— Apoi, ce?

Îmi apăs buzele pe urechea lui, palidă și curbată ca o scoică.

— Dacă ți-aș spune, ai crede că sunt complet nebună, dar nimic nu este ceea ce pare.

El se întoarce spre mine, îndesându-și nasul în obrazul meu.

— Mi-ai spus, deja, că ești un asasin care călătorește prin timp, ce ar mai putea să bată asta?

Gura mea o găsește, din nou, pe a lui. Simt fiecare nervură a buzelor sale, conturul lor atât de special, unic precum o amprentă. Mă gândesc că aș putea începe iar să plâng, așa că mă retrag.

— Speranța răsare ca o mică floare, zâmbește el.

Versurile poemului revin iar și iar în capul meu. Simt că lipsește ceva, ceva cu adevărat important, dar de fiecare dată când mă apropii, se ascunde de mine.

El îmi observă confuzia de pe figură și spune:

— Ceea ce am vrut să zic este că lumea a prins viață de când te-am întâlnit pe tine.

Gheara tristeții mă strânge din nou de gât – o amintire a pierderilor viitoare. Vorbesc cu sinceritate, o undă de disperare strălucind în cuvintele mele:

— Ai avut vreodată senzația de déjà vu? Ecouri sau reflexii, de parcă ți-ai mai fi trăit viața o dată?

Sprâncenele i se adună a mirare.

— Devii spirituală, din nou?

Încerc să-mi maschez disperarea, dar am senzația că pieptul îmi este găurit de ceva ascuțit, lung și neiertător. Când eu mor, scenariul se resetează, iar el nu-și va aminti de mine.

— Ce înseamnă asta? întreabă Ash.

— N-are importanță.

Îi studiez fiecare linie a feței, fiecare por, fiecare strălucire din ochii aceia iernatici, încercând să-mi imprim imaginea lui în minte, pentru că tocmai am avut un alt gând, și mai devastator.

Nici eu nu-mi voi aminti de el.

CAPITOLUL 49

Aeroglisorul începe să coboare și auzim un zgomot ciudat, ca un tors. Crește și iar crește, până când devine un bâzâit furios.

— Este mulțimea, spune Ash.

Uitasem despre mulțime. Cântând, strigând, împingând – o masă ca o maree de OIM-i însetați de sânge. Lătrând după sângele Imperfecților. Al meu și al lui Ash. Nava aterizează și am senzația că mulțimea ne înconjoară, urlând prin ferestrele camuflate, lovind panourile din metal cu pumnii.

Un gardian se apropie de noi. Privește direct la Ash.

— Ai noroc, maimuță de canal. Președintele vrea o singură spânzurare astăzi – spune că va avea impact mai mare, orice dracu' o fi însemnând asta.

Trupul îmi este inundat de ușurare. Desigur că președintele mă vrea doar pe mine pe scenă. În scenariu nu era decât Rose. Stoneback vrea ca firele să se țească cât de strâns posibil, asigurând închiderea ciclului și întoarcerea lui Alice acasă. Știu că Ash n-ar fi murit de-adevăratelea – s-ar fi trezit la începutul poveștii, înapoi în bucătăria lui Ma, amestecând în supă, dar tot mă bucur că nu trebuie să treacă prin toată această durere. „Toată această durere”. Cred că s-ar putea să vomit.

— Nu, așteaptă, spune Ash. Dacă vrei o singură spânzurare, atunci spânzură-mă pe mine.

Gardienii nu ascultă. Îi desfac cătușele.

— Așteaptă, te rog! strigă el. Spânzură-mă pe mine, nu pe Violet!

— Nu-ți face griji, râde gardianul. Îți vei vedea iubita din țarcul Imperfecților.

— Nu, vă rog, nu!

Ash se luptă cu gardianul, dar nu este pe măsura fizicului voinic al OIM-ului. Mă privește în ochi.

— Te iubesc, Violet.

Partea emoțională a creierului meu se desprinde ca o piesă dintr-un puzzle, și aflu că știu lucruri, deși nu mai pot să le simt. Ash îmi spune că mă iubește. „Ash al meu”. Mă simt golită… pierdută. În mai puțin de o oră, nu ne vom mai cunoaște. Vom fi

niște străini despărțiți nu doar de niște minciuni, un zid sau o pădure de mărăcini; vom fi despărțiți de un întreg univers, o crăpătură în timp, o pierdere totală a memoriei. Povestea noastră de dragoste este pe cale să devină o tragedie, precum cea dintre Rose și Willow. Apreciez această ironie chiar și în starea mea disociată.

Ash repetă cuvintele iar și iar în timp ce este târât departe de navă. „Te iubesc, Violet. Te iubesc”. Acestea se estompează în mugetul mulțimii, până când nu le mai pot auzi.

S-a dus.

Acest gând mă trezește din inerție. Partea dislocată a creierului meu cade înapoi la locul ei, iar eu nu mai plutesc. Realitatea situației mă lovește: nu-l voi mai vedea niciodată pe Ash.

— Te iubesc! strig eu în urma lui.

Dar este prea târziu.

CAPITOLUL 50

Un gardian îmi desface cătușele. Panica mă face să nu-i recunosc trăsăturile, dar văd sclipirea de ură din ochii lui, ascuțită și clară. El mă trage spre ușă și eu mă pregătesc pentru mulțime, dar când ușa culisează nu văd decât gri. Nava a aterizat în oraș, lângă Coliseum. Vor ca eu să trec prin porțile Imperfecților, porțile condamnaților. Exact ca în scenariu.

Cobor din navă și duhoarea de păsări în descompunere mă lovește. Pentru un scurt timp, inima mea se avântă. Îmi rezerv un moment să privesc împrejurimile. Văd zidurile Coliseumului la vreo sută de metri depărtare, dar nu-l pot zări pe Ash. El trebuie să fie, deja, în țarcul Imperfecților. Nu văd niciun alt Imperfect. Presupun că au fost îngrămădiți în colibele lor, privind spectacolul la televizoarele adunate de prin gunoaie. Caut porțile orașului, dar un roi de gardieni înarmați îmi obstrucționează vederea, împingându-se în mine, trăgându-mă după ei, astfel încât devin parte a unei singure entități kaki.

Din cealaltă parte a zidului erupe sunetul unei fanfare strălucitoare. „Peste zece minute, voi atârna în ștreang”. Picioarele încetează să-mi mai funcționeze și gardienii trebuie să mă tragă după ei, cu picioarele târâte în urma mea, ca două mâini flasce de simian, de parcă aș fi, cu adevărat, o maimuță. Ajung la porți și ei mă împing în poziție verticală. Apare unul dintre stiliștii flamboaianți. Mă șterge la ochi cu tampoane din bumbac, îmi unge buzele cu ulei, îmi aranjează părul.

Aud vocea mlădioasă a președintelui Stoneback ridicându-se deasupra zidurilor Coliseumului. Rostește exact cuvintele din scenariu, numai că de data asta vorbește despre mine.

„Bine ați venit la Dansul pe eșafod, prieteni OIM-i. Suntem pe cale să fim martori la moartea Imperfectului cu numărul 753811. Un Imperfect de noapte care și-a folosit trucurile sale animalice pentru a păcăli un tânăr OIM deosebit, făcându-l să creadă că ar putea să aibă sentimente pentru ea. Un Imperfect de noapte care a sedus și a mințit pentru a-și croi drumul către inima unui OIM, pentru a avea acces la secrete guvernamentale.

Un mic spion mizerabil, care încearcă să dărâme OIM-ii, care încearcă să distrugă stilul nostru de viață”.

Mulțimea mugește.

Toți se îndepărtează de mine – stilistul, gardienii. Mă legăn pe loc, tremurând în salopeta mea, privind la porțile metalice impenetrabile. Încep să tremur necontrolat, mai rău decât atunci când m-au tras afară din râu, și cred că inima mea este pe cale să explodeze.

Vocea președintelui, din nou:

„Haideți să o vedem pe această seducătoare, acest spion”.

Porțile încep să se deschidă. Mulțimea devine tăcută. Privesc o felie din colorata lume OIM care se extinde și se extinde până când îmi acoperă tot câmpul vizual. Și, în ciuda terorii care-mi pulsează în corp, încă apreciez ironia: cel mai negru moment al meu este scăldat în culorile OIM-ilor. Costume dens pigmentate cu smarald și purpuriu, coame de păr strălucitor, toate culorile de piele, de la porțelan la abanos. Totuși, toate fețele arată la fel. Simetrice, perfecte și însetate de răzbunare.

Liniștea rezistă. Stau perfect nemișcată, abia respirând, clipind și privind direct spre ei. Realizez cât de mult îi urăsc și sunt surprinsă de cât de intensă este această emoție – mă consumă mai mult ca dragostea, un lucru fizic radiind în valuri dinspre mine. Păpușa aceea rusească, lăcuită, apare din nou, încorporându-mă ca o armură, ținându-mă dreaptă, oferind putere picioarelor mele, brațelor, întregului trup.

Vor o spânzurare? Le dau eu o spânzurare.

„Și iat-o, doamnelor și domnilor. Vinovată de două capete de acuzare: relații cu un OIM și înaltă trădare. Este păcat că nu o putem spânzura de două ori”.

Mulțimea râde. Încep să merg spre scenă cu pași mari, conduși de ură. Urăsc vocea și zâmbetul lui Nate din capul meu. „Boașe de oțel. Boașe de oțel”.

Nu mă uit la funie și nici la Ash, aflat în țarcul Imperfecților. Nu pot risca să-mi crap armura sau să-mi încețoșez claritatea țelului, încerc să nu mă gândesc la elicopter, la giganticul foc de tabără care a luminat fețele rebelilor în ultima noapte. Nate este alături de mine, cu figura agitată. Abia reușesc să privesc masa de ochi strălucitori, simetrici.

În mulțime, stând aproape de primul rând, îl observ pe Willow, cu fața încleștată de o emoție necunoscută care oscilează

undeva între frică și dragoste. Alături de el se află Alice, cu mâinile jucându-i-se nervoasă în jurul gâtului. Realizez că o urăsc și pe ea.

Călăul stă în picioare – un stâlp negru – cu mâinile așezate pe levier. Știu că armura mea nu mă va lăsa baltă. Nu mă voi sparge în bucăți. Hotărârea se întărește în interiorul meu și îmi aduce un bine-venit sentiment de calm. Urc treptele spre scena din lemn, mă așez pe trapă și îl las pe călău să-mi pună lațul în jurul gâtului. Nu știu de ce, poate ca o ultimă încercare de a trece peste ultimele mele cinci minute, mâinile mele dau peste lanțul din buzunar. Îl strâng cât de tare pot. Nicăieri nu e ca acasă.

Președintele vorbește din nou. „Imperfectule! Crimele tale se pedepsesc cu moartea”.

Privesc spre Alice. Ochii îi sunt plini de lacrimi, iar nasul de muci. Nu poate vedea scenariul încheindu-se, nu poate suporta să părăsească acest loc uitat de Dumnezeu. Habar n-are că, atunci când se va întoarce acasă, va fi folosită de președinte pentru a-i servi pe OIM-i scriind o urmare în favoarea lor, pentru fan club. Falca mi se încleștează, senzația de gol din piept este aproape de nesuportat. Privesc într-o parte și atunci îi văd, stând în picioare în țarcul Imperfecților. Nu numai pe Ash, dar și pe Saskia, și pe Katie.

Aceasta pare mai mult decât panicată, cu pumnii albi, amenințând să-și rupă din piele în timp ce își trece degetele prin părul roșu. Privirile ni se întâlnesc și reușește să clipească, de parcă ar fi înapoi în clasă, ascultându-mi prezentarea. Saskia pare devastată. Durerea îi schimonosește trăsăturile și de pe bărbie i se scurg lacrimi. Mă gândesc rapid cât de drăguță pare cu toată furia dispărută de pe figură.

Apoi, îl privesc pe Ash. Aș vrea să-i fi spus adevărul, oricât ar fi sunat de nebunesc. Aș vrea să-i fi povestit despre Comic Con și despre universul paralel, despre Willow și Alice… despre tot. Dar mai mult decât orice, aș vrea să-i fi spus că-l iubesc. Chiar dacă ne vom trăi restul viețile noastre uitând de existența celuilalt, cel puțin pentru câteva momente minuscule m-aș fi putut uita în ochii aceia minunați și aș fi văzut adevărul reflectându-se înapoi spre mine.

Huruitul tobelor începe. Exact ca în scenariu. Mă întorc spre Willow. În orice secundă, el va sări peste barieră și se va urca pe

scenă, declarându-și dragostea pentru mine. Ritmul tobelor se întețește. În orice secundă… El rămâne însă complet nemișcat, cu mâinile tremurându-i și cu ochii închiși.

Stomacul meu o ia la vale, inima este înjunghiată. Nu mi-a trecut prin cap nicio clipă că Willow va rămâne înțepenit. Dacă el nu-și rostește replicile, dacă scenariul nu se închide, se poate întâmpla orice. Probabil că voi muri pe acest eșafod, în acest univers, împreună cu toți cei din el. Ash, Saskia, Katie, chiar și Alice vor înceta să existe.

Ritmul tobelor crește, dar Willow încă nu se mișcă. Ochii îi rămân strâns închiși, iar buzele îi vibrează ușor, de parcă ar murmura o rugăciune. Poate că timpul pe care l-a petrecut cu Rose, fugind prin orașul Imperfecților, a fost cel care i-a întărit sentimentul de dragoste pentru ea. Poate că faptul că acum stă alături de Alice, un înlocuitor drăguț și amuzant, îi slăbește hotărârea. Sau poate că Willow din realitatea curentă – Willow „al meu” – chiar este mai slab decât Willow din scenariu. Oricare ar fi motivul, am eșuat. Lacrimi fierbinți îmi curg pe față. Mă simt învinsă, pierdută. Toate astea au fost degeaba.

„Haide! strig în mintea mea. Haide, Willow, trebuie să faci asta”.

Ritmul tobelor îmi umple creierul, mai puternic decât un pluton de execuție. Mă uit la Alice. Mă rog să intervină, să-l pocnească pe Willow peste cap sau ceva asemănător. Știu însă că ea crede că dacă scenariul nu se închide, eu voi muri, pur și simplu, iar ea va rămâne în această lume. Însă dacă ar ști adevărul, dacă aș putea să i-l explic…

Ritmul tobelor atinge punctul culminant. Totuși, Willow încă rămâne complet nemișcat, cu ochii strâns închiși, fără să îndrăznească măcar să mă privească. Mă uit din nou la Alice. Ea clipește lent către mine, aproape în gol, așteptând doar ca trupul meu să cadă.

Ea i-a ales pe ei, nu pe mine.

Lanțul îmi alunecă printre vârfurile degetelor, chiar în clipa în care răpăitul tobelor se oprește. Liniște. Cu excepția clinchetului slab al inimii frânte care cade pe podea.

Asta a fost.

Îmi țin respirația și aștept scârțâitul trapei care se deschide, pocnetul funiei în jurul gâtului meu. În schimb, aud o voce. Tare, puternică și plină de furie.

„STOP!”

Ridic privirea și o văd. Sărind peste bariere, urcându-se pe scenă, cu părul blond fluturându-i în jurul feței. Alice. Stă în picioare pe scenă, cu mâinile tremurându-i, cu pieptul ridicându-i-se și coborând în timp ce smulge o serie de respirații rapide, superficiale. Se uită la mine pentru o clipă. Arată altfel, cu fața ei frumoasă deformată de frică, cu toată culoarea aceea de miere scursă din pielea ei. Și îl văd, în locul dintre claviculele ei – colierul cu jumătatea de inimă, marginea lui zimțată reflectând lumina soarelui. Pentru o secundă, mă înghite vina de a mă fi îndoit de ea.

Ea clatină încet din cap către mine. Împărtășim un moment de înțelegere. Apoi, ea își întoarce fața către mulțime.

— Numele meu este Alice, iar Imperfectul pe care vă pregătiți să-l spânzurați are un nume: Violet. Este cea mai curajoasă și mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Imperfect sau OIM, este o ființă umană.

Alice citează scenariul aproape cuvânt cu cuvânt, ținându-se de el pentru prima dată de la sosirea noastră aici. Vocea ei trece dincolo de zidurile Coliseumului, provocându-i pe toți să o contrazică.

— Ea nu este o seducătoare sau o criminală. Este cea mai bună prietenă a mea și o iubesc din toată inima.

Alice mă susține cu privirea ei albastră, de indigo.

— Te iubesc, Violet.

Pe ecranul din spatele meu aud suspinul președintelui. Știe că a pierdut. Alice și-a dorit să trăiască asemenea unui OIM, să rămână în această lume, dar renunță la tot pentru mine. Brusc, înțeleg ce voia să spună Baba. Acesta este sacrificiul lui Alice, aceasta este dragostea lui Alice. Acum, nu mai are cum să scrie un scenariu în favoarea OIM-ilor. Îi zâmbesc, cu cel mai mare zâmbet de care sunt în stare.

Mă gândeam că îmi va fi dificil să spun replica finală, știind ce mă așteaptă – strânsoarea funiei, zvâcnetul brusc și durerea –, dar acum mi se pare corect, natural.

Așa că, fără alt ceremonial, umplu Coliseumul nu cu scaieți, ci cu vocea mea.

— Și eu te iubesc.

Și, în sfârșit, trapa se deschide.

CAPITOLUL 51

Îmi imaginasem spânzurătoarea ca pe o durere atotcuprinzătoare – una care va umple fiecare parte a ființei mele până când mă va defini, va deveni parte din mine. De fapt, am simțit-o foarte precis: lațul strângându-se în jurul gâtului meu, gulerul arzând, tragerea în jos, de la greutatea trupului meu, plămânii cerând cu disperare aer, picioarele mișcându-se în voia lor, în căutarea terenului solid. Aud strigătele mulțimii, trecând de la bucurie la ofensă, năvălind peste mine în valuri. Lumina se diminuează, iar vederea mea este piperată cu o explozie de stele mișcătoare.

Încep să mă simt la fel ca atunci când a murit Nate; îndepărtată în mod straniu. Ies afară din durere, guler, stele, de parcă toate astea nu mai sunt decât un costum bizar. Plutesc deasupra mea, privind scena de parcă ar fi dintr-un film.

Aud vocea lui Alice, puternică și sonoră.

— Vom continua să permitem aceste crime, acoperite de guvern, împotriva unor Imperfecți nevinovați?

Aud o altă voce. Mama. „Asta este, Violet. Asta este”.

„Nu încă, mamă”, încerc să spun. Trec mai departe, sus, sus între nori și departe, sub mine, le văd pe Alice și pe Katie, cu fețele întoarse în sus de parcă ar putea să-mi vadă spiritul îndreptându-se spre soare. Mirosul de păsări în putrefacție și de polen se pierde în nările mele, înlocuit de ceva mult mai curat, ceva făcut de om.

„Asta este, draga mea. Asta este. Poți să faci asta”.

Observ cum mulțimea începe să se revolte. Mișcată de cuvintele lui Alice, ofensată de moartea mea. Strigătul colectiv de indignare. Pumnii ridicați în aer. Ash se urcă pe scenă și îmi duce trupul în mulțime, cu fața scăldată în lacrimi.

— Cine sunt animalele, acum? strigă Alice din toată puterea plămânilor ei. Cine sunt animalele, acum?

Apoi îi văd pe Imperfecți năvălind peste zidurile Coliseumului, alăturându-se OIM-ilor, uniți prin moartea mea, pentru prima dată după secole.

„Asta este, Violet, poți să faci asta. Deschide ochii”.

Mirosul acela steril de medicamente, de dezinfectant și de așternuturi proaspăt spălate îmi umple nările. Aud o serie de piuituri, clinchetul de metal pe metal.

„Nu încă, mamă. Trebuie să completez ciclul”.

Pip. Pip. Pip. Privesc la mulțimea care acoperă eșafoadele, rupând bârnele de susținere, ridicând plăcile. Scena se închide și spânzurătorile se răstoarnă, asemenea catargelor unei corăbii în furtună. Toată lumea rămâne nemișcată, OIM-i și Imperfecți laolaltă. Așchii de lemn și nori de praf se ridică în aer, răsucindu-se, dansând și reflectând soarele.

Ciclul este complet.

Pip. Pip. Pip. În sfârșit, deschid ochii.

CAPITOLUL 52

Alice își strânge în jurul trupului jacheta din blană falsă.

— Este al naibii de frig afară.

Are dreptate. Este felul acela de frig care pare să vină dinspre pământ, trecând prin tălpile bocancilor, împrăștiindu-se în picioare și cățărându-se prin corpul tău până când și dinții ți se par expuși și dezgoliți. Îmi trag căciula din lână mai bine pe cap și încerc să-mi micșorez corpul, de parcă aș putea, cumva, să păcălesc frigul.

— Încetează cu plânsul, sudistă moale, spune Katie, suntem la doar cinci minute distanță.

Alice se foiește.

— În cinci minute, o să-mi cadă sânii.

Fațada din piatră a spitalului pare să devină tot mai mare cu fiecare pas, transformându-se dintr-un cub solitar într-un turn impozant din cărămizi și geamuri, sclipitor de la sticlă și gheață. Întotdeauna mă întreb dacă pot vedea fereastra noastră; fereastra camerei în care m-am trezit, în urmă cu șase luni, ținându-mă de gât, luptându-mă pentru aer, fluturând din picioare, o mulțime de cearceafuri albe și asistente agitându-se în jurul meu. Și întotdeauna mă întreb dacă prietenele mele se gândesc la același lucru, căutând în tăcere indicii, o vază familiară pe pervazul unei ferestre, poate.

Alice și Katie s-au trezit din comă la câteva minute după mine. „Cei patru de la Comic Con”, așa ne-a numit presa – un grup de copii care și-au pierdut cunoștința la Comic Con-ul din Londra și au intrat în comă, ca urmare a unui cutremur minor. Nicio rană vizibilă la vreunul din noi. Mistere medicale. Iar când trei dintre noi și-au revenit, exact o săptămână mai târziu, am devenit celebri pentru cel puțin o zi, până când una dintre surorile Kardashian și-a făcut un alt implant în fund.

Traversăm drumul și vântul bate mai tare, ridicând zăpada de pe caldarâm, de pe capotele mașinilor, de pe marginea zidurilor din cărămidă ale fațadelor magazinelor, răsucind-o în spirale care dansează prin aer. Asta îmi amintește de o imagine familiară din mintea mea. Scaieți. Sute de semințe,

înconjurându-ne în propriul nostru glob de zăpadă. Sau poate pene, albe și maro, explodând în jurul meu și aterizând pe podea, însoțite de râs și de ciripitul păsărilor.

Aceste imagini îmi revin adesea. Uneori, îmi explodează în starea de conștientă, strecurându-se încet, descoperindu-se în etape. Fragmente de imagini, de mirosuri și de zgomote. La început, erau neclare, ca într-un vis; acum, detaliile sunt mai fine, filtrate de toate simțurile mele. Rămân însă zone de mozaic neterminat. Oricât de mult aș încerca, nu pot să le țes în ceva care să aibă sens. Cel puțin, nu încă. O doamnă stranie, cu ochi verzi ca mărul, mă vizitează în vis. Încearcă să mă ajute, șoptindu-mi despre călătorii, despre un tărâm foarte îndepărtat.

— Te simți bine, Vi? mă întreabă Katie.

— Mda, îi răspund – o minciună evidentă.

Prietenele mele mă apucă fiecare de câte un braț, căldura trupurilor lor închizându-se în jurul meu. Traversăm parcul spre intrarea principală a spitalului, pe jumătate mergând, pe jumătate patinând. Nu mă pot opri și privesc cerul de iarnă. Are o culoare uimitoare, un albastru palid. Arată aproape ca o foaie de sticlă suspendată deasupra noastră, reflectând culorile palide, estompate, ale Londrei înghețate. Pentru momente extrem de scurte, chiar îmi amintește de ceva sau, mai exact, de cineva, deși nu-mi dau seama cine este.

Sărim peste trepte, recunoscătoare pentru suflul de aer cald care ne așteaptă în holul spitalului, și mă întreb dacă mirosul acesta – medicinal și artificial – le dă și prietenelor mele un sentiment neplăcut. Ne despărțim, pentru a ne scoate căciulile și a ne despleti părul. Zâmbesc la vanitatea noastră colectivă, în timp ce asistentele cu plase pentru păr și pacientele cu halate ale spitalului NHS, strălucitoare de scrobeală, roiesc în jurul nostru.

Recepționera mă vede și îmi face un semn cu mâna. Cunosc tot personalul administrativ, nu după nume, ci din sonoritatea descrierilor din capul meu – un semn că sunt pe cale să devin un adevărat scriitor, poate. Așa că aceasta este doamna cu ochii mereu obosiți, dar cu părul care nu doarme niciodată. Îi întorc salutul și ea zâmbește, dar pare ușor forțat – de parcă ar vedea greutatea zdrobitoare, invizibilă, pe care o duc, dar pe care nu știe să o recunoască sau să o ușureze. Sau poate că știe că eu ar trebui să zac pe patul de spital în locul lui Nate, cu tuburile

strecurate în gură. Poate că vede aura neagră de vinovăție care mă înconjoară, mă îngroapă – sentimentul sfâșietor pe care-l am știind că Nate ar fi trebuit să se trezească și el, dacă aș fi fost mai deșteaptă, mai puternică, mai rapidă… mai bună. Nu are niciun sens, știu.

Mă îndrept în jos, pe coridorul principal, tălpile mele din cauciuc scârțâind pe podeaua din vinil. Alice, Katie și cu mine facem întotdeauna acest drum repede, e o înțelegere nerostită. La fel ca și mie, nu le place să vadă personalul medical – nu e ceva personal, dar este mai simplu să eviți contactul vizual cu o persoană care este posibil să-ți fi schimbat cateterul.

— Deci, ce i-ai adus astăzi? întreabă Katie, când ajungem, în sfârșit, la lift. Obișnuita selecție de povești cu zâne?

— Nu și astăzi, îi răspund și apăs butonul, iar degetul mi se colorează într-o lumină verde. Astăzi i-am adus ceva puțin mai personal.

Privim numerele cum clipesc deasupra capetelor noastre în timp ce liftul coboară spre noi prin tubul lui din beton.

— Oh, curios, spune Katie.

Alice zâmbește.

— Ceva puțin mai futuristic, ceva puțin mai distopic.

— Oh, Doamne! țipă Katie. Nu-mi spuneți că l-ați terminat!

Liftul sosește și noi intrăm în cutiuța din metal. Se clatină, iar eu realizez că nu mă mai gândesc la mecanismul care se deșiră deasupra noastră, trăgându-ne tot mai sus, departe de siguranța pământului. Înainte de comă, mi-aș fi cântat ABBA în minte ca să opresc panica, dar ceva în legătură cu acea comă m-a schimbat. Lăsând la o parte vinovăția, m-a făcut mai încrezătoare, mai sigură de mine. Ați crede că ar trebui să fie tocmai pe dos, să mă tragă mai aproape de uitare. Nu pretind că înțeleg, dar este destul de drăguț să nu mai fac pe mine de fiecare dată când țin o prezentare.

Alice își trage Kindle-ul din geantă.

— Ei bine, am terminat prima variantă, nu-i așa, Violet?

— Mda, dar sunt convinsă că editorul nostru va dori să facă modificări, încuviințez eu.

— Oh, da, dragă, editorul nostru.

Katie își forțează vocea într-un chițăit dincolo de limită, așa că sună mai degrabă ca un accent regal decât de Liverpool.

— Mucles, spune Alice râzând.

— Nu, serios, e minunat, răspunde Katie. Sunt foarte încântată de voi două. Aveți un contract adevărat. Și nu e orice carte – e urmarea la *Dansul pe eșafod.*

Alice pare stânjenită pentru o clipă.

— Ei bine, am avut un ajutor.

Se referă la Russell Jones. După ce a postat fotografia aceea, în mai, popularitatea lui Alice ca scriitor de eseuri de ficțiune a decolat. A fost destul de ușor să obțină un contract pentru o carte, chiar și cu prietena ei cea mai bună drept co-autor. Totuși, ideea să scriem această continuare a fost a mea, nu a lui Alice. O idee pe care mi-a dat-o doamna bătrână cu ochi verzi ca mărul, la puțină vreme după ce ne-am recăpătat cunoștința, deși îmi amintesc visul acela de parcă ar fi fost noaptea trecută.

Stăteam în fața unei livezi pline de cântecul păsărilor, de strălucirea soarelui și de mirosul fructelor.

Atunci a apărut doamna bătrână și mi-a pus în mână ceva. Apoi buzele i s-au despărțit și mi-a vorbit cu o voce familiară: „Nu a fost un accident că ai ajuns în lumea noastră împreună cu Alice. Eu v-am adus. Președintele are planul lui, iar eu îl am pe al meu”.

Nu am înțeles prea bine ce a vrut să spună, dar am simțit că trebuie să întreb, pentru orice eventualitate. „Care este planul tău?” „Salvarea Imperfecților nu se încheie odată cu demolarea spânzurătorilor, copila mea”.

„Dar cum se termină?”

Ea a zâmbit. „Nicăieri nu e ca acasă, Micuță Floare”.

Mi-am desfăcut degetele și am văzut cea mai mică floare de violetă cuibărită în șanțurile palmei mele. Și, brusc, totul a căpătat sens. „M-ai adus în lumea ta ca să devin un adevărat Imperfect. Vrei ca eu să scriu urmarea?”

Ea a încuviințat. „Tu și Alice. Scrieți o continuare în favoarea Imperfecților, pe care să o citească fan clubul. Întrerupeți această buclă, Micuță Floare. Eliberați-ne”.

În dimineața aceea, m-am trezit plină de nevoia copleșitoare de a scrie o continuare împreună cu Alice. Simțeam că este o chestiune de viață și de moarte – de parcă viitorul Imperfecților ar fi depins de asta. A fost nevoie de o cană de suc de portocale și de câteva bucăți de pâine prăjită ca să-mi aduc aminte că Imperfecții nu sunt decât personaje din romanul meu preferat.

La început, am fost neliniștită când i-am sugerat lui Alice să scriem o continuare împreună; ea a fost mereu protectoare cu scrisul ei. Bine, o să spun „prețioasă”, dar cred că acea comă a schimbat-o și pe ea. Este tot Alice, doar că pare puțin mai… blândă. Iese din casă fără machiaj, roșește când îi faci un compliment și, zilele trecute, chiar a mers împreună cu mine la unul dintre recitalurile de violoncel ale lui Katie, iar pianistul de acompaniament nici măcar nu era drăguț. Oricum, ea și-a aruncat brațele în jurul meu și mi-a spus: „Este cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată”.

Procesul nu a fost tot timpul lin, dar cu Alice mai blândă și cu mine mai încrezătoare, am reușit, cumva, să ne întâlnim la mijloc. Au existat câteva contre. De exemplu, ea păstrează încă o dragoste ridicolă de fan pentru Willow și a dorit ca el să primească rolul principal, în timp ce eu eram înclinată să-l scot cu totul din peisaj. Nu știu de ce, dar personajul lui chiar mă enervează acum; îmi pare foarte slab și egoist – presupun că experiențele recente m-au făcut să mă maturizez și să pun personalitatea înaintea aspectului. În cele din urmă, am căzut de acord ca protagonistul să fie un alt personaj din *Dansul pe eșafod.* Cineva cu un real potențial de creștere. Am știut imediat că trebuie să fie „cățelușul” – Ash, pentru că un cățeluș nu poate decât să crească.

Mai exista însă un personaj asupra căruia am căzut de acord, sută la sută.

Ușile liftului se deschid și mirosul de medicamente se intensifică, făcându-mi inima să stea în loc. Mergem pe coridor citind semnele, deși le-am citit de o mie de ori, grăbind pasul când ne apropiem de salon.

Ajung la ușile albe și mă opresc, spălându-mi mâinile cu dezinfectant. Îmi rezerv un moment să privesc prin geamul hubloului. Nate zace pe pat, întins, cu fruntea ridicată, astfel încât la prima vedere pare că se uită la televizor sau ascultă ceva la iPod-ul lui. Aceasta este partea mea preferată din vizita la spital: să-l privesc din spatele panoului de sticlă, încadrat de o bucată circulară de lemn. Este de parcă s-ar afla într-o cu totul altă lume, captiv într-o fotografie sau într-un ecran de televizor. Plutind într-o bulă. Ceva suprarealist, distanțat, mă face să cred că orice s-ar putea întâmpla – de parcă ar putea, pur și simplu, să se trezească.

— Ești gata? întreabă Katie.

Îi răspund trecând prin uși, în salon. Sunetele mărunte ale spitalului îmi umplu capul, bipăitul monitoarelor, bâzâitul ventilatoarelor, mirosul dezinfectantului și al urinei și sentimentul acela magic, din afara lumii, dispare complet. Realitate mă izbește. Nate este în comă. Nu s-a trezit de șase luni. Și, cu fiecare zi care trece, cu fiecare oră, cu fiecare minut, devine tot mai puțin probabil că o va face. Vederea mea este încețoșată de lacrimi și aura neagră a vinovăției pare să acopere salonul cu umbra ei.

Alice stă pe un scaun alături de el și îl mângâie pe mână.

— Hei, ciudatule, spune ea.

Mi-l imaginez deschizând ochii și spunându-i să se care. Are paisprezece ani. Atunci îmi aduc aminte că a împlinit cincisprezece cu doar câteva săptămâni în urmă – îi țin sub nas prăjitura lui preferată de ciocolată, făcută în casă, ca să o poată mirosi –, și lacrimile încep să-mi scalde fața.

Katie trage un scaun confortabil, ca să pot sta lângă Nate, vizavi de Alice.

— Mobilă tâmpită de spital, murmură ea, fixându-l pe poziție.

Zâmbesc pentru mine. Katie cea de încredere. Nicio comă nu o poate schimba.

Înainte să mă așez, mă aplec înainte și îl sărut pe frunte. Miroase un pic a transpirație și a șervețele pentru bebeluși, și pot să jur că genele lui aurii se mișcă ușor, tremurând sub respirația mea.

Încă îmi amintesc prima dată când l-am văzut așa. Mă trezisem doar de puțin timp și, deși doctorii m-au asigurat că el este, de fapt, în viață, stătea întins în pat alături de mine, puteam să disting țepii de culoarea nisipului din părul lui și nu puteam să cred că este el. Știam, cu o anumită certitudine, că este mort, de parcă l-aș fi privit murind.

Așa că, imediat ce personalul medical și părinții au părăsit salonul ca să aibă o discuție privată, de adulți, mi-am scos tuburile care rămăseseră și m-am apropiat de marginea patului lui. Alice și Katie au apăsat ca nebunele pe soneriile lor, încercând să cheme asistentele să mă ajute, rugându-mă, cu voci răgușite, să trec înapoi în pat înainte să mă prăbușesc. Oricum, am ajuns la el.

Arăta de parcă ar fi fost construit din ceară, cu toate firele, tuburile și bucățile de bandă adezivă care-l țineau legat. Totuși, monitorul bipăia în continuare și am putut să văd cu ochii mei ceea ce nu crezusem cu inima.

Doctorii aveau dreptate.

Era în viață.

Înainte să mă năpădească vina, durerea și furia (și ce m-au mai năpădit), am simțit ușurare. Voiam să-l sărut, să-l țin în brațe și să râdem împreună. În schimb, am făcut un lucru ciudat. I-am tras învelitoarea și i-am ridicat bluza de pijama. Și am văzut-o acolo, nu mai mare decât o monedă de un penny: o cicatrice roșie, circulară, pe abdomenul lui. O rană de glonț, vindecată. Și cel mai straniu lucru? Nu m-a surprins, nici măcar pentru o clipă. Am privit de la Alice la Katie și nu păreau nici ele surprinse. Am știut în acel moment că ne gândeam la același lucru – era responsabilitatea mea să ajung la el, să-l trezesc, să-l aduc acasă.

Mai târziu, mama mi-a spus că Nate murise în ziua dinainte să mă trezesc eu, că monitorul lui afișase linia dreaptă timp de trei minute înainte să reușească să-l readucă la viață. Trei minute întregi. Nu pot nici măcar să-mi țin respirația preț de două minute. Îmi amintesc fața mamei, golită de orice culoare când a rostit cuvintele: „Nu voi uita niciodată sunetul acelei linii drepte, Violet”. Știu că am gândit: „Nici eu”.

Alice îmi dă Kindle-ul ei și, în sfârșit, mă cufund în scaunul de lângă pat. Îmi las o mână pe brațul lui, care este surprinzător de cald, iar cu cealaltă încarc prima pagină a manuscrisului: *Continuare la Dansul pe eșafod – Cântecul Spânzurătorilor.*

Alice privește peste pat la micul monitor.

— Nu, scapă ea, treci direct la partea mai bună, știi tu, partea pe care o va adora cu adevărat.

— Mda, să nu-l facem să asculte punerea în scenă, spune Katie, așezându-se pe pat. Săracul, trebuie să fie deja teribil de plictisit.

Niciodată nu am vorbit despre asta, eu și prietenele mele – de ce am ajuns în comă, de ce ne-am trezit la câteva minute una după alta, rana misterioasă de glonț a lui Nate –, dar uneori mă întreb dacă și ele au acum vise stranii, dacă sunt ocupate să asambleze propriul lor mozaic de amintiri dezlânate. Pentru că este ca și cum ele ar ști că Nate chiar ne poate auzi, de parcă ar

ști că s-a schimbat ceva – există ceva special – în legătură cu cei patru de la Comic Con.

Bat darabana cu degetele pe butonul de întors paginile, sărind peste cuvintele electronice până când ajung în locul dorit. Intrarea băiatului. Singurul personaj asupra căruia Alice și cu mine am căzut de acord, sută la sută, încă de la început.

Apoi, strâng carnea caldă a lui Nate între degete și încep să citesc:

Thorn a dat ocol băiatului, privindu-l din cap până-n picioare.

— Și tu de ce crezi că ne poți ajuta?

Băiatul a zâmbit – cu fața doar gropițe și pozne – și și-a tras de pe frunte părul de culoarea nisipului.

— Pentru că s-ar putea să arăt ca un copil Imperfect tâmpit, dar sunt la fel de deștept ca OIM-ii medii. Asta mă face să fiu perfect ca spion, nu crezi?

— Bine, dacă te crezi atât de deștept… dovedește-o.

— Tu ești un OIM, spune băiatul.

— Nu este foarte dificil de ghicit, se încruntă Thorn. Sunt înalt și am trăsături simetrice.

— Nu din cauza asta. Și Imperfecții pot fi înalți și atrăgători. Vocea te-a dat de gol – încerci prea tare să aplatizezi vocalele.

Thorn își ajustă peticul de pe ochi, prefăcându-se enervat.

— Ei bine, cu siguranță că ești mai curajos decât majoritatea OIM-ilor, recunosc asta. Care este numele tău, Imperfectule?

Băiatul îi oferi zâmbetul lui ștrengăresc.

— Nate.

„Ai grijă ce-ți dorești, pentru că uneori realitatea chiar e nasoală."

FANDOM
Fantezie periculoasă

ANNA DAY

virtual-project.eu